RAYMOND W. DRAKE

PĂMÂNTUL ZEILOR

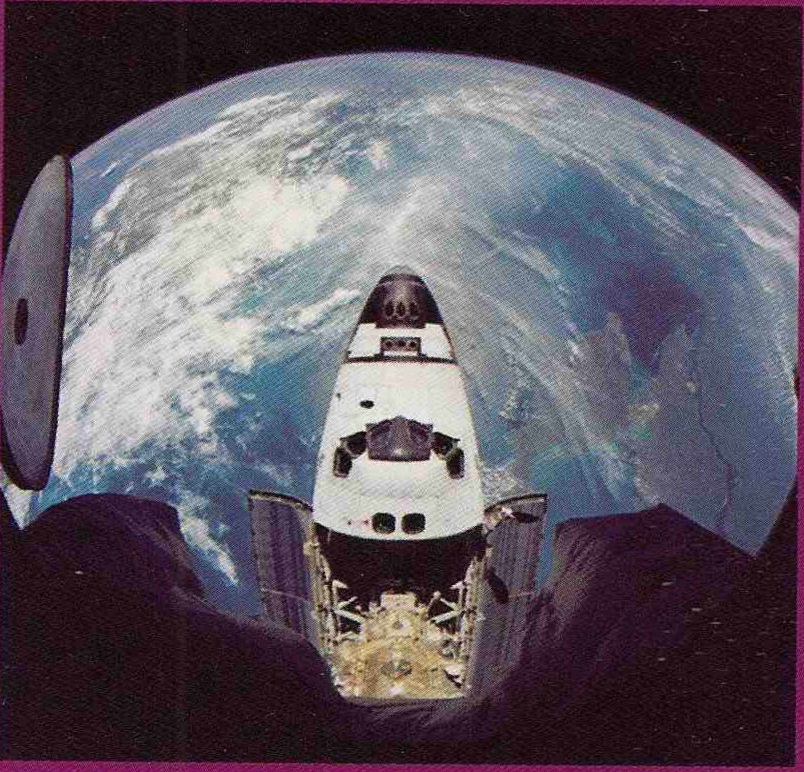

- *Terra – ocupată milioane de ani de pigmei şi uriaşi de 9 m !*
- *În 25.000 îen – pantaloni de piele şi cizme îmblănite !*
- *Alexandru Macedon – alungat din India de OZN-uri !*
- *Terra – laboratorul a 11 rase extraterestre !*
- *Oraşe antice distruse ... cu arma atomică !*
- *Naşterea lui Iisus – vegheată din OZN !*

Editura OBIECTIV CRAIOVA®

Colecţia EXPLOZIV

SECRETE ÎN OBIECTIV

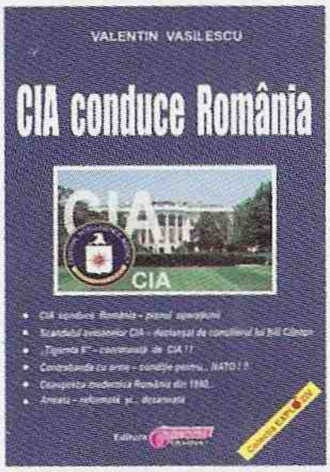
VALENTIN VASILESCU

CIA conduce România

- CIA conduce România – planul operațiunii
- Scandalul avioanelor CIA – declarații de consilierul lui Bill Clinton
- „Țiganca X" – coordonată de CIA !!
- Contrabanda cu arme – condiție pentru... NATO ! ?
- Armata – reformată și... dezarmată

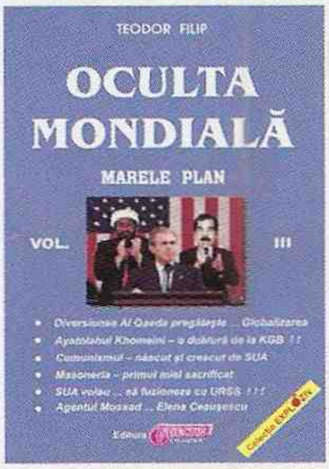
TEODOR FILIP

OCULTA MONDIALĂ

MARELE PLAN

VOL. III

- Diversiunea Al Qaeda pregătește ... Globalizarea
- Ayatolahul Khomeini – o dublură de la KGB !!
- Comunismul – născut și crescut de SUA
- Masoneria – primul miel sacrificat
- SUA voiau ... să fuzioneze cu URSS !!!
- Agentul Mossad ... Elena Ceaușescu

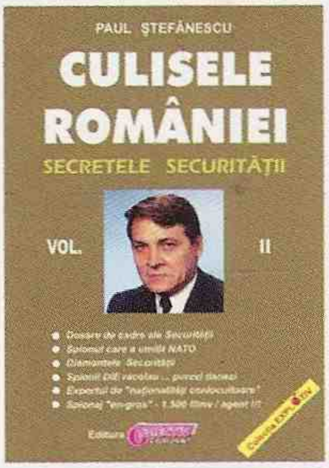
PAUL ȘTEFĂNESCU

CULISELE ROMÂNIEI

SECRETELE SECURITĂȚII

VOL. II

- Dosare de cadre ale Securității
- Spionul care a umilit NATO
- Diamantele Securității
- Exportul de "naționalități conlocuitoare"
- Spionaj "en-gros" - 1.500 filme / agent !!!

EUGEN CELAN

SERVICIILE SECRETE

ȘI PARAPSIHOLOGIA

- Trăim concomitent în... trecut, prezent și viitor
- 30.000 de "roboți" ruși în Occident
- Data morții lui Ceaușescu - publicată anticipat în SUA
- Un sistem solar - creat... din 1 cm³ de materie !!
- Președintele SUA - manevrat parapsihologic
- Viitorul poate fi "corectat", trecutul - nu !

TUDOR DIACONU

MEDICINA SACRĂ

Miracolul medicinei geto-dace

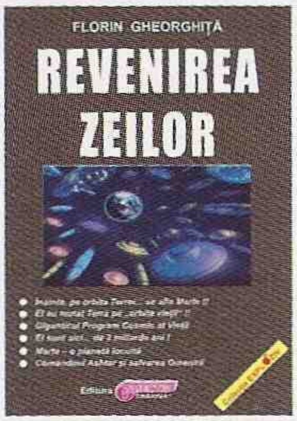
FLORIN GHEORGHIȚĂ

REVENIREA ZEILOR

- El au mutat Terra pe „orbita vieții" !!
- Marte – e planetă locuită
- Comandorul Ashtar și salvarea Omenirii

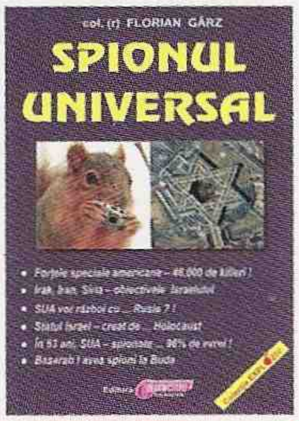
col. (r) FLORIAN GÂRZ

SPIONUL UNIVERSAL

- Forțele speciale americane – 46.000 de killeri !
- Irak, Iran, Siria – obiectivele Israelului
- SUA vor război cu ... Rusia ? !
- Statul Israel – creat de ... Holocaust
- În 51 ani, SUA – spionată ... 96% de evrei !
- Basarab I avea spioni la Buda

TEODOR FILIP

EXPERIMENTUL TERRA

VOL. III

- Terra - condusă de trei rase de "zei"
- Alexandru Macedon și ... arma atomică
- O pământeană la Dumnezeul Unic
- Ei sunt printre noi ...

VIOREL CACOVEANU

SATANIZAREA ROMÂNIEI

- Programul secret al lui Dej
- Petre Pandrea – mărturisirea finală
- Destăinuirile lui dr. Petru Groza
- „Căpitanul" pregătise asasinarea lui Carol II
- Serialul „Manipularea durerii"
- Cine a gândit românește trebuie satanizat !

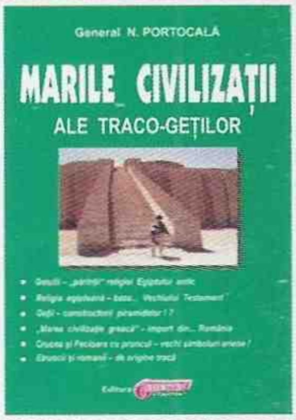
General N. PORTOCALĂ

MARILE CIVILIZAȚII

ALE TRACO-GEȚILOR

- Religia egipteană – baza... Vechiului Testament
- Geții – constructorii piramidelor ! ?
- „Marea civilizație greacă" – import din... România

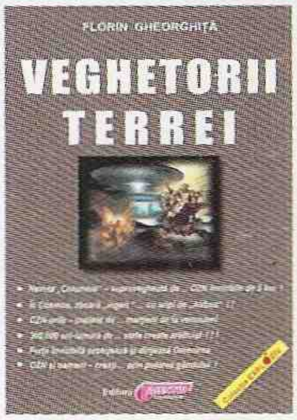
FLORIN GHEORGHIȚĂ

VEGHETORII TERREI

OBIECTIV MAGAZIN

NR. 158

2006

2,98 LEI

ELENA CEAUȘESCU - AGENT MOSSAD !!

CĂLIN N. TURCU

EXTRATEREȘTRII ÎN ROMÂNIA

VOL. II

TEODOR FILIP

CONSPIRAȚIA SATANEI

ȚINTA ROMÂNIA

VOLUMUL II

- Guvernul Mondial există din 1957 !
- Planul dezmembrării și subjugării României
- Statele Unite ale Europei și pulverizarea Estului
- Anul 2010 - instaurarea Noii Ordini Mondiale

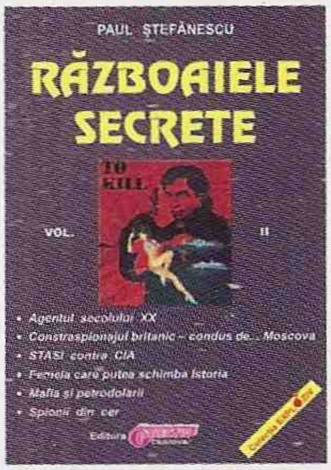
PAUL ȘTEFĂNESCU

RĂZBOAIELE SECRETE

VOL. II

- Agentul secolului XX
- Constraspionajul britanic – condus de... Moscova
- STASI contra CIA
- Femeia care putea schimba istoria
- Mafia și petrodolarii
- Spionii din cer

ALEXANDRU DOBOȘ

Dacia contra Antichrist

VOL. III

- Spartacus putea cuceri Roma !
- Vechiul Râm = Dacia, Noul Râm = Roma
- Dacia – avangarda rasei albe
- „Romanizarea" Daciei – inventată de ... Vatican
- În Panonia, Attila a dat de vlahi ...
- Sașii – urmașii dacilor (got = get)

ADEVĂRUL
EXPLOZIV !

RAYMOND W. DRAKE

PĂMÂNTUL ZEILOR

ZEI ŞI COSMONAUŢI ÎN GRECIA ŞI ROMA

Editura OBIECTIV CRAIOVA

NOTELE EDITURII

- **„OBIECTIV" este marcă înregistrată la OSIM din 1995, cu toate drepturile ce decurg din Lege (tipărituri, distribuţie, site).**

Editura *OBIECTIV* nu are nimic în comun cu următoarele publicaţii apărute fără acordul nostru: *„Euro Obiectiv (2000)"* Hunedoara, *„Obiectiv mehedinţean", „Obiectiv de Gorj", „Obiectiv de Vâlcea", „Obiectiv de Dâmboviţa", „Ziarul Obiectiv"* - Sibiu, *„Cotidianul Obiectiv"* Braşov, *„Obiectiv jurnal de Tulcea", „Obiectiv Vocea Brăilei", „Obiectiv"* Vaslui, *„Obiectiv de Suceava", şi nici cu site-urile/blogurile autointitulate ilegal „Obiectiv".*

Am rugat inutil procurorii să se autosesizeze (10 ani) iar de 2,5 ani nu fac nimic !...

- Aşteptăm cititorii să ne comunice dacă n-au primit cărţile comandate.

DIFUZORI "ŢEPARI"

- **"CALYPSO" SRL Bucureşti** (fam. Lupaşcu) - str. Pascal Cristian 4-6, Sector 6; tel. 01/627.24.80; 094.553.546-dna L.; 094.658.747 - dl. L.;
- **„MEDIAPRESS Invest" SRL Craiova** - str. Câmpia Islaz 58; 0251/510.775; Vanţă - 0788.313.890; proces câştigat (definitiv);
- **„LIBRI MARIS/CARTEA MĂRII" SRL Constanţa** - str. Tulcei 10, bl. TM3; 0241/545.355; 511.380; proces câştigat (definitiv);
- **„ALVIS" SRL Giurgiu** - str. Piaţa Comerţului, bl. 32, parter; 0246/310.837; Paraschiv Petra - 0726.964.418;
- **„MARICON Press" SRL Bucureşti** - str. Abanosului 4, bl. 2, sc. A, ap. 9, S 2; 021/241.52.78; fam. Simion - 0723.697.770;
- **"CHRISTIAN '94" S.R.L. Bucureşti** - Daniel Mureşan - 021/222.18.32; 0722.500.540) - str. Iacob Negruzzi 46, S1;
- **"SEVERIN" S.R.L. Dr.T.Severin** - str. Traian 60; tel.0252/317.192; 312.205 (dna. A. Păiş); proces câştigat (definitiv);
- **"COMPRESS" S.R.L. Suceava** - str. Luceafărului nr.3, bl.E53, Sc.B, ap.4; tel.0230/51.51.09; 0744.504.131, 0745.624.750 (Bogdan Strutinsky).
- **"OANA PRESS" S.R.L. Bucureşti** - str. Grădiştea 14, bl.B14, Sc.5, ap.59, S4, Bucureşti; tel.021/450.21.00; 0723.397.081 (Ghiţă Ion).

În atenţia celor în drept şi a celor interesaţi...

Copyright :

Editura OBIECTIV
CRAIOVA

Tel./Fax: 0251/418.943; 0351/402.390;
Mobile: 0744.708.957; 0771.689.439 (RDS)
O.P.8, CP 812 - Craiova, cod 200.940, Dolj
Web: www.edituraobiectiv.ro
E-mail: edituraobiectiv@rdslink.ro

Tipar: **Printex srl**, Craiova
str. Electroputere nr. 21
Tel./Fax: 0251.580.431
www.printex.ro

I.S.B.N. 978-973-7974-79-2

CUVÂNT ÎNAINTE

La începutul verii anului **1977**, datorită unei persoane influente care era foarte interesată de „problema OZN”, am putut răspunde invitației de participare la un **congres internațional** organizat de „Centro Ufologico Nazionale” din **Italia**.

Într-o pauză mai lungă ce a urmat expunerii în care am prezentat și comentat imagini deosebite obținute în România asupra unor OZN și a unor fenomene conexe, **un participant străin a dorit să discutăm** unele idei comune.

Vorbindu-mi **într-o franceză perfectă**, l-am întrebat din care parte a Franței a venit. Mi-a răspuns însă că este englez, numele lui fiind **Walter Raymond Drake**. Mi-a explicat că **învățase bine mai multe limbi curente, dar și două limbi antice - latina și greaca veche.** Deși era **funcționar** într-o instituție administrativă, fusese **atras încă din tinerețe de diferite texte vechi** ce descriau fapte care și în prezent apar ca enigme istorice. Și, pentru a pătrunde fondul lor real, fără a suferi eventuale deformări prin traduceri, învățase mai multe limbi străine care să-i permită să citească variate texte documentare în limba în care au fost scrise la origine...

Din discuțiile care le-am continuat și în cursul serii, am putut să constat că avea o **cultură generală remarcabilă** nu numai cu fond istoric, ci și în alte domenii. De asemenea, am remarcat că ținea foarte mult la exactitatea informațiilor, cât și la seriozitatea surselor.

Mai apoi, mi-a spus că este și el autor a mai multor cărți, unele fiind editate și în alte țări. În textele acestora asociase la diferite cunoașteri actuale foarte numeroase consemnări antice și medievale rămase ascunse și uitate în timp, pe care le găsise în lecturile sale și care i-au întărit treptat o **convingere profundă: Pământul a fost într-adevăr „vizitat” din cele mai vechi timpuri de ființe** foarte evoluate intelectual și spiritual, venite **din alte zone ale Spațiului** ! Și era tot mai dezolat de faptul că lumea actuală nu ia în considerarea, la nivelul importanței lor, mulțimile de consemnări istorice foarte reale care relatau asemenea fapte de mare importanță pentru întreaga evoluție a Omenirii... De aceea, începuse să scrie cărți pe care le considera ca foarte utile informării publice, prin conexiunea permanentă ce a existat între extraordinarele înșiruiri de fapte și un profund fond spiritual implicat mereu. Drept urmare, **cărțile sale le-a integrat într-un ciclu** intitulat foarte sugestiv ***Zei și Cosmonauți.***

În finalul discuției, **m-a întrebat dacă nu aș fi dispus să-i traduc din cărțile respective, astfel ca să apară și în România** această literatură bine documentată, foarte obiectivă.

Față de finețea manierelor sale, dar în special față de nivelul superior al culturii etalate, străbătută de filonul unei spiritualități la fel de înalte, nu l-am putut refuza.

Dar după ce a început să-mi trimită, rând pe rând, cărțile sale, a trebuit să-i scriu alături de mulțumiri și un fapt deconcertant: **la noi (pe atunci) nu se puteau publica asemenea cărți**... Totuși, el a tot continuat să-mi trimită **cărțile** care **i-au apărut în Anglia**, cât și cele editate în **Italia și** una chiar în **India**, toate cu o aceeași caldă dedicație - alternată când în engleză, când în franceză, când în italiană: *„Lui Florin, cu prietenie cosmică ! Raymond...”* **Lista volumelor primite** e destul de lungă:

- **în limba engleză**: *Messengers from the Stars; Gods and Spacemen in the Ancient East; Gods and Spacemen in the Ancient West; Gods and Spacemen in Greece and Rome; Gods and Spacemen in Ancient Israel; Cosmic Continents* (editată în India).

- **în limba italiană**: *Uomini, Dei, o Esseri spaziali; Gli Extraterrestri e le civilita scomparse; La Bibbia e gli Extraterrestri; Titani nell'Antichita* (ultima a fost „cântecul de lebădă” înainte de finalul vieții, scriindu-mi în noiembrie 1983 că i-a fost considerată ca „Magnum Opus”...).

Prin ultimele două scrisori ce mi le-a trimis înainte de „plecarea” sa în căutarea Zeilor, mi-a scris cu modestie că, față de aprecierile extinsei sale documentări - care în fapt s-au constituit într-o remarcabilă mică enciclopedie a acestui domeniu încă neînțeles de oamenii zilelor noastre -, a fost **onorat cu anumite titluri internaționale**:

- membru al Academiei de Ştiințe, Arte şi Literatură din Paris (din care la acea dată făceau parte şi 38 de laureați Nobel);
- Doctor în Filozofia Sacră - acordat de World University, din Tucson-capitala statului Arizona, SUA.

Prin **traducerea a trei din cărțile sale**, am căutat să fac cunoscut şi la noi în țară atât pe acest autor de o remarcabilă cultură şi spiritualitate, cât şi o mică parte din opera sa de o reală valoarea documentară, care oferă o informare generală din ce în ce mai necesară.

*

Frumusețea şi profunzimea ideilor pe care le regăsim în scrierile şi în tradițiile tuturor popoarelor ce au trăit cu mii şi mii de ani înaintea noastră, pe toate continentele, ne fac să recunoaştem că, de fapt, **cultura lumii s-a cristalizat în forme sclipitoare cu mult înainte ca scrierea să devină instrumentul transmiterii tezaurului ideatic uman**.

Există multe incercări de regăsire a rădăcinilor şi manifestărilor ancestrale ale gândirii oamenilor din preistorie, dar este foarte greu de pătruns în timpurile străvechi, din care s-au mai păstrat doar relicvele disparate ale unor morminte sau diferite pietre cioplite, folosite de paleoantropi ca arme sau unelte.

Dar tot mai mulți cercetători ai trecutului - printre care Mircea Eliade, un erudit analist al evoluției umane - au evidențiat faptul că o **bogată resursă ce permite pătrunderea în timpurile îndepărtate o constituie multitudinea de mituri şi legende care au avut la bază** - în mod neîndoielnic - **evenimente sau fenomene întru totul reale**.

Spre deosebire, însă, de începutul epocii moderne, cea de a doua jumătate a veacului nostru a oferit şi cercetătorilor acestui domeniu **metode ştiințifice şi instrumente de mare performanță**: investigațiile spectografice sau cele cu raze X şi gamma, fasciculele mezonice, datările radioactive sau sondajele cu unde radio etc. Au condus, într-adevăr, la **noi clarificări** în istoria necunoscută a Omenirii.

Dar, mai mult decât atât, extraordinara dezvoltare tehnologică din ultimele decenii a oferit în paralel şi diferite **„modele” tehnice comparative** care au condus la numeroase reconsiderări conceptuale. Un astfel de exemplu este acea piesă ciudată din bronz descoperită, în **1901**, lângă **Antikythera,** într-o corabie scufundată în Antichitate, despre care s-a demonstrat mult mai târziu - prin radiografiere - că a fost un **calculator programat pentru determinări astronomice**.

Şi tot prin radiografii cu raze X ale diferitelor **mumii**, s-a evidenţiat nu demult că stomatologii antici puneau **plombe dentare la fel de bune ca şi cele din zilele noastre**.

De asemenea, de abia în anii noştri s-a constatat că o **pictură ebraică** din secolul al **XVII**-lea aflată la National Art Museum din Bezalel, care înfăţişa o scenă antică, reda uimirea locuitorilor din vechime la apariţia în aer a unui **elicopter**.

Cercetătorul rus prof. V. Zaiţev a evidenţiat **marea asemănare dintre minaretele** existente în jurul marilor cupole ale unor moschei renumite **şi rachetele gata de lansare**, staţionând în jurul unor nave zburătoare discoidale care în vechime reprezentau „casa Domnului”.

Cercetătorul francez prof. A. Michel, analizând cărţile - album publicate de arheologi renumiţi ce au studiat **picturile rupestre** din peşterile franco-cantabrice existente în Munţii Pirinei, a pus în evidenţă o întreagă serie de desene reprezentând siluetele - uşor de recunoscut abia în zilele noastre - ale unor **obiecte zburătoare neidentificate** de tipul „farfuriilor zburătoare”.

Dar poate că unul din cele mai incitante aspecte interpretative ale vestigiilor rămase de la vechile populaţii - fie obiecte de artă, fie mituri transmise oral sau prin texte - este acela al veneraţiilor dominate de **politeism**.

Atât Mircea Eliade, cât şi acei cercetători ai trecutului care au pătruns fondul spiritualităţii transcendentale a Umanităţii au evidenţiat faptul că, **încă de la primele licăriri de conştiinţă omenească, paleoantropii au purtat în sufletul lor, ca amintire-program, veneraţia faţă de o Divinitate supremă.**

Chiar dacă pe parcursul sutelor de mii de ani de evoluţie lentă, manifestările paranormale ale diferiţilor şamani sau ale unor senzitivi au pus în evidenţă existenţa paralelă a unor **entităţi din „lumea de dincolo”**, astfel de entităţi au influenţat doar unele doctrine religioase şi, eventual, ritualuri de cult, **fără a interveni material în viaţa zilnică a populaţiilor**.

Iată însă că, într-o anumită perioadă istorică - oarecum mai apropiată -, la toate popoarele din vechime, de pe toate continentele, s-a format credinţa în existenţa unei **multitudini de „fiinţe superioare”** dotate cu puteri miraculoase, acei **„zei” care s-au infiltrat activ în viaţa oamenilor din vechime**.

Dar un fapt şi mai straniu a fost observarea colectivă şi, respectiv, consemnarea repetatelor **coborâri şi urcări ale acestora în cer** prin mijloace magice. Într-o sinteză a cercetătorului român V. Kernbach, acesta evidenţia, de exemplu, existenţa în panteonul popoarelor precolumbiene din **America Centrală** a unui număr de **2.000 de zei**. Pe continentul vechii **Indii**, erau veneraţi **3.399** de zei, în timp ce în **China** imperială erau cinstiţi „numai” **600** de zei.

Multitudinea remarcabilă a unor astfel de fiinţe adulate datorită manifestărilor extraordinare, profilate, însă, la fiecare personaj mitic pentru un anumit domeniu de influențe, a fost interpretată diferit de cercetătorii moderni ai domeniului. Astfel, cei care au considerat ca determinantă gândirea religioasă-mistică au apreciat ființele cu puteri supranaturale ca fiind **„trimişi divini" cu misiunea de a îndruma populațiile pe calea cea bună**.

Gândirea materialistă a considerat, însă, că fiecare zeu îşi avea originea într-o anumită forță sau **o manifestare a naturii**, omul neputincios în fața acestora ajungând să îi deifice şi să li se închine, pentru a obține înduplecarea lor.

De exemplu, puternicul „zeu al furtunii" a fost venerat atât la popoarele din Orientul Îndepărtat, cât şi din cel Mijlociu, iar puternicul **Tlaloc**, ca **zeu al ploilor şi al apelor**, a fost adulat de populațiile din America Centrală. Şi, totuşi, sunt cu adevărat derutante unele sculpturi şi o frescă maya, în care Tlaloc este reprezentat **cu ochelari**...

Grupurile restrânse de inițiați spiritualişti care au menținut o continuitate milenară a învățăturilor ascunse au considerat, însă, întotdeauna, că aceste zeități atât de numeroase au fost, în majoritate, **spirite ale naturii** iar, în rest, diferite **entități ale lumii nevăzute**, întrupate sau materializate temporar, în raport cu misiunile avute.

Totuşi, în cadrul acestor interpretări variate s-a evitat mereu să se explice direct de ce **foarte mulți dintre zeii respectivi participau** - la toate popoarele din vechime - **la diferite activități cotidiene în modul cel mai terestru posibil**. Aceştia nu numai că au adus pământenilor de altădată o mulțime de cunoştințe - începând cu astronomia, acupunctura şi sfârşind cu meşteşugurile -, dar **se implicau şi în cele mai intime intrigi politice şi amoroase**. De exemplu, într-un text antic atribuit venerabilului patriarh biblic Enoh, se consemna că „îngerii" veniți din cer în număr de vreo 200 i-au învățat pe locuitorii din zonă multe lucruri bune, dar i-au şi „corupt"...

Aceste aspecte laice, atât de ocolite în analizele interpretative anterioare, au fost asociate, însă, în ultimele decenii, de către diferiți cercetători, atât cu o serie de elemente de cunoaştere modernă, cât şi cu remarcabile realizări tehnice contemporane, într-o interpretare aparent eretică: faptul că atât vechile mituri, cât şi manuscrisele antice şi, respectiv, operele de artă din alte milenii au evidențiat repetatele coborâri şi urcări în ceruri ale zeilor cu ajutorul unor „care zburătoare", sau „dragoni zburători", sau „scuturi arzătoare celeste", toate acestea ar demonstra că **mulțimile de zeități** ar fi fost în realitate **cosmonauți sosiți din Spațiu** ! Puterile lor miraculoase ar fi dovezi în plus privind venirea acestora de la un nivel superior de cunoaştere şi de realizări tehnice performante, specifice unor civilizații mult mai avansate.

Odată lansată această interpretare a „paleovizitologiei", în ultimele trei decenii, s-a declanşat o stimulantă activitate de căutare a dovezilor materiale care ar putea să o susțină. S-a format astfel destul de repede o **„literatură de specialitate"** ai cărei autori fac parte atât din lumea oamenilor de ştiință sau dintre persoanele cu o cultură generală bine edificată, cât şi din acea categorie de amatori entuziasmați de orice deschidere curajoasă spre orizonturi mai largi ale cunoaşterii.

Dar, dacă istorici ca academicianul rus Igor S. Lisievici, sau arheologul chinez Wang Renxiang (de la Academia de ştiinţe sociale din Beijing), sau egiptologul englez W.B. Emery, sau candidatul în ştiinţe istorice Alexandr Gorbovki (din Moscova) au fost consideraţi specialişti care nu au respectat vechiul consens al comunităţii ştiinţifice, categoria ultimă, a „amatorilor", a fost ridiculizată mereu pentru uşurinţa cu care a pus pe seama extratereştrilor orice aspect enigmatic al existenţei pământenilor.

Mai ponderaţi, unii autori care şi-au însuşit o bună informare istorică şi o bogată cultură generală au ştiut să caute şi să selecteze cu mai multă probitate diferite „dovezi" realiste care să susţină ipoteza paleovizitologiei; şi, astfel, asocierea diferitelor „probe materiale", adesea foarte semnificative, cu elemente de cunoaştere modernă a contribuit mult la difuzarea noii concepţii, specifice, de fapt, epocii noastre.

Din categoria autorilor care şi-au bazat scrierile pe o variată şi bogată erudiţie face parte şi englezul Raymond W. Drake (1913-1989), care a adâncit o largă paletă de texte şi opere din marele tezaur al culturii universale şi a rămas surprins de multitudinea consemnărilor antice, medievale şi moderne privind repetatele vizite pe care mesagerii altor civilizaţii, mult mai devreme decât cea terestră, le-au efectuat pe Pământ.

Activitatea sa de scriitor, paralelă activităţii profesionale, **a început cu nuvele, poeme şi piese de teatru**. Pătrunzând treptat în vastul documentar al enigmelor umane, atât de intim ţesut în literatura şi folozofia popoarelor, în ultimele două decenii ale vieţii a scris şi publicat o adevărată colecţie de sinteze interpretative privind impresionanta tematică a „paleovizitologiei istorice".

Concepute sub titlul generic de *Astralii în Antichitate*, cărţile pe care le-a editat în cadrul acestui ciclu s-au diferenţiat prin **gruparea pe zone geografice a documentarului selectat**, ţinând însă cont, în primul rând, de localizarea diferitelor culturi, precum şi de zonele de influenţă ale acestora.

Titlurile volumelor sale, apărute în limba engleză, sunt următoarele:

- *Gods or Spacemen?*
- *Gods and Spacemen in Greece and Rome*
- *Gods and Spacemen in the Ancient East*
- *Gods and Spacemen in the Ancient West*
- *Gods and Spacemen in the Ancient Past*
- *Gods and Spacemen throughout History*
- *Gods and Spacemen in Ancient Israel*
- *Messengers from the Stars*
- *Cosmic Continents.*

Volumele respective - în parte **traduse şi în limbile franceză şi italiană** - au devenit cărţi de referinţă, ce i-au adus autorului **frumoase recunoaşteri ale aportului său** la repertoarul informaţional modern: *The World University* din Tucson, Arizona, SUA i-a acordat titlul de „doctor în filozofie sacră", iar *Academia de Ştiinţe, Arte şi Litere* din Paris l-a ales membru (**1984**).

Activ până în ultimii ani ai vieţii, R.W. Drake **a ţinut să-i fie cunoscută opera şi în ţara noastră**, el legând prietenii durabile cu autori şi cercetători români. Primind din partea sa cărţile respective şi volumul editat în Italia ***Titani nell'Antichità* - pe care-l considera „*capodopera vieţii sale*" -**, fiecare purtând dedicaţia „*Cu prietenie cosmică*", sper ca publicarea ciclului menționat în traducere românească să fie nu numai îndeplinirea postumă a dorinței unui prieten stimat, ci şi o informare interesantă şi, poate, foarte utilă pentru cititorii din țara noastră.

Florin Gheorghiță

NOTA EDITURII

Aceasta este prima carte a unui autor străin publicată de Editura OBIECTIV.

Evenimentul a devenit posibil la propunerea domnului Florin Gheorghiță, un mai vechi şi respectabil colaborator, care deține dreptul legal de publicare, din partea soției autorului.

Sperăm că prezentul volum să fie doar primul dintr-o serie de trei, cu acelaşi titlu.

Eugen DELCEA

Autorul doreşte să-şi exprime sincera sa apreciere pentru încurajarea primită din partea lui **John C. Williams din Abergavenny**, ale cărui cercetări privind istoria Epocii de piatră au constituit o strălucitoare susținere a teoriei că „zeii" au realizat o civilizație extraordinar de avansată.

Marii scriitori din Antichitate au considerat întru totul real faptul că **în trecut a existat un minunat „Ev de aur", pe vremea când Pământul era condus de „zei"**. Dar timpurile acelea frumoase au fost distruse de războaie şi cataclisme, iar Omul a decăzut de-a lungul Epocilor de Argint şi de Bronz până în Epoca Fierului - în care ne aflăm şi astăzi.

Cercetarea operelor clasice a dezvăluit modul în care zeii Greciei au ajutat viteazul oraş Atena să înfrângă armatele invadatoare venite din Atlantida în 10.000 î.e.n. **Tot zeii i-au instigat pe greci şi pe troieni** să lupte pentru **frumoasa Elena**, care a fost, fără îndoială, **o regină extraterestră.**

Literatura Greciei antice, marile sale opere dramatice şi sublimele idei filozofice exprimă o adâncă venerație pentru **„zeii"** ce **au intervenit la Marathon şi Salamina,** trimițând apoi **scuturi zburătoare în ajutorul lui Alexandru**, care asedia zidurile cetății **Tyr.**

Pământul plin de viață al Italiei mai visează şi astăzi la **epoca lui Saturn** şi la vocile misterioase auzite în trecut, sau la acele apariții stranii, manifestări ale unor ființe superioare. **Lângă Troia, un O.Z.N. a salvat de la distrugere armata lui Lucullus**, auguri celeşti au prevestit uciderea lui Cezar, **oameni îmbrăcați în alb au urmărit din ceruri ravagiile pe care le făcea Hanibal în Italia.**

Fără indoială, toate aceste fenomene supranaturale, şi altele încă, accentuează un lucru evident, acela că în lumea clasică s-a manifestat **o rasă care dispunea de cunoştințe superioare.**

În cele ce urmeaza sunt prezentate mărturii în acest sens, urmând ca Dumneavoastră, singuri, să le judecați.

Autorul

Capitolul I

INVADATORI DIN SPAȚIU

Fulgere luminau cerul, noaptea vuia, Pământul se cutremura în flăcări, uriașe ciuperci de fum se ridicau în văzduh, întunecând sclipirea stelelor. Trăsnete cădeau asupra crestelor munților topind stâncile, valuri de foc ardeau pădurile. Lumea întreagă exploda. **Nave argintii venite din Lună își încheiaseră opera distrugătoare** și acum căutau un loc de aterizare în acest decor sălbatic. Deodată, din munte, au țâșnit raze de lumină, arzând navele ca pe niște bieți fluturi de noapte. Un singur supraviețuitor a reușit, printr-o încercare disperată, să scape de urmărirea razei de foc, zburând cu iuțeală în spațiu.

Ascunși bine în spatele culmii, **uriașii asediați** nu s-au bucurat, însă, căci, deși raidul eșuase, ei știau că vor urma altele, cu **bombe termonucleare**, care vor lovi Pământul până în măruntaiele sale. **De zece ani, planeta era asaltată cu sălbăticie din ceruri cu teribile arme nucleare, care sfărâmau munte după munte**, continentele cutremurându-se și prăbușindu-se în adâncurile Oceanului.

Planeta era acum devastată, iar minunatele ținuturi ale Vestului pustiite. **Invadatori veniți din stele au distrus glorioasa civilizație a Soarelui, cu ajutorul unor magi trădători care-și aveau sălașul sub pământ.** Ultimul apărător al planetei, speranța lumii întregi, stătea ascuns în munții înalți ai Caucazului, sfidând atacurile venite din cer.

În cartierul său general, amenajat într-o peșteră, Conducătorul urmărea pe ecran scene disperate de pe fronturile de luptă. Ochii uriașului s-au întunecat văzând înfrângerea fostului mare imperiu; turnurile din Atlantida s-au prăbușit în ape, flota din Pacific a fost arsă în portul Tiahuanaco; în Italia, capitala imperiului fumega în ruine, **bătrânul împărat fiind dus prizonier în Britania.** Din Nord-Vestul aflat în flăcări, convoaie de refugiați se târau către Marea din Mijloc.

Chipul de ascet al Conducătorului se încruntase. De ce îngăduia oare Divinul atâta suferință? Întotdeauna trebuia ca nevinovații să aibă parte de ea...? Semnalele sonore ale calculatoarelor și cele luminoase de pe panouri aduceau în continuare noi vești grave. În ultimul raid, o bombă atomică distrusese centrala de energie care alimenta sistemul de apărare cu raze laser.

Oftând, Conducătorul a transmis oamenilor săi, prin microfon, ordinul să urgenteze reparațiile. Ah, Timpul? Avea nevoie de un răgaz. În laboratoarele subterane, oamenii săi de știință se străduiau să obțină și să controleze acea forță primordială care activa stelele. **În curând, ei vor putea elibera Pământul și vor duce războiul pe alte planete, pentru a cuceri Spațiul.**

Conducătorul ieși afară și, așezându-se pe o stâncă, urmărea îngândurat cum soarele aurea cu lumina zorilor vârfurile munților. Își umplu plămânii cu aerul proaspăt și se rugă Creatorului, celui care hotăra destinele oamenilor. Stelele păleau și negurile nopții se retrăgeau din fața minunatei splendori a noii zile, iar din văile îndepărtate își făceau loc murmurele și miresmele pământului trezit la o nouă viață.

Această linişte binecuvântată îi reaminti de ultimele zile de pace. Faţa blândă a Conducătorului se lumină de un zâmbet, amintindu-şi **îndrăzneaţa sa misiune pe Jupiter, cea care a provocat războiul, când, revoltându-se împotriva Superiorilor din Spaţiu, el şi cu cei doi fraţi ai săi au aterizat pe uriaşa planetă şi au furat - pentru a-l aduce Omenirii - secretul focului solar.** Amintirea evadării cu nava sa spaţială printre patrulele planetare făcea să-i tresară şi acum inima dornică de aventură.

Înfuriaţi, jupiterienii şi aliaţii lor au invadat imediat Pământul, fiind sprijiniţi şi de rebelii vechiului regim, care trăiau ascunşi sub pământ şi, astfel, fantasticele lor arme siderale au bombardat Pământul. **Împăratul iubitor de pace a fost învins foarte repede; forţele sale au fost nimicite de supraoamenii veniţi din stele.**

În ultima bătălie, ambii fraţi ai Conducătorului au fost capturaţi. Cel mai tânăr, încă sfidător, a fost închis pe un munte din Africa. Celălalt, însă, a colaborat cu regele jupiterian şi s-a căsătorit cu o fiziciană care avea în grijă un reactor nuclear dar acesta a explodat în mod catastrofal şi radiaţiile sale ucigătoare au decimat Omenirea.

Sirenele au început să sune. Printre nori se legăna o nava spaţială sinistră. Conducătorul şi-a dat seama că duşmanul s-a apropiat şi că fortăreaţa sa era lipsită de apărare, razele laser fiind scoase din funcţiune. Era aceasta sfârşitul Omului pe Pământ ? Trebuia ca planeta să se supună Străinilor din Spaţiu?

Privi peste culmile luminate de soare la acea lume strălucitoare pe care o iubea la fel de mult ca pe o femeie. O adâncă milă pentru omenire izvorâ din sufletul său; pentru acest Pământ a trăit, pentru el va muri. **Invadatorul se rotea tot mai jos, pregătind atacul final. Dar dinspre Soare s-a năpustit pe neaşteptate o navă de vânătoare, ale cărei arme cu raze l-au incendiat pe agresor făcându-l să se prăbuşească, în vale, unde au explodat şi bombele nucleare.**

Încă înainte de aterizarea eroului acestui atac, **Conducătorul a recunoscut în el pe acel uriaş temerar ale cărui fapte de arme şi aventuri galante scandalizau întreaga lume stelară. Dar, prin intermediul lui, s-a ajuns la un armistiţiu onorabil: jupiterienii l-au numit pe Conducător în funcţia de Guvernator al Pământului, cu misiunea de a reconstrui civilizaţia**. Timp de mulţi ani,. el i-a învăţat pe oameni toate artele care înfloresc în vreme de pace, până când vechea profeţie a **venirii unei comete din Sirius a ameninţat din nou lumea.**

Pe măsură ce înfricoşătorul dragon se apropia, regele jupiterienilor aduna flote planetare pregătite să lanseze rachete siderale care să distrugă capul cometei. **Pământul a fost salvat de la o distrugere totală, însă valuri de pietre arzând au lovit planeta. Omenirea a degenerat din nou spre răutate şi apele s-au ridicat, aducând potopul. Dar uriaşii au salvat un bărbat şi o femeie**, prin care omenirea să pornească din nou la drum.

Ficţiune ştiinţifică? Fantezie asupra viitorului?

Această poveste constituie, de fapt, **o istorie a celor mai vechi timpuri ale Pământului**, aşa cum a fost ea relatată cu o tragică strălucire de Hesiod[1], Eschil[2], Ovidiu[3] şi de alţi scriitori clasici ai Greciei şi Romei.

Legendele greceşti povestesc despre felul cum **Cronos (Saturn)** a domnit în Italia Evului de Aur. **Fiul său rebel - Zeus (Jupiter)** - a fost **crescut de Ciclopi**, despre care se spune că, sub directa îndrumare a lui Vulcan, lucrau în mari uzine subpământene. **Zeus s-a ridicat împotriva tatălui său şi l-a detronat cu ajutorul ciclopilor.**

Titanii însă au refuzat să se supună lui Zeus Conducătorul lor, Prometeu, împreună cu fraţii săi, Atlas şi Epimeteu, au furat focul din cer, ascunzându-l într-un tub.

În cele din urmă, **Zeus l-a încătuşat pe Prometeu pe o stâncă** în Munţii Caucaz*, unde un vultur venea în timpul zilei şi îi devora ficatul care se refăcea peste noapte în mod miraculos. **Hercule l-a ucis pe vultur şi l-a eliberat pe Prometeu**. La rândul său, **Atlas a fost condamnat să sprijine veşnic pe umerii săi bolta cerească.**

Lui Epitemeu i-a fost dată Pandora, cea creată de Vulcan, care a adus cu ea o cutie în care se afla tot ce putea fi mai rău pentru om. Odată cutia deschisă, nenorocirile s-au împrăştiat în întreaga lume, înăuntru rămânând doar Speranţa.

Mai târziu, **Zeus s-a luptat cu Typhon, un monstru din cer, apoi a trimis un potop uriaş care să distrugă lumea care decăzuse. Prometeu a construit însă o barcă foarte mare pentru a-şi salva fiul, pe Deucalion, şi pe nepoata sa, Pyrrha, fiica Pandorei**, ca prin ei să perpetueze neamul omenesc[4].

Amintirea eroicei sfidări a zeilor de către Prometeu s-a păstrat în intreaga lume. În India, ***Rig Veda*** menţionează o sectă de preoţi, numită Bhrigus, cărora Matarishvan le împărtăşise secretul focului furat din ceruri[5]. La rândul lor, **chinezii** l-au glorificat pe **eroul Kun**, care a furat de la „Domnul" o „humă care se umflă", un pământ magic ce s-a tot întins şi a umplut şanţurile, ţinând astfel în loc apele potopului. „Domnul" s-a mâniat pentru această hoţie şi a poruncit execuţia lui Kun pe Muntele Penei, un loc întunecat din Nordul îndepărtat[6].

De asemenea, Plutarh povesteşte cum **Cronos** - conducătorul din Evul de Aur - a fost detronat de Jupiter şi **încarcerat** apoi **în Britania**; Diodorus Siculus[7] a descris şi el „Săgeata lui Apollo", care i-a distrus pe hyperboreenii din Ţara lui Blest. Barzii celţi şi scalzii scandinavi au cântat acelaşi război din ceruri care a produs distrugeri uriaşe, încheiat apoi cu **retragerea către stele a zeilor obosiţi, care au lăsat oamenilor Pământul distrus spre a-l reface.**

Popoarele din Antichitate au fost puternic impresionate de aceste civilizaţii strălucitoare care au luminat trecutul Omenirii. Totuşi, sufletele lor minunat inspirate au căutat mereu comuniunea mistică profundă cu acea înţelepciune transcendentală şi secretă a zeilor - glorioase fiinţe spaţiale - ale cărei ecouri stinse mai bântuie încă prin vechile pământuri ale Vestului.

---

* **N. edit.:** Pentru grecii antici, Munţii Bucegi de azi erau numiţi Caucaz, de la supranumele „Bacauca" - Vocea/Tunetul Domnului. Vezi şi „***Dacia Preistorică***".

Capitolul II

CELE CINCI RASE UMANE

Mai întâi a fost cerul,
care stăpânea asupra întregii lumi[8].

Zeii din Olimp – amatori de plăceri terestre

Grecii se mândreau că sunt ocrotiți de zeii - nemuritoare ființe din spațiu - **ascunşi în spatele norilor de pe Muntele Olimp**, de unde coborau adesea sub înfăţişarea unor simpli muritori, pentru escapade amoroase ce au inspirat pe toți poeții Antichității. **Atenienii**, mândri de democrația lor, **disprețuiau toate celelalte comunități umane, considerate barbare**. Ei au luptat pe viață şi pe moarte împotriva marilor regi persani care urmăreau înrobirea omului liber printr-un despotism de tip oriental, **însă** aceiaşi democrați **prețuiau în mod deosebit familia celestă**, pe ai cărei membri îi considerau mari prieteni absenți.

De fapt, **oamenii asociau foarte rar zeii cu religia**, căci moralitatea acestora extrem de libertină îi făcea să roşească până şi pe greci, cunoscuți ca **mari amatori de plăceri**. O asemenea virilitate a stârnit chiar invidia lui Ovidiu, a cărui *Ars Amandi* a scandalizat augusta Romă. În momentele de criză națională, însă, **zeitățile coborau în zbor pentru a da ajutor patrioților aflați la strâmtoare**, aşa cum au făcut la Marathon[9] şi la Salamina[10].

Dacă, în astfel de situații, vreunul dintre ei mai zăbovea pe Pământ pentru a seduce vreo fetişcană dornică de dragoste, nici un tată nu se plângea. De altfel, cine ar fi putut să-şi ferească fetele de poftele zeilor? Nu au fost oare **fiii virginelor cei mai mari eroi**, cei mai nobili oameni din țară? Ceea ce le plăcea, probabil, cel mai mult grecilor era **libertatea pe care le-o lăsau zeii**.

Spre deosebire de Iehova - care domina viața de zi cu zi a evreilor -, tatăl Zeus din perioada ultimelor secole se mulțumea să-i lase pe atenieni să se descurce singuri cu propria lor democrație, adevărată minune a acelor vremuri. El nu avea de ce să se amestece.

Desigur, nici un grec nu ar fi dorit ca Zeus să se retragă. Legendele Antichității sunt foarte confuze în acest sens, nici chiar filozofii nefiind de acord asupra adevărului din povestirile timpurilor străvechi. **Nimeni nu poate spune cu certitudine cine locuia în stele, deşi cu toții credeau că cei dintâi regi ai Pământului au coborât din ceruri**. Zeus s-a luptat din greu şi a suferit pentru a salva Omenirea în războaiele titanice şi în cataclismele care au urmat, iar puterea sa continua să apere popoarele libere din Grecia.

Zeii virili şi zeițele pline de viață ale Greciei, cu dragostea lor fierbinte față de oameni, i-au inspirat pe poeți şi artişti care, la rândul lor, au încântat lumea. Desigur, aceste poveşti minunate sunt mai mult decât nişte simple alegorii. Ele conțin simboluri ale adevărurilor sacre sau personificări ale forțelor naturii - aşa cum teoretizează astăzi specialiştii în mitologie care, ignorându-i pe vizitatorii din Spațiu, sunt tributari modului convențional de gândire asupra Pământului.

Miturile şi misterele „Evului de Aur”

Mitul nu este, însă, o simplă ficțiune despre un îndepărtat „ieri”. **Mitul reprezintă o tradiție orală, amintirea vagă a unor evenimente petrecute în Antichitatea îndepărtată ce au provocat impresii deosebit de puternice în mintea oamenilor.** Fiecare mit a transmis, ca un testament, nenumăratelor generații ce aveau să vină, mărturii durabile despre extraordinarele întâmplări din istoria Omului.

Astfel, epopeile semite, ale căror origini se pierd în noaptea mileniilor*, au fost reluate de Moise în *Geneză* şi apoi au inspirat toate religiile din Occident. Dacă primele cărți ale *Bibliei* pot constitui mărturii despre ceea ce s-a întâmplat în istoria Palestinei, de ce nu am accepta şi legendele Greciei antice, care este atât de apropiată din punct de vedere geografic?

Teologii încearcă să înlăture îndoielile noastre moderne susținând că ***Scripturile*** nu au avut niciodată menirea de a înregsitra fapte istorice reale, acestea fiind **doar revelări figurative ale Voinței Domnului către poporul ales - evreii. De fapt, şi marii tragedieni ai Atenei erau convinşi că vechile legende sunt expresia Voinței lui Zeus față de copiii săi - grecii.**

Noi, cei de astăzi, care avem cunoştințe reale despre un Univers populat, despre extratereştrii ce au condus Pământul în trecutul îndepărtat, despre tradițiile răspândite pretutindeni privind zeii Cerului, ne-am putea intreba - cu îndreptățire - dacă Iehova şi Zeus au fost şi ei extratereştri.

De fapt, însăşi istoria secolului nostru pare întristător de confuză, căci prea puțini dintre noi avem acelaşi mod de a o considera. Peste 5.000 ani, ce tradiții vor mai păstra urmaşii noştrii din cele actuale? **Englezii nu cunosc mai nimic despre propriii strămoşi - vechii britoni - care nu au trăit prea departe în timp, dar grecii şi-au păstrat legendele din îndepărtata preistorie**, deformate, desigur, de negura timpului.

Considerate însă prin prisma noii ştiințe a Spațiului, aceste legende plăcute ne apar dintr-o dată cu un nou înțeles, oferindu-ne o impresionantă şi incitantă imagine a Evului de Aur al Pământului şi a Celeştilor veniți din stele.

Într-o altă carte, *Extratereştrii în Orientul Antic,* am trecut în revistă mitologiile şi cronicile din India, Tibet, China, Japonia şi Egipt, în lumina celor mai noi cunoştințe şi vestigii scoase la lumină, descoperind astfel o istorie întru totul veridică ce confirmă acea cultură milenară răspândită în întreaga lume, inspirată de regi veniți din Spațiu. **Legendele celor mai multe țări** erau **unanime** în a evidenția **că**:

---

* **N. edit.:** Semiții au apărut în istorie prin akkadieni (aprox. 2200 îen), după ce s-au infiltrat în Sumer ca mercenari şi au „aspirat” o parte din cunoştințele sumerienilor.

*„Înaintea oricăror considerații asupra religiei și a miturilor babiloniene, putem fi siguri că vom găsi un **zeu primordial care a creat din Haos Universul**, Pământul și omul, zeii și Soarele, Luna și planetele, **o zeiță a fertilității** care va coborâ în lumea de sub pământ, **un zeu care va fi ucis și care va reveni la viață**. Vechii zei vor fi detronați de către zei tineri și plini de virilitate.*

*Celeștii au condus Pământul în timpul Evului de Aur. A urmat apoi **războiul dintre zei și oamenii atacați de nave spațiale** deplasându-se cu viteza luminii și aruncând bombe distrugătoare, apoi **luptele cu dragoni din cer, cataclismele care au ruinat Pământul**, au provocat schimbarea climei, colapsul civilizațiilor, un «Götterdämmerung» wagnerian - amurgul acelor **zei care au abandonat planeta** lăsând-o oamenilor la ale căror rugi disperate un zeu va coborî în secret spre a da ajutor și instrucțiuni cosmice inițiaților.*

*Am auzit toate aceste lucruri de atâtea ori, fără a le cunoaște numele, care de fapt nici nu prea contează. Chiar dacă scrierea cuneiformă nu ar fi fost descifrată, am fi putut deduce cu exactitate atât zeii, cât și miturile Babilonului din **universalitatea legendelor despre ființele venite din Spațiu**”*[11].

Crearea Universului – un mit vechi și... universal

Studii amănunțite au arătat că **mitologia Babilonului este în esență aceeași cu a altor țări orientale**. Mitul a devenit o știință, vechile povești s-au transformat în dovezi empirice. Tot așa cum un chimist poate anticipa proprietățile unui element chiar înainte de a-l izola, le fel, pornind de la cunoștințele pe care le avem despre Cosmos, putem reface istoria veche a Greciei, convinși fiind că toate elementele sale mitologice se leagă în mod unitar.

Legenda Creației, povestită de vechii greci, dezvăluie o înțelepciune cosmică de-a dreptul surprinzătoare pentru o populație considerată ca fiind lipsită de rafinament.

Hesiod afirma că Haosul „s-a întrupat” și, deci, nu a existat dintotdeauna[12], ceea ce implică existența unei Puteri Supreme care a însuflețit vidul cu scopul de a crea apoi Universul.

Hindușii susțin că Brahma a gândit existența unui Univers finit pentru o perioadă predeterminată, care se va dizolva în timpul somnului său, noul Univers existând numai ca o stare potențială condiționată de Karma sau de experiența acumulată de predecesorul său. Apoi, Brahma concepe iarăși, visând, gândurile sale transformându-se în energie care se materializează la rândul ei în sori, în lumi și în toate ființele simțitoare din Creație - de la arhanghel până la cea mai mică insectă.

Cosmologii noștri susțin că Universul s-a extins pornind de la un atom primordial, pe când Hesiod, în ale sale *Munci și zile*, **sugerează - ca și *Rig Veda* - existența unei stări anterioare, încă și mai timpurii**. De unde să fi învățat **Hesiod, un umil țăran** ce trăia într-o fermă izolată din

Grecia secolului VIII î.e.n., această Înțelepciune Secretă distilată de cele mai subtile minți? Erau oare asemenea cunoștințe tainice o moștenire a unei civilizații străvechi sau i-au fost oferite de ființe venite din Spațiu?

Legendele Creației au explicat prin imagini simpliste cum Haosul și Nyx, zeița nopții, l-au zămislit pe Erabos (Întunericul), care s-a împreunat cu propria-i mamă și apoi a fost detronat de cei doi copii ai săi - Aether (Lumina) și Hemera (Ziua). Aceste zeități, ajutate de fiul lor Eros (Iubirea), i-au creat pe Uranus (Cerul), Pontus (Marea) și pe Gaia (Pământul).

Diversele versiuni existente diferă prea puțin între ele. Astfel, o legendă susține că Erabos și Nyx au zămislit un ou uriaș din care a apărut Eros, cel menit să creeze Pământul[13]. **Nașterea Universului dintr-un ou cosmic** are o importantă semnificație ocultă, fiind întâlnită atât în *Rig Veda*, în mitul chinez *Panku*[14], dar și în legenda japoneză *Kojiki*, toate acestea susținând teoriile cosmologice propuse de către astronomii moderni.

Grecia epocilor ulterioare **credea** - după cum spune Ovidiu - **că un zeu**, *„o forță naturală de un gen superior"*, **a apărut deodată în Haos, separând Pământul de cer și apele de pământ**, precum și seninul de nori. Acest zeu necunoscut, numit uneori **Phanes**, a creat apoi țările, râurile, munții, pădurile. El a făcut stelele și Formele Divine pe care le-a așezat în cer, apoi a dat viață peștilor, animalelor sălbatice și păsărilor.

În cele din urmă, **Creatorul l-a făcut pe Om din sămânță divină, după chipul zeilor atotstăpânitori**, punându-l să stea drept și cerându-i să privească spre cer și să-și ridice capul spre stele. **Dacă Darwin le-ar fi spus atenienilor că se trag din maimuță, aceștia i-ar fi râs în nas**, căci idealul lor clasic de frumusețe îi concepea pe oameni asemenea zeilor.

Mitul acesta se aseamănă mult cu legenda japoneză a lui Izanagi și a lui Izanami, care au creat Pământul din marea sărată a Haosului, dar și cu *Epopeea lui Ghilgameș*, în care ni se povestește că zeița babiloniană Arwin l-a modelat pe Ebani - primul om - dintr-o bucată de lut.

„Și a zis Dumnezeu: «Să fie lumină !» Și a fost lumină"[15].

„Și a zis Dumnezeu: «Să facem om după chipul și asemănarea noastră»"[16].

Versiunea grecească a Creației - cu siguranță, mai poetică decât succinta relatare biblică din *Geneză* - **este asemănătoare legendelor despre Creație din multe alte țări, atestând o origine comună.** Majoritatea popoarelor din Antichitate credeau că Omul a fost creat de Dumnezeu după propria Sa imagine, asociindu-l astfel cu zeii și, respectiv, cu astronauții veniți din Spațiu.

Hiperboreea și Evul de Aur de la Oceanos (Dunăre)

Ovidiu scria că Dumnezeu a dat Pământului forma unei mingi uriașe, reluând, probabil, învățăturile lui Pitagora despre sfericitatea Pământului. Dar **vechii greci credeau, în general, că Pământul ar fi un disc plat, în mijlocul căruia se află așezată țara lor, exact în centru aflându-se Muntele Olimp, reședința zeilor**.

Pământul ar fi fost împărțit în două părți egale de apele mării, de-a lungul marginii perfect circulare a uscatului curgând **marele fluviu Oceanos***, de la care își primeau apa atât marea, cât și râurile.

Porțiunea nordică a Pământului se presupunea că este locuită de către hyperboreeni, care trăiau într-o primăvară veșnică, fără boli, bătrânețe și moarte. În țara acestora nu se putea ajunge nici pe mare și nici pe uscat, în schimb, ei primeau adesea vizite ale zeilor.

La sud de Grecia trăiau etiopienii, un popor fericit, pe care zeii îl vizitau cu plăcere. Departe spre vest, se aflau frumoasele insule din Blast - numite **Câmpiile Elizee**[17**], în care erau duși oamenii aleși de zei pentru a se bucura de nemurire. Sub pământ se afla sumbrul **Hades**, lumea subterană, regatul morții.

Miturile grecești vorbesc despre cele mai timpurii civilizații ale planetei în termeni absolut derutanți pentru concepțiile științifice actuale. Evenimente care s-au desfășurat de-a lungul unei vaste epoci au tot fost condensate în incidente confuze, cântate de barzi timp de mii de ani, până când Hesiod și poeții romantici le-au transformat, după interpretări proprii, în literatură.

Noi, cei din Britania, abia dacă putem spune ceva despre trecut. Nici o legendă britanică nu amintește începuturile Omenirii, deși britonii au fost contemporani cu grecii antici. Acele triburi lipsite de rafinament din Antichitatea îndepărtată și-au menținut tradițiile la care țineau prin simboluri la nivelul posibilităților proprii de înțelegere. Asemenea tipare de gândire sunt străine celor pe care le avem noi astăzi și, fără îndoială, multe milenii de-acum încolo, îndepărtații noștri descendenți nu vor înțelege, la rândul lor, puținele legende rămase din secolul nostru, al XX-lea.

Fascinantele mituri primordiale au constituit amintirile comune ale celor care au trăit cu mult înaintea grecilor, astfel încât, la prima vedere, ele par naive și lipsite de sens. Acum însă, în contextul ideii dominației Pământului de către ființe venite din Spațiu, într-un trecut îndepărtat, astfel de legende capătă semnificații deosebite.

Uranus (Cerul) s-a căsătorit cu **Gaia** (Pământul)***, devenind tatăl a **12 copii uriași - Titanii - și a trei fii rebeli - Ciclopii** cu câte un singur ochi. Temându-se de puterile lor, i-a azvârlit în hăul întunecat al **Tartarului**, o lume subterană lipsită de lumină și atât de adâncă, încât unei nicovale i-ar trebui să cadă timp de nouă zile[18] pentru a ajunge la capătul ei. Acolo se aflau **fierăriile** în care se făureau armele extraordinare ale zeilor.

---

* **N. edit.:** Oceanos Potamos = Dunărea. Este limita nordică a cunoașterii geografice pentru grecii din sec. V îen, inclusiv pentru Platon.

** **N. edit.:** Când s-a născut legenda Câmpiilor Elizee, grecii încă nu auziseră de Britania... Acestea erau... pe Insula Albă/Șerpilor, a lui Apollo, unde mergeau eroii după moarte (v. Achille) și unde se aflau și „merele de aur" (v. Adam și Paris).

*** **N. edit.:** Citit Gea. Denumirea corectă: Gé. Cuvânt format din a 3-a și a 7-a literă din alfabetul grecesc antic. Adică... poziția Terrei în sistemul solar !

Lovită adânc de tirania soţului ei, Gaia i-a implorat pe Titani să o răzbune şi să îşi detroneze tatăl. Cu excepţia tânărului Cronos (Saturn), celorlalţi le era frică de el. Gaia, pe deplin justificată, ţinând cont de progeniturile pe care a trebuit să le aducă pe lume, s-a hotărât asupra primului şi celui mai eficient mijloc de control al naşterii din toată istoria: **ea l-a înarmat pe tânărul Cronos cu o secure din silex, cu care acesta şi-a castrat tatăl în timp ce dormea.**

Aruncând mădularul tăiat în mare, din spuma astfel fecundată s-a ivit **Afrodita**, zeiţa frumuseţii, un schimb, în fond, cât se poate de echi-tabil. Din picăturile de sânge căzute pe pământ s-au întrupat Furiile, Uriaşii şi Nimfele. **Uranus şi-a blestemat fiul şi i-a prezis că, într-o bună zi, Cronos[19] însuşi va fi uzurpat de proprii săi copii.**

Cronos s-a căsătorit cu sora sa, Rhea, instaurând în lume Evul de Aur, preamărit de toţi poeţii Antichităţii. În acele timpuri, **oamenii trăiau asemenea zeilor**, într-o binecuvântată mulţumire, feriţi de munci grele şi de suferinţe, într-o dulce necunoaştere a durerii şi a păcatului ce încă nu-şi făcuse loc în sufletele lor.

Bătrâneţea cea grea nu-i întrista pe oameni, care nu sufereau nici de pe urma bolilor. Toţi se bucurau de o sănătate fizică şi spirituală desăvârşită, dincolo de orice rău, înveselindu-se în ospeţe. Când, în cele din urmă, le venea timpul să moară, era ca şi cum ar fi închis ochii cufundându-se într-un somn adânc.

În această stare idilică, oamenii nu aveau nevoie de legi şi nici de pedepse, de vreme ce **faptele rele nu erau cunoscute**. Netulburaţi de războaie, toţi se bucurau de o **pace tihnită**, oraşele lor neavând nevoie de soldaţi şi nici de arme pentru a fi apărate.

Soarele strălucea cu dăruire, creând un **climat plăcut**, pământul mănos oferea tuturor fructe şi roade care nu trebuiau să fie cultivate, vânturi blânde mângâiau florile şi câmpurile cu grâu auriu, turme de oi şi de vite păşteau pe pajiştile bogate, iar mierea aurie curgea din stejarii rămuroşi.

Oamenii trăiau împreună cu zeii într-o pace mirifică şi toţi poeţii erau de acord că, în acea epocă a perfecţiunii, **bărbatul nu fusese corupt încă de femeie.**

Zeus ura Omenirea, Cronos o proteja...

În timp ce supuşii săi se bucurau de viaţă la adăpost de orice griji, Cronos - torturat de mustrări de conştiinţă - nu putea uita ameninţarea lui Uranus. Pentru a preveni detronarea sa de către proprii fii, **Cronos îşi înghiţea de îndată copiii pe care îi năştea Rhea în fiecare an**; mai întâi Hestia, apoi Demeter, Hera, Hades şi Poseidon.

Înainte de aducerea pe lume a **celui mai tânăr fiu, Zeus**, mama înnebunită de mânie a cerut sfatul părinţilor săi, care au trimis-o **pe insula Creta** unde, odată născut, Zeus a fost **ascuns într-o peşteră de pe muntele Ida**. Apoi, Rhea a înfăşat în scutece **o piatră** şi, cu supunere prefăcută, **i-a dat-o lui Cronos, care a înghiţit-o.**

Tânărul Zeus a fost **protejat de preoţii din insula Creta**. Crescând şi ajungând matur, el i-a cerut lui Cronos, forţat şi de Rhea cu un vomitiv, să dea afară toţi copiii pe care îi înghiţise. **Piatra** care ţinuse locul lui Zeus a fost şi ea aruncată afară, fiind **aşezată apoi la Delphi.**[*]

După foarte multă vreme - cam pe la 180 î.e.n. -, marele călător Pausanias scria despre ea: *„O piatră nu prea mare, pe care preoţii din Delphi o ung în fiecare zi cu ulei "* [20]. Această înşelăciune nu a fost întrecută decât de celebrul oracol cu două limbi...

Zece ani a durat războiul dintre Cronos, ajutat de Titani, **şi Zeus,** ce era înarmat cu arme magice făurite de Ciclopii pe care îi eliberase. Conflictul s-a întins pe întreg Pământul, pe mare şi în cer, antrenând toate forţele cosmice ale zeilor. **Mama Gaia i-a promis victoria lui Zeus** care, în cele din urmă, i-a învins pe Titani cu ajutorul fulgerelor şi al tunetelor, aruncându-i apoi în lanţuri, în întunecatul Tartar.

Cronos a fost **întemniţat pe misterioasa insulă a Britaniei**, fiind păzit de Briareu, un monstru cu o sută de mâini. Conform unei alte versiuni, el ar fi **fugit în Hesperia (Italia),** unde s-ar fi căit pentru cruzimile comise şi, sub numele de Saturn, ar fi fost creatorul unei civilizaţii înfloritoare, construind Saturnia - viitoarea Romă.[**]

Din reşedinţa lui din înaltul Muntelui Olimp, **Zeus ura lumea şi a lipsit-o de foc. Dar Prometeu, eroul, a furat focul din ceruri**. Zeus a jurat să se răzbune, **uriaşii s-au revoltat** şi au ridicat munte peste munte, asediind cerul. După un război titanic care a zguduit Cerul şi Pământul, Zeus a ieşit biruitor.

Pentru a-l pedepsi pe om, Zeus a creat femeia, Pandora, din a cărei faimoasă cutie s-au împrăştiat în lume toate relele ce au lovit ulterior Omenirea. Apoi **l-a înlănţuit pe Prometeu** pe un pisc înalt din Caucaz unde, în fiecare zi, un vultur îi devora ficatul, care în mod inexplicabil, se refăcea în fiecare noapte.

Mai târziu, **Prometeu a fost eliberat de Hercule** şi, fiind iertat de Zeus, şi-a dăruit geniul oamenilor, pentru a-i învăţa artele civilizaţiei. Când **Zeus s-a hotărât să distrugă specia umană care degenerase**, Prometeu şi-a sfătuit fiul, **Deucalion**, să-şi construiască o barcă încăpătoare. Din marele Potop care a urmat, **au supravieţuit numai el şi soţia sa, Pyrrha**. Corabia s-a oprit pe muntele Parnas.

În timp ce se rugau într-un templu plin de noroi şi năpădit de muşchi, au auzit o voce din ceruri care îi sfătuia să arunce în spate oasele mamei lor. După un timp de gândire, s-au hotărât să arunce în urma lor rămăşiţele Mamei Gaia. Cele aruncate de Deucalion s-au transformat în bărbaţi, iar cele azvârlite de Pyrrha au devenit femei.

---

[*] **N. edit.**: Numită Omphalos - „Buricul" (Pământului), o piatră în formă de ou, bine lustruită. O copie este pusă acum la intrarea în Templul lui Apollo, după două pietre de la 500 îen, cu semnul... crucii pe ele.

[**] **N. edit.**: Alături de Cottos şi Gyes, Briareu era paznic al Infernului (Hades). Cronos a fost întemniţat în Mehedinţi. Pe larg în *„Dacia Preistorică"*.

Necazurile lui Zeus nu se sfârşiseră însă. **Un înfricoşător monstru marin - Typhaeus - i-a alungat pe zeii înfricoşaţi din Muntele Olimp spre Egipt**, întărind astfel străvechile legături dintre aceste două popoare. În cele din urmă, **Zeus a răpus monstrul cu o lovitură de trăsnet.**

La vremea sa, **Hesiod credea că oamenii Evului de Aur se mai aflau încă pe Pământ sub formă de spirite pure**, înveşmântate în aburi, urmărind şi judecând relele săvârşite sau acordând recompense şi bunăstare, fiind **apărătorii invizibili ai Omenirii.**

Omenirea războinică – „opera” lui Zeus

Războaiele dintre Cer şi Pământ purtate cu arme titanice au schimbat climatul. De la o primăvară eternă, în care întreaga natură trăia într-o rodnicie binecuvântată, s-a ajuns la ciclul celor patru anotimpuri, vara fiind încinsă de aerul fierbinte şi pământurile arse de călduri şi iarna cu vânturile ei îngheţate şi cu zăpadă. Şi, astfel, oamenii nu au mai trăit în oraşe frumoase, bucurându-se de pace şi plăceri. Populaţia din **Evul de Argint** care a urmat şi-a găsit adăpost **în peşteri sau în colibe primitive**, ignorând cu totul cultura înţelepţilor înaintaşi, păcătuind, certându-se şi uitând de zeii cei nemuritori. **Înfuriat că a fost uitat, Zeus i-a nimicit pe toţi şi a creat o a treia generaţie de oameni, în Epoca Bronzului.** Această rasă de bronz, teribilă şi puternică, începuse să mănânce carne. Fermi şi de neînvins, luptătorii purtau armuri de bronz, făureau arme din bronz şi construiau locuinţe imense din bronz. Sufletele lor sălbatice, exaltând războiul, **au împins lumea spre barbarie.** Dar toţi au fost **decimaţi de tot felul de molime** precum Moartea Neagră.

Sperând, probabil, să îndrepte lucrurile, **Zeus a creat o a patra rasă de oameni, eroi asemănători zeilor**, oameni celebri prin aventurile lor glorioase, care au luptat alături de Cei Şapte împotriva Tebei, au călătorit pe mare cu argonauţii lui Iason în căutarea Lânii de Aur sau au asediat înaltele ziduri ale Troiei. **O parte din aceşti înţelepţi au fost răsplătiţi de Zeus, fiind duşi pe Insulele celor Fericiţi** - probabil Britania* -, aflate la ţărmurile unui ocean primitor, al căror pământ - condus de Cronos - era rodnic şi oferea de trei ori pe an miere şi fructe dulci[21].

În cele din urmă, **în înţelepciunea sa - de altfel, discutabilă - Zeus a creat şi Evul de Fier, care mai stăpâneşte încă lumea.** Trădarea şi crima, înşelătoria şi violenţa au devenit atribute ale Omenirii. Pământul, care odinioară fusese un bun al tuturor, s-a divizat în **ţări rivale**, a apărut **războiul** cu toate ororile sale, **aurul** a devenit **mai preţios decât fierul**, familiile şi prietenii trăiesc în duşmănie, **dreptatea a dispărut** odată cu ultimul dintre Nemuritori.

---

* **N. edit.:** Prin confuzia Oceanos Potamos (Dunărea) - Oceanul Atlantic de azi, occidentalii încearcă să-şi aroge „dreptul” de „părinţi ai Omenirii”.
Pământul Britaniei nu a fost niciodată rodnic.

„Savanții” nu cred în mituri, preoții nu cred în zei...

În zilele noastre, recitirea vechilor mituri greceşti le provoacă cercetătorilor atât exasperare, cât şi o amară deziluzie. Dar oare acestea sunt singurele mărturii asupra extratereştrilor din vechime? În epoca noastră ştiințifică, mai poate un om sănătos la minte să creadă astfel de povestiri aiurite ca fiind cu adevărat trăite de către oamenii cavernelor, aşa cum au fost descrise de poeții romantici? Toate aceste bazaconii despre Evul de Aur, războaiele zeilor, distrugerea Omenirii de către Zeus de patru sau de cinci ori, demonstrează ele cu adevărat intervenția Celeştilor?

E posibil ca **aceste legende** să conțină, totuşi, **cea mai timpurie istorie a Omenirii**. Să încercăm să nu judecăm lucrurile prin prisma logicii lucide a profesorilor de astăzi. În mod paradoxal, tocmai confuzia le dovedeşte autenticitatea, sugerând **transmiterea lor orală de-a lungul unor foarte lungi perioade de timp**, căci, dacă ar fi fost neadevărate, cu siguranță că ar fi fost uitate de demult. Mulți dintre noi, care nu ne putem aminti bine ce s-a întâmplat ieri, ne minunăm, pe bună dreptate, de memoria acestor greci din vechime.

Cu mare greutate, criticii din zilele noastre acceptă că **legenda lui Tezeu şi a Minotaurului l-a inspirat pe Sir Arthur Evans să aducă la lumină strălucitoarea civilizație din Cnossos** sau că ***Iliada* l-a îndemnat pe Heinrich Schliemann să dezgroape colierul capricioasei Elena** de sub acele turnuri ale Troiei atât de mult cântate*. De altfel, chiar în zilele noastre, poveştile despre El Dorado au dus la descoperirea unor vechi oraşe incaşe.

Este, totuşi, foarte adevărat faptul că asemenea excepții nu pot demonstra valabilitatea tuturor celorlalte legende. Scepticismul trebuie să fie şi el încurajat, **tradițiile trebuie verificate**. Omenirea a suferit prea mult din cauza unor dogme religioase îndoielnice. În scurta sa istorie, chiar şi ştiința a dat multe pronosticuri greşite, ceea ce nu o opreşte însă de a căuta necontenit noi dovezi care să-i confirme - sau să-i infirme - adevărurile.

Dacă luăm în derâdere miturile Greciei, o facem pentru că aceste istorii curioase contrazic tiparele convenționale ale gândirii din zilele noastre. Anticii credeau în zei, astăzi gândirea noastră este condiționată de cultura contemporană, iar noi nu putem să mai trăim în climatul mental specific spiritului acelor timpuri îndepărtate. Dacă ne-am trezi acum în fața zidurilor Troiei, ne-am simți la fel de pierduți ca şi Ahile adus în traficul londonez...

Teologii susțin că *Biblia* nu pomeneşte nicăieri despre zeii Greciei, Părinții Bisericii creştine blestemând zeitățile păgâne ca pe nişte diavoli. **Moise**, presupusul autor al *Genezei*, **a primit educația unui prinț egiptean, fiind inițiat în tainele Înțelepciunii Secrete** şi având, probabil, cunoştințe despre Lemuria, Atlantida, ca şi despre civilizațiile Orientului.

---

* **N. edit.:** Schliemann a descoperit tezaurul unei civilizații anterioare Troiei cântate de Homer...

Talmudul susține că Moise ajunsese un **general celebru în Etiopia**, că a fost **păstor în Midian**, fiind ales apoi de „Domnul" să-i conducă pe israeliții aflați în sclavie până la granițele Canaan-ului, o misiune care presupune intervenția inspirației divine.

Nici un egiptolog nu a confirmat existența lui Moise, deşi evreii îl consideră contemporan cu Ramses al II-lea, martor, aşadar, al apogeului imperiului egiptean - secolul XIII î.e.n. -, al epocii glorioase a Cretei minoice, al auritului Micene şi al asediului Troiei. Moise, intrat în toate tradițiile extraordinarului timp în care a trăit, a cunoscut cu siguranță legendele Greciei, astfel încât este greu de crezut că inteligența sa remarcabilă ar fi putut reduce Creația doar la acea relatare prescurtată redată în *Geneză*, când ar fi putut foarte bine să scrie o adevărată epopee despre regii din Spațiu.

Cine sunt experții noştri? Arheologii nu pot comenta miturile greceşti; ei au tot săpat sub vechile străzi ale Atenei, descoperind mărturii din anii 6.000 î.e.n., dar nu au găsit pe nici unul din cei care ar fi trăit acolo. **Dacă *Howard Carter* şi-ar fi oprit săpăturile doar cu o săptămână mai repede, el nu ar fi descoperit niciodată mormântul minunat al lui Tutankamon** şi, astfel, mare parte din cunoştințele pe care le avem astăzi despre Egipt nu le-am fi aflat poate niciodată.

Istoricii au îndoieli chiar şi asupra existenței lui Homer şi, pentru timpuri mai îndepărtate, refuză să se pronunțe. Paleontologii ciocănesc craniul lui Prometeu (*„Vai, biet YoricK ! L-am cunoscut bine, Horațio !"*) şi trag concluzia că nu avea creierul suficient de dezvoltat pentru a freca două vreascuri unul de altul, pentru a obține astfel focul. Antropologii fac haz de acea imagine preistorică a lui Zeus care, în epoca respectivă, ar fi sărit precum Tarzan dintr-un copac în altul, asemenea maimuțelor.

Cei care studiază clasicismul antic sunt şi ei sceptici, aşteptând să se descopere noi texte, **ciudatele scrieri în Linear „A" găsite în Creta** fiind totuşi **nedescifrate**.

Miturile şi tradițiile – istoria reală a Terrei ?

Cei mai mulți dintre gânditorii moderni consideră miturile Greciei ca fiind irelevante, reprezentând doar intruziuni iraționale asemenea Sfinxului, străine cu totul concepțiilor noastre ştiințifice. Totuşi, printr-un uimitor paradox, tocmai ştiința actuală vine să ofere argumente în sprijinul acestor vechi legende. **Recente descoperiri din astronomie şi biologie acceptă ideea existenței a milioane de lumi locuite în propria noastră Galaxie.**

Cunoscutul radioastronom Iosif Şklovski[22] de la observatorul din Moscova a avansat ideea că **Inteligențe Supreme ar putea modifica stelele**. Fizicianul armean M. Agrest[23] susține că nave spațiale au aterizat cel puțin o dată în deşertul libian. Observațiile din întreaga lume asupra **O.Z.N. - urilor** fac să conteze mai mult decât oricând, **miturile greceşti, redându-le o semnificație strălucitoare**.

Evaluarea mitului capătă astfel o deosebită importanță semantică, având **rolul de a demonstra vizitarea Pământului de către ființe**

venite din Spaţiu încă din timpuri foarte îndepărtate. De obicei, oamenii acordă cuvântului „mit" sensul de alegorie filozofică, fabulă sentimentală, povestire de dragoste sau melodramă - înălţătoare sau numai amuzantă -, în orice caz, doar pură ficţiune. Drept urmare, fiind nesemnificative, ar fi cu totul iraţional ca ele să fie luate în calcul pentru un studiu ştiinţific de ţinută privind prezenţa extratereştrilor în Antichitate.

Grecii, însă, înţelegeau prin „***mythos***" **tradiţia unor evenimente adevărate petrecute într-un trecut îndepărtat**, la fel de extraordinar ca şi faptele, deformate prin transmiterea lor pe cale orală, înainte de a exista obişnuinţa scrisului ca mijloc de comunicare de la o generaţie la alta.

Abia după trecerea multor secole, **poeţii clasici au elaborat aşa-zisele „*pseudo-mituri*" preluate din legendele locale despre presupusele iubiri dintre zei şi muritori**. Pitagora şi Iniţiaţii în Misterele Eleusine nu aveau încredere în textele scrise şi refuzau cu încăpăţânare să scrie ceva din învăţăturile lor. Socrate, a cărui logică mai influenţează încă Occidentul, nu a lăsat nici un cuvânt scris.

Cele mai multe mituri antice au fost acceptate de greci ca fiind adevăruri absolute, devenind astfel baza religiei lor. Tucidide, pe care Macaulay îl considera „*cel mai mare istoric al tuturor timpurilor*", apreciat şi acum de cercetători pentru modul lui de a judeca şi pentru puterea lui de pătrundere, **a acceptat fără dubii faptul că vechile tradiţii aveau un fond istoric**[24].

În introducerea de la monumentala sa *Istorie,* Tucidide scria:

*„**Minos** este cel mai vechi conducător pe care îl cunoaştem şi care **avea o flotă cu care controla** cea mai mare parte din ceea ce numim astăzi **apele Greciei**."*

Tucidide relata, de fapt, un mit pe care, ca şi compatrioţii săi greci, îl considera ca fiind adevărat. Formaţia noastră intelectuală modernă, sceptică, ia în derâdere această afirmaţie nesusţinută de texte relevante şi-i reproşează faptul că a considerat adevărată legenda lui Tezeu şi a Minotaurului. Crezând şi el în această legendă, Sir Arthur Evans a dezgropat, însă, minunata civilizaţie a Cretei minoice. **Descoperiri recente din Epoca Bronzului confirmă adevărul de la baza multor legende din Antichitate**.

Este de subliniat încă o dată că **ceea ce ne împiedică în mod evident să credem sincer în apariţia extratereştrilor în timpurile de demult este tocmai tiparul gândirii noastre bazat pe prejudecăţi**. De fapt, puţină lume cunoaşte sensul precis al cuvintelor pe care le folosesc, sau implicaţiile cuvintelor utilizate de alţii. Din păcate, tocmai nereuşita de a comunica arată confuzia societăţii noastre de astăzi. Evenimentele internaţionale care se produc demonstrează cât de greu ne înţelegem unii cu alţii. Cum am putea, deci, înţelege modul de gândire al grecilor care au trăit cu milenii înaintea noastră?

Înainte de a ne grăbi să etichetăm miturile gre-ceşti drept nonsensuri, **ar trebui să ne recunoaştem limitele** şi, cu mo-destie, să ne străduim să înţelegem ce au vrut să ne transmită acei oameni din vechime.

Capitolul III

RĂZBOAIELE ZEILOR PENTRU „LABORATORUL TERRA”

Războaiele zeilor pentru Terra

Întrucât cuvântul grecesc ***Ouranos* înseamnă „cer”**[*], el ar putea fi un termen generic pentru toţi extratereştrii veniţi din înaltul cerului, deşi s-ar putea să desemneze şi planeta Uranus, cunoscută, poate, celor din Antichitate. Se pare, însă, că **Uranus nu a fost niciodată adorat de greci** şi nici nu a fost asociat vreunui cult sau vreunei arte. El **desemna cea mai veche seminţie a extratereştrilor**, ce au domnit pe Pământ cu mult timp înainte de a fi cunoscuţi de greci.

Titanii sau Uranizii - fiii şi fiicele lui Uranus - **locuiau la început în ceruri**, fiind personaje foarte vechi, puţin cunoscute în Grecia antică[25], întrucât **aparţineau unui trecut foarte îndepărtat**, aproape necunoscut „creatorilor de mituri” din această ţară. Se credea, foarte vag, că ei întrupau gigantice forţe ale naturii, că erau magicieni care **stăpâneau natura** prin puterea lor făcătoare de minuni.

Ouranos era, probabil, **identic cu Varuna** - atotputernicul zeu primordial al mitologiei preindiene -, asociat de *Vede* corpurilor cereşti. El controla Luna şi Stelele, căci numele ***Varuna* însemna „cerul necuprins”**, o aluzie clară la oamenii din Spaţiu. **Şi Titanii erau asemenea uriaşilor *Asuras* indieni.** Mai târziu, Varuna a devenit conducătorul divinităţilor Aditya, un fel de Neptun care călătorea pe Leviathan, probabil, o navă spaţială amfibie.

Uranizii ar putea reprezenta **o rasă galactică cu o civilizaţie avansată, de pe o planetă care se rotea în jurul unei stele din centrul Căii Lactee** şi care, în timpul explorării Sistemului nostru Solar - cu milioane de ani în urmă - şi-a instalat **pe Pământ o staţie de tranzit. Ciclopii** - cei cu un singur ochi - fiii lui Uranus, care s-au ridicat împotriva tatălui lor şi au fost aruncaţi în adâncurile Tartarului, pot fi consideraţi **vizitatori de pe o altă planetă care au aterizat întâmplător aici şi care purtau războaie distrugătoare cu coloniştii existenţi pe Pământ.**

Cu toate că această ipoteză are iz de literatură ştiinţifico-fantastică, trebuie să admitem că este logică şi chiar probabilă. Pământul nostru s-a răcit cu mai bine de trei miliarde de ani în urmă, timp în care au existat, probabil, mai multe imperii galactice. Pe scara cosmică a celui mai îndepărtat trecut, **invadatori din aştri rivali s-ar fi putut lupta pentru stăpânirea Pământului,** tot astfel cum britanicii şi francezii s-au luptat pentru supremaţie în Canada.

---

[*] **N. edit.:** Era un zeu celest, reprezentant al Cerului, unit cu Pământul (Geea) dar Uranus însemna... Muntean. Vezi „***Dacia Preistorică***”.

Se spune despre **Titani** că ar fi străbătut drumuri stelare. De asemenea, ei sunt considerați **autorii primelor construcții de pe planeta noastră**, acei Nemuritori din legende - Rasa Divină sau a Celor Bătrâni, care au precedat ființele „umane”.

„ Primii zei nemuritori trăiau în ceruri ”

În *Teogonia*, **Hesiod** scria:

„Poetul Războiului Titanilor, fie că a fost Eumelus din Corint sau Arctinus, scria aşa în a doua sa carte: «Pe scut erau zugrăviți peşti plutind, cu fețe de aur, înotând şi jucându-se prin apa cerului».

Theolytus spune că el (Hercule) a navigat pe mare într-un cazan, dar primul care a pomenit despre aceasta a fost autorul Războiului Titanilor.

Primul dintre zeii nemuritori care au trăit în Olimp a creat o rasă de aur a muritorilor, care a trăit în timpul lui Cronos, pe când acesta domnea în ceruri.”

„Scutul” cu peşti având fețe de aur care se zbenguiau prin apa cerului şi **Hercule** care **naviga într-un cazan** pot fi referiri, denaturate în timp, despre extratereştrii şi navele lor spațiale.

Ciclopii pot fi identificați, la rândul lor, cu ***El*-ii**[26], **o rasă stelară cu fizic neuman** care a construit oraşe labirintice subterane utilizând energii cosmice - ceea ce ne poate aminti de civilizația subterană din Agartha, a cărei existență este susținută şi în prezent. Castrarea lui Uranus este mai dificil de explicat în simbolismul ei; această mutilare dramatică trebuie să aibă o semnificație importantă.

Astfel, poate fi vorba de o explicație primitivă a stingerii Uranizilor, **prima civilizație a** *Ouranos*-ului (**Cerului**), care a fost **înlocuită de Epoca de Aur a lui Cronos** (Saturn). Virilitatea lui Uranus şi **naşterea Giganților şi a Nimfelor** din picăturile sângelui său sugerează manifestările de mai târziu ale **cultului dionisiac al fertilității**.

În timpurile de demult, **toate planetele erau identificate cu zei**, Celeşti cu înfățişare umană, care coborau pe Pământ pentru a-i învăța pe oameni. Specialiştii în mitologie susțin că zeii erau doar simboluri antropomorfe ale forțelor naturale sau ale emoțiilor umane şi că era firesc ca omul primitiv să-şi reprezinte zeii după chipul şi asemănarea sa. Dacă Pământul ar fi fost singura planetă locuită din Univers aşa cum cred aceşti specialişti, teoria ar putea fi plauzibilă.

Dar chiar şi aşa, **concepерea unei forțe abstracte sub forma unui Supraom presupune un raționament filozofic superior, cu totul improbabil la nişte triburi ignorante** şi chiar greu de întâlnit la mulți dintre oamenii din ziua de azi. Dacă un țăran total neştiutor descrie cu detalii pitoreşti cine ştie ce personaj fantastic coborât dintr-o navă spațială, căruia după aceea i se va închina, este evident că se va manifesta astfel din cauză că el - sau un altul în al cărui cuvânt are încredere - **a văzut o astfel de Ființă** coborând pe Pământ, şi nu numai o singură dată, ci **de mai multe ori**.

Poveşti cu care să-i amăgeşti pe cei superstiţioşi? Nu, pentru că **înşelătoriile nu durează mult.** Cei mai mulţi creştini i se închină lui Iisus pentru că Evangheliile îl descriu ca pe un Om real. Timp de 2.000 ani, imaginea Sa blândă a fost necontenit imprimată în conştiinţa omului prin picturi inspirate, viaţa şi moartea Sa au fost înfăţişate în cărţi şi predici scrise de nenumăraţi discipoli. Fară imaginea Sa impresionantă, ar fi putut oare atâţia oameni - femei şi bărbaţi - să adore, timp de 20 de secole, un Ideal de Iubire neîntrupat?

Terra – un experiment galactic ?

Buddha, Iisus, Mahomed au fost oameni protejaţi, desigur, de Puteri Înalte, dar în conştiinţa oamenilor sunt fiinţe umane ca şi noi, asemănătoare predicatorilor de Adevăr din zilele noastre. **Uranus, Cronos, Zeus, Apollo au fost şi ei fiinţe reale, fiecare reprezentând**, probabil, **un nume generic al Celeştilor de pe o anumită planetă din Spaţiu.** În epocile care vor urma, locuitorii unei alte planete nu vor ajunge oare să se închine unui zeu numit Jack - nume care să fie generalizat pentru toţi cosmonauţii veniţi vreodată acolo de pe Pământ?

De ce oare popoarele din antichitate, de pe întregul nostru Glob, au dat planetelor numele principalilor zei? Când astronomii noştri descoperă o nouă stea, ei o clasifică după un număr de cod din Catalogul Stelar Cambridge sau îi pun numele descoperitorului ei. Xenocrate[27], discipol al lui Platon, foarte preţuit de Aristotel şi **Cicero**, a scris o **lucrare - pierdută, însă - despre natura zeilor**, în care descria cele **opt zeităţi din corpurile cereşti**, numindu-le **zeităţi olimpiene**. Planeta Pluton a primit mai târziu acest nume doar pentru a se armoniza cu celelalte planete cărora li s-a dat nume de zei.

Pretenţia astrologilor că cei **născuţi sub semnul unei planete** sau al alteia au caracteristici fizice şi intelectuale specifice poate fi manifestarea unei memorii-colective a aspectului exterior ieşit din comun şi a temperamentului ce caracterizează pe vizitatorii uneia sau alteia dintre planete, îmbogăţită în timp cu licenţe poetice lirice.

Tradiţiile esoterice susţin că **toate planetele din jurul Soarelui sunt supravegheate de Inteligenţe Cosmice de pe un Sirius din care, în perioada miocenă, au fost trimişi locuitori care să colonizeze Pământul.** Din timpuri foarte îndepărtate, oamenii din întreaga lume au manifestat un **respect mistic faţă de Sirius** - stea din Constelaţia Câinele Mare -, considerată o fiinţă celestă la fel de venerată ca *Ouranos* cel venit din Cer.

Babilonienii l-au identificat pe Uranus cu Anu, despre care se ştia că ar fi trăit în constelaţia Ursa Mare*, la fel cum se ştia despre **„*Cei Şapte***

---

* **N. edit.**: Cele două Urse erau constelaţiile atribuite Daciei, fiind cunoscute ca *Ursa Getica, Geticus Polus etc.*

Este vorba, de fapt, de fiul lui Anu (regale planetei Nibiru - „Răscrucea"), En.ki/E.A., „Domnul Pământului", creatorul Omenirii, care şi-a avut Laboratorul Central în Har.deal („Casa/Grădina Domnului", în limba dacilor).

***Strălucitori* " din mitologia egipteană.** În acest sens, este semnificativ faptul că **navele spaţiale de astăzi se apropie de Pământ prin găurile polare existente în centurile de radiaţii Van Allen.**

De pe ce planetă era...Uranus?

Planeta Uranus a fost cunoscută şi magilor din Persia, şi hinduşilor, deşi aceştia nu o includeau printre cei şapte fii de lumină ai Soarelui, asociind influenţa sa malefică ideii de rău. Imensa distanţă până la planeta Uranus - 2.870 milioane km - a îngreunat mult observarea ei din emisfera nordică, existenţa sa fiind practic uitată până ce a fost redescoperită de către Sir William Herschel, în ziua de 13 martie 1781.

Tribul Shilluk[28] din Africa de Sud a numit întotdeauna planeta Uranus „*Trei Stele*", o planetă cu două luni. Este, totuşi, greu de crezut că Uranus era vizibilă pentru ei, şi cu atât mai puţin sateliţii săi, pentru care ar fi fost necesare telescoape foarte puternice. Dar atunci, de unde aveau cei din tribul Shilluk aceste cunoştinţe înainte ca astronomii occidentali să afle de existenţa lui Uranus? Au fost oare iniţiaţi aceşti sud-africani de către extratereştri?

Astronomia insistă asupra faptului că pe această planetă gigant, cu un diametru de 53.390 km, care face o rotaţie completă în jurul Soarelui în 34 ani, se ajunge până la temperaturi de -100 ° C sub norii de metan şi amoniac - posibil amestecaţi cu hidrogen şi heliu. Se pare, totuşi, că se produce un proces de încălzire prin absorbţia radiaţiilor solare ultraviolete.

Astronomii interpretează Universul strict în conformitate cu datele obţinute prin metode ştiinţifice proprii şi trebuie să le respectăm raţionamentul şi integritatea. Ştiinţa este, însă, doar una din tehnicile posibile de cerecetare a Universului şi, deci, putem lua în consi-derare şi alte revelaţii, fiindcă ştiinţa singură nu deţine monopolul Ade-vărului Absolut.

Dacă **Uranus** ar depinde de radiaţia solară, viaţa pe această planetă ar fi improbabilă, deşi teorii recente sugerează că **ar exista şi o sursă internă de energie**, cantitatea de energie termică emisă nefiind cunoscută încă. Se spune că Inteligenţele din Spaţiu insistă asupra faptului că **lumina chimică este emisă de vegetaţie şi de ionizarea gazelor atmosferice**, fapt ce ar corespunde strălucirii propriei noastre planete, numai că intensitatea ar fi mult mai mare. Acest fenomen s-ar putea confirma prin fluctuaţiile de luminozitate observate în ultimii ani, sugerând dezastre pe suprafeţe întinse.

Astronomii, fascinaţi de spectroscoapele şi teoriile lor veşnic relative conform cărora - pur şi simplu - Uranus nu poate fi locuit, ar trebui să reflecteze asupra faptului că **miile de fotografii făcute Pământului de pe satelitul „Nimbus 1", de la o distanţă de numai 400 de mile, nu au indicat nici cea mai mică urmă de viaţă pe globul terestru**.

Despre locuitorii de pe Uranus s-a spus că sunt înalţi şi musculoşi, cu ochii mari şi capete supradezvoltate, având sângele şi organele interne diferite de ale noastre[29]. **Să fi fost oare Uranizii acei androgini**

pe care Platon îi considera primii locuitori ai Pământului[30]?

Adepții Ierarhiei Cosmice[31] care a inspirat evoluția Sistemului nostru Solar susțin că **Uranizii** s-ar afla pe un plan superior de existență, fiind **mai evoluați spiritual decât pământenii**. Dr. George Hunt Williamson, prezent - la 20 noiembrie 1952 - la întâlnirea dintre George Adamski şi Orthon din Venus în deşertul californian*, susține că ar fi avut **contacte radio cu Inteligențe Solare -printre care se aflau ființe binevoitoare -, cu toții fiind preocupați de suferințele de pe Pământ**[32].

Asemenea comunicări sunt ridiculizate de oamenii de ştiință, deşi chiar şi cel mai bigot astronom trebuie să admită cu onestitate ca nimeni nu va şti cu adevărat ce se află pe Uranus până când omul nu va debarca acolo. Dacă senzitivii de astăzi spun cumva adevărul şi Uranizii sunt interesați în mod real de planeta noastră, este chiar improbabilă presupunerea că strămoşii lor au aterizat aici în epoci îndepărtate şi au creat o măreață civilizație mondială, care s-a păstrat în memoria Umanității ca domnia lui Uranus şi a Titanilor?

Este foarte posibil ca *Ouranos* să fi simbolizat extratereştrii din afara Sistemului nostru Solar, care la început ar fi folosit Pământul ca **pe o stație spațială în timpul explorării Galaxiei noastre**.

Cronos, cunoscut la romani sub numele de Saturn, era considerat fiul lui Uranus, o posibilă reprezentare convenabilă a unei noi generații, **o rasă complet diferită de extratereştrii care au domnit pe Pământ**. Au fost avansate teorii plauzibile conform cărora Cronos ar simboliza vastele ere pierdute în negura timpului.

Această concepție filozofică a zeificării este, însă, mult prea abstractă pentru o populație primitivă. Numele său ar putea deriva din grecescul ***Kronos*** care înseamnă ***Timp***, dar şi de la *Kraino* care semnifică ***Întregitor*** sau ***Secerător***. În zilele noastre, el este greşit zugrăvit ca bătrânul **Tată al Timpului, purtând o coasă**. La origine, anticii se gândeau pur şi simplu la venerabila lui figură ca la un „secerător".

Grâul şi orzul nu provin de pe Terra !

Cronos a fost, probabil, un zeu anterior grecilor, de mai mică importanță, având numai o singură zi festivă care îi era dedicată - Kronia - sărbătorită la Atena, Rhodos şi Teba, unde era **cunoscut ca zeul Orzului - *Saluzius* -** secerat în fiecare an din holdă şi apoi **jelit, ca şi Osiris**. Asocierea lui Cronos cu grâul a fost reluată de Varro, care susține că numele latin ***Saturn*** derivă de la ***satus***, care semnifică ***semănatul***[33].

Este de remarcat faptul că tradițiile oculte afirmă că **orzul şi grâul nu provin de pe Pământ**, şi au fost aduse aici de către Celeştii veniți din stele. A fost Cronos (Saturn) numit astfel întrucât oamenii şi-l aminteau ca fiind Aducătorul Grâului, planeta de pe care venise ajungând astfel să fie cunoscută sub numele de Saturn?

---

* **N.edit.**: Adamski - un diversionist cu „passe-partout" de la CIA, îngropat apoi cu onoruri militare, intr-un cimitir select...

Paradisul ideal şi neprihănit instaurat de Cronos este, însă, exact opusul mitului care îl înfăţişează ca pe un monstru ce îşi devora proprii copii. Homer nu aminteşte însă acest lucru. **Hyginius** - învăţat roman şi scriitor de mare talent, bibliotecar al lui Augustus - **îl contrazice pe Hesiod, susţinând că niciodată Cronos nu şi-a înghiţit copiii** (*Fabula lui Hyginius* 139-1). Să credem oare că versiunea lui Hesiod se referă, prin cine ştie ce deformare, la conflictele ulterioare intervenite între saturnieni şi uzurpatorii lor din Jupiter?

Cronos – salvatorul Omenirii la Potopul lui Zeus

În *Doctrina secretă,* **Cronos** este identificat cu ***„Cel mai vechi*** ", o fiinţă misterioasă, menţionată şi în *Cartea Morţilor* egipteană, unde e asociat cu „Spiritele Luminii", „Fiii Întunericului" şi cu „Zeiţele Ochiului. Divin" - probabil, zei spaţiali care au coborât pe Pământ cu mult timp în urmă.

Deci, **Cronos** apare ca o zeitate larg recunoscută în lume. La britanici apare sub numele **Bel** sau **Alan**, la semiţi era **El**, Yahweh îi spuneau vechii evrei, **Kumarbi** - hitiţii, la egipteni apare ca **Seth** şi la indieni drept **Indra**. Manetho vorbeşte despre Cronos ca fiind **Regele Divin al Egiptului**. Poate fi semnificativ şi faptul că, în Babilon, Cronos era asimilat cu **Enlil** - ceea ce înseamnă ***„Demonul Conducător*** " -, un zeu din Spaţiu, ***„Stăpânul Furtunii*** ", probabil, un extraterestru.*

Berossus, un preot al lui Bel din Babilon, care a trăit în jurul anului 290 î.e.n. la Atena şi a scris în greacă *Babilonia*, o istorie bazată pe date caldeene , era de părere că acolo au existat **zece regi** (formând Dinastia Divină) care au domnit timp de **432.000 ani**. Apoi, zeul **Cronos** (un extraterestru?) **i-a dezvăluit lui Sisithrus apropierea Potopului**. Acesta a construit o arcă, a trimis în zbor trei păsări şi a acostat, în fine, în munţii din Armenia**.

Cronos l-a sfătuit de asemenea pe Sisithrus să scrie o istorie de la începuturi şi să îngroape manuscrisuri în Oraşul Soarelui, la Sippara. Din nefericire pentru posteritate, multe din aceste mărturii ale unor timpuri foarte indepărtate au fost distruse de megalomanul rege Nabonasir, în jurul anului 730 î.e.n.

Sanchoniathon, istoric fenician, ale cărui manuscrise au fost păstrate fragmentar de către Eusebius, **a descris războiul dintre Uranus şi**

---

* **N.edit.:** Cronos/Saturn era totuna cu Marduk (Ducele Ram), fiul lui En.ki, Bel/Baal, EL, IL (la traci), Indra, Ram dar şi... Zalmoxe.

En.lil („Domnul Poruncii")/Zeus/Jupiter („Joe")/Iahve era fratele vitreg şi duşmanul lui En.ki. El a distrus creaţia acestuia, gelos şi temător că, după ce a primit „cunoaşterea" (procreerea), Omul nu va mai putea fi controlat...

Seth era fiul lui Sin, fiul lui En.lil. Ambii - zei ai Lunii, adoraţi de evrei.

** **N. edit.:** Cronos/Zalmoxe era reprezentat de geţi, pe o gemă din Dobrogea din 500 îen, răstignit pe cruce (poziţie identică cu cea a lui Iisus), cu explicaţia „Mântuitorul a urcat la Cer". Şi Aisus Christeos („Fiul Zeilor Blonzi") a avut 12 Apostoli...

fiul lui, Cronos, care şi-a înfrânt atât tatăl, cât şi fratele, pe Atlas, explicând destul de confuz următoarele:

*„**Zeul Tautus (Thoth) a născocit pentru Cronos însemnul puterii regale: patru ochi**, doi în faţă şi doi în spate, doi dintre ei închizându-se în timpul somnului; **patru aripi** pe umeri, două pentru zbori şi două de rezervă. Asta însemna că în timpul somnului Cronos veghea, fiind totuşi odihnit atunci când se trezea. În ceea ce priveşte aripile, el se odihnea în timp ce zbura şi zbura odihnindu-se. **Ceilalţi zei aveau însă numai două aripi**, ceea ce înseamnă că zburau sub controlul lui Cronos, care mai avea două aripi şi pe cap, una controlându-i mintea şi cealaltă intuiţia”*[34].

Desigur, nici un scriitor n-ar fi putut inventa o descriere atât de absurdă ! Povestea aceasta truncheată trebuie, deci, să fie adevărată. Este legitimă tulburarea cu care un ţăran neştiutor descrie o navă spaţială; fireşte, faimoasa observaţie a lui Iezechiel de pe râul Chebar se înţelege mai uşor. Zeii cu aripi ne duc cu gândul la Superman-ul de la televiziune sau chiar la comando-urile armatei americane echipate cu rachete propulsoare pentru zboruri scurte. Oare Shakespeare – necunoscător al tehnicii spaţiale - ar fi descris mai bine o astfel de navă ?

Vechile cronici egiptene păstrate de Syncellus susţin că **Cronos şi alţi 12 zei* ar fi condus Egiptul timp de 3.984 ani**. Manetho, în lucrarea sa, *Aegyptica*, aminteşte că zeul **Cronos l-a precedat pe Osiris ca rege al Egiptului**. Un frangment din pierduta *Cronică a lui Mabolas* îl citează pe Manetho, care se referea la **planeta Cronos (Saturn)** numind-o **„*Saturn cea Strălucitoare*”**.

Este foarte important să constatăm că, deşi principala noastră sursă de informaţii despre Cronos (Saturn) se află în confuzele mituri ale Greciei antice, pot fi găsite referiri de sine stătătoare cu privire la acest zeu şi în puţina literatură rămasă din Egiptul antic şi Babilon, precum şi în cea referitoare la zeităţile din îndepărtata Britanie, din Palestina şi India. O asemenea largă recunoaştere a influenţei acestui zeu, ca şi asocierea sa cu planeta Saturn, pare să sugereze faptul că acest **Cronos** nu a fost un produs al imaginaţiei, ci **un extraterestru real, bine cunoscut pe întreg Pământul.**

Saturn – Sediul Justiţiei din Sistemul Solar !?

Astronomii neagă posibilitatea vieţii pe Saturn, planetă cu un diametru de 121.000 km, care face o rotaţie completă în jurul Soarelui în 29 ani tereştri şi se află la o distanţă de 1.430 milioane km de astrul zilei. Atmosfera sa, cu nori groşi, pare a conţine în principal hidrogen şi metan, amoniac, precum şi un complex de etan, etilenă şi acetilenă. Temperaturile de la suprafaţa solului variază în funcţie de anotimpuri (- 80/-150°C). Mai nou, s-a sugerat că radiaţia proprie încălzeşte atmosfera şi că planeta **are o sursă internă de căldură. Cele trei inele** caracteristice existente în jurul planetei ar putea fi **rămăşiţele unei luni lovite de o cometă**, deşi teoriile clasice presupuneau că ele sunt formate din particule minuscule de gheaţă.

O rasă nobilă de fiinţe cu întrupare astrală pare să locuiască pe

doi din zece sateliţi ai săi, dintre care **Titan**, mai mare decât planeta Mercur, prezintă interes pentru biologi în ceea ce priveşte posibila existenţă a unor **forme de viaţă**. Dino Kraspedon se întreba dacă nu cumva tocmai o inteligenţă Spaţială i-a spus că atmosfera de pe Saturn nu întreţine viaţa şi că, deci, planeta nu este locuită.

Totuşi, Adamski a scris un reportaj[35] antrenant despre excursia pe care a făcut-o pe Saturn cu o navă spaţială, în numai nouă ore. Peisajul era de o frumuseţe care îţi tăia respiraţia, iar deasupra oraşelor spaţioase răsuna o muzică divină. Acolo, Adamski a avut o convorbire inspirată cu un Maestru Iluminat, care deplângea soarta pământenilor.

Howard Menger[36], care **pretinde a fi un saturnian reîncarnat**, a făcut şi el o **descriere controversată a unui Saturn eteric** şi a poetizat întâlnirea sa cu un saturnian, petrecută în anul 1956, într-o cabană veche dintr-o zonă mai izolată din Statele Unite. Acest om-minune l-a învăţat să cânte la pian într-o singură lecţie, fapt ce l-a surprins pe Menger mai mult decât pe noi. Atât Adamski, cât şi Williamson presupun că **Saturn ar fi Sediul Justiţiei din întregul nostru Sistem Solar.**

O inspirată formare în vederea ascensiunii către conştiinţele cosmice i-a fost oferită prin revelaţie reverendului Dr. George King – fondator al Societăţii Eterice, un Ordin Metafizic internaţional - din partea Inteligen-ţelor Cosmice, care i-au dezvăluit faptul că fiinţe de pe Saturn s-au reunit într-un Consiliu Consultativ. Acolo, cei acceptaţi în Consiliul Interplanetar al Lumilor i-au trimis pe cei mai evoluaţi maeştri ai lor pentru a primi sfaturi, îndrumări şi ajutor de la saturnieni, care fac cest lucru în mod dezinteresat. Dr. George King susţine că **Iisus, Stăpânul de pe Venus, a fost trimis pe Pământ într-un satelit spaţial care a venit de pe Saturn.**

Dr. George Hunt Williamson îşi aminteşte[37] că un Cavaler al Crucii Solare, care supraveghea planeta noastră dintr-o navă spaţială, i-a revelat că Saturn a fost zeul antic al Semănării Seminţelor. După cum un om seamănă, aşa va şi culege. De fapt, **saturnienii au coborât pe Pământ cu foarte mult timp în urmă, semănând germenii civilizaţiei.**

Toate popoarele lumii antice aveau un cult mistic pentru **Saturn**. Astrologii au asociat această planetă cu **înţelepciunea**, inspirând pe cei născuţi sub semnul său. Cei care se ocupau cu ştiinţele oculte manifestau un respect deosebit pentru saturnieni, atribuindu-le puteri ascunse. Deşi aceste credinţe sunt ridiculizate de oamenii de ştiinţă de astăzi, radio-astronomii au înregistrat anumite **radiaţii venite dinspre planeta Saturn**, care ar putea exercita într-adevăr o **subtilă influenţă necunoscută asupra minţii omeneşti**. Anticii au avut un anume motiv vital pentru a-l fi venerat pe Saturn, pe care noi nu-l putem pătrunde. Toate mărturiile acumulate în timp fac din **Cronos simbolul invadatorilor binevoitori de pe Saturn**, uzurpatorul vechii dinastii a regilor cosmici uranizi care au stăpânit Pământul în Evul de Aur.

Zeus/Jupiter/Iahve – un jupiterian ?

Zeus-Pater (Jupiter) îşi trage numele de la zeul indian Dyaus-Pitar (Deva=zeu, Pitar=tată), **Tatăl Ceresc** venerat de aproape toate popoarele antice, cu milenii în urmă, sugerând dominarea Pământului de către extratereştri. *Vedele* îi asociază lui Dyaus o „strălucire" şi o „lumină" orbitoare, evocând o navă spaţială sclipitoare. Considerat „Tată Ceresc", el a fost **venerat ca un rege binevoitor ce locuia intr-un minunat oraş din cer**, dar cu acea teamă cu care, în zilele de aur ale Regatului Britanic, hamalii de pe străzile dosnice ale oraşului Bombay îl priveau pe „Tatăl" lor, regele Eduard al VII-lea, prezidând banchetele de la Palatul Buckingham.

Amintirea acestui Tată Ceresc persistă în conştiinţa oamenilor chiar şi în zilele noastre. Cei mai mulţi creştini se roagă astfel: *„Tatăl nostru care eşti în ceruri* " şi îl pictează în icoane ca pe un blând gentleman, bonom şi jovial, stând pe un nor, gata oricând să dea o mână de ajutor. Tot astfel apărea acest Tată Ceresc şi oamenilor simpli din Evul de Aur, când venea să-i ajute, asemenea misionarilor care aduceau nimicuri aurite hotentoţilor.

Primii greci vedeau în Zeus zeul suprem, răspunzător în mod deosebit de fenomenele cereşti - fulgerul, tunetul şi celelalte manifestări atmosferice. El era înfăţişat cu un vultur alături, fiind **zeul protector al zborului**. Pe Muntele Olimp, Zeus avea o adevărată curte unde îşi convoca zeii şi zeiţele şi de unde aplica legea divină.

Grecii nu au crezut, însă, niciodată cu adevărat că Zeus ar fi locuit pe Muntele Olimp, şi nimeni nu s-a avântat până în vârf pentru a da mâna cu zeul. De asemenea, nu au existat niciodată pelerini care să se înghesuie ca mahomedanii la Mecca. **Muntele Olimp nu era departe de Macedonia, locul de baştină al lui Alexandru cel Mare.** Dacă acest erou şi-ar fi imaginat măcar o clipă că Hera şi Afrodita s-ar afla în vârful muntelui, el şi-ar fi trimis acolo armata, în loc să o mai târască până în India !

De ce a exercitat oare înaltul Olimp, ascuns de nori, în nordul îndepărtatei Tesalii, o asemenea fascinaţie mistică pentru greci, când se ştia bine că acolo nu locuieşte nici un zeu ? Chinezii, egiptenii, babilonienii, Iezechiel, cât şi martorii de astăzi, toţi afirmă că **navele spaţiale ar veni dinspre nord**, apropiindu-se probabil de Pământ prin deschiderea ce există în centurile de radiaţii Van Allen în preajma Polului Nord.

Zeus i-a dat lui Minos legile cretane pe Muntele Ida. Shamash i-a dat lui Hammurabi legile pe o colină din Babilon; Iehova i-a dat cele Zece Porunci lui Moise pe muntele Sinai. Ahura-Mazda l-a inspirat pe Ormuzd pe muntele Sabalan. Arhanghelul Gabriel i-a arătat lui Mahomed o tăbliţă de aur pe dealurile de lângă Mecca. În toate ţările, de-a lungul istoriei, **zeii au fost asociaţi cu anumiţi munţi sacri, unde ei îi chemau pe profeţi pentru a le transmite instrucţiunile divine**. O astfel de veneraţie pentru Muntele Olimp vine, deci, să sugereze că Zeus ateriza deseori acolo cu carul său ceresc, respectiv, cu o navă spaţială.

În *Prometeu înlănţuit,* **Eschil face din Zeus un conducător atotputernic al Universului** care inspiră cu intransigenţă o înaltă mora-litate şi care cântăreşte faptele omului supus greşelii. Era Stăpân Suprem, era **foarte preocupat de Justiţia Divină şi de destinul Omenirii**. Dramaturgii greci l-au înălţat pe Zeus la rangul de **divinitate transcendentală**, tot aşa cum, în acelaşi secol VI î.e.n., **profeţii evrei l-au transformat pe Iehova -**

„Domnul tribului lor" - **într-un zeu omniprezent şi invizibil**, Spiritul susţinător al întregii Creaţii.

Ignorând teologia, grecului de rând îi plăcea să şi-l imagineze pe Zeus ca pe un brav personaj de vârstă mijlocie, bucurându-se de o bine meritată odihnă după agitatele zile ale tinereţii, când avusese de luptat cu zei şi dragoni înaripaţi, când trebuise să distrugă civilizaţii întregi şi să seducă orice fetişcană din Cer sau de pe Pământ, numai şi numai pentru că fusese înzestrat cu o virilitate care le făcea pe femeile din Atena să se înfioare de dorinţă.

Zeus era glorificat chiar şi după ce aventurile sale erotice se domoliseră. Chiar dacă odinioară se deghizase în taur înfuriat, multe fecioare îşi imaginau eroii după chipul genialului Stăpân de pe muntele Parnas. Preoţii din Babilon, care îl venerau sub numele de **Marduk**[*], amenajaseră cu grijă o cameră la etajul superior al templului, în care se găsea un pat mare şi elegant şi o masă de aur, un sanctuar în care nu avea voie să intre nimeni decât mireasa zeului[38].

Israeliţii au conceput un **tabernacol** bogat împodobit, destinat lui Iehova - conform indicaţiilor acestuia[39] -, **pe care El îl putea vizita în secret**; *Biblia* nu ne spune cine putea intra acolo.

Cu riscul de a scandaliza pe credincioşii pioşi prin dezvăluirea acestor pasiuni din lumea zeilor, trebuie să reamintim faptul că **Zeus**, alias Jupiter, Marduk sau Baal, nu este privit acum ca o entitate unică, ci ca un **nume generic dat vizitatorilor veniţi de pe planeta Jupiter** sau de pe unul din sateliţii săi, tot aşa cum soldaţii americani, din Germania până în Japonia, sunt cunoscuţi peste tot cu numele de Joe[**].

Legendele Olimpului sau ale... Sistemului Solar ?

Jupiter, **cea mai mare dintre toate planetele**, având un diametru de **144**.000 km, face o rotaţie completă în jurul Soarelui - aflat la o distanţă de 775 milioane km - în aproape **12 ani** [***]. Astronomii cred că acest glob uriaş ar conţine hidrogen, amoniac şi metan, în jurul unui strat de hidrogen lichid care înconjoară un miez de fier-silicat. În noiembrie 1973, sonda „Pioneer 10" a fotografiat planeta Jupiter şi a transmis date valoroase - confirmate apoi şi de „Pioneer 11", care a fost lansat un an mai târziu.

Temperatura la suprafaţa planetei este, probabil, de **-70°C**, deşi măsurătorile efectuate de aceste sonde au indicat existenţa unor radiaţii puternice care sugerează o cantitate enormă de căldură în atmosfera joviană şi care au confirmat totodată **existenţa unei importante surse de caldură interne a planetei**. Încă din **1878**, Jupiter a atras atenţia prin **celebra sa Pată Roşie**, cu o lungime de cca. 30.000 km şi lată de 12.800

---

[*] **N. edit.**: Zeus = En.lil, Marduk = Cronos...

[**] **N. edit.**: Zeus = Joe. La americani - prescurtare de la ebraicul Joseph, cum şi U.S. ar fi prescurtare de la Uncle Sam(uel). Vedem astfel cine conduce SUA...

[***] **N. edit.**: Jupiter - Joe/Iahve este Dumnezeul lui Israel iar 12 - „numărul sfânt"... 144 = 12 x 12...

km. Acest oval stacojiu ar putea fi o turbulență atmosferică localizată. Să fie oare această Pată Roşie un asteroid controlat în mod inteligent?

În **1952**, Dr. G.H. Williamson şi Lyman Streeter au pretins că au stabilit un **contact radio cu o inteligență de pe Jupiter**, cunoscută sub numele Ankar-22, care trăieşte în **Adee - capitala** Etonyei[40] -, numele originar al planetei. Dino Kraspedon neagă existența vieții în atmosfera rarefiată a lui Jupiter, accentuând însă faptul că **mulți dintre cei 13 sateliți jovieni, în special Io şi Ganymede, cu dimensiuni apropiate Lunii, au atmosfere şi condiții apropiate celor de pe Pământ** şi poate că au şi locuitori asemănători pământenilor.

„Aetherius Society" susține că **în vremuri foarte îndepărtate**, pe timpul exploziei planetei învecinate Maldek, locuitorii de pe Jupiter atinseseră un asemenea grad de cultură spirituală, încât planeta lor devenise **centrul Confederației Interplanetare**. Radio-astronomii sunt intrigați în mod deosebit de înregistrările unor **emisii foarte puternice provenind de pe Jupiter**, care au provocat speculații romantice: sunt aceste izbucniri de radiații semnale inteligente sau **indică** ele **o fantastică utilizare a energiilor electrice de către jupiterieni**, analogă aurei radio care s-a accentuat în jurul planetei noastre în ultimele decenii?

În Antichitate, mulți îl asociau pe Jupiter cu marile cataclisme, cum ar fi scufundarea Lemuriei şi a Atlantidei. Legendele povestesc că această mare planetă **a dat naştere planetei Venus**, Luceafărul care a produs fenomenul descris în *Ieşirea,* permițându-le israeliților să traverseze Marea Roşie*. Oricare ar fi adevărul, important rămâne faptul că oamenii din întreaga lume antică priveau această planetă strălucitoare cu o teamă mult mai mare decât cea cu care o privim în epoca noastră. Probabil că ei credeau în coborârea de pe Jupiter sau de pe unul din sateliții lui, cu foarte mult timp în urmă, a acelor extratereştrii viguroşi care **au distrus civilizația Evului de Aur a lui Saturn şi au stăpânit apoi Pământul.**

Terra – laboratorul mai multor rase extraterestre !

Ştiința insistă asupra faptului că viața a evoluat din **protoplasma primitivă care s-a format în marea primordială**, dezvoltându-se apoi, de-a lungul unor vaste ere, în peşti, manifere, maimuțe-hominide care s-au separat în maimuțe şi, respectiv, în oameni, deşi după un secol de cercetări **se mai caută încă acea „verigă lipsă" dintre specia umană şi strămoşii-maimuță.**

Antropologii ne spun că, timp de **milioane de ani, oamenii au trăit ca animalele sălbatice**, apoi o şansă nesperată le-a permis să folosească focul, să-şi cioplească unelte din piatră, să vâneze, să domesticească animale, să cultive grâu - într-un mod cât se poate de primitiv - şi apoi, brusc, doar în câteva milenii, rasa umană s-a ridicat rapid de la starea de sălbăticie la rafinamentul din zilele noastre.

---

* **N. edit.:** Teoria autorului iudaic dr. Immanuel Velikovski („Lumi în coliziune"). Venus a apărut în sistemul solar în 3.000 îen. În realitate, ar putea fi vorba de Lună, apărută ca satelit al Terrei după 1.500 îen, conform grecilor antici...

Această teorie plauzibilă nu reuşeşte să-i convingă pe cercetătorii Spaţiului, care, pe baza unor motivaţii logice, cred acum că **Pământul a fost colonizat la început de extratereştri**, tot astfel cum astăzi noi înşine facem planuri de colonizare a planetei Marte. Aceste presupuneri ale existenţei unor **civilizaţii succesive conduse de extratereştrii veniţi de pe diferite planete**, Evul de Aur, războaiele interplanetare şi apoi decăderea Omenirii în barbaria din care omul s-a ridicat foarte lent, supără pe oamenii de ştiinţă pentru care secolul XX reprezintă cel mai înalt pisc atins de civilizaţia umană. **Întoarcerea de la civilizaţie la barbarie contrazice teoria evoluţionistă**, deşi suntem martorii decăderii unor societăţi umane din Africa Centrală, care promiteau odată foarte mult.

Dominarea de către **extratereştri** implică nu numai faptul că fiinţa de tip uman, stăpânind o superştiinţă, a ajuns să trăiască şi în alte lumi, dar şi posibilitatea ca **în Antichitatea îndepărtată** aceştia să fi **condus Pământul**, ipoteză pe care oamenii de ştiinţă o iau în considerare foarte rar. De fapt, **Evul de Aur este ridiculizat ca o antică utopie**, ca o nostalgie după acele „vechi timpuri bune”, care n-au existat niciodată, visul poeţilor romantici şi al politicienilor volubili; **socialiştii ne-au promis o Epocă de Aur mâine sau poimâine.**

Dacă dinastia zeilor şi Evul de Aur ar fi fost cântate numai de Hesiod şi Ovidiu şi s-ar fi manifestat numai în Grecia, ar putea fi considerate doar simple legende locale. Dar dacă, aşa cum afirmau scriitorii, **guvernarea lor a fost mondială**, atunci ar trebui să existe confirmări independente, din ţări despre care grecii abia au avut cunoştinţă.

Dinastiile divine ale lui Uranus-Cronos-Zeus le regăsim în cronicile din **India** ca Varuna-Indra-Dyaus, în **Babilon** ca Anu-Enlil-Marduk, în **Israel** ca Dumnezeu-Yahweh-Iehova, în **Iran** sub numele de Vaya-Ahura Mazda-Mithra, în **Fenicia** ca Dumnezeu-El-Baal, printre **hurriţi** ca Anu-Kumarbi-Teshubi, în **Egipt**, probabil, ca Atum-Osiris-Horus şi în **Mexic** ca Ometeotl-Quetzalcoatl-Huitzilopochtli.

Miturile din întreaga lume, deşi sunt suficient de confuze, **susţin că Pământul a fost condus de trei rase distincte de Cereşti**[*], confirmând aproape unanim aceleaşi trei dinastii divine, în aceeaşi epocă, deosebindu-se între ele doar prin nume !

Terra – o planetă râvnită în Galaxie !

Studiile noastre complementare despre Orientul Antic ne-au dezvăluit **o Epocă a Minunilor şi a Războaielor, mult mai veche, descrisă în literatura orientală**, fără nici o referire la miturile din Grecia. Indra, zeul indian al războiului[41], însoţit în carele sale de aur de luptătorul Marut, l-a înfrânt pe Varuna şi a purtat război cu uriaşul Asura, distrugându-i oraşele cu trăsnete asemănătoare bombelor nucleare. Mai târziu, el a fost înlăturat de Dyaus şi exilat. Cronos l-a uzurpat pe Uranus şi a luptat cu Titanii, fiind învins de Zeus şi dus prizonier în Britania.

---

[*] **N. edit.:** A se vedea rasa albă, neagră şi galbenă...

Acele epopei minunate, ***Ramayana*** şi ***Mahabharata,*** menţionează amândouă influenţa lui Indra asupra lui Rama şi Arjuna, exotica viaţă de curte şi războaiele purtate în Cer şi pe Pământ cu arme fantastice, sugerând că aceste scene fascinante **se referă la fabuloasele zile ale Indiei preistorice din Evul de Aur**. Povestiri sanscrite, cum ar fi *Brihat Katha, Harscha Charita* sau *Panciatantra* ne oferă evocări romantice ale Celeştilor şi ale aventurilor lor galante sau ale războaielor din cadrul civilizaţiei pline de viaţă de dincolo de Himalaya - ce avea să fie egalată doar de Renaşterea din Italia.

Rama şi descendenţii săi au domnit în India timp de 11.000 ani, cam tot atât cât dinastiile divine din Tibet, al căror prim rege - Shipuye - a fost urmat de Şapte Khri (Tronuri cereşti) şi de Doi Teng Superiori (Prea Înalţii), Şaşe Stâlpi Mijlocii (Cei Buni), Opt De Pământeni (Monarhii Lumii) şi Patru Tsan Mai Mici (Regii Puternici)[42]. Tradiţii populare ca *Gesar din Ling* vorbesc despre războaie fantastice purtate împotriva demonilor răi, cu toate vrăjitoriile pe care le regăsim folosite în conflictele dintre Cronos şi Zeus.

Epopeea chineză clasică *Huainan-zi* (capitolul 8) **evocă o epocă idilică**, în care oamenii şi animalele trăiau în bună înţelegere, într-o climă blândă, în care răutatea şi crimele erau necunoscute, un stadiu al perfecţiunii **prezentate aproape cuvânt cu cuvânt şi de Hesiod** în relatările sale despre Evul de Aur. „Spiritele” coborau deseori pe Pământ pentru a-i învăţa înţelepciunea pe oameni dar, **din păcate, Omenirea a degenerat în răutate**.

Shi Jing (partea IV-a, cap. XXVII) descrie cum Stăpânul Shang Di (un rege al dinastiei divine) i-a instruit pe Shang şi pe Li să întrerupă comunicarea între Cer şi Pământ. Legendele chineze[43] descriu cu detalii înfricoşătoare acele **cumplite bătălii aeriene** dintre dragonii care scuipau foc, simbol al navelor spaţiale care luptau cu raze aducătoare de moarte şi cu suliţe luminoase şi **care au transformat oraşele Pământului în mormane de cenuşă**.

Basoreliefurile găsite în mormintele Wu-Lieng, datând din anii 150 e.n., înfăţişează pe **Celeştii Fu-Xi şi soţia sa Nu-Wa** având corpuri umane terminate prin **cozi de şarpe încolăcite**. Se ştie, însă, că şerpii sau dragonii erau asociaţi Învăţătorilor Înţelepţi din Spaţiu. Când lumea a fost cuprinsă de foc şi de potop, iar monştrii devorau oamenii înspăimântaţi, Nu-Wa a adus pacea universală. Freng-su-tung-vi o descrie pe **Nu-Wa** ca fiind cea care **a creat oamenii, din lut galben**.

Lung-heng sau *Eseuri critice* - ale lui Wen Ch'ung, din primul secol e.n. - menţionează un **război cosmic** dintre legendarul rege **Chuan-hai** - cca. 2.500 î.e.n. - şi **King-Kung**, un rebel pământean, descris mai târziu ca un monstru cu coarne şi trup de şarpe. Turbat de eşec, King-Kung a distrus muntele Pu-chan din partea de nord-vest a Chinei, dărâmând acest stâlp al Cerului, ceea ce **a schimbat orientarea Pământului faţă de Cer**.

Unele legende susţin că **eroul Yu** *„ar fi venit din Înălţimi "* pe un dragon înaripat, pentru a reface civilizaţia distrusă de Marele Potop. Yu ar fi convocat o mare adunare pe un munte. Acest Celest ar fi vizitat aproape toate popoarele din lume. La ordinul său, doi învăţaţi au măsurat **Pământul**, descoperind că acesta este **un pătrat perfect**, cu latura de aproximativ 77.833 mile şi 75 de paşi, ceea ce se apropie cu greu de precizia aşteptată din partea extratereştrilor.

Toţi împăraţii chinezi se credeau descendenţi ai unei rase a regilor divini care, după cum consemnează manuscrisul *Tchi*, **ar fi domnit timp de 18.000 ani**[44].

Împăraţii din dinastia Mikado a Japoniei pretind şi ei că se trag direct din Amaterasu, zeiţa Soarelui. *Kojiki* şi *Nihongi* ne delectează cu povestiri despre divinităţile cereşti **Izanagi** şi **Izanami**, care au coborât în înfloritele insule ale Japoniei dintr-o barcă cerească ce se balansa. Cearta dintre Amaterasu şi lăudărosul său frate **Susano-o** apare ca o discretă referire la războiul din Spaţiu.

O pictură murală dintr-un mormânt Chip San înfăţişează **un rege japonez din Antichitate întâmpinând şapte discuri solare**. Figurinele de teracotă numite Jomon Dogus se aseamănă mult cu faimosul marţian descoperit printre picturile rupestre de pe stâncile din Tassili, amintindu-l totodată şi pe Oannes, fiinţa care a adus civilizaţia în Babilon.

Zeul Ra a domnit... 3 miliarde ani !!

Egiptenii din Antichitate credeau că, **în *„timpul cel mai dintâi"*, Ra** - cel mai mare dintre toţi zeii - **a domnit peste ţările Nilului**. În acest Ev de Aur al păcii universale şi al frumuseţii, zeii şi zeiţele au guvernat Egiptul la fel ca faraonii, faţă de care erau mai mult sau mai puţin apropiaţi. **Osiris i-a învăţat pe egipteni civilizaţia, apoi a călătorit în multe ţări pentru a le civiliza**, ceea ce sugerează ideea unei culturi mondiale.

După uciderea sa de către **Seth**, fiul său **Horus** a pornit împotriva acestuia un **război dus pe Pământ şi în Cer**. El zbura pe un disc solar înaripat - o navă spaţială -, fiind ajutat de arme magice ale lui Thoth - probabil un alt extraterestru. **Hathor a luat apoi Ochiul Divin** (o navă spaţială?) **şi a devastat Pământul**, aceasta fiind o posibilă confirmare a războiului cosmic descris de clasicii greci.

Cartea morţilor egipteană abundă în referiri la „Cei Strălucitori", la **„Spiritele Luminii"** care **luptă cu „Fiii Întunericului"** folosind raze magice de lumină şi raze paralizante, evocând astfel fantasticul conflict din Ceruri regăsit şi în vechea Indie şi în China. Când dinastiile divine au fost urmate de regi pământeni, **fiecare faraon** s-a imaginat ca ***„fiu al lui Ra"***, considerându-l pe soţul mamei sale tată numai în privinţa numelui.

Mii de ani, divinitatea întrupată de faraon - Regele Zeu - a reprezentat crezul fundamental în orice domeniu al vieţii egiptene. **Toţi egiptenii credeau în perfecţiunea fizică absolută a faraonului lor de origine divină**, care îi depăşea astfel pe ceilalţi muritori. Aceasta era o situație stânjenitoare pentru faraon, care era obligat să-și rezolve necesitățile în secret.

În *Aegyptica*, Manetho povestește că **primul zeu-rege** a fost **Hefaistos, urmat de fiul său Helios sau Ra** (Zeul Soarelui), **apoi de Cronos, Osiris, Typhon (Seth) și Horus**. După zei au venit **semi-zeii, regii sau Spiritele morților** (extratereștri ?) pe o perioadă de timp totalizând **26.000 ani**.

În secolul VI e.n., Simplicius scria că **egiptenii făceau observații astronomice de 630.000 ani**, dar Diogene Laertius menționa această activitate **de** numai **48.865 ani**.

Panodorus, un călugăr egiptean, susținea că **Egregorii** (Supraveghetori sau Îngeri) au coborât pe Pământ din ceruri. Syncellus cita tăblițele egiptene cunoscute sub numele de *Vechile cronici* spunând că **Helios (Ra) a domnit trei miliarde de ani**. Berossos descrie amănunțit **șase dinastii de zei**[45]. Preoții egipteni i-au spus lui Herodot că, după Heracles și alți zei, au urmat **341 de generații de regi**, care au domnit **11.300 ani**.

Preoții din Saïs i-au descris lui Solon cum, cu 12.000 ani înainte, **Egiptul** a fost **amenințat de locuitorii din Atlantida**[*]. Herodot a înregistrat și uluitoarea relatare a preoților egipteni, conform căreia *„Soarele a părăsit drumul său obișnuit de patru ori, răsărind unde apunea și apunând unde obișnuia să răsară"*, ceea ce confirmă cataclismele menționate de hinduși și de chinezi, precum și epocile de decădere a Omenirii descrise de Hesiod.

Dacă zeii au domnit în Egipt, este sigur că dominația lor nu s-a întins numai asupra Greciei, aflată relativ aproape, ci a cuprins, în mod evident, și întregul Orient Mijlociu.

Sumerienii au crezut și ei într-un Ev de Aur, în care Pământul a fost condus de zei, apoi de eroi și de regi cu puteri supraumane[46]. Lista regilor sumerieni pomenește **opt regi antediluvieni** care ar fi domnit timp de **241.000 ani**. Acest fapt a fost confirmat și de **tradiții persane** asemănătoare, conform cărora, **înainte de Adam, lumea ar fi fost condusă de uriașii din Atlantida, apoi de binefăcătorii Peris**, Fii ai Înțelepciunii, probabil extratereștri. Proclus în *Timaeus* (cartea I) susținea că asirienii dețineau date despre **regii** care ar fi domnit timp de **270.000 ani**.

Un text criptic scris în babiloniană și asiriană[47] din biblioteca lui Assurbanipal descrie cum **Etana**, unul dintre primii regi de după Potop, a fost dus în cer de un vultur. Altă versiune este interpretată ca relatând călătoria regelui Etana **pe Lună, Marte și Venus, într-o navă spațială**, după care s-a întors în palatul său.

---

[*] **N. edit.:** În „Timaios", 20d-25e exprimarea preotului egiptean este clară: Atlantida se afla „de partea ***aceasta*** a strâmtorii", deci nu în Oceanul Atlantic... În plus, cei 9.000 ani anteriori erau... lunari, echivalentul a 750 ani solari !

Platon s-a născut în 427 îen, deci ar fi vorba de 1177 îen, o dată foarte apropiată de 1195 îen, când „popoarele mării" (pelasgice) i-au atacat pe egipteni și fenicieni, pentru că nu mai respectau „legea străbunilor"...

Pe larg în ***„SECRETELE TERREI"*** - **vol. IV**.

Berossos îl descrie pe **Oannes** ca pe o ființă având trup de pește, picioare de om și care, sub capul de pește, avea un cap de om - ceea ce poate semnifica un **Celest îmbrăcat în costum de astronaut**. Acesta i-a învățat pe primii babilonieni agricultura, științele, literele și arta. El a fost urmat de „semi-demonii" Annedotus, Evadocus, Evengames, Ennebal și Anement, posibili Învățători din Spațiu. Zeii Anu, Enlil și Merodach (Marduk) erau, probabil, analogii regilor din Spațiu pe care grecii i-au numit Ouranos, Cronos și Zeus[*]; **Marduk s-a luptat**, ca și Zeus, **cu un monstru din cer.**

Povestea Turnului Babel din *Geneză*, când uriașii au încercat să asedieze Cerul, **nu apare în nici una din tăblițele babiloniene** ajunse până la noi. Ea se poate referi la războiul dintre Zeus și titanul Prometeu. Minunatele poeme sumeriene povestesc iubirea lui **Ishtar** pentru ucisul **Dumuzi**, ceea ce ne duce cu gândul la legenda egipteană a lui Osiris și a lui Isis și la tristul mit grec al Afroditei și al lui Adonis. Aventurile lui **Ghilgameș**, care au fermecat Babilonul, seamănă cu încercările prin care a trecut Kret din Ugarit sau cu peregrinările lui Ulise, sugerând **originea lor comună**, probabil din perioada în care Pământul a fost condus de regii din Spațiu.

Adam – căsătorit întâi cu „diavolița" Lilith...

Canaan-ul (nume sub care erau cunoscute pe atunci Palestina și Siria) **făcea legătura între Africa, Europa și Asia**, fiind un punct de convergență între Creta minoică, Grecia, hitiții din Anatolia[**], Egipt, Babilon și îndepărtata Indie. Descoperirea în 1929 în Siria, la Ras Shamra, a unor texte în scriere ugarită, ne-a dezvăluit **asemănarea uluitoare dintre lite-ratura timpurie greacă și cea ebraică, ambele având multe afinități cu culturile din Egipt și Babilon** care, timp de mai multe secole, au influențat întregul Levant[48]. Paralele interesante pot fi găsite și în **epopeile sanscrite din India**.

Adam, singur în grădina Edenului, pare să fie simbolul tuturor celor care au trăit în Evul de Aur descris de Hesiod, într-un paradis terestru fără soții sau fiice. *Talmudul* ne spune că **Adam era căsătorit cu Lilith, o „diavoliță"**, poate, o extraterestră. Crearea Evei, alungarea ei și a lui Adam din Eden de către „Domnul" prefigurează, probabil, declinul ce a urmat în Epoca de Argint.

În *Geneză* 3, 24 se spune că **„Domnul" l-a alungat pe Adam și a așezat în partea de răsărit a grădinii Edenului heruvimi cu săbii și flăcări**. O asemenea desfășurare de forțe ne indică faptul că Adam nu ar fi părăsit Edenul de bună voie sau din proprie inițiativă. Într-adevăr, care om aflat într-o perpetuă și insolită vacanță, bucurându-se de o dulce tihnă alături de o femeie frumoasă, fără a avea nimic de făcut, ar fi părăsit toate acestea pentru a lucra câmpul?

Citind *Geneza* printre rânduri, ne dăm seama că **Adam se temea mai mult de Eva decât de „Domnul"**, căci acest „Dumnezeu" nu era un

---

[*] **N. edit.**: Confuzie totală. Vezi notele anterioare.

[**] **N. edit.**: Migrați din Dobrogea, în mileniul IV î.e.n., după primul Potop de la Marea Neagră.

Spirit intangibil, ci o Fiinţă cosmică foarte puternică. „Domnul" avea sub comanda sa un escadron de heruvimi, globuri înaripate sau roţi de foc, pentru a-l alunga pe Adam din Eden cu săbii de flăcări, toate acestea simbolizând arme fantastice.

Conflictul dintre „Domnul" şi Adam evocă în mod vag războiul dintre Cronos şi Zeus. *Geneza 6*, 4 îi menţionează pe **uriaşii** apăruţi în acele vremuri pe Pământ, precum şi pe **Fiii lui Dumnezeu**, care s-au apropiat de fiicele oamenilor. Aceşti fii ai Domnului, **numiţi Elohimi**, fiinţe care se bucurau de o înaltă consideraţie, ei amintindu-ne de El-ii, Fiii Înţelepciunii din tradiţiile ebraice, au făcut să se nască **Nephilim-ii sau uriaşii**, care, asemenea titanului Prometeu, s-au revoltat chiar şi împotriva „Domnului".

Cartea lui Enoh deplânge faptele acelor „îngeri căzuţi" care seduceau femeile şi îi învăţau pe oameni vrăjitoria. O referire derutantă din *Manuscrisele de la Marea Moartă* sugerează că **un „Supraveghetor"** sau „Cel Sfânt" **s-a însoţit cu nora lui Matusalem, Bathenosh, zămislindu-l astfel pe Noe.**

Zeus voia să distrugă Omenirea creată de Cronos...

În mod sigur, **Hesiod** povesteşte în *Teogonia* **aceleaşi întâmplări din *Geneză***[*]*:*

*„Acum, **toţi zeii erau împărţiţi în tabere duşmane**. În acelaşi timp, **Zeus**, stăpânul tunetului din înălţimi, se gândea cum să înfăptuiască noi minuni şi chiar să arunce furtuna şi uraganul asupra Pământului nemărginit, căci **se grăbea să pregătească un sfârşit cumplit pentru rasa muritorilor. Era hotărât să-i distrugă şi pe semizei**, pentru că aceşti copii de zei să nu mai aibă legături cu muritorii, să-şi vadă moartea cu ochii lor, la fel ca binecuvântaţii zei din vechime. De acum înainte, ei trebuiau să-şi ducă viaţa şi să locuiască separat de oameni. Celor născuţi din nemuritori şi pământeni, Zeus le hărăzise o soartă plină de greutăţi şi necazuri."*

„Domnul" şi **Zeus** pot fi identificaţi cu Stăpânul chinez **Shang-Ti**, cel care le-a ordonat lui Shang şi lui Li să întrerupă comunicările dintre Cer şi Pământ. Celeştii, fiind influenţaţi, poate, de unele dificultăţi politice de pe propriile lor planete şi, dându-şi seama de greutatea guvernării Pământului rebel, ca şi britanicii, şi-au abandonat imperiul. **Mai târziu, ei şi-au restrâns supravegherea doar la vizite solitare, pentru a-i inspira pe iniţiaţii aleşi să îndrume civilizaţia de pe Pământ.**

Mărturii despre un Ev de Aur condus de Regi Divini, care a fost urmat de schimbări de climă şi cataclisme ce au devastat Pământul şi au aruncat omul în barbarie, pot fi găsite **în întreaga lume**. În acest sens, se pot corobora şi informaţii din alte ţări. În Britania, **barzii celţi** au cântat Îngerii mândri coborând din cer şi îndrumându-i pe oameni, precum şi zeii călare pe dragoni cereşti şi mânuind arme magice. **Scalzii norvegieni** recitau *saga* despre Odin, Tatăl ceresc care s-a războit cu uriaşii de pe munte, despre Thor şi marele său baros, despre Freya, zeiţa iubirii. Toate acestea sunt similare miturilor din Grecia.

---

[*] **N. edit.:** „Geneza" din Vechiul Testament este copiată din tradiţiile sumeriene. Prin intermediul hittiţilor, cu care aveau relaţii comerciale, acestea au ajuns şi în Grecia. Hesiod a pus doar ordine în teogonia complicată şi neclară a grecilor, pe baza tradiţiilor locale...

Aborigenii din Australia povestesc despre un idilic „Timp al Viselor". **Polinezienii din Malekula** îşi amintesc încă „femeile înaripate" venite din ceruri. Băştinaşii din **Insulele Caroline** descriu şi ei fiinţe minunate în maşini zburătoare. Hawaienii povestesc despre bărci solare, **eschimoşii** despre zâmbetul Marilor Spirite Albe, **vietnamezii** îi evocă pe regii lor divini. În **Cambogia**, în ruinele de la Anghor Vat se regăsesc încă sclupturi ce reprezintă fiinţe asemănatoare zeului Oannes, Învăţătorul din Spaţiu al Babilonului.

Nisipurile deşertului **Gobi** se pare că ascund o **civilizaţie fabuloasă**, inspirată din ceruri. Triburile nord-americane din **Columbia britanică** se laudă cu războiul purtat împotriva Oamenilor din Cer, când indienii au încercat să se urce pe o scară din săgeţi pentru a face o gaură în cer, fapt care ne duce cu gândul la Turnul Babel. **Mayaşii** îşi amintesc cele patru epoci ale lumii, distruse pe rând de dezastre, precum şi bunătatea eroului lor, Quetzalcoalt. În Guatemala, ***Popol Vuh*** descrie şerpi cu pene şi zei coborând în zbor pe Pământ[49].

Popoarele din întreaga lume păstrează cu grijă tradiţii despre un Ev al Minunilor din îndepărtata Antichitate, care susţin mărturiile referitoare la marile civilizaţii dispărute din Lemuria şi Atlantida. Este fascinant să constatăm că, dacă, prin cine ştie ce neşansă, toate aceste mituri ale Greciei s-ar fi pierdut, le-am fi putut reface din legendele altor ţări. **Miturile greceşti nu au fost unice, zeii Greciei existând sub alte nume şi în alte ţări.** Hesiod şi Ovidiu nu au făcut decât să repete aceleaşi întâmplări povestite în lumea întreagă.

Consideraţi din perspectiva memoriei antice colective şi a modului nostru de a privi vizitele extratereştrilor, Uranus, Cronos şi Zeus, ca şi acele Evuri de Aur, de Argint, de Bronz şi cel actual, de Fier, trec din mitul obscur în realitate. Zeii Greciei trăiesc din nou printre noi, în toată splendoarea lor de fiinţe din Cosmos...

Capitolul IV

ATLANTIDA ŞI ATENA ANTICĂ

Atlantida – obsesia occidentală

Războiul dintre Atlantida şi Atena care a avut loc cu 12.000 ani în urmă, semnalat de Solon şi povestit de Platon[*], are implicaţii atât de profunde, încât cercetătorii îi infirmă total realitatea, căci acceptarea lui ar revoluţiona, desigur, întreaga noastră concepţie asupra culturii europene. **Solon**, recunoscut în întreaga lume ca unul dintre cei mai mari înţelepţi ai Antichităţii, mai influenţează şi astăzi sistemul nostru de legi. Înalta filozofie a lui **Platon** îi luminează şi acum pe gânditorii noştri, în plină epocă spaţială.

Aceste **două mari spirite**, simbolizând geniul Greciei[**], sunt pe drept **apreciate şi azi** pentru înţelepciunea, idealismul şi înalta lor intelectualitate, cu care au inspirat de-a lungul secolelor civilizaţia occidentală. Totuşi, printr-o exacerbare a raţionalismului din gândirea actuală, contribuţia lor fundamentală - Atlantida - este cu totul respinsă.

În ***Timaeus,*** Platon citează spusele preoţilor egipteni din Saïs care îi relatau lui Solon că, aproximativ în 10.000 î.e.n., **regii din Atlantida**, venind cu forţe extraordinare, **au ocupat Libia şi Europa până în Italia**; după aceea, au lansat un **atac** neînchipuit de violent **asupra Egiptului şi Greciei**.

„Şi apoi a fost aşa, Solon, că oamenii din ţara ta (Atena) s-au arătat în faţa întregii lumi neîncrezători faţă de ideile de valoare şi putere. Cum ***statul tău*** *era deasupra tuturor în privinţa rafinamentului şi a artei războiului, acţionând pe de o parte în calitate de conducător al grecilor, iar pe de altă parte rezistând singur, prin el însuşi, în timp ce toţi ceilalţi l-au părăsit, după înfruntări grele,* ***i-a învins pe invadatori*** *şi le-a luat prada, salvând astfel de robie pe cei care nu fuseseră încă prinşi şi, astfel,* ***ne-a scăpat şi pe noi, toţi cei care trăim între hotarele lui Heracles"***[50].

Un asemenea discurs de tip Churchill ne reaminteşte de acele zile grele şi glorioase din 1940, când puterile Axei victorioase au invadat aceleaşi ţări şi când Britania, abandonată de aliaţii săi, a trebuit să înfrunte singură Germania, contribuind astfel la salvarea întregii lumi[***].

Compararea invaziei atlanţilor în Europa cu „blitz-krieg"-ul nazist, petrecut după 12 milenii pe aceleaşi teritorii, nu este chiar atât de fantezistă pe cât s-ar părea. Cei care practică aşa-zisele comunicări psihice cred că ambele războaie au fost declanşate de puterile Întunericului şi că victoriile atenienilor şi britanicilor au fost inspirate de Îngerii Luminii. Atlantida a fost în întregime distrusă, iar spiritul malefic al celui de-al treilea Reich a fost anihilat.

---

[*] **N. edit.:** Autorul nici măcar nu a citit lucrarea lui Platon („*Timaios*") pe baza căreia Occidentul se crede urmaş al Atlantidei... A se vedea Bibliografia, poz. 50 („*Timaeus*"), unde lucrarea apare fără editură...

[**] **N. edit.:** Socrate şi Platon aveau origini trace...

[***] **N. edit.:** Tipica aroganţă britanică ! Insula nu a înfruntat singură pe Hitler (fiind ajutată de SUA) şi nici nu a salvat Lumea, dimpotrivă... Iar Atlantida nu era Germania nazistă !...

Strategii, deşi sceptici în privinţa existenţei Atlantidei şi a comunicărilor oculte, sunt de acord că, dacă războiul atlanţilor a fost adevărat - aşa cum pretinde Platon -, atunci **declanşarea conflictului trebuie să se fi asemănat izbitor de mult cu lupta noastră împotriva lui Hitler**.

Armata atlantă - 10.000.000 de luptători !

Grandiosul proiect al cuceririi unui întreg continent impunea o conducere dinamică, o planificare meticuloasă, geniu politic şi militar sprijinindu-se pe o ideologie arogantă, armament foarte puternic, o industrie organizată şi mobilizarea civililor, toate acestea presupunând stăpânirea unor tehnologii avansate. Theopompus din Chios, citându-l pe Silenus, a estimat **armata atlanţilor** la **zece milioane de oameni**, o forţă fantastică, deplasarea lor dintr-o insulă din Oceanul Atlantic pentru a debarca pe ţărmurile Europei semănând foarte mult cu debarcarea americană din „Ziua Z"*.

Platon le conferea regilor Atlantidei „puteri uriaşe şi magice", referindu-se probabil la armele necunoscute celor care trăiau în secolul V î.e.n. Avea oare în vedere maşinile zburătoare, razele-morţii şi bombele nucleare descrise de ocultişti şi de autorii *Ramayanei*, despre care vechii indieni credeau că ar fi fost moştenite de la lemurieni şi atlanţi?

Deşi în nici una din celelalte opere ale sale **Platon nu pomeneşte vreo tehnologie deosebită**, în *Phaedrus*[51] se discută despre zei înaripaţi care coboară pe Pământ şi fac minuni, probabil referindu-se la aparatele de zbor. Asemenea tuturor grecilor, **şi Platon se temea de puterea trăsnetelor şi a tunetelor lui Zeus**. Totuşi, nu trebuie să fim prea critici faţă de el, fascinanta, dar incompleta sa descriere a Atlantidei de acum 10.000 de ani este mai inspirată decât deprimanta viziune a istoricilor moderni.

Dacă atlanţii aveau o asemenea forţă armată, ce putere poseda Atena care a înfruntat hoardele invadatoare în bătălii teribile, fugărind apoi duşmanul de-a lungul nordului Africii până la Marea de Vest? A existat vreun Montgomery atenian care să câştige o bătălie antică la Alamein?

Atena, statul dominant al Greciei, **a condus, probabil, o confederaţie a statelor balcanice**, alianţa sa cu Egiptul sugerând un considerabil prestigiu politic şi cultural. Curajul de a-i înfrunta singură pe atlanţi, apoi înfrângerea acestora dovedesc cu prisosinţă eroismul său spiritual şi războinic, anticipând luptele de la Marathon şi Salamina, când invadatorii au fost alungaţi din Europa.

În acest mare război, asemănător celor din *Ramayana* şi *Mahabharata*, **s-au folosit, probabil, arme foarte diferite**, unele mai primitive, iar altele mai avansate decât cele din ziua de azi. Secolului XX îi este specific motorul cu combustie internă, petrolul fiind lichidul vital al lumii moderne, dominând politica şi structurile sociale actuale. Fără tancuri, camioane şi avioane, în ultimele două războaie s-ar fi folosit cavaleria, ca la Waterloo, şi probabil înfricoşătoare arme electrice, de la care pornind, ştiinţa s-ar fi dezvoltat probabil într-o altă direcţie.

---

* **N. edit.:** Poveşti de tip occidental ! În realitate a fost un raid de pedepsire, cu o armată deloc exagerată, din moment ce, în 1199 îen, „Popoarele mării" au fost respinse de egipteni...

Armamentul atlant – rachete nucleare şi... praştii ?!

Aparatele de zbor din îndepărtata Antichitate se pare că erau **puse în mişcare de dispozitive radiante**. Immanuel Velikovski susţine că tot petrolul de pe Pământ a curs din atmosfera hidro-carburată a planetei Venus atunci când, în 1.500 î.e.n., aceasta s-a apropiat de globul terestru*, astfel că **lumea dinainte nu a putut avea acelaşi tip de tehnologie ca cel din zilele noastre**.

Tradiţiile insistă asupra faptului că **Iniţiaţii din Atlantida** şi, probabil, unii adepţi din Atena **au utilizat electricitatea statică,** folosind tehnici necunoscute. Se crede că **ei ar fi avut acces la forţele subtile ale Universului, creând astfel arme sonice, vibraţionale şi de dezintegrare, inclusiv cumplite bombe siderale**. Spre deosebire de materialismul nostru, ştiinţa celor mai vechi timpuri a evoluat preponderent în plan mental. **Iniţiaţii stăpâneau puteri psihomagice**, învăţaţi fiind, probabil, de Maeştrii din Spaţiu. Rămăşiţe ale acestei înţelepciuni cosmice mai pot fi regăsite printre şamani şi doctorii vrăjitori ai populaţiilor primitive, urmaşi degeneraţi ai acelor mândre civilizaţii din trecutul îndepărtat.

Clasicii literaturii sanscrite, păstrând tradiţiile Evului de Aur, când zeii trăiau printre oameni, au lăsat **descrieri încântătoare ale unor „*care aeriene*", săgeţi explozive, rachete anti-rachetă, fascicule de radiaţie termică**, toate presupunând sisteme de ghidare sofisticate, controlate de câţiva Iniţiaţi. Totuşi, **infanteriştii şi cavaleria** aveau la dispoziţie **praştii, suliţe, arcuri şi săgeţi**. În Atlantida şi Atena exista armament asemănător**.

Şi, totuşi, asemenea diferenţe de armament nu sunt atât de incredibile pe cât s-ar părea. Chiar în armatele de astăzi, armele nucleare sunt rezervate doar unei elite restrânse, nefiind la dispoziţia oricărui soldat, aşa cum sunt puştile. **Praful de puşcă era cunoscut în vechea Indie, în China** şi, probabil, şi în Atlantida sau Atena, dar folosirea acestuia era limitată la devastatoarele bombe de anihilare. Societăţile antice erau formate, de obicei, dintr-o **castă conducătoare**, foarte redusă ca număr, **izolată social** de populaţia lipsită de cultură, după modelul vechilor civilizaţii conduse de Dinastii Divine sau Regi din Spaţiu.

---

* **N. edit.:** Una din teoriile fără acoperire ale lui Im. Velikovski... Analiza lor - în „***Istoria secretă a Omenirii***".

** **N. edit.:** Astfel de descrieri există doar în scrierile arienilor vedici, care datează de la 1500 îen. Afirmaţia autorului nu are nici o bază istorică...

Budhasvamin Brihat Katha Shlokasanigraha, o frumoasă povestire sanscrită (Nepal), relatând coborârea din ceruri a unor Ființe Divine, care cucereau fetele pământene şi purtau războaie în Munții Himalaya, menționează faptul că **acele care aeriene şi spațiale se construiau cu o surprinzătoare uşurință, dar secretul lor era cunoscut doar de un număr restrâns de Adepți**, care îl păzeau cu străşnicie.

Vorbind despre construirea aparatelor aeriene, *Brihat Katha* ne dezvăluie că „***Yavana* (grecii) *le* cunoşteau (secretul)**"*. În *Harscha Charita* se menționează faptul că *„dorind să cunoască aceste minuni, Kakavarma a fost luat şi dus, nimeni nu ştie unde, de către un car artificial construit de un Yavana condamnat la moarte"*. Este interesant că popoarele Indiei antice atribuiau grecilor deținerea secretului construirii navelor spațiale. Trebuie să fi existat vreun motiv serios care să fi stat la baza acestei convingeri.

În 25.000 î.e.n. se purtau... pantaloni de piele şi cizme îmblănite ?

În *Critias,* Platon susține că, **în trecut, întregul Pământ era stăpânit de zei sau ființe venite din Spațiu**. Poseidon stăpânea Atlantida, pe când Hefaistos şi Atena, iubind înțelepciunea, şi-au ales Grecia. Pe stâncile golaşe ale Acropolei, zeița Atena a fondat oraşul Atena, centru al artelor şi al eleganței.

Filologii consideră că **numele Atena** este **pre-grec**, fiind, probabil, **de origine miceniană** sau provenind chiar din Cara-Maya - limba dispărutei Lemurii. Dacă zeița Atena a fost o extraterestră, numele ei ar putea fi ecoul unui limbaj vorbit pe o altă planetă. Este, cu siguranță, semnificativ faptul că numele nemuritoarei Atena provine dintr-o limbă mai veche decât greaca**. **Cele mai vechi reprezentări ale Atenei erau stâncile „paladiene", despre care se spunea că au căzut din cer**. Mai târziu, zeița era simbolizată de statui din lemn având aceeaşi proveniență.

Scriitorul Giuseppe Aprile îl citează pe Apollonius care afirma: *„Această statuie antică de trei cubiți (1,32 m), are picioarele apropiate, ține în mâna dreaptă o lance şi in stânga un fus, simbol al morții şi al destinului "*. Peter Kolosimo[52] aminteşte presupunerea că acest obiect fusiform de origine spațială ar fi fost un teribil laser cu paladiu, capabil să producă distrugeri imense***. **În 708 î.e.n., în timpul domniei lui Numa Pompilius, a căzut din cer o „ancilă" sau un „scut de bronz", care a fost venerat de preoții Romei**.

---

* **N. edit.:** Mahabharata, VIII, 2107: *„Yavanas posedă toate cunoştințele"*. Toată antichitatea ştia că Yavan/Iovan era numele geto-dacilor...

** **N. edit.:** Limba pelasgilor, strămoşii dacilor...

*** **N. edit.:** O nouă fabulație de tip occidental ! Lancea şi fusul reprezintă dualismul poporului venit de la nordul Dunării: paşnic, harnic dar şi războinic, atunci când este nevoie...

Preistoria Europei oferă încă multe surprize. Arheologii ruşi au descoperit lângă Vladimir, **la nord de Moscova, două morminte** cu o vechime de aproximativ **27.000 ani**. Groapa adâncă de 3 m conţinea **rămăşiţele a doi băieţi**. Printre oasele lor s-au găsit **resturi de îmbrăcăminte**, stabilindu-se că, **în acele timpuri** atât de îndepărtate, oamenii purtau **cămăşi, pantaloni de piele, cizme îmblănite şi pălării *„cusute cu bucăţi mici de os"***[53]. Desenele rupestre din **peştera** de la **Lussac-le-Château din Franţa** înfăţişează oameni purtând **haine**. De ce să ne mai mirăm?

În *„London Mirror"*, vol. 36 din 4 iulie 1840, discutându-se despre navele descoperite în subteran, se afirmă că, în **1462**, lucrătorii dintr-o mină de lângă **Berna**, în Elveţia, au descoperit, la o adâncime de o sută de stânjeni marini, o **navă având ancore de fier şi velatură din pânză**, înăuntrul căreia se aflau rămăşiţele a 40 de bărbaţi[54].

Ideea existenţei unei civilizaţii avansate în Europa anilor 10.000 î.e.n. nu infirmă în mod necesar imaginea convenţională oferită de istorici a unui continent dezolant, populat de vânători nomazi, de triburi lacustre izolate şi de oamenii cavernelor. Geologii susţin legendele greceşti despre **cutremurele ce au răvăşit Libia şi au dislocat apele lacului Tritonis - prezumvtivul loc de naştere al Atenei -, unde s-a format deşertul Sahara**. Tot atunci s-au format Munţii Atlas şi Peninsula Iberică, s-a scufundat Atlantida, iar marele lac mediteranean s-a deschis în dreptul Coloanelor lui Hercule*.

Şi Europa trebuie să fi suferit calamităţi imense. Civilizaţia lor fiind distrusă, oamenii neanderthalieni au fost nevoiţi să vâneze bizoni folosind arme rudimentare, suliţe cu vârfuri din silex, în apropierea gheţarilor care se retrăgeau. În sud-vest, **oamenii de tip Cro-Magnon şi Aurignacian**, recunoscuţi ca **având craniul mai dezvoltat şi fiind mai inteligenţi**, ornamentau pereţii peşterilor cu desene magice de animale şi de vraci, o parte din ele asemănătoare picturii rupestre din Tassili, **reprezentând imagini de nave şi fiinţe din Spaţiu**.

Atena i-a învins pe atlanţi dar Grecia... a rămas devastată şi nelocuită !?

Platon presupunea că, **după ce a fost devastată, Grecia a rămas aproape nelocuită**. Specialiştii în preistorie ne spun că **primele sate neolitice ar fi apărut aici prin anii 5000 î.e.n.**[55]**, dar civilizaţia greacă este atribuită, în general, triburilor Sesklo** care, 2.000 ani mai târziu, au apărut în Peloponez **venind din Asia Mică**. Această ipoteză este, totuşi, discutabilă, având în vedere nivelul superior de civilizaţie al aşezării **Čata Huyuk** de pe platourile înalte ale Anatoliei, unde a existat o **civilizaţie avansată încă din anii 6800 î.e.n.** Imediat după 2000 î.e.n., au năvălit din nord indo-europenii, aducând cu ei limba greacă*. Cam pe la **1600 î.e.n., coloniştii veniţi din Creta minoică au creat minunata Epocă de Bronz miceniană, distrusă de puternicii aheeni din nord-vest, de unde fuseseră izgoniţi, probabil, de vreun cataclism cosmic care a devastat Hyperboreea****. În **1200 î.e.n.**, eroii din *Iliada* lui Homer au jefuit **Troia.**

---

* **N. edit.:** Munţii Atlas erau... Munţii Oltului, şi nu cei de acum, din Africa de Nord. Erau consideraţi cei mai înalţi munţi ai Lumii (v. „Dacia Preistorică", Herodot etc). Atlas era Oltul (Atl, Alt, Alutus). Nici-un munte nu a apărut în 10.000 îen ! Strâmtoarea Gibraltar s-a format pe la 4500 îen, când gheţarii imenşi au ajuns în Marea Neagră. Acela e Potopul !

Arheologii poartă încă numeroase dispute privind aşezările timpurii din Grecia şi legăturile acestora cu Creta minoică. Poate că descifrarea scrierii cretane *Linear A* va modifica actualele păreri. **În** jurul anului **1000 î.e.n., hoardele dorienilor au năvălit dinspre Dunăre.** Noii veniţi au învăţat de la hitiţi prelucrarea fierului, au împrumutat alfabetul de la fenicieni şi, curând, **au construit faimoasele cetăţi Atena*****, **Sparta, Corint şi Teba**, fala Antichităţii. **Istoria Greciei clasice**, ai cărei mari dramaturgi, filozofi şi poeţi inspiră încă civilizaţia noastră occidentală, acoperă o perioadă surprinzător de scurtă, începând **de la prima olimpiadă, din 776 î.e.n.**, şi **până la** cucerirea de către romani, în **133 î.e.n.**

„De patru ori, Soarele a răsărit la Apus"

Este, totuşi, ciudat faptul că Platon, a cărui filozofie transcendentală i-a inspirat pe cercetătorii occidentali timp de atâtea secole, trebuie ignorat atunci când vorbeşte despre istoria propriei sale ţări. Astăzi, după 2.000 ani, noi cunoaştem Grecia antică mai bine decât el. Să-l ascultăm pe cel mai nobil dintre greci cum preamăreşte gloria vechii sale ţări !

În ***Critias***, Platon descrie cum **zeii** (extratereştrii ?) *„... **i-au învăţat pe localnici virtutea şi le-au oferit un mod potrivit de guvernare.** Acestor cetăţeni li s-a păstrat numele, dar **opera lor a dispărut** din cauza numeroaselor distrugeri făcute de urmaşi şi a timpului care a trecut. Pentru că, aşa cum am mai spus, cei care au supravieţuit au fost, de fiecare dată, câţiva munteni inculţi, care ştiau doar numele conducătorilor şi puţine lucruri despre acţiunile lor."*

Platon nu a încetat să sublinieze ceea ce ar trebui să ştim bine cu toţii, că, **după fiecare cataclism, puţinii supravieţuitori** erau **preocupaţi,** mai multe generaţii, de refacerea societăţii şi **prea puţin de civilizaţia anterioară distrusă.**

---

* **N. edit.:** „Indo-europenii" erau pelasgii. Grecii antici vorbeau şi se îmbrăcau... româneşte pe la 3.500 îen. Vezi Anexa la ***„Scrierea secretă ", „Medicina Sacră", „Dacia - Ţara Zeilor".***

** **N. edit.:** Adevăr istoric general recunoscut, inclusiv în Occident: aheenii au migrat de la nordul Dunării...

*** **N. edit.:** Dorienii sunt „hoarde" pentru că au venit de la Dunăre dar au creat mari civilizaţii... Inclusiv Atena. Dacă n-ar fi avut arme de fier nu ar fi cucerit Grecia, deci nu trebuiau să înveţe ceva de la hitiţi ! Şi hitiţii şi fenicienii erau prea departe ca să-i influenţeze cu ceva...

„Doar în perioadele de tihnă, când oamenii o duc bine, şi nu înainte, vin oaspeţi pentru a se iniţia în ştiinţa cetăţii, deja legendară, şi pentru a cerceta operele din vechime."

Afirmaţia lui Solon, preluată de Platon, susţinea că *„(...)preoţii egipteni au menţionat în descrierea războiului foarte multe din acele nume* (ale celor din vechime)... *cum ar fi cele ale lui Cecrops, Erehteu şi Erich - tonius şi Erysichton şi multe alte nume ale altor eroi dinainte de Tezeu... şi, de asemenea, numele femeilor."*

După aproximativ 100 ani, preoţii egipteni i-au relatat lui Hecateu din Milet - istoric şi geograf celebru - şi mai târziu lui Herodot, a cărui *Istorie* este, desigur, cea mai fascinantă descriere a întregii Antichităţi, că ei pot indica regii Egiptului pentru o perioadă de 11.340 ani, că în cei 11.000 ani dinainte de Herodot, Axa Pământului s-a deplasat considerabil. **De patru ori Soarele a răsărit la Apus** şi probabil că numai mândria naţională i-a făcut pe egipteni să jure că ţara lor nu a fost afectată de acest fenomen.

Destinul tragic ale urmaşilor lui Pelops - nepotul lui Zeus, care a dat numele său Peloponezului - s-a dovedit a fi o temă favorită a poeţilor clasici. Atreus, fiul lui Pelops, a fost uzurpat de fratele său Thyestes, care i-a sedus soţia, Adropa, şi i-a furat tronul din Mycene.

Apollodorus (în *Epitome* - II, 10-3) afirma:

„Dar Zeus l-a trimis pe Hermes la Atreus şi i-a spus să convină cu Thyestes ca Atreus să-şi reia tronul (în Mycene) dacă Soarele s-ar întoarce din drumul său şi, când Thyestes a fost de acord, ***Soarele a apus la Răsărit****. Astfel, zeul l-a înlăturat pe Thyestes, Atreus şi-a recăpătat regatul şi l-a exilat pe Thyestes."*

Ovidiu în *Tristia* (II, 391) şi *Ars amatori* (I, 32), Hyginus în *Fabulae* (88), Seneca în *Thyestes* (776) şi Martialis (III, 54) au susţinut că Soarele şi-a inversat drumul pe cer nu pentru a demonstra dreptul lui Atreus de a purta coroana, ci din oroare faţă de crima regelui care şi-a ucis cei doi nepoţi şi i-a dat să-i mănânce, la banchet, tatălui lor, Thyestes. Aceeaşi interpretare a dat-o şi Sofocle în tragedia sa pierdută, *Atreus* , şi în *Micenienii*. În eruditul său comentariu despre *Eneida* lui Vergiliu, Servius sugera că **Atreus a fost un astronom care a anticipat o eclipsă**, dovedindu-se astfel superior lui Thyestes, fratele său lipsit de învăţătură. Aceasta pare a fi singura explicaţie raţională.pentru deplasarea aparent contrară a Soarelui în acele timpuri.

Insistenţa cu care Platon repeta în *Critias* că **numeroase cutremure terestre au devastat Pământul** confirmă tradiţiile regăsite la hinduşi, mayaşi, irlandezi* şi la alte popoare.

Atena – distrusă de Potop... în 10.000 îen ?

În 290 î.e.n., Berossos în *Babyloniaca* îi aminteşte pe Regii Divini ai Babilonului. Manethon, în *Aegyptica,* a enumerat Dianstiile Divine din

---

* **N. edit.:** În Irlanda, la sfârşitul secolului XVIII, „Tatăl Nostru" se rostea... în limba română ! Pe larg în Augustin Deac - *„Istoria adevărului istoric"*.

Egipt. Probabil că reprezentanții acestora au încheiat alianțe cu atenienii pentru a rezista invaziei atlanților.

Prin anii 10.000 î.e.n., Grecia era un pământ binecuvântat, cu multă apă, cu un sol fertil, cu păduri bogate în munți și pășuni întinse pentru oi, și o climă blândă, temperată.

Platon dă o explicație convingătoare pentru **trecerea către o climă mai secetoasă** astfel:

*„... **din cauza nenumăratelor cutremure** ce au avut loc în ultimii 9.000 ani - pentru că acesta este numărul anilor scurși de atunci și până astăzi -, solul care s-a tot crăpat, începând din munți, nu a mai format acumulări de sedimente folositoare, ca în alte regiuni, ci a continuat să se erodeze și să dispară. Și, așa cum se întâmplă pe insulele mici, ceea ce rămâne este ca scheletul unui bolnav, tot pământul gras și moale risipindu-se și rămânând numai stânci golașe"*[56].

Atena de acum 12.000 ani era un oraș mare, dar auster, întrucât purtarea aurului și a argintului era interzisă. Oamenii evitau luxul, dar și sărăcia, construiau case confortabile, pe care le lăsau urmașilor - generație de generație - în perfectă stare. Clasa militarilor a fost separată de la început de restul comunității, de către Eroii divini (extratereștri ?), locuințele lor aflându-se pe colinele înalte ale muntelui, în preajma templului Atenei și al lui Hefaistos, teren ce putea fi foarte bine loc de aterizare pentru navele spațiale.

În vremurile noastre, când rata natalității a devenit alarmant de ridicată, e liniștitor să aflăm că **atenienii antici** *„ vegheau cu grijă ca numărul lor, al femeilor și al bărbaților valizi, să rămână pe cât posibil de aproximativ **20.000**..."*

Platon este încântat să conchidă că **atenienii din vechime** *„ erau vestiți în întreaga Europă și în Asia, atât pentru frumusețea trupurilor, cât și pentru perfecțiunea lor morală, fiind **cei mai renumiți dintre toate popoarele**."*

Ca și în cazul Atlantidei, măreția vechii Atene a fost spulberată de un cataclism: *„ Într-o singură noapte o **ploaie torențială** a măturat solul fertil, apoi s-au produs simultan **cutremure și revărsări de ape**, toate acestea **precedând distrugătorul potop din timpul lui Deucalion**... "*

Cutremurele care au devastat în zilele noastre Jugoslavia, Grecia și Turcia susțin afirmațiile lui Platon.

În *Timaeus*, preoții egipteni din Saïs spuneau:

*„Voi nu știți că **cei mai nobili dintre oameni au trăit în țara voastră** și că voi înșivă sunteți urmașii lor, ca și toți ce trăiesc în cetățile din Grecia. Acest lucru a fost uitat din cauză că, timp de mai multe generații, supraviețuitorii au murit fără a putea să se exprime în scris. Să știi, Solon, că odată, **înainte de marea distrugere făcută de ape, Atena era cea mai puternică cetate în război și cea mai bine organizată**. Se spune că avea cele mai frumoase opere de artă și **cea mai nobilă organizare socială** dintre toate națiile despre care am auzit vreodată."*

Deucalion a fost fiul eroului Prometeu, Titanul care a luptat cu zeii, le-a furat focul într-un tub și i-a civilizat pe oameni. Cunoștințele actuale despre navele spațiale ne fac să credem că **Prometeu a furat secrete nucleare, probabil de pe planeta Jupiter, întorcându-se apoi să apere Pământul de invazia extratereştrilor.**

Mai târziu, un cataclism a răvăşit Pământul, distrugând aproape întreaga umanitate. Deucalion şi Pyrrha au construit o barcă - la fel ca Noe - şi s-au salvat. **Fiul lor, Hellen**, a ajuns **rege în Tesalia**, urmaşii săi dând numele său Hellas-ului, acel ținut străvechi al Greciei.

Această legendă a cetății Atena relatată de Platon pare a fi confirmată de alte legende din întreaga lume, care povestesc despre o mare civilizație din vechime, când **oamenii de pe Pământ au luptat cu invadatori din Spațiu, suferind apoi distrugeri dezastruoase.**

Ce a fost, va mai fi ! Istoricii de peste 10.000 ani vor nega oare existența Londrei şi vor jura că noi nici nu am existat ?

Omenirea – un milion de generații !

Omul este mult mai vechi pe Pământ decât îşi imaginează istoricii. Dr. Louis Leakey, cunoscutul antropolog ale cărui descoperiri de fosile în Kenya au revoluționat concepțiile despre om, crede că **separarea maimuței şi a omului** dintr-un strămoş comun s-a produs **acum 40-50 milioane ani**. Unsprezece fragmente de maxilare fosilizate provenind de la nouă indivizi diferiți, găsite în Kenya, au fost datate de către Jack Miller, de la Universitatea Cambridge, ca având o vechime între 19-20 milioane ani. **Hominizi din Oligocen, de acum 25 milioane ani**, au fost dezgropați de antropologi americani în apropiere de Fayum, **în Egipt.**

Omul trăieşte pe Pământ de un milion de generații. Infirmând credința general acceptată, **primii oameni** nu au evoluat dintr-un strămoş asemănător maimuței, ci **au apărut ca ființe cultivate care au aterizat aici venind de pe o planetă avansată**, pentru a coloniza Pământul, sau au „naufragiat" aici ca acei Dropa nefericiți din munții Chinei.

Dacă evoluția se produce prin progrese infinit lente, nu prin **mutații bruşte provocate de cataclisme sau de fluctuații ale radiației cosmice**, atunci, după câteva sute de generații, urmaşii noştri, ceva mai înțelepți, poate şi ceva mai trişti, vor fi cu puțin diferiți de noi. Deci, înaintaşii noştri de acum 12.000 ani trebuie să fi semănat cu noi ca aspect fizic şi ca mod de gândire. Pare absurd că istoricii au sugerat că, timp de milioane de ani, oamenii au trăit ca animalele şi apoi, brusc, au sărit din peşteri în capsule spațiale. Cu milioane de ani în urmă, mari civilizații ar fi putut înflori pe întregul Pământ.

Continentele sunt supuse unor schimbări permanente şi, în această situație, putem nega existența foarte timpurie a omului numai din cauza faptului că arheologii noştri nu au putut descoperi oraşele din alte vremuri, aflate acum sub apele mărilor ?

În **1962**, profesorul Walter Matthes, de la Universitatea din Hamburg, a anunțat o descoperire senzațională, care avea să revoluționeze teoriile curente despre vechimea omului. **În apropierea râului Elba**, arheologii germani au descoperit **500 de pietre cu desene înfăţişând capete de oameni** şi având o **vechime** de cel puţin **200.000 ani**, lucrate cu o **măiestrie** cu totul **deosebită** faţă de picturile rupestre din epoca Neanderthal târzie. **O parte din schiţe reprezentau animale din Epoca Glaciară.**

Picturile de pe stâncile peşterilor din **Val Camonica** şi din **Alpii elveţieni** înfăţişează **fiinţe umane îmbrăcate în costume spaţiale şi având căşti cu antene**, filtre pentru respiraţie sau dispozitive de orientare pe întuneric.

Desene şi figurine similare acelor *dogu* japoneze au fost descoperite şi în **Australia**, la Ferghana în **Uzbekistan**, ca şi în apropierea oraşului Navoi din **Asia Centrală**, toate acestea amintind de Oannes, Învăţătorul din Babilon, şi de faimosul „marţian" de pe frescele de la **Tassilli**, în Sahara.

Astfel de sculpturi şi desene preistorice evocă ciudatele gravuri ale unor feţe umane de pe înaltul platou deşertic de la **Marcahuasi**, în munţii Anzi, ca şi fascinantele petroglife din **Marele Canion**, ducându-ne cu gândul la civilizaţii de mult dispărute sau, poate, la vizitatori din stele.

Columb – „ghidat" de o carte din vremea lui Alexandru

Unele popoare din Antichitatea îndepărtată aveau cunoştinţe surprinzător de complexe despre Pământ, depăşind cu mult orizontul îngust al oamenilor cavernelor. **Cartografia este una dintre cele mai exacte ştiinţe.** Executarea cu precizie a hărţilor implică un studiu geografic detaliat, matematic şi astronomic, presupunând minţi ascuţite şi cercetătoare, care să fi explorat în prealabil lumea şi, totodată, să fi stăpânit tehnica de trasare a hărţilor.

În general, este acceptată ideea potrivit căreia Cristofor **Columb** a fost **inspirat de o hartă a marelui cartograf Toscanelli**, un desen fascinant, cuprinzând linia de coastă a Europei şi necunoscutul Ocean de Vest, extinzându-se până în Japonia, China şi India, invitând parcă pe marinarii aventuroşi să caute fabuloasele Indii, navigând spre vest. După ani de aşteptare, Columb a convins-o pe regina Isabella a Spaniei să-i pună la dispoziţie **trei corăbii mici**, astfel că, în **1492**, cu un **echipaj** format **din condamnaţi**, s-a aventurat în Oceanul Atlantic pentru a redescoperi America.

Este evident astăzi că, **deşi harta lui Toscanelli nu indica America, totuşi, Columb era convins de existenţa acestui continent**, secret care era împărtăşit şi de câţiva iniţiaţi. Se spune că, de fapt, Columb ar fi fost influenţat de *Medeea* lui Seneca, în care e descrisă călătoria lui Iason şi a argonauţilor plecaţi în căutarea Lânii de Aur, cu o mulţime de detalii fascinante din punct de vedere geografic[57].*

La începutul secolului **XVI** e.n., **Piri Reis**[58], un faimos amiral al flotei turceşti ce patrula în Marea Mediterană pentru a înfrunta Creştinătatea, şi-a scris memoriile intitulate *Bahriya - Cartea Mării.* Piri Reis era un **nobil educat, care vorbea mai multe limbi** şi care dobândise o uimi-toare

---

* **N. edit.:** Expediţia a avut loc în nordul Greciei, cu întoarcere pe Dunăre şi în nici un caz prin America ! Pe larg în ***„Dacia Preistorică*** ".

cultură multilaterală, atât de caracteristică unor contemporani mult mai celebri din epoca Renaşterii. Ca un adevărat lup de mare, el a avut o **contribuţie eroică la ascensiunea Imperiului Otoman**. Astăzi, el este cunoscut ca învăţat şi cartograf, hărţile sale uimitoare revoluţionând cu adevărat întreaga noastră concepţie despre Antichitate.

Noi, cei din Occident, am uitat că, **în Evul Mediu, ştiinţa a fost dezvoltată de arabi, care au moştenit cunoştinţele grecilor. Cucerirea** în 1453 a **Constantinopolului i-a făcut** pe învăţaţii respectivi **să se refugieze în Vest, unde au grăbit Renaşterea**, lăsând însă turcilor comorile Bizanţului - marile biblioteci cu vechi şi erudite manuscrise greceşti şi asiatice.

În *Bahriya*, care conţine descrieri pitoreşti ale porturilor mediteraneene, precum şi 215 hărţi minuţios trasate, **Piri Reis pretindea că posedă vreo 20 de hărţi secrete, din cele mai vechi timpuri**[59]**, inclusiv unele din Est**, despre care numai el avea cunoştinţă. Piri Reis **ar fi posedat şi o hartă făcută de însuşi Columb**, obţinută de la un sclav care navigase cu acesta şi care fusese luat prizonier de Kemal Reis, unchiul său.

În *Bahriya*, Piri Reis afirma că, de fapt, Cristofor **Columb a ştiut cu precizie unde mergea**, ceea ce explică nestrămutata sa încredere, chiar şi atunci când echipajul - aproape răsculat - l-a conjurat să se întoarcă. Cristofor **Columb fusese inspirat de o carte străveche**, care descria cea *„Mare Tenebrosum"* - Marea Întunericului - mărginită de insule la vest. Această certitudine l-a susţinut în încercările sale de a obţine ajutor de la mai mulţi monarhi din Europa.

Amiralul turc susţinea că acea faimoasă carte a fost **scrisă pe vremea lui Alexandru cel Mare** şi că în ea se menţiona că băştinaşilor le plăceau podoabele din sticlă, astfel încât Columb i-a câştigat cu uşurinţă făcându-le asemenea daruri.

Şcolile Misterelor egiptene şi greceşti au păstrat, probabil, hărţi ale lumii dinaintea şi de după distrugerea Lemuriei şi a Atlantidei. Iniţiaţii în Înţelepciunea Secretă posedau, desigur, unele hărţi în care apărea şi America. Legendele marinăreşti din timpuri foarte vechi povesteau despre un mare continent numit de greci ***Antichtone,*** ţara de la antipozi, astăzi **Antarctica**.

Fenicienii, acei mari navigatori ai Antichităţii, au ajuns, desigur, în America, de vreme ce, astăzi, Oceanul Atlantic e traversat în bărci de agrement. Hyatt Verrill şi alţi istorici susţin că au descoperit **multe urme ale influenţelor feniciene pe coastele ambelor continente americane**. În prezent, **descoperirea Americii** este, în general, **atribuită vikingilor**.

Hărţi antice ale Terrei – realizate din... nave spaţiale

Celebra hartă a lui Gloreanus, datată **1510**, care se află în biblioteca oraşului **Roma**, arată nu numai **cele două Americi**, din Canada până în Ţara de Foc, dar şi **Oceanul Pacific de Nord şi de Sud**, ridicând întrebări la care este greu de răspuns, referitoare la posibila existenţă a unei navigaţii pe toate mările lumii, încă din timpuri străvechi.

Piri Reis, ca un cartograf erudit şi meticulos ce era, **a trasat două**

hărţi ale lumii, una în **1513** şi alta în **1528**, în timpul domniei lui Soliman Magnificul, compilate după hărţile rare şi vechi din colecţia sa. Hărţile colorate ale lui Reis sunt împodobite cu **schiţe** fascinante ale unor **oameni stranii, monştri,** şi ale unor corăbii, completate cu comentarii în limba turcă, toate caligrafiate cu eleganţă.

Mai uimitoare pentru noi sunt **delimitările precise ale celor două Americi, cu şirurile de munţi din Canada şi Alaska**, cea mai uluitoare fiind **linia de coastă a Antarcticii fără calota de gheaţă**. Ambele hărţi s-au păstrat câteva sute de ani în Muzeul Palatului Imperial Topkapi din Istanbul, apoi s-a crezut că au dispărut, până în 1929, când au fost găsite câteva fragmente de către M.B.Halil Eldem, directorul Muzeului Naţional.

În 1953, un ofiţer naval turc a prezentat o copie a acestora Biroului Hidrografic al Statelor Unite, unde, timp de mai mulţi ani, au fost studiate de Arlington H. Mallery şi I. Walters, specialişti în hărţi antice.

Prezentarea elementelor geografice ale unui Pământ sferic pe o suprafaţă plană ridică probleme de trigonometrie deosebite dar perfecţiunea şi precizia hărţii lui Piri Reis demonstrează că **originalele compilate aveau la bază cunoştinţe avansate de geografie şi matematică, cel puţin egale cu cele din zilele noastre.**

Profesorului Charles H. **Hapgood**, de la State College of Keene din New Hampshire, i-au trebuit ani întregi de studiu pentru a putea descifra coordonatele hărţii şi pentru a o reorienta în proiecţia Mercator, folosită în prezent. Surprins de nefireasca precizie cu care au fost trasate continentele necunoscute în vremea lui Piri Reis, profesorul Hapgood şi-a extins studiile. El a descoperit astfel că **hărţi ale marelui Ptolemeu (140 e.n.) înfăţişau Groenlanda acoperită cu gheaţă numai pe jumătate, iar în Germania figurau gheţari necunoscuţi în timpurile istorice.***

Harta fraţilor Zenon, din **1300 e.n.**, înfăţişa o **Groenlandă fără gheţuri**, cu râuri ale căror nume - asemănătoare cu cele de azi - au fost confirmate de o hartă chinezească din secolul XII, care anterior fusese considerată pură fantezie.

După analizarea legendelor cunoscute în întreaga lume, profesorul Hapgood a publicat rezultatele cercetărilor sale în cartea *Hărţi ale anticilor Regi ai Mării - Mărturie a unei civilizaţii avansate.* El conchide că **aceste hărţi au fost trasate de oameni care stăpâneau o cultură foarte avansată şi a căror civilizaţie a fost distrusă cu aproximativ 10.000 ani în urmă de un cataclism ce a deplasat Axa Pământului.**

Acest dezastru a fost atribuit de Hans Hoerbiger capturării Lunii ca satelit terestru, eveniment care a produs distrugerea Atlantidei şi a strălucitoarei civilizaţii de la Tiahuanaco, din Peru. Probabil că aceeaşi catastrofă i-a fost relatată lui Herodot de preoţii egipteni.**

---

* **N. edit.:** Germania şi, în general, Europa de Vest au fost acoperite de gheţari până aproape de era noastră, mult timp fiind nelocuite. Au fost populate cu migratori din Europa Centrală şi de Est (pelasgi).

** **N. edit.:** La 9800 îen a luat sfârşit Glaciaţiunea Würm (75.000 - 9800 îen), cu gheţuri veşnice la nord de România şi 3-5°C vara, în Balcani.

Luna a fost văzută pe cer după 1500 îen, conform grecilor antici...

Analize efectuate cu carbon radioactiv au demonstrat că **înaintarea gheţurilor** s-a produs **cu** aproximativ **11.000 ani în urmă**, deşi anterior se credea că fenomenul a avut loc cu circa 25.000 ani în urmă; analizele au fost comunicate de P. Johnson şi W.F. Libby în „*Radio-Carbon Dating*" (University of Chicago Press, 1952).

Pe harta lui Piri Reis apare menţionată în Anzi prezenţa lamelelor, animale necunoscute pe atunci în Europa, precum şi a munţilor descoperiţi recent în Canada, sub gheţuri. Astfel de detalii nu puteau fi observate decât de la înălţime, deci **lumea noastră** a fost, cu siguranţă, **cercetată din aparate aeriene sau nave spaţiale.**

Marea Piramidă din Egipt a fost construită **exact în centrul uscatului terestru**, poziţia sa putând fi stabilită numai din Spaţiu.*

Egiptenii nu ştiau... aritmetică dar ridicau piramide...

Alte mărturii care confirmă uimitoarele cunoştinţe geografice şi matematice stăpânite încă din timpuri străvechi au fost oferite de Dr. Livio C. Stecchini în remarcabilul său eseu *Teorii astronomice şi date istorice:*

*„Am fost destul de norocos să dau peste o serie de documente egiptene, bine cunoscute dar neglijate, care demonstrează că, în timpul primelor dinastii (anii **5000 î.e.n.**), **egiptenii măsurau cu o precizie de minute latitudinea şi longitudinea principalelor puncte de pe cursul Nilului**, de la Ecuator până la Marea Mediterană.*

După această descoperire, am studiat o serie de texte (toate anterioare ştiinţei greceşti) care, începând cu Egiptul, oferă unele date geografice poziţionate ce acoperă cea mai mare parte a Lumii Vechi - de la râurile Congo şi Zambezi până la coasta norvegiană, de la Golful Guineii până în Indonezia, incluzând locuri foarte nesigure, cum ar fi vârfurile muntoase din Elveţia sau chiar confluenţele râurile din Rusia Centrală.

***Datele sunt atât de exacte, încât incomodează.** Am încercat cu disperare să descopăr erori, dar **nu am găsit niciodată vreo abatere mai mare de un minut** la valorile de latitudine sau vreo eroare mai mare de jumătate de minut în longitudine"*[60].

O asemenea precizie fantastică presupune existenţa unor oameni de ştiinţă de o imensă erudiţie, acumulată după milenii de civilizaţie. Şi, totuşi, egiptologii susţin că egiptenii au avut prea puţină abilitate matematică. **Papirusul Rhind (datat 2000 î.e.n.) îi descrie pe egipteni ca efectuând numai adunări simple**, calculele matematice complexe depăşindu-i. Sir Leonard Wolley afirma că **egiptenii nu au avut cunoş-**

---

* **N. edit.:** La 9-10.000 îen, mişcarea tectonică se încheiase de mult iar Marea Piramidă a fost poziţionată pe meridianul 30° nord. Construită de En.ki şi Mar.duk (Ram) ca punct important al ghidării spaţiale şi... adăpost antiatomic. Ridicată în timpul celui de-al treilea război En.lil-En.ki, folosindu-se ca unitate de măsură... cotul moldovenesc. A se vedea Zecharia Sitchin sau „***SECRETELE TERREI*** ". Pe timpul unicului continent Pangeea, în centrul acestuia se afla Dacia...

tințe de algebră, geometrie şi aritmetică, metodele la care apelau fiind copilăros de imperfecte, ceea ce face foarte dificilă explicarea modului în care puteau calcula volumul piramidei[61].

Poate că **egiptenii** din timpurile istorice erau doar **descendenții degenerați ai acelei mari civilizații** care a înflorit cu 12.000 ani înainte şi care, după spusele lui Platon, i-a sprijinit pe eroicii atenieni să-i nimicească pe atlanți.

Prezentarea Pământului pe o hartă de la fluviul Congo până în Norvegia şi din Golful Guineea în Indonezia **sugerează**, desigur, **o amănunțită examinare dintr-o navă spațială**. De fapt, această imagine se aseamănă mult cu remarcabila relatare din ***Iezechiel*, cap. XXVII**, în care „Domnul" descrie porturile şi activitățile comerciale din Marea Mediterană şi din Orientul Mijlociu, din Tarsus până în Arabia, din Tyr până în Persia, ca şi cum această **scenă vastă** ar fi fost **văzută de la înălțime**.

Originea grecilor – teorii occidentale absurde

Colonelul James **Churchward** susține că primii **greci** au emigrat din continentul Mu - continentul originar situat în Oceanul Pacific - spre America Centrală, apoi în Atlantida, stabilindu-se în cele din urmă în arhipelagul grecesc. Ei vorbeau limba Cara-Maya şi, de aceea, atât Homer, cât şi Herodot, când se refereau la primii locuitori ai Greciei, îi numeau **carrieni** (cunoscuți în istorie ca un popor de luptători şi navigatori).*

După spusele lui Churchward, recitarea alfabetului grec de la *alfa* la *omega* ar povesti în limbajul Cara-Maya distrugerea țării Mu în urma unui cutremur şi a unui potop, ipoteză fantastică dar nu imposibilă. **Literele alfabetului grecesc** au fost **rearanjate în timpul lui Euclid, în 403 î.e.n.**, probabil de către inițiați care au dorit să păstreze o mărturie despre acel continent pierdut. Filologii ne spun că **limba greacă a derivat din sanscrită**, dar cu siguranță că şi greaca şi Cara-Maya sunt înrudite, trăgându-se amândouă din limba-mamă din Mu.**

Crucea grecească - semn distinctiv - ar fi fost preluată din blazonul regal din Mu, Imperiul Soarelui, o cruce identică putând fi găsită **în America Centrală şi de Sud**. Mitologia şi literatura veche afirmă că **strămoşii grecilor** ar fi **originari** din Continentul Saturnian, din Vest, adică **din Atlantida**.*** Cu multe mii de ani înainte, s-au produs mari migrații în întreaga lume. Compararea limbilor antice, redescoperirea vechilor drumuri comerciale şi probabilitatea producerii unor cataclisme care au schimbat clima demonstrează că, **timp de milenii, Omenirea a fost în continuă mişcare**, primii greci participând, desigur, la acea cultură a întregii lumi - cântată de poeţii lor - care a fost creată în gloriosul Ev de Aur.

---

* **N. edit.**: Pelasgii mai erau numiți carrieni sau lelegi.

** **N. edit.**: Veşnicele presupuneri occidentale în folos propriu !

Grecii sunt urmaşii pelasgilor, aheilor şi dorienilor, toți veniți din România actuală, la fel ca sanscriții/arienii vedici, migrați în India din Ardeal... Toți vorbeau... româneşte ! A se vedea anexele la „***Scrierea secretă*** " sau „***Dacia - Țara Zeilor*** ".

*** **N. edit.**: Din Atlantida, adică din... Valahia, țara pământului negru...

Platon nu a fabulat atunci când a preamărit înalta civilizaţie a Atenei din urmă cu 12.000 ani, afirmând limpede că aceasta a fost distrusă de catastrofe câteva milenii mai târziu. Popoare primitive au construit apoi în Grecia sate neolitice a căror descoperire i-a făcut pe arheologi să considere că acestea reprezintă începutul istoriei Greciei.

Atena antică i-a înfrânt pe atlanţi pentru a salva lumea, dar destinul a făcut ca atenienii să fie distruşi şi ei. Cu siguranţă că aceşti eroi atenieni au fost inspiraţi de fiinţe venite din Spaţiu ![*]

---

[*] **N. edit.**: Exceptând legenda preluată de Platon şi interpretată după voie în Vest, nici-un alt autor grec nu a menţionat vreun război dus de Atena contra atlanţilor. Chiar dacă Herodot, Diodor, Strabon ş.a. se lăudau că au discutat cu preoţi egipteni...

Capitolul V

EXTRATEREŞTRI ÎN GRECIA ANTICĂ

Grecii antici ştiau că „Universul palpită de viaţă"

Cele mai fascinante povestiri despre extratereştri nu sunt banalele S.F.-uri de astăzi, ci acele legende minunate, pline de culoare şi pasionante, spuse cu mult timp înainte în Grecia antică, inspirând poeţilor clasici crearea unor încântătoare opere romantice. Impresionaţi de frumuseţea şi perfecţiunea minunatei Creaţii din Ceruri, grecii au descris **Universul** ca fiind **un „*Kosmos*" („ornament")**, exprimându-şi astfel respectul pentru splendoarea sublimă a Cerului şi a Pământului, pe care zeii le-au creat pentru oameni.

Popoarelor din Antichitate, Universul le apărea însufleţit în mod miraculos, pe dealuri şi prin văi se întrupau spirite, codrii adăposteau satiri ce petreceau, apele munţilor erau animate de jocurile şăgalnice ale nimfelor, iar deasupra tuturor, în înaltul cerului, se aflau acele fiinţe minunate care îi urmăreau cu interes pe oameni. În vârful Muntelui Olimp, mereu acoperit de nori, locuia Zeus, împreună cu familia sa celestă de zei şi zeiţe, personalităţi pline de temperament, ale căror escapade înveseleau deopotrvă Cerul şi Pământul. Conflictele dintre aceştia, precum şi comportamentul lor plin de culoare i-au îndemnat pe dramaturgi şi poeţi să la imortalizeze faptele în acele opere clasice care continuă să încânte civilizaţia actuală.

Noi, care ne avântăm acum în Spaţiu fără prea multe emoţii, nu putem înţelege **teama cu care grecii priveau spre ceruri căutând semne în stele** sau de ce îşi presărau vorbirea cu jurăminte adresate zeilor. Acei atenieni neînfricaţi care sfidau puterea Persiei pentru a salva lumea occidentală* **tremurau cuprinşi de groază în timpul unei eclipse de soare şi preziceau evenimente catastrofale la apariţia vreunei comete pe cer**. În pofida bunului simţ care se reflecta în democraţia lor, ei **se temeau de stele, ca toate celelalte popoare antice**, ca şi cum acestea ar fi prevestit o invazie a marţienilor.

Pe colinele sălbatice din Hellas se pare că au aterizat nave spaţiale, deşi în puţina literatură care ne-a rămas nu găsim nici o descriere a acestora. Totuşi, în scrierile lor, astăzi pierdute, unii poeţi trebuie să fi schiţat imagini sugestive, mai clare decât **confuza poveste a lui Iezechiel plângând lângă apele Babilonului**. Veselele *vimana* care au încântat India au trecut, desigur, şi peste Himalaya. Acei cereşti, sătui de Ilie şi Israelul său, s-au repezit spre aventuri mai plăcute, cu femeile din Grecia**.

Poveşti despre străini galanţi apărând în locuri de întâlnire secrete, pentru a-i inspira pe unii eroi sau pentru a seduce vreo fetişcană, i-ar putea amuza pe sceptici, deşi puţini cinici au îndrăznit să-şi manifeste dispreţul. Multe mame necăsătorite au jurat că, de fapt, copiii lor au venit din cer şi **mulţi bastarzi s-au lăudat că descind din zei**, însuşi numele „*Diogenes*" însemnând „***zămislit de Zeus***". Oamenii politici **predicau democraţia recunoscând, însă, pe imperialul Zeus**, ţăranii simpli vedeau materializându-se din ceaţă fiinţe celeste, marinarii superstiţioşi se închinau zeităţilor mării şi ale cerului înainte de a pleca în larg. Chiar marii filozofi vorbeau cu prudenţă despre zei, ca şi cum aceştia ar fi locuit în imediata lor vecinătate.

---

* **N. edit.:** Care atunci nu prea exista ! Leit-motiv pentru autorii din Vest, deşi grecii încă nu aflaseră de vreo lume occidentală...

** **N. edit.:** Frumoase, poetice dar... numai simple presupuneri.

Astăzi, astronomii privesc cu neîncredere stelele şi declară solemn că sunt fără viaţă, deşi unii dintre ei, mai liberi în concepţii, admit posibilitatea existenţei unor monştri la distanţe de ani-lumină. **Grecii** s-ar fi mirat, desigur, dacă cercetătorii lor ar fi susţinut asemenea inepţii. Ei **ştiau că Universul palpită de viaţă**, că în jurul lor există lumi invizibile, populate cu spirite, satiri, nimfe dornice să prindă în mrejele lor vreun muritor.

Oare, lipsa oricăror relatări scrise ar putea să însemne că atunci nu s-a întâmplat nimic ? Când vom putea şti ceva sigur despre infinita experienţă a Omului ? Istoria nu poate fi oglinda trecutului, ea poate doar să denatureze ceea ce s-a întâmplat. În nici unul dintre voluminoasele rapoarte parlamentare *Hansard* nu se aminteşte vreo „farfurie zburătoare" văzută pe cer. Cum vor aprecia oare viitorii istorici acest secol?

Uneori, câte un comentariu întâmplător poate scoate la lumină o întreagă epocă. Mongolia este cunoscută pentru catârii săi şi nu prin miturile sale, căci nici o legendă nu ne povesteşte despre dragostea de viaţă a zeilor săi. Totuşi, un scurt comentariu al mitologului german **Jacob Grimm**, scris cu două sute de ani în urmă, ne înfăţişează această ţară ciudată într-o lumină cu totul nouă. În lucrarea sa *Deutsche Mythologie,* eruditul Grimm menţiona în trecere: *„**La mongolii buriaţi** de pe lângă lacul Baikal, în iarbă se găsesc **inele vrăjite în locurile unde au dansat Fiii Fulgerului**".*

Iată, deci, Fiii Fulgerului ! Dintr-o dată ne vin în minte zeii focului, Elohim, Indra, Horus, Iehova şi chiar Zeus. **Genghis-Han a adorat Soarele.** În mod sigur, Mongolia a fost vizitată de extratereştri ! Inelele fermecate din Britania, Irlanda şi Italia prind din nou glas în cântecele închinate zeilor din cer. Oare, acei „Fii ai Fulgerului" să fi dansat şi în Arcadia? Dar, dacă o remarcă întâmplătoare despre vechea Mongolie ne relevă faptul că acolo erau veneraţi Celeşti ce au coborât pe Pământ, ce revelaţii surprinzătoare putem găsi în literatura Greciei antice?

La Porţile de Fier – civilizaţie din 6.000 îen

Cercetătorii au ignorat mereu descrierile Greciei înfloritoare în jurul anilor 10.000 î.e.n. lăsate de Platon, susţinându-l pe **Tucidide**, care **scria, în 400 î.e.n., că Hellas era populată abia de puţin timp şi că locuitorii săi, nomazi** fiind şi mereu hărţuiţi de invadatori, **nu au construit nici un oraş.**

„Înainte de războiul troian, Hellas nu a apărut angajată în nici o acţiune comună. *De fapt, mi se pare că nici nu avea acest nume, care* *nu exista înainte de Hellenus, fiul lui Deucalion, pentru că* ***diferitele triburi pelasgice mai mari dădeau numele lor anumitor ținuturi***"[62].

Romanii au fost aceia care **i-au numit** pe locuitorii Peloponezului „**greci**", deşi până în zilele noastre aceştia îşi spun „eleni", dovadă a glorioasei lor vechimi. În lumea antică, *Hellas* desemna un mod de viață, o întreagă civilizație.

La Atena, filozofii discutau cu rafinată elocvență despre Evul de Aur şi despre zei, trăgând învățături din jalnicul declin al Omenirii. Nici unul dintre ei nu-şi închipuia, însă, că săpând la rădăcina măslinului, ar fi dat peste relicvele trecutului. Heinrich Schliemann şi arheologii noştri au avut misiunea de a reînvia gloria Greciei. **Tucidide**, care a rămas **un model pentru toți istoricii**, a ordonat faptele cu precizia cercetătorului, îngrămădind însă preistoria într-un singur paragraf, pentru a se ocupa apoi pe larg de războiul peloponezaic.

Învățații noştri profesori, educați în spiritul clasicilor, disprețuiesc bizarele sugestii despre extratereştrii din Grecia antică şi se mulțumesc să-l citeze pe Tucidide, uitând că, asemenea contemporanilor săi, în absența unor înregistrări scrise şi a unor cercetări arheologice, acesta nu ştia prea multe despre evenimentele petrecute în vechime.

După distrugerea Atlantidei, urmată apoi de căderea Atenei, se pare că Grecia ar fi trecut printr-o largă epocă de întuneric, fiind supusă timp de mii de ani migrațiilor din est şi din nord-vest. Descoperiri mai recente par să arunce o oarecare lumină asupra acestei panorame sumbre. Astfel, în Jugoslavia, la **Lepenski Vir**[63], **lângă Porțile de Fier**, pe Dunăre, profesorul Dragutin Srejovic din Belgrad, împreună cu alți arheologi, a descoperit **rămăşițele a 41 de case**, fiecare având o formă trapezoidală, nemaiîntâlnită până acum.

În aşezarea respectivă (datată aproximativ **6000 î.e.n.**), situată pe o colină din apropierea Dunării, au fost găsite **schelete culcate, ca şi cum oamenii ar fi adormit cu mâinile aşezate sub cap**. Lângă fiecare trup se afla câte o piatră sculptată într-o manieră rafinată. Cum nu există nici un mormânt, se poate presupune că au fost **surprinşi de apariția bruscă a unui dezastru**. Profesorul Srejovic spera să găsească şi o piață, ceea ce ar fi dovedit existența în Jugoslavia a unei comunități bine organizate, cu 8.000 ani în urmă - respectiv cu 5.000 ani înainte de asediul Troiei şi aproape cu 6.000 ani înainte de Tucidide şi Platon.

Noi descoperiri arheologice au adus la lumină **civilizații din ce în ce mai vechi**. Ne putem întreba în mod onest dacă nu se vor descoperi în câteva decenii, cumva, rămăşițe ale grecilor datând din anii 10.000 î.e.n. şi dacă nu vom accepta, în cele din urmă, relatările lui Platon despre Atena antică?

Grecia Antică – 20 de oraşe scufundate...

Foarte multă vreme, arheologii au fost deconcertați de **absența oraşelor antice din Peloponez**, iar istoricii, ignorându-l pe Platon, au tras concluzia că **în timpurile străvechi Grecia nu ar fi fost locuită.**

Cercetătorii de la Lamont Geological Observatory din New York au demonstrat că partea estică a Mării Mediterane a fost comprimată asemenea burdufului unui acordeon în porțiunea dintre Africa şi Europa de Est. Dr. Nicholas Fleming de la Institutul de Oceanografie a descoperit că, **în ultimele mii de ani, Peloponezul s-a scufundat de la nord spre sud cu 3-12 picioare, în timp ce insulele Kythera şi Antikythera s-au ridicat din mare cu mai mult de 10 picioare**[*]. Această scufundare a coastelor greceşti explică aparenta lipsă a aşezărilor antice. Acestea au existat, dar s-au scufundat fără a mai fi descoperite. Într-o cercetare întreprinsă timp de două luni pe coastele greceşti, Dr. Nicholas Fleming a descoperit **19 oraşe scufundate aparținând perioadei clasice şi unul - Elaphonisos - datat înainte de 2000 î.e.n.** Acest ultim oraş se întinde pe o suprafață de 21 de acri, cuprinzând un complex de case şi străzi. Despre oraşul respectiv nu s-a găsit, însă, nici o mențiune: **distrugerea sa bruscă s-a datorat, poate, marii explozii vulcanice a Therei** - care a erupt în jurul anului **1450 î.e.n.** - provocând, aşa cum au afirmat mulți experți, **şi distrugerea subită a Cnossos-ului şi a civilizației minoice din Creta**. Tucidide nu ştia nimic despre aceste oraşe scufundate şi, deşi nici Platon nu le pomeneşte, el lasă să se înțeleagă în *Critias* că asemenea oraşe ar fi înflorit cu milenii în urmă, dar s-au scufundat în mare din cauza unor cutremure.

Ceramica găsită în situri greceşti datând din mileniul IV î.e.n. este asemănătoare ceramicii din Mesopotamia anilor 3500 î.e.n.. Sargon a cucerit Ciprul în anii 2400 î.e.n., existând influența babiloniană şi în spațiul egeean[**]. Egiptul a avut şi el legături istorice cu Grecia, în special în epoca tragică a lui Akhenaton (1375 î.e.n.), pe care Immanuel Velikovsky[64] l-a identificat îndrăzneț cu Oedip.

Dedal construia... roboți de pază

Despre Minos, legendarul rege al Cretei, Tucidide scria:

„Minos este primul conducător pe care îl cunoaştem ***a cărui flotă controla aproape în întregime apele Greciei****. El a domnit în Cyclade, fiind* ***primul colonizator*** *şi instalându-şi aici proprii fii drept guvernatori. După toate probabilitățile, el ar fi* ***curățat marea de pirați****, pentru a-şi putea asigura propriile venituri."*

Dionysius din Halicarnas, în lucrarea sa *Antichități romane* (cartea 2-61) afirma că **Minos**, ca şi Licurg, marele legislator din Sparta, ca şi Numa Pompilius din Roma timpurie, **a primit legile de la zei**. Minos

---

[*] **N. edit.:** 1 picior = 12 inch = 30,48 cm.

[**] **N. edit.:** Unde trăiau sumerienii migrați din Ardeal, după 4.500 îen, după „Potopul" de la Marea Neagră... Pe larg în ***„SECRETELE TERREI*** " şi ***„Marile Civilizații - ale traco-geților*** ".

În muzeul din Iraklion (Creta) pot fi văzute statuete din 3500 îen, cu femei în portul popular românesc...

pretindea că purta convorbiri cu însuşi Zeus, ceea ce ne aminteşte celebrele conversaţii ale lui Abraham, şi apoi ale lui Moise, cu Iehova.

În Atena preistorică, s-a născut genialul **Dedal**, care **susţinea că se trage din Erehteu, zeul-rege atenian**, posibil un extraterestru, **care a fost omorât de Zeus cu o lovitură de fulger, la cererea lui Poseidon**. Grecii l-au cinstit pe Dedal ca pe un mare inginer şi arhitect, el fiind **inventatorul firului cu plumb şi al tâmplăriei, al fierăstrăului, al toporului, al catargelor corăbiilor şi al lentilelor**.

Dedal pare să fi fost mai mult decât un muritor, fiind descendentul unui zeu care l-a şi inspirat. El a inventat instrumentele care au deschis ochii oamenilor, i-a învăţat să se deplaseze la distanţă, **a conceput primul automat**. Asemănarea sa cu divinul Leonardo da Vinci, care a trăit multe secole mai târziu, este justificată prin faptul că ambii au construit pentru mai marii lor atât rezervoare, cât şi fortăreţe, au făcut disecţii pe cadavre şi au experimentat zborul. Deşi de la Dedal nu ne-a rămas nici o pictură, talentul său artistic şi-a găsit exprimarea în arhitectura templelor şi în sculpturile care l-au făcut celebru[65].

Când tânărul său nepot Perdix a pus alături două bucăţi de fier magnetizat, **inventând** astfel **compasul metalic**, Dedal, la fel ca toţi oamenii de geniu, intoleranţi faţă de rivalii talentaţi, **l-a înşelat** pe acesta făcându-l să urce într-un turn înalt, de unde **l-a împins în gol**. Legendele spun că Minerva l-a transformat atunci pe tânărul care se prăbuşea într-o pasăre care îi poartă numele, **potârnichea**, specie care evită zborul înalt, rămânând mereu în apropierea solului. Ignorând acest presupus miracol, **atenienii l-au adus pe Dedal în faţa Areopagului**, vechea Curte de Justiţie, **acuzându-l de omor. Pentru a scăpa de execuţie, el a fugit în Creta**[*].

Magnificul palat din Cnossos, azi în ruine, cu frescele sale viu colorate înfăţişând tineri şi tinere zburând pe spatele taurilor, luptându-se corp la corp sau odihnindu-se în saloane însorite, ne încântă şi astăzi. Aflată la zenit, civilizaţia Cretei trebuie să fi influenţat întreaga Mediterană. Conform tradiţiilor păstrate cu sfinţenie, **pe această insulă idilică s-a născut Zeus**, ceea ce ar putea însemna că zeii veniţi din Spaţiu au aterizat în acest loc central, situat între ţările Orientului Mijlociu şi fantasticele tărâmuri ale Vestului [**].

Ca şi Leonardo, fugarul Dedal şi-a găsit curând modul de a-şi manifesta talentele, **proiectând clădiri elegante şi fortificaţii, construind celebrul Labirint** - un joc de alei şerpuitoare din care nu se mai putea ieşi, până când Ariadna l-a ajutat pe Tezeu să găsească drumul cu ajutorul unui ghem de aţă.

Pentru a proteja insula, Dedal l-a inventat pe Talos, un robot gigantic din bronz, programat să arunce cu stânci în navele duşmane, invulnerabil, cu excepţia unei singure glezne. Când Iason şi argonauții plecați în căutarea Lânii de Aur au ajuns în dreptul coastelor insulei[*], acest uriaş om-robot a apărut prompt şi i-a amenințat că îi scufundă cu o stâncă imensă. **Medeea** a îngenuncheat şi s-a rugat Câinilor Iadului să vină şi să-l distrugă. Astfel, când **gigantul de bronz** a ridicat o piatră uriaşă pentru a o arunca asupra lor, el **s-a lovit şi din glezna rănită a țâşnit sângele**. Talos a căzut în apă şi a murit.

---

[*] **N. edit.**: Pe larg în *„Marile Civilizaţii"*. Pe atunci funcţiona Justiţia, indiferent de nume...

[**] **N. edit.**: Idee preluată de la I. Velikovski. Aceeaşi întrebare „de baraj": unde anume puteau ateriza zeii, când pe atunci aveau rachete zgomotoase (vezi Iahve) iar Creta este o insulă muntoasă, exceptând ţărmul cu plajă ?!

Tezeu, unul dintre eroiii celebrei expediții a lui Iason, aflase, probabil, în timpul în care fusese prizonier în Creta, despre Talos şi plănuise, desigur, să-l distrugă. **Sângele acestuia** a fost, poate, **binecunoscutul ulei cretan**. Este posibil ca Tezeu să fi țintit cu o lance glezna lui Talos şi să fi spart valva, făcând să curgă uleiul, ceea ce l-a scos pe monstru din funcțiune. O poveste? Poate, dar nu e mai puțin fantastică decât însăşi legenda Lânii de Aur...

Minotaurul, Labirintul şi zborul lui Dedal

Ingeniozitatea lui Dedal a fost exploatată de regele Minos şi apoi de **nimfomana regină Pasiphae**, care căuta plăceri sexuale perverse, dorind să se împreuneze cu tauri sacri. Fără a fi intimidat de bizara sarcină care i-a fost dată, Dedal a construit din piei netăbăcite o vacă în mărime naturală, pe care a stropit-o cu lichide afrodisiace şi care avea un orificiu în fața căruia Pasiphae trebuia să se aşeze într-un unghi corespunzător. **Taurul** nesățios a încălecat „vaca", **fecundând astfel regina care a zămislit pe Minotaur - jumătate om, jumătate taur**. Ruşinat de o asemenea progenitură, **Minos l-a închis în labirint, unde Minotaurul se hrănea cu victime omeneşti**.

Învingându-i pe **atenieni** în război, Minos i-a obligat pe aceştia să-i trimită, drept **tribut anual, şapte tineri şi şapte tinere, pentru a-l hrăni pe Minotaur**. Prințul **Tezeu** s-a oferit să-i însoțească pe aceşti nefericiți, **reuşind să-l ucidă pe Minotaur** şi, cu ajutorul Ariadnei, a ieşit triumfător din labirint. Când corăbiile sale s-au apropiat însă de coasta Aticii, Tezeu a uitat să arboreze pânzele albe, semnul reuşitei, şi **tatăl său, Egeu**, gândindu-se că tânărul prinț a murit, s-a aruncat în mare, **dând** astfel **numele său Mării Egee**. **Tezeu** a devenit rege al Atenei şi a pornit apoi cunoscuta expediție din Caucaz pentru a o prinde pe **Antiope, regina amazoanelor**[**]**, cu care s-a căsătorit**. Pentru a se răzbuna, Femeile-războinice au invadat Grecia şi **au devastat Atena**, până la înfrângerea finală.

Legendele despre Tezeu evocă o cetate civilizată, contemporană cu Cnossos, ai cărei locuitori navigau pe Marea Mediterană şi pe Marea Neagră încă înainte de orice consemnare istorică, aşa cum susține şi Platon.

---

[*] **N. edit.:** Argonauții n-au ajuns niciodată în Creta, drumul lor fiind spre nordul Greciei...

[**] **N. edit.:** Grecii antici nu au ajuns vreodată în Caucaz. E vorba de Munții Bucegi.

Amazoanele nu au venit întâmplător în ajutorul troienilor, apoi au atacat Atena drept represalii, ci pentru că erau din acelaşi neam pelasgo-tracic...

Locuiau în Dobrogea de astăzi.

Înfuriat, **Minos i-a aruncat pe Dedal şi pe fiul său, Icar, în labirint**, uitând că geniul, ca şi dragostea, va găsi întotdeauna o ieşire din impas. Blocat între pământ şi apă, **Dedal** şi-a întors privirile spre cer. **A studiat cu atenţie zborul păsărilor şi apoi a trecut la confecţionarea unor aripi**. A început cu şiruri de pene mici cărora treptat le-a mărit dimensiunile, astfel încât marginile să fie suprapuse unele peste celelalte. Le-a cusut bine cu aţă, iar **la bază le-a lipit cu ceară**, apoi le-a făcut să se rotească uşor, imitând mişcarea aripii unei păsări.

După câteva plutiri în aer pentru a învăţa tehnica zborului, această minte de maestru a făcut o pereche de aripi şi pentru **Icar**, pe care l-a instruit să păstreze **mereu o distanţă medie între Pământ şi Soare**, pentru ca Soarele să nu-i ardă aripile sau apa să nu i le ude; stelelor nu trebuia să le dea nici o atenţie[66]. Tată şi fiu s-au înălţat în cer, spre uimirea păstorilor şi pescarilor care i-au văzut, şi **au zburat pe deasupra Mării Egee, planând dincolo de Delos şi Paros**, între Samos, aflat pe partea stângă, şi labirintul rămas în partea dreaptă. **Icar**, fiind antrenat de curenţii de aer şi atras de Soarele strălucitor, **a urcat prea sus şi ceara s-a topit, iar aripile i-au căzut**.

Printr-o tragică eroare, Dedal a omis să inventeze şi paraşuta, aşa că fiul său, supus legii gravitaţiei, a căzut în mare şi s-a înecat. **Dedal** a zburat până în Italia, **aterizând la Cumae**, în apropierea viitorului Neapole, **unde se afla lăcaşul Sibilei**. Acolo, el a construit un templu închinat lui Apollo. Mai târziu, **a găsit protecţie la curtea lui Cocalus, rege al Siciliei**.

Supărat însă că Dedal îi scăpase, **Minos** s-a gândit la un **şiretlic** pentru a-l regăsi. A oferit o **recompensă princiară** celui care ar fi putut trece un **fir de aţă prin complicata structură a unei scoici de mare**, problemă care dă multă bătaie de cap şi astăzi, **fiind sigur că doar un singur om ar putea-o rezolva. Dedal** l-a sfătuit pe regele sicilian să prindă firul de aţă de o furnică, urmând ca ea să intre în scoică printr-o gaură mică; în cele din urmă, furnica îşi va găsi drumul prin labirint şi va ieşi la lumină.

În locul premiului promis, Minos a invadat Sicilia, cerând să-i fie predat Dedal. Printr-o stratagemă care nu a mai ajuns până la noi, **fiicele lui Cocalus** l-au surprins pe Minos în timp ce făcea baie şi **l-au opărit**, umplându-i baia cu apă clocotită, astfel că puternicul Minos a trecut în lumea de dincolo roşu ca un rac. Zeus şi-a manifestat compasiunea pentru el ceva mai târziu, făcându-l **judecător al morţilor în Hades**. Nimeni nu mai ştie însă cum a murit de fapt Dedal.

Împăratul chinez Shun – un „ Dedal ” din 2250 îen

Nici marele Leonardo şi nici tehnicienii de mai târziu nu au rezolvat însă problema zborului prin forţe proprii *. Ideile aeronautice presupuse ca aparţinând lui Dedal sunt considerate basme. Totuşi, există cronici chinezeşti care susţin că, prin anii **2250 î.e.n.**[67], **împăratul Shun a scăpat din captivitate făcându-şi singur aripi asemănătoare cu cele**

---

* **N. edit.**: De la Leonardo da Vinci ne-au rămas schiţele... unui helicopter !...

ale păsărilor. În *Istoria religiilor din Britania,* Geoffrey de Monmouth menționa că, în Epoca Bronzului, **regele Bladud**, *„un meşteşugar cu adevărat priceput "*, **şi-a făcut aripi** şi a încercat „să meargă prin aer" **dar a căzut pe templul lui Apollo** înălțat pe dealul lui Lud din oraşul Trinaventum (Londra). Tronul a rămas fiului său Leir (regele Lear al lui Shakespeare).

Coranul îl aminteşte pe **Nimrod** care s-a înălțat la cer **pe spatele unui vultur ale cărui aripi au fost arse de Soare**. O poveste babiloniană ne spune cum, la puțin timp după Potop, regele **Etana**, cel fără urmaşi, s-a înălțat la cer **pe un vultur**, pentru a cere sfaturi zeilor. După câtva timp de la întoarcerea sa, regina a născut un fiu. De asemenea, clasicii Indiei antice vorbesc despre **Garuda, omul-pasăre**.

Nouă, celor din ziua de azi, ni se pare normal să credem că zborul omului a început în secolul nostru, nesocotind poveştile despre zborurile din Antichitate, care ni se par copilării sau manifestări poetice ale oamenilor din vremuri indepărtate. Cercetând literatura Orientului antic suntem uimiți însă de multitudinea carelor aeriene din India, a cailor zburători din Tibet, a dragonilor de pe cerul Chinei, a balansoarelor cereşti de deasupra Japoniei, a bărcilor solare din Egipt, a roților înaripate din Babilon, a „puterii şi gloriei Domnului" inspirând Israelul. Ne dăm dintr-o dată seama că, într-adevăr, **în Antichitate au existat maşini zburătoare**. Oare, aceste aparate au zburat peste Mediterana aterizând în Grecia şi în Creta?

Minos şi Dedal sunt învăluiți în mister. Totuşi, faptele lor sunt cunoscute după mii şi mii de ani. **Mintea omenească îşi poate imagina anumite evenimente, dar numai dacă se raportează la o experiență proprie.** Oamenii Antichității au conceput zborul inspirându-se din zborul păsărilor. Dar nu e posibil ca povestea lui Dedal şi a lui Icar să fi păstrat unele amintiri despre extratereştri ?

Oamenii din vremea lui Minos erau cultivați. Cnossos a existat timp de sute de ani. Dacă am putea dezgropa o bibliotecă din vremea aceea !

Cnossos – distrus de... extratereştri ?!

Căderea subită a Cnossos-ului, în jurul anilor 1400 î.e.n., tocmai când se afla la apogeul gloriei sale, când strălucitoarea sa civilizație domina Mediterana, rămâne un mister. **Sir Arthur Evans** explică existența ruinelor înnegrite de fum printr-**o serie de cutremure urmate de incendii puternice**, oraşul fiind astfel distrus în totalitate. O teorie avansată de J.D.S. Pendlebury argumenta totuşi că, **în lipsa instalațiilor de gaz şi electricitate, cutremurele provoacă rareori incendii**. Dar, mai mult decât atât, este ciudat faptul că **marea scară a palatului** care ar fi trebuit să se prăbuşească la un cutremur devastator **a mai rezistat** încă o bună bucată de timp.

Dr. Angelos G. Galanopoulos, profesor de geofizică la Universitatea din Atena, a sugerat că oraşul **Cnossos ar fi fost distrus de explozia vulcanică a insulei Santorini** aflată mai la nord, pe care el o identifică drept **Atlantida lui Platon***. Erupția produsă în secolul XV î.e.n. a acoperit **regiunile centrale și estice ale Greciei** cu un strat gros de cenușă, făcându-le practic **nelocuibile timp de mai multe secole**.

Dar controversele nu s-au terminat încă ! S-a avansat chiar ciudata ipoteză că tehnologiile avansate pe care le foloseau **cretanii** ar fi avut la bază **utilizarea petrolului, celebrul foc grecesc** din secolele următoare, în acest caz **fiind probabilă explozia rezervoarelor respective**. Dar cauza evidentă pare a fi **invadarea de către greci a insulei**, simbolizată de legenda lui Tezeu și a Minotaurului, care au devastat cetatea Cnossos și orașele învecinate.

Totuși, Tucidide insistă asupra faptului că **Minos domina mările** și este greu de imaginat că o coaliție a puterilor egeene din acea vreme ar fi putut organiza o armată care să distrugă puternica flotă cretană și să pustiască cetatea Cnossos, cu toate splendorile sale. E adevărat că, multe secole mai târziu, romanii au nimicit complet Cartagina și au arat cu plugul peste ruinele sale, dar **în istorie nu apare nici o relatare despre cucerirea Cretei**.

Astăzi, în epoca nucleară, distrugerea rapidă a unui oraș ne duce cu gândul la Hiroshima, precum și la „pedepsirea" Sodomei și Gomorei, probabil de către extratereștri. Părerea generală este că ***Mahabbarata* descrie războiul Bharata care a avut loc în nordul Indiei, în jurul anilor 1400 î.e.n.**. Această epopee minunată ne oferă descrieri fascinante ale unor arme de luptă aeriană și ale unor bombe distrugătoare.

Se pare că extratereștrii s-ar fi amestecat în problemele pământenilor de-a lungul întregului mileniu II î.e.n., fiind interesați în mod special de Creta, unde Dedal și Iscar, și nu numai ei, construiau mașini de zbor. Arheologii au descoperit că **străvechiul oraș Hattus din Asia Mică a fost distrus de arme care generau o căldură teribilă**, zidurile sale calcinate semănând cu parapetele de granit ale fortărețelor din Irlanda ce par a fi fost topite de bombe aeriene.

Evident, nu toate dezastrele produse în Antichitate pot fi atribuite extratereștrilor.Totuși, este foarte semnificativ faptul că babilonienii, britonii, hindușii, chinezii, mayașii, **toate popoarele din Antichitate au urmărit cu atenție cerul**, așa cum o facem noi astăzi cu ajutorul radarelor. **Se temeau oare de atacuri din cer** ? De invazia extratereștrilor ? De distrugere, așa cum s-a întâmplat în cazul cetății Cnossos ?

Creta – o civilizație a tracilor filistini

Tucidide nici nu și-a pus problema că orașul **Cnossos** a fost distrus cu o mie de ani înainte de nașterea sa. **Această strălucitoare civilizație a început, probabil, prin anii 3400 î.e.n.** Ținutul Minotaurului avea

---

* **N. edit.**: A se vedea și teoriile prezentate în „*Istoria Ocultă*".

Cutremurul de pe Santorini poate fi o explicație. Cărți publicate în Creta se referă la o invazie.

legături strânse cu Egiptul, dovadă inscripțiile datând din cea de a XII - a dinastie (anii 2000 î.e.n.), în care Creta e numită „***Keftiu***" **sau** „***Caphtor***", **originea legendară a filistinilor**[*]. Recenta descoperire a desenelor de pe un labrys - secure cu două capete - de pe un trilition de la Stonehenge face legătura între Creta şi Britania anilor 1800 î.e.n.

În *Odiseea* (cartea XIX), **Homer se minuna de bogățiile şi frumusețile Cretei, cu cele 90 de oraşe ale sale, de marele Cnossos şi regele Minos, prieten cu Zeus.** Această descriere plină de viață a fost în întregime confirmată de săpăturile întreprinse de Sir Arthur Evans la începutul acestui secol [**], când a fost scoasă la lumină încântătoarea civilizație minoică, până atunci pierdută pentru istorie.

În palatul din **Phaistos**, Sir Arthur Evans a descoperit un disc de teracotă având un diametru de patru inci (10,16 cm), pe care erau **ideograme spiralate ce par identice cu simbolurile preistorice găsite în America de Sud.** Acestea ar sugera o **comunicare mondială în cultura religiei Soarelui**, ceea ce ne duce din nou cu gândul la extratereştri.

Cercetătorii au fost derutați multă vreme de **două tipuri ciudate de scriere** - ***Linear A*** **şi** ***Linear B*** **- de pe tăblițele de lut** descoperite în palatul **din Cnossos**, pentru care nu exista o cheie bilingvă. Decenii de-a rândul, arheologii le-au studiat fără a ajunge la vreun rezultat până când, **în 1952, Michael Ventris**, cu o logică excepțională, **a descifrat scrierea** ***Linear B***. Drept urmare, el a anunțat lumii neîncrezătoare că **această scriere minoică era greaca arhaică**, utilizată cu mult mai devreme decât îşi imaginaseră specialiştii[68].

Scrieri similare au fost descoperite şi pe continent, la Micene, demonstrând că epoca pe care istoricii o considerau a întunericului şi analfabetismului a fost, de fapt, un timp al culturii şi al instruirii. Această descoperire a făcut ca **civilizația Greciei** să fie **extinsă** în urmă, **spre anii 2000 î.e.n.**[69][***]

Miturile greceşti sunt atribuite perioadei miceniene - anii 1600 - 1200 î.e.n. - deşi afinitățile lor cu legendele Orientului antic ne fac să credem că toate izvorăsc dintr-o sursă comună, cu multe milenii înainte. După descoperirea Troiei, Heinrich Schliemann, inspirat de tragediile lui Eschil, a început să caute mormântul lui Agamemmon şi comorile lui Atreu în ruinele ciclopice de la Micene, unde fuseseră ucişi Agamemmon, Clitemnestra şi Electra din marile tragedii ale Greciei. Potrivit spuselor lui Homer, **Troia era bogată dar Micene a fost şi mai bogată** [70].

În 1876, Schliemann a descoperit cinci morminte regale, mai târziu, Stanistakis l-a găsit pe al şaselea, în care se aflau osemintele a

---

[*] **N. edit.:** Strămoşii palestinienilor de azi, traci la origine. Au fost lăsați de pază în Palestina după „invazia Popoarelor Mării " din 1199 îen. Filistinul Goliath avea 3 m înălțime, David - 1,5 m ...

[**] **N. edit.:** Secolul XX. Cartea a fost scrisă la sfârşitul anilor '80.

[***] **N. edit.:** Cetate a aheilor plecați din sudul Olteniei. Aici se practicau cu succes... trepanația craniului şi tratamentul cancerului ! Cultură asemănătoare cu cea din Troia iar amândouă fiind aduse din Dacia.

19 bărbaţi şi femei şi a doi copii mici, înconjuraţi de o **bogăţie nemaiîntâlnită până la deschiderea mormântului lui Tutankhamon**. Pe faţa fiecărui bărbat se afla o **mască de aur** modelată după chipul respectiv, pe piepturile lor străluceau **platoşe**, femeile aveau pe frunte **diademe de aur**, una dintre ele purta o splendidă **cunună de aur**, iar copii erau înfăşuraţi în **foi de aur**. Femeile aveau, de asemenea, **truse de toaletă din aur**, coliere superbe, cercei, bijuterii şi chiar **cosmetice**, surclasându-i pe milionarii de azi. Şi toate acestea în Grecia antică, acum 3500 de ani !

Scrieri, oraşe ciclopice, bijuterii de aur de mare fineţe, cosmetice pentru femeile cochete, toate acestea constituie **dovezi ale unei societăţi foarte rafinate**, posedând însuşiri imaginative şi tehnice deosebite. **Inventarea scrisului** pentru comunicarea ideilor **presupune concepţii filozofice şi logice aparţinând unei inteligenţe superioare** care s-a maturizat de-a lungul multor milenii. Toate aceste manifestări erau, poate, justificate de idealurile religioase, de credinţa într-o viaţă după moarte, astfel explicându-se şi de ce micenienii au îngropat asemenea comori odată cu morţii lor.

Marile migraţii din mileniul II îen – supravegheate de „zei" ?

În **1901**, nişte scufundători, căutători de bureţi marini din insula **Antikythera**, care este situată între Kythera şi Creta, au adus la suprafaţă **o cutie de metal** acoperită de corali. Aceasta conţinea un **ansamblu de rotiţe, pârghii, cilindri şi discuri, formând un ceas astronomic antic** - datat de experţi **între** anii **80 şi 50 î.e.n. - ce indica semnele zodiacale, orbitele planetelor Mercur, Marte, Jupiter şi Saturn, anul solar, lunile şi ora din zi**. O capodoperă mecanică fascinantă !

Relativ recent, la **Alaca Huyuk** s-au descoperit, la o foarte mare adâncime, **o serie de morminte** conţinând obiecte de artă din argint şi aur de o mare eleganţă, demonstrând că în Turcia centrală a înflorit o strălucitoare civilizaţie în jurul anilor 3000 î.e.n.

Cunoscutul arheolog Henri-Paul Eydoux[71] considera că **atât cultura Troiei, cât şi cea din Micene şi Hellas şi-ar fi avut originea pe teritoriul actualei Turcii şi nu în Egipt**, cum susţinea Herodot [*]. Din această perspectivă, **războiul troian** nu ar fi fost începutul, ci, mai degrabă, **sfârşitul acestei mari civilizaţii** din jurul Bosforului, care s-ar fi dezvoltat cu mii de ani în urmă.

Descoperirea unei culturi înfloritoare în Asia Mică, datând dintr-o perioadă atât de îndepărtată, face mai credibilă insistenţa cu care Solon susţinea că, prin anii 10.000 î.e.n., atenienii şi aliaţii lor ar fi zădărnicit invazia atlanţilor veniţi din Vest *.

---

[*] **N. edit.**: Numitorul comun erau pelasgii, neam din care făceau parte aheii, dorienii (creatorii cetăţii Micene şi Eladei), dardanii (Troia) sau ionienii din Asia Mică (Turcia europeană). Bazele Egiptului antic fuseseră puse de getulii din Libya...

Tucidide, trăind în mediul auster al Atenei, în care documentele istorice erau foarte puţine, putea cu greu să facă aprecieri asupra trecutului mai îndepărtat. Epoci de întuneric au intervenit periodic în istoria Greciei ca, de altfel, şi în a noastră. Încă de pe timpul romanilor, **Britania** a fost invadată de saxoni, danezi, normanzi, cu toţii influenţând modul de viaţă existent în acea vreme. **După 410 e.n., când legiunile romane au fost retrase, instruirea şi cultura au fost păstrate timp de secole de călugării solitari.**

În anii 10.000 î.e.n., vechea cetate Atena a fost distrusă de cutremure, **Grecia a fost invadată de pelasgi, aheeni, dorieni, nomazi veniţi din nord-est şi din vest**. În *Critias,* Platon pomenea frecvent ***„distrugerile repetate"*** şi „perioadele intermediare" în care „inculţii din munţi" ştiau prea puţine despre operele trecutului. Aproape întreaga înţelepciune a Atlantidei şi a Atenei preistorice s-a pierdut, deşi cunoştinţele de bază au fost transmise generaţie de generaţie de către iniţiaţi. Ţara înflorea pentru o anumită perioadă, apoi veneau din nou triburi invadatoare care ruinau totul **.

Aceste **fluxuri şi refluxuri** ale istoriei au fost **urmărite de extratereştrii adoraţi ca zei**, care studiau Pământul la fel cum o fac şi astăzi.

În secolul trecut, doi mari cercetători ai Greciei, Jebb şi Porson, au respins ideea existenţei reale a Troiei. Scurt timp după aceea, specialiştii au afirmat că Hellada s-a întemeiat în 776 î.e.n., odată cu organizarea primei Olimpiade. Astăzi, datorită săpăturilor la mare adâncime, arheologii descoperă cu uimire faptul că Hellada exista şi în Epoca de Piatră. Mâine, experţii vor admite oare că Grecia antică i-a cunoscut pe extratereştri ?***

Literatura trecutului care s-a mai păstrat până azi sugerează că, **prin mileniul II î.e.n., extratereştrii s-au implicat în problemele oamenilor mai direct decât o fac în zilele noastre**. Aterizările lor în alte ţări includ, în mod sigur, şi vizite în Grecia, amintite de acele luminoase tradiţii despre „zei":

„Adevărul este frumos şi durabil !" [72]

Apollo – cel mai reuşit... cosmonaut

Idealul grec - frumuseţea sufletului şi a trupului - a fost moştenit, probabil, **odată cu amintirile ancestrale despre acei străini de aur veniţi din ceruri**, care, după milenii de iluminare spirituală şi ştiinţifică pe planete cu civilizaţii foarte avansate, au adus şi forma omenească la perfecţiune. **Cosmonauţii de astăzi** sunt selectaţi cu foarte mare atenţie **dintre cei mai reuşiţi tineri ai unei ţări**, fiecare dintre ei fiind supus unui lung şi foarte complex program de antrenament, menit să dezvolte într-o egală măsură percepţiile fizice şi cele mentale, pentru deplina manifestare a tuturor potenţelor existente în om în stare latentă. Numai astfel de specimene superbe vor fi trimise în Cosmos pentru a reprezenta oamenii de pe Pământ.

---

* **N. edit.:** În „Timaios" nu se scria că atlanţii veneau din vest, e vechea presupunere occidentală...

** **N. edit.:** Nord-vest însemna Oltenia... Istoricii britanici respectabili afirmă că Grecia era slab populată, înapoiată şi a fost civilizată de pelasgi.

*** **N. edit.:** În Epoca de Piatră şi era populaţia din Grecia când au apărut pelasgii...

Acei Celeşti care au aterizat pe planeta noastră cu milenii în urmă pentru a ne guverna au fost, cu siguranţă, **dintre cele mai reuşite fiinţe de pe planetele lor**, modele de inteligenţă, graţie şi frumuseţe, depăşind cu mult nivelul omului de rând. Legendele tuturor popoarelor exprimă uimirea dar şi teama îmbinată cu respect faţă de „zeii" care coborau din carele lor cereşti, strălucirea şi magnetismul personalităţii lor încântându-i pe oamenii simpli şi inspirându-le adoraţie.

Cel mai chipeş dintre zeii grecilor era **Apollo**, identificat uneori cu Helios-Soarele. Poeţii au reluat tradiţia naşterii sale în insula Delos, ca fiu al lui Zeus şi al Letei, **frate geamăn cu Artemis** (Diana la romani).*

Delos ar fi fost, **la început, o insulă plutitoare** pe care Zeus a fixat-o cu un lanţ de fundul mării. Unele tradiţii oculte susţin că **Apollo s-ar fi născut pe o insulă siderală numită Asterid, „*insula stelei de aur* ", „*Pământul care pluteşte în aer* "**, cunoscut de hinduşi sub numele de „***Hiranyapura***".

Aceste referiri la „zeul" de pe insula siderală sau plutitoare coincid, în fond, cu actuala concepţie conform căreia extratereştrii descind din nave spaţiale uriaşe. Zeus, probabil un extraterestru, s-a căsătorit cu Leto, fiica lui Coeus, unul dintre Titanii din vechea seminţie stelară a uranizilor.

Apollo a fost cunoscut şi sub numele de Phoebus, ceea ce însemna „strălucitor" sau „sclipitor", sugerând probabil Soarele. Dar să ne reamin-tim că înfăţişarea „îngerilor" pe care i-au văzut israeliţii era, de asemenea, plină de strălucire, ca şi feţele extratereştrilor care ne vizitează astăzi.

Sclipitorul Apollo avea o influenţă covârşitoare asupra locuitorilor din Hellas, la fel ca Osiris în Egipt şi Oannes în Babilon. **El i-a învăţat pe oamenii din vechime toate artele civilizaţiei**, muzica, vindecarea bolilor, bucuria de a întemeia oraşe şi a trăi în ele. **Misticii îl venerau pe acest zeu cu calităţi asemănătoare celor ale lui Iisus Hristos**** de mai târziu şi care îi simboliza, de fapt, pe acei Celeşti extrem de binevoitori, despre care se presupunea că locuiesc în Soare şi care i-au instruit pe pământenii iniţiaţi.

Moartea subită era considerată efectul săgeţilor sale, căci **el a trimis molimele în tabăra grecilor care asediau Troia**.

---

* **N. edit.:** Zei importaţi de la traci, ca şi Ares sau Poseidon. În legende mai vechi, Apollo apărea ca fiu al lui Poseidon. Cel mai puternic din Pantheon, după Zeus, toţi zeii fiind obligaţi să se ridice în picioare la apariţia sa...

** **N. edit.:** Geto-dacii îi numeau pe Apollo („Cel Alb") şi Arthemis („Cea Roşie") Gemenii Divini-Zalmoxis. Erau consideraţi fiii lui Zalmoxe/Cronos iar corelaţia Apollo-Christos este corectă ! Aisus Christheos însemna Fiul Zeilor Blonzi (cum erau amândoi)...

Ca şi alte divinităţi greceşti, Apollo era înfăţişat adesea cu un cerc de raze în jurul capului. Fiul său, Asclepios (Esculap), marele vindecător, **avea şi el un nimb asemănător haloului „îngerilor". Pălăriile lui Castor şi Pollux emanau scântei**, amintindu-ne globurile existente în ciudatele fresce din Tassili. În zilele noastre, ne întrebăm dacă nu cumva aceste coroane simbolizează, de fapt, **căştile extratereştrilor**. În jurul capului zeului scandinav Thor, artiştii au pictat întotdeauna un inel de stele. Unii idoli slavoni erau înfăţişaţi ca având coroane de raze circulare. **Xenocrates asocia planetele cu zeii**. Asemănarea zeilor cu fiinţele strălucitoare din ceruri simbolizând frumuseţea şi graţia divină sugerează că aceşti Celeşti nu au fost doar născociri ale imaginaţiei oamenilor, ci extratereştri reali.

Zeii neimportanţi zburau pe cai înaripaţi...

Zeii se deplasau în cer mai uşor şi mai rapid decât muritorii pe pământ. Poseidon străbătea o distanţă imensă doar din trei paşi, la fel ca indianul Vishnu, care a traversat trei lumi numai din trei paşi. Cu asemenea viteze, zeii **puteau să apară sau să dispară brusc**, brăzdând cerul ca nişte meteoriţi, ceea ce depăşea cu totul puterea de înţelegere a omului din Antichitate. Hera, ca şi Indra, călătorea **cu viteza gândului**, Hermes şi Atena zburau cu sandalele lor înaripate, uneori Atena fiind înfăţişată, la fel ca şi Odin, zburând ca un şoim. Zeus i-a apărut Ledei sub înfăţişarea unei lebede, coborând probabil dintr-o navă spaţială.

Despre **Zetes şi Calais, cei doi argonauţi boreazi** care s-au luptat cu Harpiile, fecioarele înaripate din Tracia, simboluri ale răului, se spune că **aveau plete lungi, umerii acoperiţi cu platoşe de aur şi aripi la picioare** *. Poseidon i-a dăruit lui Pelops un **car înaripat** ale cărui osii nu se udau nici atunci când mergea prin mare, ceea ce animeşte de carul de aur strălucitor condus de gemenii Aswins care a zburat prin Spaţiu pentru a-l salva pe indianul Bhujya din mare.

Zeus l-a legat pe Ixion de o **roată arzând, pe care se încolăceau şerpi ce se zvârcoleau**, imagine foarte apropiată de cea de pe discurile împodobite cu **şerpi cu pene** care apar în reprezentările lui Quetzalcoatl, evocând o navă spaţială emiţând radiaţii.

Centaurii, despre care se spune că ar fi născuţi dintr-un nor, urmaşii lui Ixion, fiul lui Ares (Marte), sunt echivalenţii acelor Gandharvas menţionaţi în *Vede* ca fiind urmaşi ai lui Indra. Ei locuiau într-un oraş din Spaţiu şi au fost descrişi ca având trupul **jumătate-om, jumătate-cal, probabil pentru a simboliza viteza acestora**. Centaurul Chiron, învăţat de Apollo i-a dezvăluit lui Esculap tainele medicinii şi l-a instruit pe tânărul Ahile. După ce Hercule l-a lovit cu o săgeată otrăvită, i-a cedat nemurirea lui Prometeu, iar ulterior Zeus l-a plasat în constelaţia Săgetătorului.

Demeter a făcut un **car condus de dragoni înaripaţi** pentru Triptolemus şi i-a dat acestuia grâu din cer pe care să-l semene pe întreg

---

* **N. edit.:** Boreazi - din Dacia.

Pământul. Răzbunătoarea Medeea i-a ucis pe cei doi fii ai lui Iason şi a fugit la Atena într-un car tras de dragoni înaripaţi, la fel ca şi acei zei din China antică sau ca zeiţa celtă Keridwen, din Wales. **Eros avea aripi**, romana Bellona zbura ca o pasăre, iar Platon în *Phaedrus* îl descrie pe **Zeus**, stăpânul atotputernic, **ţinând** în mâini **hăţurile unui car înaripat** cu care străbătea cerurile împreună cu ceilalţi zei.

Uneori, Woden şi Thor conduceau **care stelare** urmaţi de **Valkirii înaripate**. Indra şi maruţii săi se luau la întrecere în astfel de care celeste, prezentate şi în creştinism când se vorbeşte despre arhanghelul Mihail şi însoţitorii săi cereşti.

În *Iliada* (cartea V), Homer a făcut o descriere minunată a **Minervei** şi a **carului ei înflăcărat, tras de cai eterici**, străbătând în mare viteză înaltul cerului pe deasupra Greciei, pentru a ateriza lângă Troia. Fragmentul acesta ne aminteşte pitorescul zbor - atât de colorat povestit în *Ramayana* - al lui Rama, împreună cu Sita, atunci când au plecat din Ceylon până dincolo de Gange.

Toate acestea sugerează, desigur, o **dominare a întregii lumi de către Celeşti**.

Deplasările zeilor prin ceruri, într-o uimitoare splendoare, i-au făcut pe **greci**, care erau **mereu gata să se extazieze în faţa minunilor**, să privească cerul cu o teamă plină de veneraţie, tot aşa cum, puţin mai târziu, patriarhii Israelului rămâneau muţi de uimire în faţa aceloraşi **nave spaţiale** pe care le numeau „***Puterea şi Gloria Domnului***" [73].

Călătoriile lui Zeus sau ale lui Thor erau **însoţite de tunete**. Munţii şi pădurile se cutremurau sub paşii lui Poseidon, evocând actuala depăşire a barierei sunetului de către avioanele cu reacţie, în timp ce alţi Celeşti, ca **Hermes şi Iris**, faimoşii mesageri, **traversau cerurile în tăcere**. Cele mai vechi divinităţi ale grecilor, Zeus, Apollo, Atena, Demeter, ca şi echivalenţii lor indieni, călătoreau în care celeste. **Numai zeii mai puţin importanţi se deplasau călare -** Perseu, Tezeu, Dioscurii. Bellerophon şi Oceanos*, însă, zburau pe **cai înaripaţi**.

Ar putea părea absurdă căutarea unei semnificaţii în asemenea diferenţieri, dar deosebirile respective pot implica **noi generaţii de Celeşti**, care foloseau pentru zbor nave de cercetare individuale.

Adam şi Eva – alungaţi din Rai... cu toiagul

Zeii apăreau şi dispăreau brusc, ca şi cum s-ar fi deplasat cu viteza luminii, manifestări evocate în acele descrieri fascinante din operele sanscrite clasice şi din *Cartea morţilor* egipteană, care au surprins uimirea oamenilor în faţa materializării navelor spaţiale (de altfel, uimirea nu a dispărut nici azi). **Adesea, zeii rămâneau invizibili, ascunşi în ceaţă**, mai ales atunci când interveneau în lupte pentru a-şi salva protejaţii. Atena şi-a aruncat scutul[74] pentru a-l apăra pe Ahile,

---

* **N. edit.:** Oceanos era tatăl zeilor ! Poate era modest sau în urmă cu tehnica...

Apollo l-a smuls pe Hector din fața sabiei[75] lui Ahile, iar Venus şi-a aruncat vălurile protectoare asupra lui Eneas[76] , aflat la strâmtoare*. Mai târziu, în Africa de Nord, aceeaşi zeiță l-a ascuns pe Eneas de privirile Didonei într-un nor[77].

Legenda susține că Venus, fiind invizibilă pentru ceilalți, i-a apărut numai lui Hippomenes[78], tânărul ei protejat, căruia i-a aruncat trei mere de aur în timpul întrecerii sale cu Atalanta cea iute de picior. El le-a lăsat să cadă unul câte unul şi Atalanta a pierdut timp încercând să le prindă, astfel încât Hippomenes a câştigat şi s-a căsătorit apoi cu frumoasa oferită drept premiu. De asemenea, texte sanscrite, mituri chinezeşti, legende teutonice povestesc despre **mantii care te fac invizibil**.

Noi râdem de asemenea istorii care ignoră legile fizicii dar, cu cât adunăm mai multe dovezi despre amestecul extratereştrilor în problemele pământenilor, cu atât ne mirăm mai mult, ca şi grecii din vechime.

Adeseori, zeii aveau **baghete de aur cu puteri miraculoase**, asemănătoare acelor sceptre ale Adepților din Atlantida, despre care se spunea că radiază forțe siderale capabile să producă minuni. În *Talmud* se mențio-nează, cu o oarecare improbabilitate, că **Moise ar fi găsit** în grădina lui lotor, socrul său, **chiar toiagul cu care au fost alungați Adam şi Eva din Rai** şi care trecuse în păstrare de la Abraham la Noe şi apoi la losif. Cu acest toiag, Moise i-a învins pe vrăjitorii faraonului şi tot cu el a lovit stânca din Horeb din care a țâşnit apă pentru evreii însetați.

Vrăjitoarea **Circe**[79] şi-a îndreptat bagheta spre însoțitorii lui Ulise şi i-a transformat în porci. **Atena**, cu bagheta ei de aur, l-a transformat pe Ulise[80] într-un bătrân, deghizare sub care eroul s-a reîntors în Ithaca, iar apoi, cu o singură mişcare a mâinii, zeița[81] l-a readus la înfățişarea obişnuită, spre marea uimire a fiului său Telemah.

Hermes, la rândul său, purta în mod obişnuit un **caduceu** (împodobit cu şerpi), baghetă pe care o primise **de la Apollo**, însemnul puterii sale şi simbolul forței sale oculte.

Despre **druizi** se spune că aveau **toiege** ce stăpâneau „Dis Lanach" (Fulgerul Zeilor) şi „Druis Lanach" (Fulgerul Druizilor), cu care îşi ardeau duşmanii. **Arcul lui Apollo răspândea molimele**. *Vedele* povestesc şi ele despre **arcul fermecat al lui Indra**, iar în legendele nordice **Odin** mânuia o **lance vrăjită**.

Este logic să credem că inițiații acestor mari civilizații ale trecutului au stăpânit o ştiință psihică, probabil învățată de la Profesorii lor din Spațiu. Bagheta fermecată pare să fi avut o forță radiantă încă necunoscută nouă. Reminiscențe ale acestei ştiințe oculte au fost păstrate de-a lungul timpurilor de către magi şi vrăjitoare din întreaga lume, cu toții având baghete cu puteri neştiute sau vărguțe pentru îndeplinirea dorințelor, cu care puteau produce transformări în înfățişarea persoanelor.

---

* **N. edit.:** Apollo şi Poseidon, zei traci, au lucrat la ridicarea cetății Troia. Eneas era dardan (din Serbia de azi), o ramură tracică. Va fi apoi strămoşul Romei.

Este fascinant să ne gândim la faptul că **această baghetă** de aur a zeilor, probabil un instrument de-al extratereştrilor, **s-a perpetuat** până astăzi **sub forma sceptrului regal al suveranilor.**

Vremurile când zeii trăiau printre oameni

Anticii presupuneau că zeii coborâseră pe Pământ şi că trăiau printre oameni. Plaut[82], celebrul poet comic al Romei, dădea expresie acestei păreri generale, în 211 î.e.n., în prologul său la *Rudens*. Arcturus declara că, în timpul nopţii, era o stea strălucitoare pe cer, iar în timpul zilei se plimba printre muritori ca spion al lui Jupiter, având misiunea să observe faptele şi caracterele oamenilor.

Într-o altă piesă, *Amphitryo*, Plaut îi coborâse pe zeii din Olimp pe străzile Thebei. Mercur, îmbrăcat ca un tânăr sclav, explica faptul că Jupiter dorea să aibă oamenii lui printre muritorii din acest teatru care este Pământul. Apostolul Pavel le spunea credincioşilor: *„Şi iubirea faţă de străini să nu o uitaţi, pentru că unii, fără să ştie, au găzduit pe îngeri”* [83].

De multe ori, oamenii nu-şi dădeau seama decât mult mai târziu că s-au întâlnit cu Celeşti, după cum noi înşine, astăzi, am putea vorbi cu oameni din Spaţiu trăind printre noi fără să o ştim. **Uneori, zeii îşi dezvăluiau identitatea exact înainte de a dispărea**, aşa cum a făcut Poseidon când l-a părăsit pe Ajax sau Venus când l-a părăsit pe fiul său, Eneas.

Zeus şi Hermes au vizitat pe bătrânul Philemon şi pe Baucis, soţia sa, apoi i-au înecat pe toţi semenii lor răi într-un potop, întâmplare care seamănă foarte bine cu apariţia lui Iehova şi a îngerilor săi în faţa bătrânilor Abraham şi Sarah înainte ca „Domnul” să distrugă cu flăcări din cer pe imoralii sodomiţi.

Orfeu a fost contemporan cu Moise, trăind cu cinci veacuri înainte de Homer şi cu 13 secole înainte de Hristos. Grecia era puternic divizată atât în privinţa religiei, cât şi a vieţii politice. **În Tracia îşi disputau supremaţia cultul Soarelui şi cel al Lunii**, două religii şi două organizări sociale total opuse. Războiul pe viaţă şi pe moarte dintre preoţii Soarelui şi protestele Lunii făcea ravagii.

Orfeu, fiul lui Apollo, a apărut în Tracia şi, prin vocea sa melodioasă, cu un farmec straniu, a creat Misterele şi a devenit sufletul simbolic al ţării sale. Se spune despre el că ar fi coborât chiar în Hades, căutând-o în zadar pe Euridice, iar tradiţiile menţionează că ar fi fost sfâşiat de sălbaticele Bacante[84].

Credinţa în Dumnezeu manifestată în Evul Mediu a fost consemnată în opera lui Jubinal, *Nouveau Recueil de Contes*, în care (volumul 2, pp. 377-378) se povesteşte cum Domnul Dumnezeu, fiind bolnav, a coborât din ceruri pe Pământ, pentru a se vindeca la Arras. Acolo, menestreli şi bufoni au primit ordinul de a-L distra. Unul dintre aceştia a reuşit destul de bine, încât Domnul a izbucnit în râs, vindecându-se dintr-o dată de toate bolile.

Astăzi, unii „contactaţi” pretind că **extratereştrii** au aterizat cu navele lor spaţiale în multe ţări, pentru a se stabili acolo. S-ar părea că ei **nu**

pot fi deosebiți de oamenii obişnuiți şi că aceştia ar transmite **rapoarte conducătorilor de pe planetele respective, privind mersul lucrurilor pe Pământ.**

Gândirea noastră egocentrică refuză asemenea ipoteze dar, totuşi, anumite personaje misterioase, cum ar fi, de exemplu, **contele de St. Germain**, care a fost văzut pe Pământ din secolul XVII până în secolul XX[*], pot sugera faptul că printre noi au existat întotdeauna extratereştri. George Adamski a scris despre întâlnirea sa cu venusieni care l-au luat într-o plimbare cu o navă spațială. Truman Berhurum o descria cu multă sensibilitate pe frumoasa Aura Rhanes din Clarion[85], iar Howard Menger susținea că a întâlnit saturnieni.

Este oare adevărat că „zeii” au coborât numai în Grecia antică ?

---

[*] **N. edit.:** Pe larg în „***Istoria Ocultă***”.

Capitolul VI

ELENA DIN TROIA

> *„Furia lui Ahile asupra Greciei îngrozitor se dezlănțuia*
> *Cereasca zeiță despre nenumărate războaie cânta."*

„Iliada" - „textul sacru" al pelasgului Homer

Aceste versuri cu care începe ***Iliada*** şi în care se povesteşte asediul Troiei au marcat întreaga literatură a Antichității şi au inspirat civilizația occidentală. Minunatul poem epic al lui Homer, neegalat încă în privința evenimentelor sublime pe care le descrie, excelează prin personajele sale atât de pasionate, implicate în drame implacabile, sfâşiate de conflictul dintre existența lor limitată şi judecata zeilor. Aceste străvechi poveşti despre iubire şi război transcend toate bătăliile din istorie. Tehnicile de luptă se pot schimba, dar emoțiile profunde ale bărbaților şi femeilor, noblețea, eroismul, suferința, durerea, ambiția, înfruntarea destinului vor lumina întotdeauna spiritul omului.

Aceste istorii cuceritoare ale Greciei antice - seducerea preafrumoasei Elena, mânia lui Ahile, demnitatea rănită a lui Agamemnon, şiretul Ulise şi afemeiatul Paris, viteazul Hector şi brava sa soție Andromaca, toate încleştările cumplite, duelurile înspăimântătoare, obiceiurile funerare, eroismul bărbaților, durerile femeilor - toate sunt **puse în umbră de prezența zeilor**.

Multitudinea acestor descrieri a contribuit la **măreția dramaturgiei greceşti**, care a devenit o punte peste timp între Antichitate şi agitata lume de astăzi. Eroii şi curajoasele lor soții au fost nevoiți să treacă prin toate încercările la care poate fi supus un om, luptându-se cu duşmanii şi între ei, în scene pline de viață şi de culoare. Înaltele lor idealuri şi precepte morale s-au înrădăcinat adânc în acest poem asemănător *Bibliei* şi în inimile grecilor, devenind o sursă de inspirație pentru civilizarea lumii întregi.

Oamenii de rând considerau *Iliada* un text sacru, având aproape forță de lege. Chiar filozofi ca Platon se înclinau cu umilință în fața viziunii divine a lui Homer. Poeți şi cercetători care s-au succedat de-a lungul veacurilor au preluat multe elemente din această comoară, creând cultura europeană. Astăzi, în era noastră spațială, această epopee despre zei şi oameni vine să strălucească într-o surprinzătoare semnificație.

Cine a fost Homer şi când a trăit nu ştie nimeni. Chiar Herodot, care ştia totul despre toată lumea, presupune doar că Homer ar fi **trăit** cam cu patru sute de ani înaintea sa, **în secolul IX î.e.n.** Conform tradiției, cel mai mare poet al grecilor nu s-ar fi **născut**, de fapt, în Grecia, ci **în Ionia**, în Asia Mică, în jurul anului **850 î.e.n.**. La bătrânețe, Homer a fost **orb şi sărac***.

---

* **N. edit.:** Născut la Smirna. Ionian. Homeros însemna „orb". Copil din flori al unei tinere orfane. Pe numele real - Melesigenes. În Itaca a contractat o boală la ochi şi a orbit. Înmormântat pe plaja insulei Ios. Pe larg în ***„Istoria Ocultă"***.

Aheii conduşi de Agamemnon au asediat Troia - în apropiere de intrarea sa în Dardanele - către sfârşitul epocii miceniene, aproximativ în **1200 î.e.n.**.

Secole de-a rândul, menestreli rătăcitori au tot cântat faptele zeilor şi ale eroilor, pe care, în cele din urmă, Homer le-a închegat într-o operă artistică şi intelectuală unitară, cuprinzând descrieri pline de viaţă din Epoca Bronzului. Unii cercetători au căutat să dovedească faptul că Homer ar fi un nume colectiv, ce ar îngloba, probabil, şase autori, deşi opiniile academice îl susţin pe poetul Matthew Arnold care afirmă că *Iliada* poartă pecetea genialităţii şi, astfel, nu poate fi decât opera unui singur şi foarte mare maestru. În schimb, ***Odiseea,*** povestind minunatele aventuri ale lui Ulise în drumul său de întoarcere spre Ithaca, după căderea Troiei, este **considerată creaţia colectivă a mai multor scriitori şi nu a lui Homer**.

Totuşi, reverendul A.Q. Morton şi prof. dr. John Chadwick de la Cambridge, cercetător al Greciei antice şi unul dintre cei care au descifrat sistemul de scriere *Linear B,* au efectuat cu răbdare o analiză pe computer a 250.000 de cuvinte din opera lui Homer, concluzia fiind că **ambele opere au fost scrise de unul şi acelaşi autor**.

Dar mai remarcabile decât întâmplările din *Iliada* sunt **limbajul poetic desăvârşit**, sublimul gândirii şi superbele caracterizări realizate prin comparaţii pitoreşti şi procedee poetice originale, toate acestea făcând ca ***Eneida*** lui Vergiliu să pară o **imitaţie neinspirată**. În zilele noastre, obişnuim să ridicăm în slăvi scriitori de geniu, deşi este foarte greu să găsim vreun creator care să atingă universalitatea lui Homer.

Un astfel de poem de valoare nu poate fi, cu siguranţă, opera unui barbar ignorant, ci reprezintă **chintesenţa unei tradiţii literare** de mai multe sute de ani şi, mai probabil, de mii de ani. Relativ recenta descifrare a scrierii de tip *Linear B* demonstrează existenţa limbii greceşti scrise încă din epoca miceniană. Este întru totul regretabil numărul extrem de redus de texte care au ajuns până la noi, fiind clar că **s-a pierdut o vastă literatură**.

Minunata operă *Iliada* ne sugerează, desigur, faptul că **Homer a fost moştenitorul unei culturi milenare**[*]. Idealurile nobile exprimate într-un limbaj de o fluenţă deosebită, descrise cu o desăvârşită genialitate, cu aproape 3.000 ani în urmă, demonstrează vasta şi insondabila vechime a omului.

Războiul Troiei – pentru controlul Strâmtorii Dardanele...

Paris, fiul lui Priam, regele Troiei, pus să aleagă cea mai frumoasă zeiţă, le-a desconsiderat pe Hera şi Atena, oferind mărul de aur Afroditei, care i-a promis drept recompensă pe cea mai frumoasă femeie din lume, Elena, soţia lui Menelau, regele Spartei. Tânărul prinţ a răpit-o pe Elena şi a adus-o la Troia. Drept urmare, grecii au pornit o **mare expediţie, condusă de Agamemnon, fratele lui Menelau,**

---

[*] **N. edit.:** Într-adevăr ! Era ionian, deci pelasg iar pelasgii avuseseră un imperiu civilizator, ce acoperea Eur-Asia şi nordul Africii (poate şi Americile !), încă... din 6.000 îen...

pentru cucerirea Troiei şi regăsirea Elenei. Acestora li s-au alăturat toţi marii eroi ai Greciei, inclusiv invincibilul Ahile. **Zeii s-au implicat şi ei în conflict**. Hera, Atena şi Poseidon erau de partea grecilor, în timp ce Afrodita şi Ares i-au sprijinit pe troieni; Zeus şi Apollo au rămas neutri [*].

***Iliada* începe**, de fapt, **cu cel de-al nouălea an al asediului**, relatând cearta dintre Ahile şi Agamemnon pentru sclava Briseis. Mânios, Ahile se retrage în cortul său. Zeii din cer fac sfat şi, în timp ce lupta pentru Troia continuă, ei intervin deseori pentru a-şi proteja favoriţii. În cele din urmă, pentru a răzbuna moartea prietenului său Patrocle, viteazul Ahile îl ucide pe Hector. ***Iliada* se încheie cu funeraliile lui Hector, în bocetele soţiei sale, Andromaca.**

Curând după aceea, **Troia este cucerită în urma şiretlicului „calului troian", iar oraşul este jefuit şi ars**, după cum ne povesteşte Vergiliu în *Eneida* (cartea a doua). **Agamemnon** se reîntoarce spre casă, unde va fi ucis de Clytemnestra, soţia sa necredincioasă. **Ahile şi Paris** au fost şi ei **omorâţi. Elena**, aparenta cauză a acestui război atât de lung, **se întoarce la Menelau şi**, în mod surprinzător, **trăiesc fericiţi în Sparta**, ca şi cum nimic nu s-ar fi intâmplat. Aşa să fi fost oare?

Palma lui Schliemann pe obrazul „savanţilor"

Multe secole la rând, cercetătorii au considerat *Iliada* drept o strălucită fantezie, o ficţiune clasică, neegalată ca patos şi splendoare, sursă de inspiraţie pentru toate literaturile, expresie a geniului uman. Grecii au privit *Iliada* ca pe o superbă revelare a voinţei lui Zeus, tot astfel cum evreii au venerat *Vechiul Testament* ca păstrător al voinţei lui Iehova. Dar, nici unii, nici alţii nu cred în adevărul conţinutului literar al acestor opere.

Generaţii întregi de europeni instruiţi au apreciat epopeea lui Homer şi şi-au bazat evoluţia culturală pe eroicele exemple oferite de acei bărbaţi mândri şi nobili care şi-au disputat Troia. Totuşi, chiar şi cei mai fascinaţi cititori respingeau ideea că evenimentele descrise ar fi putut să se fi produs vreodată în realitate.

Oamenii i-au acceptat pe Adam şi Eva în grădina Edenului, dar existenţa lui Paris şi a Elenei în palatul din Troia li se părea o ficţiune. Cunoscutul cercetător din sec. al XIX-lea, profesorul **Max Müler** [**], a declarat că *„asediul Troiei este o repetiţie la atacul zilnic asupra Estului de către puterile solare, ale căror comori strălucitoare sunt jefuite în Vest "*. Aceasta este înţelepciunea experţilor !

În **1870**, întreaga Europă a zâmbit când Heinrich **Schliemann**, un prosper om de afaceri german, a cărui ascensiune de la sărăcie la bunăstare s-a bazat pe cunoaşterea mai multor limbi străine, şi-a anunţat **intenţia** de a-şi îndeplini visul copilăriei, acela **de a descoperi Troia**.

---

[*] **N. edit.:** Doar Hera şi Atena au fost de partea grecilor. Singurul neutru (la început) a fost Zeus, care a cerut insistent zeilor să nu se implice în război. Nimeni nu l-a ascultat !

[**] **N. edit.:** De origine iudaică.

Pornind de la topografia pe care i-o oferea *Iliada*, a început săpăturile **pe dealul Hissarlîk, la 4,5 km de Dardanele**. În **1873**, după ce **a dezgropat nouă oraşe construite unul peste altul**, Schliemann a găsit, la o adâncime de 28 de picioare, lângă ceea ce el considera, în mod greşit, a fi palatul lui Priam, un **obiect de aur** care l-a lăsat fără grai.

După ce a chemat-o pe Sofia, tânăra sa soţie de origine greacă, şi i-a spus să trimită imediat toţi lucrătorii acasă, cu o vigoare teutonică, el a spart singur zidul respectiv şi **a descoperit o comoară minunată**: diademe şi broşe din aur care, credea el, ar fi fost purtate de însăşi frumoasa Elena. Abia mult mai târziu, Schliemann şi-a dat seama că **adusese la lumină o lume care a existat cu mult înaintea Troiei lui Homer** şi că, de fapt, el **găsise comori care au aparţinut unei alte cetăţi, distrusă cu 1.000 ani înaintea celei din epopeea lui Homer**.

Totuşi, Schliemann a descoperit, de fapt, şi Troia legendară, alţi arheologi stabilind ulterior că aceasta a fost distrusă în jurul anilor 1200 î.e.n. În felul acesta, războiul troian a trecut din legendă în istorie.

Ulise – 10 ani de război, 10 ani în... „Odisee"

Pe când flota grecească victorioasă se îndepărta de Troia în flăcări, **Atena, înfuriată de atitudinea Cassandrei**, care profeţise toate nenorocirile, **l-a convins pe Poseidon să stârnească o furtună mare** care a făcut ca multe corăbii să se scufunde, iar celelalte să se rătăcească. Eroul Odiseu - cunoscut mai bine sub numele de **Ulise** - dornic să se întoarcă mai repede la credincioasa lui soţie Penelopa după o absenţă de zece ani, a fost **împiedicat** să o facă **cu puţin înainte de a zări Ithaca**, astfel că a trebuit să înfrunte **încă zece ani** cele mai fantastice aventuri, înainte ca zeii să se înduplece şi să-i permită, în fine, să se întoarcă acasă.

Extraordinarele aventuri ale lui Ulise anticipează şi chiar întrec fadele ficţiuni ştiinţifice actuale. Timp de peste 3.000 ani, aceste povestiri minunate au inspirat pe cei mai mari poeţi, dramaturgi şi artişti ai lumii civilizate.

Dus de furtună, Ulise a ajuns **în ţara mâncătorilor de lotus**, unde oamenii săi au trăit într-un *dolce farniente,* până când au fost forţaţi să plece spre insula Ciclopilor. Capturaţi de **uriaşul Polifem**, ei au reuşit să-l îmbete pe monstru şi apoi, cu ajutorul unui par ţinut cu un capăt în foc, l-au orbit pe uriaşul cu un singur ochi.

Pe insula vânturilor, regele Eol i-a dat lui Ulise un sac plin cu vânturi potrivnice. După ce l-a deschis, Ulise a fost aruncat cu corabia sa pe ţărmul **canibalilor Lestrygonieni** ce aruncau cu pietre şi scufundau toate navele. Totuşi, vasul lui Ulise a fost exceptat. Pe **insula lui Circe**, toţi membrii echipajului au fost transformaţi de vrăjitoare în porci. Totuşi, Hermes l-a ajutat pe Ulise să o învingă şi, astfel, să-şi recapete oamenii.

După aceea, Ulise a ajuns în **misterioasa ţară a cimmerienilor**[*], apoi a coborât **în Hades** şi a stat de vorbă cu umbrele eroilor căzuţi în lupte. Când corabia lui s-a apropiat de stâncile pe care se aflau **şirenele**, pentru a scăpa de cântările lor ademenitoare, Ulise a astupat urechile oamenilor săi cu ceară, iar el s-a legat de catarg.

---

[*] **N. edit.:** Numiţi iniţial cimry. Fierari din Moldova, migraţi în Asia Mică încă din vremea argonauţilor (vezi Bosforul Cimmerian, despre care Iason aflase, conform Strabon). Ulterior, s-au „transformat" în... celţi şi cimbri (v. Strabon), fără a renunţa însă la iţari şi opinci... Vezi şi foto la *„Istoria Universală"* - **vol. III.**

Între Scylla şi Carybda, un monstru i-a devorat şase oameni din echipaj. Pe **insula Soarelui**, au omorât câteva animale din turma zeilor, ceea ce a atras asupra lor răzbunarea lui Zeus care le-a distrus corabia cu un trăsnet. Ulise, singurul supravieţuitor, agăţat de o scândură, a fost dus de curent până în **Ogygia**, pe **insula nimfei Calypso**. Timp de opt ani, el a rămas acolo, sub puterea farmecelor nimfei, până când Zeus i-a ordonat nimfei să-l lase să plece.

Ulise şi-a construit o plută care a fost distrusă de Poseidon. Rănit şi fără veşminte, a fost aruncat **pe ţărmul Scheriei, ţara phaecinilor**, unde a fost găsit de Nausica, fiica regelui Alcinous, al cărui palat minunat ne duce cu gândul la descrierea făcută de Platon Atlantidei. Se pare că locuitorii acestei ţări foloseau **roboţi-sclavi şi animale din aur şi bronz, nişte automate fantastice**. Ei cultivau **fructe luxuriante**, în mod artificial, cu ajutorul unor curenţi de aer cald.

Dragostea tandră a lui Nausica, reîntoarcerea rătăcitorului în Ithaca, primirea lui de către fiul său, Telemah, uciderea peţitorilor soţiei sale Penelopa constituie un dramatic apogeu al celei mai renumite epopei din întreaga literatură, care abundă în nenumărate aventuri incitante, hotărâte de zei.

În fascinanta sa *Odiseea Stellare*[86], sclipitorul Peter Kolosimo a refăcut drumurile lui Ulise reunind tradiţiile cosmice, coroborând minunatele sale aventuri cu enigme arheologice celebre din preistoria Umanităţii. El a tras astfel concluzia că ***Odiseea* nu este o poveste** şi că Ulise nu este doar un personaj legendar. Similitudinile existente între poemul lui Homer şi cele mai vechi tradiţii cunoscute în întreaga lume, amintirile străvechi îngropate în trecutul nostru îndepărtat şi înseşi referirile cosmice sunt nenumărate. „Odiseea *nu poate veni decât din stele.*"

Elena din Troia – sex-simbolul Omenirii...

Tema „Elena din Troia" se regăseşte în întreaga lume. Astfel, ***Ramayana*** descrie în imagini minunate cum Ravan a răpit-o pe Sita, soţia prinţului Rama, care a pornit o invazie aeriană asupra cetăţii Lanka, în Ceylon, unde, ajutat de Nemuritori şi de arme fantastice, a participat la duelul carelor zburătoare. În cele din urmă, Rama l-a ucis pe uriaşul Ravan, a salvat-o pe Sita şi a adus-o acasă, într-o maşină zburătoare minunat împodobită, ce a zburat deasupra Indiei până în Ayodha, traversând Munţii Himalaya.

Înscrisurile de pe tăbliţele găsite la Ras Shamra, în Siria, în vechea limbă din Ugarit, datate în jurul anului 140 î.e.n., povestesc fascinanta **epopee a lui Kret**[87], regele Ugaritului, a cărui logodnică, Hurrai, fusese răpită de fiul lui Pebel, regele din Udum. Sfătuit de Dumnezeu, regele Kret a adunat o armată numeroasă, l-a învins pe Pebel şi a adus-o acasă pe Hurrai, cu care s-a căsătorit.

Extratereştrii au tot vizitat Pământul de-a lungul mileniului II î.e.n., vechile tradiții atestând că această perioadă a fost una dintre cele mai minunate epoci din întreaga istorie.

„Acesta a fost chipul care a înrămat o mie de corăbii
*Şi a ars turnurile înalte până la cer ale Ilium-ului ?***
Dulce Elena, fă-mă nemuritor cu un sărut” [88].

Frumusețea **Elenei** a stimulat imaginația oamenilor de-a lungul a 3.000 ani, fiind **cel mai seducător sex-simbol din istoria Omenirii.** Faust, întinerit, o conjura pe Elena să zămislească împreună un fiu: *„Eternul feminin ne prinde în mreje”*[89].

Johann Wolfgang von Goethe, acest idealist al secolului XVIII, fascinat de sexul frumos, l-a imortalizat în piese, poezii şi în poveşti de iubire care au culminat cu marea capodoperă, *Faust.* Pentru el, clasica Elena întrupa chintesența Femeii, al cărei farmec l-a preamărit în versuri fără pereche.

Cu o sublimă intuiție, **Homer a evitat să concretizeze frumusețea Elenei**, lăsând-o să se înțeleagă în mod discret, dincolo de descriere:

„Au spus cu toții: Nu-i de mirare că acest farmec divin
A făcut lumea să se războiască nouă ani întregi.
Ce grație desăvârşită ! Ce înfățişare maiestuoasă !
Se mişcă precum o zeiță şi seamănă cu o regină !” [90]

Poveşti cu „fatala Elena”, fiica... lebedei Zeus

Cei din antichitate erau convinşi că zeii au coborât mereu pe Pământ, iubindu-se cu femei muritoare, şi că urmaşii lor, de origine divină, vor domina istoria. Astfel, **Zeus**, îndrăgostindu-se de **Leda**, regina Spartei, a apărut în fața acesteia în chip de lebădă. Ea a zămislit apoi două ouă, din unul ieşind **Castor** şi **Pollux**, iar din celălalt, **Elena.** Pausanias, cel care a compilat marile cărți ale Antichității, pretindea că ar fi văzut cu ochii săi, în Sparta, coaja acestor ouă.

Apollodor, încă şi mai naiv, susținea că neînfrânatul Zeus şi-a sedus propria fiică, pe Nemesis, care a făcut apoi un ou ce urma să fie clocit de Leda. Hesiod credea că din dragostea lui **Zeus** pentru **una din fiicele lui Oceanus**[91] s-a născut, **din spuma mării**, Elena, la fel ca Afrodita.

În Intreaga Antichitate, **Oul Cosmic a semnificat apariția neaşteptată a extratereştrilor**. Despre primii peruvieni se spunea că s-ar fi născut dintr-un ou de aur, argint şi bronz, care ar fi căzut din cer. În simbolistica egipteană, oul însemna „ochiul lui Horus”, în timp ce sumerienii credeau că marele lor învăţător Oannes - sau Enki * - a apărut dintr-un ou. Aborigenii din Tasmania povestesc despre propriul „Om dintr-un Ou" care ar fi fost învăţătorul strămoşilor lor. Chiar fresce celebre din Tassili înfăţi-şează extratereştri ieşind din ouă asemănătoare navelor spaţiale.

---

* **N. edit.:** Illium sau Ilion (Fiul lui Dumnezeu, cu înțeles şi de Zeu Şef/Marele Zeu). Ill (la traci) sau El (în Orientul Apropiat) avea înțeles de Dumnezeu (En.ki) dar devenise sinonim cu Zalmoxe/Cronos/Saturn/Mar.duk/Ra(m).

A se vedea şi Kog.a.Ion (Sfinxul de pe Vf. Omu) - Capul Şefului/Fiului.

Enki/Uranus - creatorul Omului era cunoscut în legendele românilor ca Omu Mare iar Zalmoxe/Cronos - ca Omul Mic. De unde şi Vf. Omu... .

Femeile frumoase din istorie îşi datorează faima mai mult spiritului şi inteligenţei decât înfăţişării lor fizice. Iubirea adevărată presupune unirea a două suflete asemănătoare, depăşindu-se atracţia fizică. Elena i-a subjugat pe marii eroi într-o **epocă plină de femei autoritare**. De-a lungul secolelor care au urmat, farmecul ei ireal a continuat să seducă sufletele bărbaţilor. Puţine lucruri care se ştiu despre ea mai înfierbântă încă imaginaţia şi visele idilice.

Când Elena ajunsese o tânără plină de farmec, **Tezeu a răpit-o**, aducând-o la Atena, unde ea a dat naştere nenorocoasei Ifigenia, fiind salvată mai târziu de fraţii ei, Castor şi Pollux. La întoarcerea **în Sparta**, cei mai nobili conducători din întreaga Grecie s-au întrecut în a-i cere mâna. Ea **l-a ales pe Menelau**, devenind astfel mama Hermionei.

Viaţa alături de un **rege mărunt**, probabil un şef al briganzilor, care lupta pentru putere în Peloponez, s-a dovedit curând a fi prea anostă pentru cultivata Elena, ceea ce poate explica **fuga sa cu frumosul Paris**, pretext al războiului troian. Dar este foarte probabil ca acei greci puşi mereu pe lupte să fi fost mult mai **tentaţi de jefuirea Troiei** decât de faimoasele farmece ale Elenei, etalate în turnurile înalte din Ilion.

Elena i-a tratat atât pe greci cât şi pe troieni cu acelaşi dispreţ. De altfel, Homer menţiona escapadele ei cu frumosul Paris, cât şi faptul că, la scurt timp după uciderea lui, Elena **s-a căsătorit cu fratele acestuia, Deiphobus**. Dându-şi seama cum se va încheia războiul, l-a trădat curând şi pe acesta, **vânzându-l cuceritorilor**, pentru ca apoi să se întoarcă senină **la Menelau, fără vreo remuşcare** pentru celebra şi costisitoarea sa aventură.

În timp ce femeile Troiei au fost alungate din cetate şi luate prizoniere, Elena a cunoscut o surprinzătoare fericire alături de Menelau. Când acesta a murit, se pare că ea **a fugit în Rhodos, unde ar fi fost sugrumată, fiind legată de un copac**. Poeţii jură însă că ea ar fi plecat spre o stea, la fel ca şi fraţii ei cosmici, Castor şi Pollux **.

În drama *Elena,* Euripide susţine însă că adevărata Elena nu ar fi ajuns niciodată la Troia şi că Paris ar fi răpit doar o dublură fantomatică.

---

* **N. edit.**: Pentru cel venit de pe planeta Nibiru pentru a căuta aur ca să stopeze dispariţia atmosferei planetei sale, sumerienii aveau două denumiri: En.ki (Domnul Pământului) şi E.A. (Cel care are casa pe apă). În a doua ipostază e sinonim cu Poseidon şi cu Oannes - zeul peşte. En.ki/E.A. a sosit pe Terra când aceasta era acoperită de apă. Venit în fruntea a 50 de savanţi, se pare că el a extras conul din Pământ (transformat în centura de astereoizi dintre Marte şi Jupiter) pentru a retrage apa şi a stopa miezul fiebinte...

Pe larg în „***SECRETELE TERREI*** " - **vol. IV.**

** **N. edit.**: Conform legendelor Greciei Antice, după moarte s-a căsătorit cu Achille şi au trăit pe Insula Leuke/Albă/Şerpilor a lui Apollo...

Elena cea reală şi-ar fi găsit adăpost **pe insula Pharos** de la gurile Nilului, împreună **cu Proteus**, un foarte onorabil **faraon**, care, în cei zece ani cât Elena a stat acolo, nu ar fi făcut nici o încercare de a o seduce.

Deşi Euripide a crezut în acest basm, foarte puţini greci l-au acceptat, căci Paris părea foarte mulţumit de preafrumoasa sa mireasă. În cazul când cealaltă variantă ar fi fost adevărată, în mod cert, s-ar fi găsit cineva care să le comunice eroilor asediatori că Elena nu s-ar fi aflat în Troia.

Patru sute de ani mai târziu, chiar în timpul vieţii lui Homer, Babilonul era condus de **Semiramida**, considerată a fi însăşi **fiica zeului Oannes şi a zeiţei Ataryatis**, care simbolizau fiinţe venite din Spaţiu. Această regină celebră a invadat Egiptul, Etiopia şi Libia, apoi, în fruntea celei mai mari armate din Antichitate, a pornit să cucerească India. Asirienii au susţinut, însă, că ea **s-ar fi ridicat în ceruri**, fapt pentru care au adorat-o ca pe o zeiţă *.

În acelaşi secol, **Ilie** a fost **dus în ceruri** de un vârtej de vânt şi de foc, probabil de o navă spaţială. De pe colinele Ioniei, Homer vedea câteodată „Puterea şi Gloria Domnului" îndreptându-se spre profeţii din Israel, precum şi pe acei Sfătuitori Înaripaţi care îi vizitau pe Şalmanasar al III-lea şi pe Aşur-Nasir-Pal al II-lea în Babilon.

Timp de patru secole, menestrelii au cântat despre zeii care s-au amestecat în războiul troian. Toate legendele vorbeau despre aceşti străini ciudaţi, coborâţi din ceruri. Homer credea în existenţa zeilor şi a zeiţelor, fiinţe venite din Spaţiu, dar mai ales în Elena, regina extraterestră pe care a imortalizat-o în *Iliada*.

---

* **N. edit.:** Sub formă de porumbel... De atunci, assirienii au cinstit porumbelul ca pe o zeitate. Semiramidei i se atribuie grădinile suspendate, o minune a Antichităţii.

Capitolul VII

COSMOSUL ŞI ... GRECIA ANTICĂ

În Grecia cădeau oameni din Lună !?

Descifrarea scrierii *Linear B* i-a uimit pe istorici, demonstrând că grecii au folosit scrisul de-a lungul a 2.000 ani, în plină epocă antică. Minunata *Iliadă* a lui Homer, profunda *Teogonie* a lui Hesiod ne dezvăluie faptul că, **prin anii 700 î.e.n.**, ca urmare a unei îndelungate dezvoltări anterioare, **literatura greacă atinsese un nivel care nu a mai fost depăşit**, deşi din numeroasele secole de creaţie literară ale acestei perioade nu au mai ajuns până la noi decât puţine lucrări.

E posibil ca acele fiinţe venite din Spaţiu să-şi fi restrâns „contactaţii" doar la câţiva indivizi selectaţi, aşa cum o fac, de altfel, şi astăzi. Discipolii, la rândul lor, ţin secrete revelaţiile lor, împărtăşindu-le numai câtorva prieteni de mare încredere.

Pitagora, un posibil „contactat" de acest fel, **nu avea încredere în cuvântul scris**, învăţăturile sale fiind transmise numai pe cale orală generaţiilor de Iniţiaţi. **Secretele zeilor trebuiau păstrate în Mistere. Eschil a fost chiar condamnat la moarte prin lapidare, fiindcă a dezvăluit în tragediile sale astfel de Mistere.**

Toate marile civilizaţii ale trecutului au suferit distrugeri imense, din scrierile acelor vremuri rămânându-ne doar o mică parte care să ne edifice sau, poate, să ne deruteze.

O referire ciudată făcută de **Plutarh** în *Agis şi Cleomenes* revela **influenţa vitală a stelelor şi a zeilor în problemele Greciei antice**:

„După ce i-a instruit pe ceilalţi să aducă aceste învinuiri lui Leonida, el însuşi (Lysandru) împreună cu colegii săi au început să observe semnele tradiţionale din cer.

S-au observat următoarele: la fiecare nouă ani, Eforii aleg o noapte senină, fără lună, şi urmăresc în linişte deplină faţa cerului. Dacă văd o stea care traversează bolta, decid că regii au încălcat legea în relaţiile lor cu zeii şi îi suspendă din funcţie până când un oracol din Delphi sau Olimp va veni în sprijinul regelui găsit vinovat.

Lysandru a declarat acum că i s-a făcut acest semn şi l-a acuzat pe Leonida" [92].

Estrucii, babilonienii, mayaşii, chinezii, toate popoarele antice scrutau cerul cu nelinişte şi interpretau fenomenele cereşti drept prevestiri şi semne ale voinţei zeilor. Desigur, o altă formă a memoriei colective privind intervenţia Celeştilor în viaţa pământenilor.

Ca toate celelalte popoare primitive din Antichitatea foarte îndepărtată, **primii greci îi considerau pe extratereştri zei din ceruri** care coborau ca Regi Divini pentru a-i învăţa pe oameni artele, meşteşugurile şi civilizaţia. Celeştii stăpâneau o ştiinţă minunată, despre unii zei crezându-se că aveau în puterea lor tunetul, fulgerul, vânturile, furtunile, mările şi toate celelalte forțe ale naturii. **Templele erau înălțate pe coline, fiind locuințele zeilor**, probabil în amintirea reşedințelor mai retrase ale regilor cosmici din vechime.

În lucrarea sa *De Facie in Orbe Lunae apparet,* Moralia XII, discutând despre rotația Lunii, **Plutarh** scria:

„Un motiv de mirare nu ar fi acela că, din cauza vitezei, un leu cade în Peloponez, ci explicația faptului că nu vedem mulțimi de oameni căzând cu capul înainte şi ființe aruncate de-a berbeleacu din Lună."

Diogene Laertius (VIII, 72) îl cita pe **Timaios** în legătură cu efectul - despre care vorbea şi Heraclides Ponticus - produs de **căderea unui om din Lună**. Este oare aceasta o amintire despre extratereştri ?

Lui Achille nu-i plăcea viața de după moarte...

Vizitatorii din Cosmos sau din Tărâmurile Eterice **au apărut** din când în când **inițiaților în locuri considerate sacre**, aşa cum s-a întâmplat în Israel când „Domnul" s-a materializat în tabernacol în fața preoților Săi. Venerarea Celeştilor în Grecia, ca şi în China şi Japonia, a dus la zeificarea eroilor şi apoi la cultul strămoşilor. **Viața după moarte**, în întuneric, reprezenta însă **o existență monotonă**, o imortalitate insuportabilă, pe care decedatul **Ahile i-o înfățişa lui Ulise ca fiind chiar mai rea decât sclavia.**

Ciclul anual al creşterii grâului, fără de care lumea ar pieri, a inspirat **cultul fertilității închinat Marelui-Pământ** asociată cu Demeter şi, mai târziu, cu Afrodita şi Dionysos, „Fiul Zeului". Dar abordarea zeilor Cerului a decăzut în fața religiilor mistice ale **cultului lui Apollo** din Delphi **şi al lui Orfeu**, care purificau sufletele oamenilor.

Deoarece, extratereştrii şi-au manifestat prezența tot mai rar, dominația Puterilor Cereşti s-a transformat pe nesimțite, extinzându-se **de la universul fizic la cel moral**. Ca şi Iehova în Israel, **Zeus** * a fost şi el **spiritualizat**, transformându-se dintr-un zeu local într-o autoritate supranaturală ce domina existența cosmică a omului. Voința lui Zeus era venerată ca Moira, stăpânind destinele oamenilor.

Într-un mod suficient de vag, grecii îşi imaginau că, undeva în cer, se aflau **cele trei Moire**, divinitățile sorții. **Clotho**, reprezentată totdeauna cu un fus, torcea viețile oamenilor, **Lachesis** îi alegea fiecăruia soarta şi **Atropos** hotăra când soarta dată nu putea fi evitată. Uneori, ele erau înfățişate ca trei femei în vârstă sau ca nişte fecioare serioase care torceau firul vieții şi îl tăiau când viața ajungea la capăt.

Eschil şi ceilalți poeți, în neîncetata lor căutare a justiției divine şi a sensului vieții muritorilor, le-au atribuit lui **Zeus** şi lui **Apollo cele mai înalte principii etice** ale măreției universale care dirija faptele omeneşti. **Platon asocia zeul cu ideea de perfecțiune şi sublim**, ceea ce avea să-l inspire mai târziu şi pe Apostolul Pavel. Pentru majoritatea grecilor, religia reprezenta o preocupare serioasă, **misterele eleusine** îi învăţau despre viaţa de după moarte, învăţătură care va avea o **influenţă profundă asupra creştinismului**[93].

---

* **N. edit.**: Pentru că Iehova şi Zeus erau acelaşi zeu: En.lil („Domnul Poruncii")...

Logica înaltă a filozofilor, controversele dintre epicurieni şi stoici, noile culte preluate din Egipt şi Asia au eclipsat în mod inevitabil religia arhaică a zeilor din cer, deşi, în ciuda scepticismului lor, grecii continuau să creadă că zeii erau supraoa-meni care locuiau în cer, acum poate puţin mai bătrâni, dar gata oricând să ajute Omenirea.

În *Legile*[94] lui **Platon**, cel mai înţelept dintre greci, li se amintea solemn tinerelor generaţii contaminate de cinism: *„Nimeni din cei care au susţinut, în tinereţe, că zeii nu există, nu şi-a menţinut această părere până la bătrâneţe* ." Două mii de ani mai târziu, reverendul William Inge, decan la St. Paul, remarca în mod înţelept: *„Zeii există, dar nu sunt ceea ce cred oamenii că sunt* ".

Silfii, locuitorii... din aer. Nevăzuţi...

Ţăranii din Grecia, a căror existenţă era strâns legată de pământ, **credeau**, ca de altfel toţi oamenii simpli şi superstiţioşi, **în elementali, satiri, nimfe şi zâne**, care animau Natura, şi îi invocau sau încercau să-i îmbuneze prin farmece, vrăji şi ritualuri bucolice. Această credinţă în spirite bune şi rele, în duhuri şi demoni aparţinând acelor vaste tărâmuri pline de mister ale unei lumi oculte, alături de invocarea magiei albe şi negre, îşi găseşte afinităţi deosebite cu superstiţiile populare din India, China, Babilon, Egipt, Mexic, Britania.

Toate reprezintă **ecouri ale celui mai vechi cult din întreaga lume, acela de adorare a Naturii**, asociat cu forţe stranii şi puteri magice pe care ştiinţa noastră, până acum strict materialistă, abia începe să le exploreze. **Demonologia religiilor primitive a confruntat Biserica creştină cu vrăjitoria eretică**, ceea ce a derutat cu totul pe teologii Evului Mediu. Chiar intelectuali luminaţi ca Paracelsus acceptau existenţa unor străini veniţi din sferele inferioare, care se materializau uneori pentru a instrui sau a tortura femeile şi bărbaţii vrăjiţi de puterea lor magică.

Fiindcă textele clasice relevante au fost pierdute, ni se va îngădui, poate,ca în căutarea clarificării problemei extratereştilor din Grecia antică să apelăm la o analogie cu una dintre cele mai remarcabile opere din secolul XVII e.n. În **1670**, **Montfaucon**, abatele de 32 ani din Villars (lângă Toulouse), a publicat la Paris ***Le Comte de Gabalis***[95], care este, de altfel, şi capodopera sa, bazată atât pe manuscrise latine şi greceşti foarte rare, cât şi pe cărţi de magie ce conţineau învăţătura secretă transmisă dintr-o Antichitate foarte îndepărtată.

Cu o erudiţie impresionantă, Montfaucon de Villars **susţinea că aerul era plin de o mulţime de silfi cu formă umană**, mari iubitori ai ştiinţei, care aveau copii şi soţii de o frumuseţe răpitoare. Mările şi râurile erau locuite de **ondine** şi **nimfe** încântătoare. În apropierea centrului Pământului trăiau **gnomii**, piticii păzitori ai comorilor. **Salamandrele** locuiau în zonele de foc şi îi inspirau pe filozofi.

În secolul VIII, în timpul domniei lui Pépin, **celebrul cabalist Zedechias a rugat spiritele să se înfăţişeze oamenilor şi acestea au apărut cu chipuri omeneşti, în vehicule aeriene de o construcţie admirabilă, aliniate în ordine de luptă, superbele lor pavilioane fluturând în adierea brizei.** Oamenii, impresionaţi de acest spectacol minunat, au crezut că sunt vrăjitori. Procesiunea aeriană a silfilor evocă sclipitoarele care ale Celeştilor care i-au ajutat pe Rama şi pe Arjuna, cât şi popoarele din India antică, ei fiind, poate, chiar zeii din Grecia.

Extratereştrii – pe Terra din vremuri străvechi

Misterul profund al „Demonilor", cu totul străin gândirii noastre moderne, a preocupat cele mai strălucite minţi ale Antichităţii şi i-a obsedat pe teologii Evului Mediu. Acum, când reluăm vechile poveşti în lumina noilor cunoştinţe despre Spaţiu, **descoperim cu uşurinţă modelul familiar al O.Z.N.-urilor şi al extratereştrilor**, acelaşi în ziua de azi ca şi în întunecate preistorie. Noile descoperiri din fizică par să confirme **existenţa unor lumi din materie subtilă care se întrepătrund cu a noastră**, oamenii de ştiinţă din domeniile de frontieră[96] şi unii senzitivi susţinând că **extratereştrii se materializează în zonele eterice, ca şi silfii din Evul Mediu şi „*daimones*" din antichitatea greacă.**

Publicaţia „*Flying Saucer Review* " (Londra) a analizat într-un număr special, intitulat „*Humanoizii* ", aproximativ **300 de rapoarte** care descriau aterizări ale extratereştrilor în diferite colţuri ale lumii. O parte din aceste fiinţe aveau **înfăţişare aproape umană**, altele erau ciudate, având înfăţişare de **monştri**. Astfel, pe 23 august 1955, familia Sutton a văzut, în apropiere de Hopkinsville, Kentucky:

*„... **o fiinţă măruntă**, asemănătoare unui spectru, care se apropia de casă. **Părea luminată de o sursă internă**, avea capul rotunjit, **urechi mari** ca de elefant şi **gura ca o fantă** care se întindea de la o ureche la alta. **Ochii** erau **mari** şi distanţaţi. Înaltă numai de 3-4,5 picioare, creatura **nu părea să aibă gât, braţele** îi erau **lungi** şi se terminau cu **mâini ca nişte cleşti**. Deşi stătea în poziţie verticală, se lăsa **în patru labe când fugea**..."*[97]

Literatura referitoare la O.Z.N. - uri abundă în mărturii foarte documentate privind **aterizări ale unor fiinţe non-umane în locuri izolate, mai ales în America de Sud**. Unii specialişti par serios preocupaţi de o posibilă invazie a acestora. Descrieri ale acestor umanoizi care, **adesea, exală mirosuri neplăcute**, ne reamintesc poveştile fantastice despre **diavoli care împrăştie miros de sulf** *, posibili însoţitori ai vrăjitoarelor din Evul Mediu. Mărturisirile acestora, obţinute prin tortură - după aprecierea psihiatrilor - par a fi mai mult decât simple halucinaţii şi ar semăna mult cu descrierea apariţiilor relatate de martori credibili din ultimele decenii.

---

* **N. edit.**: În Univers există viaţă pe bază de siliciu („omuleţii cenuşii"), sulf („reptilienii") şi „mai nou", pe bază de carbon (care asigură o evoluţie de două ori mai rapidă).

Legendele despre spiriduşi din poveştile norvegiene şi detaliile foarte precise despre pitici şi gnomi din *Deutsche Mythologie* ale fraţilor Grimm, precum şi din minunatele lor *Poveşti* dezvăluie ulterioare similitudini între „non-umanii" despre care s-a vorbit de-a lungul istoriei şi extratereştrii care se manifestă în zilele noastre.

Asemenea creaturi stranii sunt menţionate **şi în literatura antică a Orientului**. Astfel, un comentariu din *Nihongi* relatează:

„Cerescul Dog sau Tengu din superstiţiile japoneze moderne este o creatură înaripată, cu înfăţişare de om şi cu un nas extraordinar de lung, ce poate fi întâlnită pe vârfurile munţilor sau în alte locuri izolate" [98].

Grecii – ajutaţi la Marathon de... Atena şi Hercule

Umanoizi asemănători au apărut şi în Grecia antică şi au fost veneraţi ca zei. În vechiul folclor grecesc regăsim nenumărate imagini ale veselului şi zgomotosului **Pan**, zeu reprezentat, de obicei, ca o fiinţă senzuală, **cu coarne, nas cârn şi picioare de capră**, de cele mai multe ori **dansând şi cântând din flautul său de trestie**. El iubea munţii sălbatici şi pădurile din Arcadia, unde petrecea cu nimfele pădurii. Câteodată, călătorii erau speriaţi de zgomotele stranii care veneau din zonele sălbatice (să riscăm o comparaţie cu misterioasele fenomene O.Z.N. care i-au speriat pe englezii din Warminster ?) care erau puse pe seama lui Pan, de unde şi cuvântul „panică".*

Pan, fiul lui Hermes (Mercur), era un muzician desăvârşit. S-ar putea crede că Pan ar fi un **nume generic** pentru umanoizi asemănători acelor bizari extratereştri care au terorizat în zilele noastre ţăranii brazilieni. Însăşi asocierea lui Pan cu muzica triburilor primitive ar putea avea o semnificaţie legată de zgomotele stridente produse de navele spaţiale. Aceasta este o deducţie extravagantă, dar e susţinută de câteva sugestii interesante ale lui Philippides.

În **490 î.e.n.**, **Darius**, marele rege al Persiei, care cucerise o bună parte a Orientului Mijlociu, **a invadat Grecia**. După ce au ocupat Attica, au coborât spre Sud, pentru a cuceri Atena. Herodot relata următoarele:

„Primul lucru pe care l-au făcut căpitanii după ce au ieşit din oraş a fost să trimită un ***mesager la Sparta - pe atenianul Philippides -*** *alergător care practicase mult timp acest sport. El a povestit atenienilor despre* ***întâlnirea sa cu Pan*** *pe muntele Partenium, mai sus de Tages. Şi Pan l-a strigat pe Philippides pe numele său şi* ***i-a cerut să-i întrebe pe atenieni de ce nu-i dădeau atenţie, deşi el le era binevoitor şi îi ajutase deseori****, şi să le spună că era gata să o facă din nou. Atenienii au crezut acest lucru şi, când afacerile lor au prosperat,* ***i-au închinat lui Pan un templu*** *în partea de jos a cetăţii şi au încercat să-l îmbuneze cu sacrificii şi cu* ***o întrecere anuală*** *la care participanţii purtau câte o torţă."* [99]

---

* **N. edit.:** „Panic", în engleză. Alt exemplu: pandemie. Nu este singurul caz în care traco-geţii sunt satanizaţi prin toate metodele...

Philippides a alergat cele 75 de mile până la Sparta într-o singură zi. Dar spartanii au refuzat să-i ajute pe atenieni şi, **în ziua următoare,** (Philippides) **a pornit înapoi.** O performanţă asemănătoare cu a maratoniştilor de azi.

Atenienii i-au atacat pe perşi pe câmpia de la **Marathon**, câştigând una dintre cele mai importante bătălii din istoria lumii. În *Theseus*, Plutarh menţionează cum grecii pretindeau că **zeii războinici - Tezeu, Atena şi Hercule - au coborât să lupte alături de ei**, victoria fiind obţinută, deci, cu ajutorul zeilor.

Herodot s-a născut la numai şase ani după bătălia de la Marathon şi, probabil, a cunoscut oameni care au confirmat reletarea lui Philip-pides. E posibil să fi văzut cu propriii săi ochi templul lui Pan şi să fi aflat de ce a fost construit. Silenus, fratele lui Pan, un bătrânel jovial mereu cherchelit, a fost un satir, posibil un umanoid. În *Sulla*[100], Plutarh a relatat că, în **83 î.e.n.**, la Apollonia - lângă Dyrrachium, în Iliria - **soldaţii lui Sulla au capturat un satir adormit**, *„care arăta aşa cum îl reprezentau sculptorii şi pictorii "*. În ciuda numeroaselor încercări, **nimeni nu s-a putut înţelege cu acest umanoid, care scotea sunete răguşite ca un ţap.**

Nouă, celor de azi, această creatură silvană ne apare ca un străin venit din altă lume, asemenea acelor copii verzi apăruţi în ţara Sfântului Martin, în Evul Mediu precum şi acelor stranii umanoizi despre care se spune că ne vizitează şi azi.

În mod cert, Philippides a spus o poveste foarte convingătoare din moment ce atenienii i-au construit un templu lui Pan. A întâlnit el, oare, vreun extraterestru ?

Plutarh a povestit cum, pe timpul lui Tiberius, **în 14 î.e.n.**, un anume **Thramm, căpitanul unui vas** aflat in drum spre Italia, a fost **strigat** pe nume de trei ori şi rugat **să ducă vestea că Marele Pan a murit**. Încă o poveste cu O.Z.N.-uri ?

Începând din 1942, băştinaşii din unele insule din Marea Sudului s-au închinat unui pilot american - John Thrumm - ca unui zeu, instituind *„cultul avionului "*. De ce nu ar fi putut adora şi grecii un umanoid ca fiind zeul lor Pan ?

300 de spartani contra a... 5,3 milioane de perşi !!

Perşii s-au pregătit să se răzbune pentru înfrângerea de la Marathon. Zece ani mai târziu, **în 480 î.e.n., Xerxes a invadat Grecia** cu imense forţe terestre şi navale. Herodot spune că ar fi fost **2.461.610 de luptători**, şi că împreună cu rezervele şi nenumăratele femei care îi însoţeau, numărul lor era de **5.282.220**. Această uriaşă armată a trecut **prin Dardanele**, a cucerit Tesalia şi Macedonia şi apoi a avansat spre regiunile din sud. **În fruntea a trei sute de spartani, Leonida a murit eroic apărând trecătoarea de la Termopile**, perşii îndreptându-se apoi spre Atena.

Atenienii îşi evacuaseră familiile pe insula **Salamina**. Temistocle a ademenit marea flotă persană - parte din ea lovită de grele furtuni - **într-un loc**

îngust, Xerxes urmărind bătălia navală de pe un tron de marmură instalat pe un deal mai înalt. Mai grele, vasele greceşti au distrus duşmanul prins în cursă, obţinând o glorioasă victorie. **În anul următor, spartanii i-au înfrânt pe invadatori la Plateea**. Astfel perşii au fost nimiciţi, şi Grecia salvată din nou.

În *Temistocle XV*, Plutarh scria:

„În această fază a luptei, se spune că ***din Eleusis a apărut o flacără mare****, luminoasă, şi că* ***un strigăt cu un puternic ecou a cuprins întreaga câmpie thricassiană până la mare****, de parcă ar fi fost produs de mii de oameni în timpul unei procesiuni mistice în cinstea lui lachus. Apoi,* ***din acest vacarm s-a format un nor*** *care s-a ridicat de pe pământ, a trecut marea şi* ***s-a oprit deasupra triremelor****. În alte versiuni, au fost văzute* ***apariţii şi umbre de oameni înarmaţi venind dinspre Aegina, întinzând mâinile deasupra triremelor greceşti pentru a le proteja****. S-a presupus că aceştia au fost Aecidii, care fuseseră invocaţi în multe rugăciuni înaintea începerii luptei pentru a le veni în ajutor"*[101].

În 1287 î.e.n., Ramses al II-lea, văzându-se înfrânt de hitiţi la Kadesh, l-a implorat pe zeul Ammon să-i vină în ajutor. Japonezii susţin că, în 660 î.e.n., zeităţi cereşti l-au ajutat pe împăratul Jimmu împotriva lui Ainu. Cicero aminte a că, în 498 î.e.n., **Castor şi Pollux i-au salvat pe romani** la lacul Regillus. O cometă, posibil un O.Z.N., a urmărit de pe cer lupta de la Hastings, în 1066 e.n. **Lumini ciudate pe cer au asistat la luptele împotriva lui Hitler, cât şi în războiul din Coreea**. Au fost oare prezenţi zeii la Marathon şi Salamina ? Marele dramaturg Eschil aşa a crezut; el chiar a luptat acolo.

Eschil – omorât de o broască ţestoasă, Sofocle – înecat cu un strugure...

Cei 53 ani care s-au scurs **din 484 î.e.n.** - anul în care Eschil a câştigat întâiul său premiu - şi **până în 431** - când Euripide a scris *Medeea* (timp în care au fost scrise şi marile piese ale lui Sofocle) - au reprezentat **epoca de aur a dramaturgiei**, care nu avea să fie egalată decât în glorioasele decenii ale lui Marlowe, Ben Jonson, Shakespeare şi ale strălucitorilor lor rivali.

Despre Eschil se spune că ar fi primit ordin de la zeul Dionysos[102] **să scrie tragedii. Sofocle spunea că Eschil le-a scris fără să ştie acest lucru**. Alţii jurau că ori era beat când scria, ori era inspirat de zei, originalitatea şi geniul său fiind deasupra omenescului. Dar numai şapte din cele 70 de tragedii ale sale s-au păstrat.

Cu modestie, Eschil şi-a descris operele ca *„firimituri de la banchetul lui Homer"*. Ca şi acesta, el a fost inspirat, cu o religioasă veneraţie, de suprema autoritate a lui Zeus, **piesele sale susţinând cu fermitate legea morală**, triumful binelui şi pedepsirea răului. El a scris cu o mare putere de convingere despre **implacabilul destin uman, fixat de zei**.

Trilogia *Agamemnon, Choephori* şi *Eumenides,* descriind uciderea lui Agamem-non de către soţia sa adulteră Clytemnestra, matricidul şi suferinţele lui Oreste, fiul lor, cuprinde tragedii extraordinare care impresionează şi astăzi. În *Eumenides*, Apollo îl sfătuieşte pe Oreste, cuprins de remuşcări, să meargă la Atena şi să se supună judecăţii zeiţei, care l-a achitat, deci Eschil ştia că Celeştii sunt cei care judecă soarta oamenilor.

Prometeu înlănţuit descrie lupta dintre Prometeu şi Zeus, marea dramă a zeilor. Această tragedie ar putea fi desconsiderată, ca fiind ştiinţifico-fantastică, deşi ea degajă o măreţie cosmică ce transcende mărunta morală a pieselor din dramaturgia modernă.

Eschil a murit la Gela, în Sicilia, în 456 î.e.n., **la 69 ani. Un vultur** care **a confundat ţeasta pleşuvă a poetului cu o piatră** a lăsat din gheare o broască ţestoasă căreia voia să-i spargă carapacea, îndeplinind astfel prorocirea oracolului care îi spusese lui Eschil că moartea îi va veni printr-o lovitură din cer. Aruncă O.Z.N.-urile broaşte ţestoase în capetele pleşuve ale dramaturgilor ?

Sofocle[103], mai tânăr cu 30 ani decât Eschil, era un **atenian oacheş**, cunoscător al muzicii şi gimnasticii, binecunoscut pentru înfăţişarea sa chipeşă, întruchiparea ideală a unei minţi sănătoase într-un corp sănătos. **Neobosita sa căutare a plăcerii în dragoste** i-a făcut pe atenieni să-l îndrăgească, ajungându-se în curând ca piesele sale lirice să fie preferate moralei austere propovăduite în cele ale ursuzului său rival, Eschil. Din impresionanta sa operă, de **130 de piese**, au mai fost **găsite doar şapte**.

Tragedii ca *Antigona* şi *Electra* au exprimat emoţii adânci, de o mare frumuseţe sufletească, dar şi **permanenta convingere** a autorului **că zeii se implică în destinul oamenilor**. Aristotel considera *Regele Oedip* o capodoperă, afirmaţie valabilă şi în zilele noastre. Întregul conflict e dominat de oracolul lui Apollo. Zeiţa Atena e prezentă în *Ajax* iar Hercule, ca un adevărat „Deus ex machina", apare pe neaşteptate în finalul lui *Philoctetes,* făcându-i cunoscute eroului poruncile divine.

În legătură cu acestea, **Lucian** scria:

*„**Sofocle, tragedianul, s-a înecat cu un strugure murind la vârsta de 95 ani.** Dat în judecată de fiul său Iophen, către sfârşitul vieţii, motivul invocat fiind slăbirea capacităţii de a gândi, el a citit judecătorilor săi din Oedip la Colona, dovedind prin această piesă că era sănătos la minte, astfel încât juraţii l-au aplaudat, acuzându-l în schimb pe fiul său de nebunie"*[104].

Idealismul lui **Sofocle** i-a încântat pe atenieni, căci el **exprima credinţa** populară **că toţi**, bărbaţi şi femei deopotrivă, supuşi încercărilor şi tentaţiilor vieţii omeneşti, **depind**, până la urmă, **de voinţa zeilor**, a fiinţelor venite din Spaţiu.

Nefericitul Euripide a lăudat inutil zeii...

Când **Eschil lupta împotriva perşilor la Salamina**, în 480 î.e.n., pe aceeaşi insulă se năştea extraordinarul său succesor, Euripide, ai cărui părinţi se refugiaseră acolo, părăsind Atena. Prietenia strânsă cu Socrate şi studiile făcute sub îndrumarea lui Anaxagoras l-au făcut pe **Euripide** să se îndepărteze de tradiţii. El **a reprezentat bărbaţii şi femeile aşa cum sunt în realitate** şi nu aşa cum ar trebui să fie, accentuând emoţiile omeneşti în scene fără de care drama nu s-ar fi dezvoltat niciodată. O astfel de modernitate i-a creat mulţi duşmani. Chiar Aristofan, el însuşi un liber-cugetător, făcea glume răutăcioase pe seama lui, spunând că nu este nobil din moment ce **mama lui vindea varză**.

Euripide era un **personaj morocănos** şi nu suporta ridicolul, iar **cele două soţii nu i-au fost credincioase. La bătrâneţe**, dezgustat, a părăsit Atena şi **s-a instalat** la curtea lui Archelaus din **Macedonia**, hotărâre ce s-a dovedit a-i fi fatală, întrucât în 406 î.e.n., când avea 75 ani, **curtenii geloşi au făcut ca Euripide să fie atacat şi ucis de nişte câini sălbatici**. Din cele **75 de piese** ale sale, au supravieţuit doar 18.

În ciuda căsătoriilor sale nefericite, Euripide avea o **surprinzătoare înţelegere pentru femei**, creând personaje strălucitoare ca Hecuba, Elena, Electra, Ifigenia şi, deasupra tuturor acestora, fascinanta şi răzbunătoarea Medeea, roluri clasice care umbresc cu mult femeile emancipate ale lui Ibsen.

Euripide[105] **a considerat că „teatrul bun" însemna aducerea Nemuritorilor pe Pământ**. Astfel, în *Electra* şi în *Elena* au apărut Castor şi Pollux; în *Alcestis* şi Orestes Apollo; în ***Ion***[*] Minerva; Rugătoarele, Troianele şi Artemis în *Hippolytus.*

Aristofan - născut în 448 î.e.n. - a scris **54** de comedii, cele 11 care au ajuns până la noi **satirizând zeii** în scene burleşti care îi amuzau pe atenieni. În *Păsările,* Peisthetairus pleacă să-şi caute norocul în Nephefcoccuga, oraş al crucilor aflat în nori, unde se întâlneşte cu Prometeu, Hercule şi Iris. Trygeas, în *Pacea,* zboară spre cer pe un bondar uriaş şi se întâlneşte cu Mercur. **Sute de piese greceşti s-au pierdut**, dar cele care au rămas ne sugerează, totuşi, că prezentarea zeilor pe scenă era o convenţie unanim acceptată.

Intervenţia unui zeu în prevestirea viitorului sau pentru a-i judeca pe oameni era, în mod evident, considerată ca fiind posibilă, deşi oarecum improbabilă. **Memoria colectivă înrădăcinase în mintea tuturor grecilor evidenţa existenţei zeilor din timpuri străvechi**. Generaţiile mai tinere şi mai cinice i-au văzut, probabil, ca pe reprezentanţii unei regalităţi detronate, care se desfătau într-o viaţă de lux undeva, în ceruri, revenind uneori pe Pământ, fără ca nimeni să ştie, pentru a-şi revedea prietenii. Fără îndoială, cei mai în vârstă se bucurau să-şi vadă zeii reprezentaţi pe scenă, ca o confirmare a credinţei lor religioase.

Astăzi, dacă Hristos, Buddha şi Mahomed ar apărea pe scenă, spectatorii noştri ar fi teribili de şocaţi. Dar ar putea, oare, chiar cei mai mari dramaturgi ai noştri să creeze o astfel de iluminare credibilă dacă zeii ar fi fost doar rodul imaginaţiei şi dacă aceştia nu ar fi existat niciodată ? **Dramaturgii greci ştiau că zeii nu erau simboluri, ci supraoameni**, creaturi extraordinare ce îi dominau prin spiritul lor pe muritori. Cu siguranţă că zeii au fost fiinţe venite din Spaţiu !

---

[*] **N. edit.**: Ion avea sens de urmaş, fiu, continuator. Vezi Cezarion (fiul Cleopatrei cu Cezar) sau pyramidion (conul care se punea pe vârful tăiat al piramidelor; era un „con sfânt", amintirea conului extras din Terra - actualul Ocean Pacific - pentru a face planeta locuibilă).

Clasicii greci vorbesc despre generali şi politicieni, filozofi şi dramaturgi al căror geniu a inspirat Hellas-ul. Elexandru, Pericle, Socrate, Sofocle formează o pleiadă de nemuritori care au strălucit de-a lungul secolelor, inspirând civilizaţia Vestului. În spatele marilor personalităţi care au condus Grecia, descoperim în umbră **câţiva solitari excentrici**, ce par să aparţină, mai degrabă, erei noastre spaţiale. Acei extratereştri care vegheau asupra Babilonului şi Israelului trebuie să fi aterizat şi prin munţii Peloponezului, unde s-au întâlnit, probabil, cu anumiţi discipoli. Cunoştinţele noastre sunt ingrozitor de vagi, totuşi, ne putem imagina genul de oameni cu care aceştia doreau să aibă contacte.

Legile Spartei – stabilite de Apollo

Lycurg, rege al Spartei, fiul lui Eunoxus, **a vizitat Spania, Creta, Libia, Egiptul şi chiar India**, în secolul IX sau X î.e.n., întâlnindu-se cu înţelepţii acelor ţări (totuşi, Plutarh deplângea faptul că nimic din tot ce se spune despre Lycurg nu e sigur, existând diferite versiuni în privinţa naşterii, a morţii şi a călătoriilor sale).

La întoarcerea în Sparta, oraş sfâşiat de anarhie şi imoralitate, a fost primit cu bucurie de toate grupările, fiind considerat un salvator, singurul om în stare să vindece tot răul din stat. El **a făcut numeroase vizite la Delphi, spunând că legile i-au fost date acolo de Apollo**, tot aşa cum Minos, Hammurabi şi Moise le-au primit din partea propriilor zei.

Apollo l-a ucis pe faimosul şarpe Python după potopul lui Deucalion*, dar legendele similare despre omorârea de dragoni, întâlnite în Britania antică şi în China, par să simbolizeze conflictele cu extratereştrii.

Venerarea şerpilor în întreaga lume antică era **asociată cu imaginea unor dragoni din ceruri**, amintiri primitive ale unor **nave spaţiale****. Marea preo-teasă de la Delphi, numită **Pythia**, inhala vapori toxici emanaţi printr-o crăpătură a pardoselii templului. Oracolul ei pretindea că dezvăluie revelaţiile lui Apollo, dar acestea aveau deseori **înţeles dublu**, fapt care făcea ca oamenii veniţi pentru a pune întrebări să plece mai nedumeriţi decât la sosire.

Se spune că **fratele lui Lycurg** ar fi fost **Polydectes, regele Insulei Seriphos**, de unde a pornit plutind marea ladă în care se aflau **Perseu şi**

---

* **N. edit.**: Transformat de Biserică în Sf. Gheorghe, învingătorul balaurului.

** **N. edit.**: Şarpele este cel mai vechi „locuitor " al Terrei (în urmă cu 500 milioane ani). En.ki şi Mar.duk, fiind în fruntea primelor două grupuri de câte 50 de savanţi (50 va deveni apoi număr sacru) veniţi pe Pământ, erau numiţi Zeii Şerpi. Sediul lor fiind în Ardeal (al lui En.lil - în Palestina), ulterior, toţi (semi)zeii de la nordul Dunării erau prezentaţi cu şerpi în loc de picioare...

mama sa Danae, care fusese **sedusă de Zeus** transformat într-o ploaie de aur. **Polydectes s-a îndrăgostit de Danae.** Când Perseu a ajuns la vârsta bărbăţiei, regele a vrut să scape de el trimiţându-l să se lupte cu Gorgonele.

La întoarcerea sa, pentru a-şi apăra mama, **Perseu s-a folosit de capul Medusei pentru a-i transforma pe Polydectes şi pe toţi ai săi în stane de piatră şi a zburat cu ajutorul unor sandale înaripate.** Se pare că **avea o armă cu raze mortale** şi, de aceea, **egiptenii l-au adorat ca pe un zeu** şi i-au spus lui Herodot că Perseu i-a vizitat şi pe ei.

Se poate face o paralelă cu Balor, cel cu Ochiul fulgerător, din mitologia irlandeză şi cu aztecul Tezcatlipoca, cel care stăpânea razele morţii, probabil amândoi extratereştri. Nu este clar dacă Lycurg a fost sau nu confundat cu astfel de personaje. Poate că a fost contemporan cu Homer sau chiar cu Solomon, în vremuri în care extratereştrii se manifestau activ pe Pământ.

Credinţa că **Lycurg** a fost inspirat de Celeşti a fost întărită de tradiţia conform căreia, **după ce a dat Spartei legile, el ar fi hotărât să-şi sfârşească viaţa într-un exil voluntar, la fel ca Lao-Tze** care, după ce i-a învăţat taoismul pe chinezi, s-a retras în munţi, ultima dată fiind văzut urcând pe un munte, spre nori.

Cretanii susţineau că Lycurg a murit în Pergam, alţii spuneau că în Cirrha, iar unii afirmau că a murit în Elis, fără ca cineva să cunoască adevărul. Câteva secole mai târziu, spartanii au ajuns să creadă că Lycurg nu a fost om, ci zeu şi **i-au construit un templu** în care i se aduceau sacrificii anuale şi cele mai mari onoruri. Oare, Lycurg a fost luat în ceruri, precum Quetzalcoatl, cel care a dat legile în Mexicul antic ?

Pitagora – erou la Troia, Apollo – la Crucea Roşie...

Cam în secolul VI î.e.n. a trăit **poetul Aethalides**, un povestitor, **fiul lui Mercur, care avea darul de a se afla atât printre morţi, cât şi printre vii**, în anumite intervale de timp. Se spunea despre el că a călătorit atât în Hades, cât şi deasupra Pământului, ceea ce ne aminteşte de Enoh. Acest Adamski antic şi-a descris revelaţiile într-un poem, din nefericire, pierdut.

Pitagora susţinea că este reîncarnarea lui Aethalides, sugerând că poetul a fost unul dintre cei iniţiaţi de extratereştri. Din lirica rafinată a poetei Sapho, acest talent suprem şi pasional din Lesbos cântând pasionant dragostea au rămas numai câteva fragmente. **Anacreon** a cântat veselia dată de vin, iar **Philoxenus**, marele poet ditirambic, a scris un poem rabelaisian despre **norul-navă al lui Zeus**, mult mai interesant decât fadele noastre cărţi referitoare la „farfuriile zburătoare”.

În jurul anului **400 î.e.n.**, Philoxenus, aflat **la curtea lui Dionysos din Sicilia**, fiind obligat să asculte **versurile proaste ale regelui**, a sugerat că cea mai bună modalitate de a le corecta era **să tragă o linie neagră pe toată suprafaţa paginii.** Jignit, regele **l-a trimis ca sclav în carierele de piatră.** Mai târziu, după eliberarea sa, **Dionysos i-a recitit poemul**, fiind iarăşi întrerupt de **Philoxenus**, care **l-a implorat**, iritat, **să-l trimită din nou la cariere**, decât să fie pedepsit să asculte asemenea prostii. Un exemplu foarte bun pentru criticii noştri de la televiziune !

Pitagora, înţeleptul din Samos, care a avut perioada sa de înflorire în secolul VI î.e.n., a fost **considerat** de Diodorus Siculus **un zeu** coborât printre oameni. El era înzestrat nu numai cu o mare elocvenţă, dar şi cu un caracter temperat şi o memorie prodigioasă. El **credea în reîncarnarea sufletelor şi îşi amintea că a fost unul dintre eroii de la Troia - Euphorbus - care a fost ucis de Menelau.**

Callisthenes spunea că Pitagora a fost **primul care a introdus geometria în Grecia**, aducând-o din Egipt. Înţeleptul **recomanda o viaţă simplă** şi îşi sfătuia discipolii să mănânce carnea neprăjită şi să bea doar apă. Pitagora îşi numea principiile *Philosophia* sau *Dragoste de Înţelepciune*. El **afirma că, din cauza slăbiciunilor omeneşti, nimeni nu este înţelept** dar că toţi oamenii ar putea deveni „iubitori ai înţelepciunii" sau „filozofi".

Ammianus Marcellinus relata că **Pitagora căpătase toate cunoştinţele sale de la druidul hiperboreu Abaris, preot al lui Apollo**, care nu mânca hrană pământească şi care zbura prin aer pe „săgeata lui Apollo", ca un extraterestru. Suidas povestea despre **prezenţa lui Apollo în Atena şi Sparta, unde îi învăţa pe oameni cum să lupte împotriva bolilor.**

După spusele lui Suidas, aşa-numita doctrină pitagoreică ar fi fost o adaptare a filozofiei antice britanice*. Mai târziu, Cezar scria că **druizii** erau renumiţi pentru cunoştinţele lor religioase şi de astronomie. **Studenţii** din vestitele lor colegii erau **iniţiaţi în Mistere timp de 20 ani**, dovadă a unei înţelepciuni profunde.

Pitagora povestea şi despre întâlnirile sale cu zeii, oamenii având convingerea că Înţeleptul făcuse călătorii miraculoase în jurul Pământului, referindu-se implicit la prietenia sa cu fiinţe din Spaţiu. Când **populaţia din Crotona a ars până la temelii templul în care se refugiaseră Pitagora şi adepţii săi**, Celeştii au ajuns, probabil, prea târziu, Înţeleptul căzând astfel pradă flăcărilor.

Teleportări, decorporalizări, călătorii pe alte planete !

Misterioasele dispariţii de oameni din zilele noastre au condus, ca şi în trecut, la numeroase speculaţii privind răpirea lor de către extratereştri. Legendele din multe regiuni povestesc despre **eroi plecaţi într-o Ţară a Tinereţii fără Bătrâneţe, unde au trăit alături de Nemuritori**, dincolo de spaţiu şi timp, probabil pe o altă planetă. **Uneori**, aceştia **se întor-ceau**, dar îşi găseau familia şi prietenii morţi şi îngropaţi de multă vreme, **devenind brusc şi ei foarte bătrâni şi murind.**

Epimenides, poet şi profet celebru din Creta (prin sec. **VII î.e.n.**), pe când era copil a fost trimis de tatăl său să caute o oaie rătăcită. Adăpostindu-se într-o peşteră de soarele care ardea cu putere, a căzut într-un somn adânc, care a durat 57 ani. La întoarcerea printre ai săi, a constatat cu uimire că fratele său era bătrân. Când Solon l-a chemat pe Epimenides - în 596 î.e.n. - să scape Atena de molimă, el **a făcut multe minuni**. Protectorul său era Zeus cretanul. Tradiția îi atribuie o teogonie, o critică şi numeroase scrieri misterioase.

---

* **N. edit.:** Pythagora (560 - 500 îen) era ionian, deci de origine pelasgică. Era supranumit „Tracul". Celţii sunt urmaşii cimmerienilor, care au locuit timp de secole tot în Asia Mică. Druizii doar continuau tradiţiile preoţilor geto-daci, într-o vreme în care „civilizaţia" din Vest era la nivel de... neolitic. Vestul a fost civilizat din Est şi nu invers !

Influența lui Epimenides trebuie să fi fost foarte puternică, pentru că, **600 ani mai târziu, Apostolul Pavel cita**, în *Epistola către Titus*, **cuvintele sale referitoare la poporul cretan**: „*Unul dintre ei, chiar un profet de-al lor, a spus: cretanii sunt întotdeauna mincinoşi, cruzi, josnici* ". Cuvinte foarte dure ! În războiul cu Proconnesus, spartanii l-au făcut prizonier pe Epimenides şi l-au condamnat la moarte pentru că refuza să le facă profeții favorabile. **Cretanii credeau că a trăit 300 ani şi l-au venerat ca pe un zeu**.

Oricât de fantastic ar părea, somnul său din peşteră timp de 57 ani ar putea să aibă o explicație care să ascundă **plecarea sa pe o altă planetă**, unde a dobândit cunoştințele pe care trebuia apoi să le împărtăşească pământenilor. Povestirile despre **puterea lui de a ieşi din propriul trup** sugerează posibilitatea sa de a face călătorii astrale, asemenea Marilor Inițiați sau, poate, deplasări cu nave spațiale. Viața nefiresc de lungă a lui Epimenides ne aduce aminte de contele de **Saint Germain**, care **pretindea că a trăit câteva secole**. [106]

Un alt călător astral a fost **Aristeas din Proconnesus**, cunoscut scriitor, citat de Longinus, care a trăit în secolul III î.e.n. La un moment dat, acesta a dispărut din Cyzicus, un oraş prosper din apropierea Mării Marmara, şi a reapărut la Metapontum, lângă Taranto, unde a propovăduit cultul lui Apollo. **A fost o autoritate pe inaccesibilele tărâmuri ale hiperboreilor** *. Ne putem întreba dacă nu cumva aceste călătorii erau făcute cu nave spațiale.

Puținele dovezi existente ar putea sugera că Lycurg, Aethalides, Pitagora, Epimenides şi Aristeas, ca şi contemporanii lor, profeții din Israel, au fost **inspirați de extratereştri**.

Inteligența Supremă şi demonii - veghetorii oamenilor

Filozofii vorbeau despre zei destul de vag, ezitând, probabil, să dezvăluie învățăturile esoterice ale Misterelor. În general, erau mai mult interesați de om. Platon, Aristotel şi urmaşii lor au studiat relația Om-Univers, precum şi problemele abstracte referitoare la comportamentul uman, dragoste, justiție, educație şi concepții practice privind statul ideal.

Era epoca sofiştilor, printre care se numără şi **Socrate**, care era preocupat de etică şi de natura realității, apărându-şi ideile în dispute aprige cu iritabilii atenieni fără să îi mai rămână timp şi pentru speculaţii despre extratereştri. Când Socrate vorbea de *daimon*-ul său, se referea la glasul conştiinţei, la eul său interior. Totuşi, **Platon** a scris în *Legi* (713 AD) că: **„Daimones** ***sunt o rasă superioară, inferioară zeilor;*** *ei au fost* ***creaţi pentru a veghea la problemele oamenilor."***

---

* **N. edit.**: Într-adevăr, inaccesibile ! Până în sec. I en, generalii români nu aveau curajul să treacă Dunărea, pe un pământ sfânt, pe care îl credeau apărat de zei şi de... albine (ca şi grecii). Singurul care a îndrăznit să treacă Fluviul Sfânt a fost Alexandru, după ce i-a adus jertfe o noapte întreagă zeului Oceanos/Istru...

Această definiţie ar putea susţine ideea existenţei unei rase cereşti sau a unor fiinţe venite din Spaţiu.

În *Phaedra* (246 F), descriind divinul ca frumuseţe şi bunătate, **Platon** adăuga:

*„****Zeus****, conducătorul cel puternic, ţinând hăţurile unui cal înaripat, domnea în cer, comandându-le tuturor şi având grijă de toţi, fiind* ***însoţit de zei şi semizei, grupaţi în unsprezece tipuri****."* *

Această concepţie ar sugera că Platon credea în existenţa Celeştilor care se deplasau cu viteză prin ceruri, asemenea zeilor în carele lor aurii, descrise cu atâta strălucire în scrierile sanscrite clasice.

Anaxagoras, prieten apropiat şi profesor al lui Euripide şi Pericle, **susţinea că o Inteligenţă Supremă este cauza tuturor lucrurilor.**

În *Historia Naturalis* (Cartea II, LIX), **Pliniu** scria:

„Grecii povestesc că, în al doilea an al celei de a 78-a Olimpiade ***(467 î.e.n.)****, Anaxagoras din Clazomenae* ***a prevăzut****, cu ajutorul cunoştinţelor sale astronomice,* ***că, peste un anumit număr de zile, din Soare va cădea o piatră*** *şi că acest fenomen se va produce în timpul zilei,* ***la Râul Caprei****, o regiune din Tracia (piatra se mai poate vedea încă şi are o culoare cafenie).* ***În acelaşi timp, o cometă va lumina noaptea****. Există, de asemenea, şi o altă piatră care este venerată la Cassandra, în locul care a fost numit Potideea şi unde, datorită acestei întâmplări, s-a întemeiat o colonie. Eu însumi am văzut o piatră care a căzut de curând în regiunea Vocenti"*[108].

În 1772, Lavoisier şi alţi membri ai Academiei Franceze au raportat faptul că pietrele nu cădeau din cer, concluzie care avea să-i pună în încurcătură pe mulţi oameni de ştiinţă.

În tratatul său de religie, **Darmiachus** scria că, în **467 î.e.n.**, un imens corp arzător s-a deplasat rătăcind prin ceruri, timp de 75 de zile, apoi s-a prăbuşit în flăcări asemenea unei stele căzătoare.

Lysandru, distinsul general spartan, **a pus capăt, în 405 î.e.n., războiului peloponeziac**, înfrângând flota ateniană la Aegospotami, în apropiere de Dardanele (Lampsacus, Propontis).

În *Viaţa lui Lysandru*, **Plutarh** declara:

*„****Lysandru*** *realizase o operă măreaţă cu un efort şi sacrificii minime,* ***încheind într-o singură oră un război*** *care, prin durata şi prin incredibila diversitate a întâmplărilor sale, le-a depăşit pe toate celelalte. Bătăliile şi tratativele acestui război au implicat zece mii de planuri*

---

* **N. edit.**: Încă o dovadă că Terra a fost un experiment galactic, la care au participat mai multe genuri de extratereştri, coordonaţi de Anu.

En.ki şi En.lil au fost „fraţi vitregi", adică din rase diferite de umanoizi...

schimbate şi au ***costat Grecia mai mulţi generali decât toate celelalte războaie purtate până atunci****, încheindu-se, totuşi, datorită prudenţei şi abilităţii unui singur om. De aceea, mulţi au crezut că rezultatul s-a datorat intervenţiei divine... Au fost unii care au declarat că* ***Dioscurii (Castor şi Pollux) au apărut deodată ca două stele gemene de o parte şi de alta a navei lui Lysandru****, strălucind deasupra cârmei tocmai atunci când acesta se îndrepta spre duşman"*[109].

Comentând **înfrângerea Spartei în 372 î.e.n.**, Diodorus Siculus scria:

*„****O prevestire divină, de rău augur****, a anunţat căderea imperiului lor, pentru că* ***mai multe nopţi la rând s-a văzut pe cer o mare torţă arzând****, numită din cauza formei sale «raza înflăcărată» iar, puţin mai târziu, spre surpriza lor, spartanii au fost înfrânţi într-o mare bătălie, pierzându-şi în mod definitiv supremaţia"*[110].

Callisthene[111] îşi amintea **apariţia** similară a **unei trene de foc**, care a fost observată **înainte ca marea să înghită două oraşe din Achaia**, Buris şi Helice, în **373 î.e.n.** Diodorus Siculus s-a referit şi el la imaginea unei torţe apărute pe cer înainte de cutremurele şi revărsările de ape care au distrus oraşele din Peloponez. Aristotel, care avea atunci 11 ani, jura că a fost vorba de o cometă.

Destinele oamenilor – scrise în ceruri de Zeul Suprem

În Antichitatea îndepărtată, oamenii venerau stelele ca fiind lăcaşurile zeilor, acei Regi Divini care au adus civilizaţia pe Pământ. Cunoştinţele psihice ale Învăţătorilor Celeşti susţineau că **stelele emit vibraţii foarte puternice, care influenţează gândirea oamenilor**, descoperire făcută şi de radio-astronomii actuali, care studiază radiaţiile ce afectează subtil creierul uman. **Astrologia poate fi doar o rămăşiţă a unei minunate Înţelepciuni** care considera Universul drept o manifestare a Voinţei Supreme a Creatorului, în cadrul căreia fiecare corp ceresc exercită o influenţă ocultă asupra întregii vieţi inteligente.

Grecii, ca şi strămoşii lor indo-europeni *, manifestau un **respect mistic faţă de stele**, atrăgându-şi dispreţul astronomilor preocupaţi doar de calculul complicatelor epicicluri. Constelaţiile se deplasau pe bolta cerească cu frumuseţea lor senină. Această perfecţiune l-a convins pe Platon că zeii există, căci o mişcare atât de grandioasă, neîncetată, nu putea fi decât de origine divină.

Filozofia stoică a lui Zenon, în jurul anului **310 î.e.n.**, susţinea că **totul vine de la Zeul Suprem** şi că, **la sfârşitul Marelui An, totul se va reîntoarce la acest Zeu, conform planului divin.** Stoicii credeau că **Zeul Suprem avea scrise în ceruri** - într-un limbaj celest - **destinele oamenilor**, reactualizând astfel o doctrină veche de mii de ani.

---

* **N. edit.:** Anterior, autorul afirma că grecii sunt urmaşii aheilor veniţi din nord-vest, adică din Occident... Deşi noţiune occidentală falsă din secolul XIX, indo-europeni ar însemna migraţie din est...

Astrologia, care încuraja determinismul, supunerea în fața sorții, a fost aprig combătută de creştinism. Totuşi, superstiția s-a înrădăcinat adânc în sufletele grecilor, reminiscență a unei religii cosmice, a memoriei colective despre ființele venite din Spațiu.

Cu o erudiție fantastică, d-na H.P. Blavatsky[112] a urmărit simbolismul zodiacului - centura celestă - din India în Babilon, Egipt, Israel şi Grecia. **La origine**, au fost cunoscute **numai zece semne zodiacale**, la care se mai adăugau **încă două, mistice, înțelese numai de Inițiați**. Unul dintre acestea era **Scorpionul**, semnul Balanței fiind adăugat mai târziu de greci. Semnul **Balanței** - Libra - avea o semnificație ocultă cu totul deosebită, reprezentând balanța forțelor opuse care susțin un Univers al armoniei.

Învățătura esoterică susține că Libra a fost inventată de greci înaintea scrierii cărții *Genezei*, sugerând astfel existența în vechea Grecie a unei înțelepciuni anterioare, încă din cea mai îndepărtată Antichitate.

Semnificațiile astrologice la vechii greci au fost relevate într-o interesantă teză a mitologului francez Jean Richter. În *Géographie sacrée du monde grec*[113] , autorul pare să fi elucidat, după minuțioase analize ale simbolismului religios al grecilor antici, faptul că **pe circumferința unui cerc cu o rază de 1.000 de stadii** (circa 160 km), **cu centrul în sanctuarul sfânt de la Delphi**, centrul întregii lumi elenice, mijlocul întregului Pământ, **se aflau 12 locuri celebre, fiecare asociat unui semn din zodiac***: Cephalonia-Berbecul, Olympus-Taurul, Sparta-Gemenii, Cythera-Racul, Hermione-Leul, Atena-Fecioara, Theba-Balanța, Chalcis-Scorpionul, Pelion-Săgetătorul, Edessa-Capricornul, Klea-Vărsătorul, Kassiope-Peştii.

Templele şi monedele din aceste locuri conțin simbolul zodiacal respectiv, coincidențe care solicită explicații complete. Totuşi, a apărut o confuzie totală atunci când dl. Richter a dezvăluit un **cerc similar, cu centrul în Sardis, Asia Mică**, a cărui circumferință intersectează linia țărmului pe care erau plasate oraşele Patra, Xanthus, Side şi alte aşezări cunoscute în Antichitate.

O asemenea corespondență uimitoare între aceste oraşe şi semnele zodiacului sugerează faptul că ele nu ar fi fost bazate pe o geografie locală şi pe necesitățile populației, ci sunt **conforme planului zodiacal al Puterilor Divine**, explicație mai bizară decât faptele în sine. Întăriturile preistorice de pământ dintre Glastonbury şi Somerton au fost interpretate de d-na K.E. Maltwood[114] ca semnificând zodiacul din Somerset - simbolul celei mai vechi învățături esoterice asociată cu Învățătorii din Spațiu. În vremuri îndepărtate, existau - în mod aparent surprinzător - legături strânse între Grecia şi Britania **.

---

* **N. edit.:** 12 era un număr sacru pentru pelasgi. 12 triburi s-au împrăştiat în lume din Dacia, ionienii, etruscii, sumerienii au avut câte 12 cetăți, Zeii cei Mari erau 12 etc. Templul de la Delphi a fost ridicat de traco-geți.

** **N. edit.:** „Atât de strânse" şi atât de bine cunoşteau grecii Britania, încât, în sec. I en, Diodor din Sicilia credea că Insula era... cât Europa iar Marea Mânecii era străbătută cu căruțele !!!

Astronomia antică – de secolul XX !

Impresionantele dovezi oferite de dl. Richter ar implica, desigur, faptul că **în Antichitatea îndepărtată au existat hărți care detaliau regiunile estului mediteranean, necesare pentru fixarea precisă a așezărilor pe cercul sacru.** Această presupunere a fost ridiculizată, însă, de cercetătorii care sunt convinși că vechii greci au fost un popor primitiv.

De fapt, **în trecutul îndepărtat, au existat hărți foarte precise.** Astfel, harta lui Piri Reis prezintă o Antarctică lipsită de ghețuri. **Relatări egiptene antice din anii 5000 î.e.n. vorbesc despre Norvegia, Elveția, Congo și Indonezia.** Prin **240 î.e.n.**, **Eratosthene**, bibliotecar-șef la Alexandria - **a calculat circumferința Pământului** ca fiind de 24.670 de mile, valoare doar **cu circa 200 de mile mai mică decât cea reală**, ceea ce ar indica faptul că a avut acces la vechile cunoașteri.

Cercurile zodiacale cu centrele la Delphi și Sardis, deși pot părea lipsite de sens pentru gândirea noastră condiționată de șabloane, ar putea fi cópii ale unor cercuri similare din alte regiuni. În orice caz, cunoștințele necesare trasării lor **sugerează existența unei civilizații avansate în timpurile străvechi, precum și existența unor hărți ale Pământului realizate de extratereștri.**

Studierea stelelor de către preoți, în întreaga lume, în trecutul foarte îndepărtat, a fost, poate, impulsionată de amintirile despre Celeștii Vizitatori venerați ca zei. Dar observațiile ulterioare au oferit date utile atât pentru astronomi, cât și pentru o altă categorie, mai populară, a astrologilor atât de imaginativi. **Marea Piramidă**, construită în Antichitatea îndepărtată, **presupune cunoștințe astronomice surprinzătoare.**

Pe la anul **4000 î.e.n.**, se spune că babilonienii [*] ar fi descoperit **diferența dintre anul solar și cel lunar.** În **4241 î.e.n.**, egiptenii au instituit **ciclul sothic de 1.460 ani**, bazat pe mișcarea lui Sirius sau Sothis, „Steaua Câinelui”. În **4236 î.e.n.**, ei au redactat **primul calendar practic**, iar în jurul anului **4000 î.e.n.** au dat nume și **au notat pozițiile tuturor stelelor strălucitoare** de pe cer.

Pe la 3000 î.e.n., asirienii [**] înregistrau eclipsele de Soare și de Lună, iar pe la **2650 î.e.n., chinezii** aveau hărți ale cerului care evidențiau și **cele 12 semne zodiacale**, notate de astronomii hinduși [***] cu secole înainte. În jurul anilor **2000 î.e.n.**, astronomii chaldeeni realizau **harta constelațiilor** și descopereau **perioada Saros, a eclipselor**. În **1800 î.e.n.**, britonii au ridicat **Stonehenge**, ca observator astronomic de o extraordinară complexitate [****]. Pe la **1400 î.e.n.**, astronomii hinduși înregistrau cu precizie **mişcările Lunii**, iar în 1250 î.e.n. chinezii au măsurat corect durata anului.

---

[*] **N. edit.**: E vorba, de fapt, de sumerienii migrați din România actuală...

[**] **N. edit.**: Confuzie cu akkadienii (pe atunci, încă mercenari în armatele sumerienilor), assirienii încă nu apăruseră în Istorie...

[***] **N. edit.**: În acea vreme nu existau hinduși, ci arienii vedici, migrați din Ardeal.
Pe larg în „***Dacia - Țara Zeilor***”

[****] **N. edit.**: Conform bibliografiei britanice, în istoria Insulei există un hiatus inexplicabil între 250.000-3.000 îen. Atunci, au apărut... „*agricultori neolitici, probabil din Peninsula Iberică*”, care apoi vor ridica Templul de la Stonehenge... Din 2000 îen, un nou hiatus până în 700 îen, când „*vin celții din Europa Centrală*”. (vezi „***Londra - coroana Imperiului***”). Cine pe cine a civilizat ?!

Prin **747 î.e.n.**, babilonienii au înregistrat **efemeridele Soarelui, ale Lunii şi ale planetelor** şi au stabilit **calendarul**. Există motive să credem că **unii antici foloseau telescoape**, căci, pe la 2000 î.e.n., asirienii au descris planeta Saturn ca având un inel invizibil cu ochiul liber, dar uşor de observat cu ajutorul lentilelor optice, care, de altfel, au fost descoperite în Babilon.

Multe credinţe religioase şi filozofice din Grecia antică îşi aveau originea în India şi se pare că grecii erau familiarizaţi cu o bună parte a cunoştinţelor astronomice ale Orientului. **Prin anii 600 î.e.n., vizitele extratereştrilor se reduceau la câteva zboruri de supraveghere**, zeii părând mulţumiţi să-i vadă pe oameni descurcându-se prin propriile eforturi, fără a avea nevoie de intervenţia lor. Eclipsaţi curând de noile şi atrăgătoarele filozofii apărute, Celeştii au fost reduşi la prezenţa lor în mituri vagi.

Învăţăturile pelasgilor ionieni... pentru NASA

Thales din Milet (656-546) s-a îndepărtat de vechile tradiţii şi, respingând explicaţiile mitologice anterioare, **a introdus în Grecia noile cunoştinţe de astronomie şi matematică** pe care şi le însuşise în Egipt şi Babilon şi **care i-au permis**, de altfel, **să prevadă eclipsa de Soare din 585 î.e.n.**[*]

Unele dintre ideile grecilor ne apar acum ca fiind extraordinar de moderne. Astfel, **Anaximandru** (610-547)[**] expunea concepţia unui **ciclu nesfârşit de Universuri**, lumi create prin rotaţii uriaşe ale materiei, aşa cum, mult mai târziu, a sugerat şi francezul Laplace. Tot Anaximandru, studiind fosilele din roci, **l-a anticipat pe Darwin**, susţinând că toate fiinţele vii, inclusiv omul, au evoluat dintr-o viaţă primitivă, dezvoltată în apa mării.

Pitagora (570-500) susţinea că **Pământul este rotund**, idee reluată de **Aristarh** (310-230) care **îl anticipa pe Copernic**, spunând că Pământul - rotindu-se în jurul axei proprii - se învârte şi în jurul Soarelui. Pe la **430 î.e.n.**, Meton stabilea **ciclul metonic**, conform căruia poziţiile relative ale Soarelui şi ale Lunii se tot repetă la fiecare **19 ani**.

În anii **320 î.e.n.**, **Aratus din Soli** a compus minunatul său poem *Phaenomena*[115] în care apare descrierea astronomică a cerurilor pornind de la ideile lui Eudoxus, idei bazate pe teorii egiptene referitoare la **sfera celestă** - totul în versuri - cu atât talent şi ingeniozi-tate, încât criticii s-au grăbit să-l aşeze pe autor pe plan de egalitate cu Homer şi Sofocle. El a fost celebru secole întregi iar, mai târziu, Cicero l-a tradus în limba latină.

Cunoştinţele detaliate despre constelaţiile cerului relevate de Aratus ne uimesc şi astăzi, demonstrându-ne faptul că grecii ştiau mult mai multă astronomie decât ne-am putea imagina în general. **Hipparchus** (190-120), considerat **cel mai mare astronom al Antichităţii**, a respins teoria heliocentrică a lui Aristarh. El credea că Pământul se află în centrul Universului şi a întocmit un **catalog pentru 850 de stele**, a redescoperit precesia echinocţiilor şi a explicat mişcarea planetelor, pornind de la ideea deplasării lor în epicicluri, concomitent cu rotirea lor în jurul Pământului.

---

[*] **N. edit.**: Thales (624 ! - 546), fondatorul filosofiei, ionian.

[**] **N. edit.**: Filosof ionian. A susţinut teoria sfericităţii Pământului şi a realizat prima hartă geografică.

Arhimede ştia... câte fire de nisip are Universul

În erudita sa *Historia Naturalis* (Cartea II, XXIV), **Pliniu** scria:

„Despre Hipparchus, cel pomenit mai înainte, nu se va putea spune niciodată destul, căci nimeni nu a încercat mai mult ca el să dovedească faptul că omul este în legătură cu stelele şi că sufletele noastre sunt părţi din cer. El ***a descoperit o stea nouă, apărută pe cer în timpul vieţii sale****, a cărei mişcare pe linia sa de radiaţie l-a făcut să se întrebe dacă aceasta nu era o regulă şi dacă nu cumva stelele, pe care le considerăm fixe, nu sunt şi ele în mişcare.”*

„Cel mai mare astronom al Antichităţii” nu putea, desigur, să confunde acest obiect strălucitor cu planeta Venus. Explicaţia favorită a Ministerului britanic al Aerului, aceea că asemenea lumini aeriene se datorează avioanelor care îşi fac plinul în timpul nopţii, l-ar fi uimit, desigur, pe învăţatul Hipparchus chiar mai mult decât ne uimeşte pe noi.

Pe la **1580 e.n.**, **Tycho Brahe**, marele astronom danez, relata:

„Într-o seară, ca de obicei, priveam bolta cerească. Deodată, spre uimirea mea de nedescris, am văzut spre zenit, în Cassiopeea, ***o stea radiantă de dimensiuni extraordinare****. Mut de uimire, nu ştiam dacă să-mi cred sau nu ochilor”*[116].

Astrofizicianul lituanian **Robert Vitolniek** declara la rândul său:

„Pe când urmăream ionosfera şi norii luminoşi de la observatorul Ogre din Lituania, în ziua de ***26 iulie 1965****, la ora* ***9,35****, am observat o stea extraordinar de strălucitoare, care părea să se deplaseze lent către vest. Cu ajutorul instrumentului nostru binocular ce mărea de opt ori, am putut sesiza o mică pată alungită. Telescopul ne-a dezvăluit* ***un disc de forma unei lentile****, cu un* ***diametru*** *de aproximativ* ***350 de picioare****, cu o mică protuberanţă sferică în partea centrală, clar vizibilă.* ***În jurul discului****, la o distanţă de vreo două diametre,* ***trei mingi*** *descriau lent o* ***mişcare circulară****. Toate cele patru corpuri erau de un verde-sidefat mat”*[117].

Oare şi Hipparchus văzuse un O.Z.N. care confirma prezenţa navelor spaţiale deasupra Greciei antice ?

Dezvoltarea astronomiei în Grecia a fost însoţită de speculaţiile lui **Democrit** asupra naturii atomilor, dar şi de realizările tehnice deosebite ale lui **Arhimede**. El a calculat **numărul firelor de nisip** care ar fi necesare **pentru a face un Univers** de dimensiunile propuse de Aristarh, valoarea de **10^{63}** fiind un mister la fel de actual ca şi ipotezele contradictorii ale cosmologilor din zilele noastre. Prin 580 î.e.n., **Archytas** studia principiile zborului şi a realizat un **planor**, pornind de la modelul unui porumbel; se spune că tot el ar fi inventat şi **tirbuşonul**. Pe **la 100 e.n.**, **Hero din Alexandria a utilizat puterea aburului**, anticipând motorul cu aburi al lui James Watt, care a declanşat revoluţia industrială modernă.

Este trist de remarcat că, dacă spiritul cercetător al grecilor nu ar fi fost înăbuşit de creştinii bigoţi, Omenirea s-ar fi putut bucura acum de minunata tehnologie care va fi realizată abia prin 3500...

Alexandru şi Carol cel Mare – ajutaţi de OZN-uri !

Alexandru cel Mare, care a murit în 323 î.e.n., la vârsta de 33 ani, a lăsat lumea necucerită, dar i-a dus pe greci *, prin campanii victorioase, până în India. Aşa cum nefericita expediţie a lui Napoleon pe Nil a readus în actualitate gloria adânc îngropată a Egiptului, tot astfel învăţaţii care au însoţit expediţia lui Alexandru au **îmbogăţit geniul elen cu vechea înţelepciune a Orientului**.

Posteritatea l-a adulat cu veneraţie, el însuşi considerându-se zeu. Extraordinara sa carieră meteorică sugerează, desigur, o puternică inspiraţie din partea unui *daimon* interior sau dintr-o sursă celestă. Arrian, Ptolemeu şi Megasthenes au descris viaţa şi moartea lui Alexandru până în cele mai prozaice detalii, deşi istoricii de mai târziu au înfrumuseţat-o cu minuni de o autenticitate dubioasă, care nu apar în relatările clasice.

Frank Edwards, cunoscutul reporter american, specialist în O.Z.N.-uri, citând surse din păcate nedezvăluite, afirma că *„fiinţe inteligente din Spaţiu ne privesc deja din înălţimi ”*.

El ne-a exasperat, susţinând:

*„**Alexandru cel Mare** nu a fost primul care le-a văzut şi nici primul care le-a considerat incomode. El **a vorbit despre două aparate ciudate care au coborât de mai multe ori în preajma armatei sale,** astfel că elefanţii, oamenii şi caii s-au speriat şi au refuzat să traverseze râul lângă care s-a produs incidentul. Istoricii le-au descris ca fiind nişte **scuturi mari, strălucitoare, argintii, care scuipau foc pe margini**... Obiecte care veneau din ceruri şi se întorceau în ceruri”*[118].

Acest remarcabil eveniment a fost asemănat cu o întâmplare la fel de fantastică petrecută **în timpul asediului cetăţii Tyr de către Alexandru cel Mare, în 332 î.e.n.** Citându-l pe Giovanni Gustavo Droysen şi lucrarea sa *Storia di Alessandro il Grande*, documentatul Alberto Fenoglio făcea, în „*Clypeus*” (anul III, Nr. 2), această dezvăluire uimitoare:

*„**Fortăreaţa nu putea fi cucerită**, zidurile ei având o înălţime de 50 de picioare şi o construcţie atât de solidă, încât nici o maşină de asediu*

---

* **N. edit.:** Deşi Grecia fusese cucerită de tatăl său, Filip, iar el distrusese Teba, exasperat de reaua lor credinţă, Alexandru a înrolat foarte puţini greci în armata sa. Le respecta cultura dar nu avea încredere în ei !

Cei 30.000 de soldaţi şi ofiţeri ai armatei sale erau macedoneni. Confuzie cu elenismul, o cultură creată de Alexandru.

Umanitatea a avut doi oameni colosali în Istoria sa, Alexandru Macedon şi Nicolae Teslea, iar aceştia au fost traco-români...

nu o putea distruge. Locuitorii Tyr-ului aveau cei mai mari tehnicieni şi constructori de maşini de război ai acelui timp, ***interceptând încă din aer săgeţile incendiare şi proiectilele*** *catapultate asupra oraşului.*

Într-o zi, cu totul pe neaşteptate, au apărut deasupra taberei macedonenilor aşa-numitele ***«scuturi zburătoare»*** *care se deplasau într-o* ***formaţie triunghiulară****, fiind* ***conduse de un aparat mai mare****, celelalte fiind mai mici, cam jumătate din primul. În total erau* ***cinci****. Cronicarul povesteşte că ele* ***s-au rotit încet deasupra cetăţii****, în timp ce miile de luptători din ambele tabere le priveau cu uimire.*

Deodată, ***din cel mai mare «scut» a ţâşnit un fulger scurt care a lovit zidurile şi acestea au crăpat. Au urmat alte lovituri, zidurile şi turnurile s-au năruit ca şi cum ar fi fost din lut****, deschizând astfel calea asediatorilor ce au pătruns ca un puhoi prin breşele deschise.*

«Scuturile zburătoare» ***au mai rămas deasupra oraşului până când acesta a fost complet distrus****, apoi au dispărut cu o iuţeală nemaivăzută în înaltul cerului albastru"*[119].

Intervenţia „scuturilor zburătoare" coborâte din cer în timpul unui asediu a fost consemnată şi 11 secole mai târziu. În curioasa sa latină medievală, călugărul Lawrence scria în *Annales Laurissenses* cum, cu câţiva ani înainte, în **776 e.n.**, saxonii păgâni s-au răsculat împotriva lui Carol cel Mare şi, după ce au distrus castelul Aeresburg, au înaintat spre râul Lippy pentru a asedia **cetatea Sigiburg**.

În timp ce **saxonii** loveau castelul cu bolovani mari, aruncaţi din catapulte, **pregătind asaltul final asupra creştinilor puţini la număr**,

„...Gloria lui Dumnezeu a apărut şi s-a manifestat deasupra bisericii din fortăreaţă. Cei care erau afară, de pază - mulţi dintre ei mai trăiesc şi astăzi - au spus că au văzut ceva asemănător cu ***două scuturi mari, roşietice - a căror culoare era în continuă schimbare - strălucind deasupra bisericii*** *iar păgânii, care erau afară şi au văzut şi dânşii acest semn, au fost apoi cuprinşi de teamă şi, înspăimântaţi, au luat-o la fugă, îndepărtându-se de castel..."*[120]

Mulţimea de **saxoni** derutaţi căuta o scăpare şi, la puţin timp, aproape **toţi s-au predat lui Carol cel Mare**. Păgânii au fost atât de impresionaţi de puterea Dumnezeului chemat în ajutor de creştini, încât **s-au rugat** de aceştia **să fie şi ei botezaţi**. Călugărul Lawrence, minunându-se şi el de o asemenea intervenţie divină, a accentuat în mod deosebit faptul că mulţi dintre martori mai erau încă în viaţă, putând deci să confirme realitatea celor consemnate.

Astfel de incidente uluitoare petrecute în vremea lui Alexandru cel Mare şi apoi în timpul lui Carol cel Mare ies cu totul din tiparul gândirii noastre, deşi continuăm să îi venerăm pe extratereştrii care s-au manifestat în Israel.

Luna – în război cu Soarele, condusă de un grec !!

Orice ar spune astronomii şi filozofii despre existenţa zeilor, poporul Greciei credea cu o veneraţie plină de teamă că stelele erau locuite de nişte excentrici minunaţi, care puteau fi convinşi uşor să-i ajute pe muritorii de pe Pământ. **Cea mai fascinantă relatare despre călătorii din întreaga Antichitate este, desigur, cea a lui Lucian**, cel mai mare dintre toţi sofiştii din secolul II, **născut** pe la anul **125 e.n.** la **Samosata**, în **Siria**. Ficţiunile sale „ştiinţifico-fantastice" contrastau puternic cu *Meditaţiile* austere ale împăratului Marc Aureliu.

Un timp, Lucian a fost avocat în Antiohia, apoi a plecat în Grecia să predea retorica, dar a făcut-o cu atâta îndrăzneală încât, probabil, Demostene s-a răsucit în mormânt. Acest „Voltaire al Antichităţii" **a satirizat filozofia, religia şi cultura timpului său** cu o bufonerie veselă, care ascundea cu subtilitate bunul simţ, într-un stil simplu şi chiar graţios.

În aşa-numita *O poveste adevărată*, el **a anticipat romanele lui Jules Verne**:

„Odată, pornind de la stâlpii lui Hercule şi călătorind ***spre Oceanul de Vest*** * *ajutat de un vânt prielnic, m-am hotărât să plec într-un lung voiaj. Motivul călătoriei mele se afla în activitatea mea intelectuală şi în dorinţa de aventură, pentru că* ***voiam să aflu unde este capătul Oceanului şi ce fel de oameni trăiau de cealaltă parte a sa***"[121].

În *O poveste adevărată*, Lucian s-a simţit obligat să dea o oarecare tentă de verosimil întâmplărilor sale destul de neconvingătoare. Astfel, el a motivat eşecul călătoriei sale în Vest prin **apariţia subită a unui vârtej, care a smuls pânzele şi a ridicat corabia în aer** cam la vreo 300 de furlongi (un furlong echivalează cu cca. 200 m), purtând-o astfel timp de **şapte zile şi şapte nopţi**. În cele din urmă, aceasta a fost dusă, după calmarea furtunii, **într-o ţară mare, asemănătoare unei insule, strălucitoare şi rotundă, inundată de o lumină puternică**. Mult mai departe, călătorii au putut vedea **o altă insulă, cu oraşe, râuri, munţi şi păduri.**

Se aflau pe Lună. Lucian şi prietenii săi nu au avut timp să analizeze atmosfera sau să smulgă bucăţi de rocă, aşa cum ar fi făcut astronauţii adevăraţi, fiindcă au fost **imediat luaţi în primire de dragoni**. Au fost **urcaţi apoi pe spatele unor vulturi uriaşi ce aveau câte trei capete şi predaţi regelui Endymion, grec şi el**, care a fost răpit în timp ce dormea.

În acea vreme, **cei de pe Lună se aflau în război cu locuitorii de pe Soare**. Uimitoarele, dar ineficientele lor forţe cuprindeau arcaşi care zburau prin aer, lăsând vântul să intre prin tunicile lor largi şi astfel să-i ridice şi să-i poarte ca pe nişte corăbii. **Phaeton** a atacat cu hoardele sale de **furnici înaripate**, lungi de aproape 200 de picioare, cu **oameni având faţa de câine** - evident, de pe, Steaua Câinelui - şi cu **dansatori celeşti aruncând din praştii ridichi uriaşe îmbibate cu otravă de nalbă.**

Arma secretă cu care a fost câştigat războiul s-a dovedit a fi **o eclipsă de Soare**, căci Stăpânul din Soare i-a cufundat brusc în întuneric pe cei de pe Lună, obligându-i să se predea. Endymion a fost de acord.

---

* **N. edit.:** Grecii nu cunoşteau Oceanul Pacific, deci precizarea Oceanul **de Vest** nu şi-ar fi avut rostul dacă nu ar mai fi existat un Ocean cunoscut: Oceanos Potamos, Dunărea...

să plătească celor de pe Soare un **tribut anual de 10.000 de galoane de rouă şi să-i ajute să colonizeze Luceafărul.**

În drumul spre casă, călătorii **au vizitat planeta Venus**, apoi se pare că au rătăcit drumul, ajungând pe o insulă verde foarte plăcută, numită **Oraşul Lămpilor**, situată la jumătatea drumului dintre Pleiade şi Hyade, **lângă Oraşul Crucilor din Nori** şi, în fine, au aterizat pe mare. Din fericire, marea era calmă, astfel că, în loc să-şi împărtăşească impre-siile despre ce li s-a întâmplat, ar fi făcut cu toții o baie neplăcută. Cu toți s-au distrat de minune !

Lucian jura că nu a spus niciodată vreo minciună. Deci, putem noi să ne îndoim de această „poveste adevărată" ? Cu siguranță, relatarea sa este mult mai antrenantă decât fadele rapoarte ale astro-nauților noştri.

Spre deosebire de instruitul Pliniu, se pare că Lucian nu a cunoscut lucrările lui **Posidonius**, care **a calculat corect distanța dintre Pământ şi Lună** ca fiind de 250.000 de mile, greşind însă în minus cu circa 625.000 de mile distanța dintre Lună şi Soare.

În *Icaramenippus* sau *Omul din cer*, **Lucian** a afirmat prin intermediul lui Menippus:

„Erau deci 3.000 de furlongi între Pământ şi Lună, primul meu pas; şi; de acolo până la Soare, poate vreo 500 de leghe şi de la Soare la Cerul însuşi - la cetatea lui Zeus - trebuie să fi fost cam o zi de urcat pentru un vultur care zboară lejer"[122].

Astronauții noştri iau lucrurile prea în serios. Lucian avea mult mai mult haz !

Capitolul VIII

MISTERIOŞII ETRUSCI

Evul de Aur al lui Cronos – transformat în barbarie de Zeus...

Poeţii lirici ai Romei antice visau la trecutele vremuri ale Antichităţii, **cântând plini de regrete Evul de Aur când Saturn** [*] **domnea în pace** în ţara lor însorită şi bogată, toţi oamenii trăind sub privirea lui atentă într-o binecuvântată linişte şi în acord cu înţelepciunea cosmică. Moartea apărea rar, suferinţa era necunoscută, întregul Pământ abunda în bogăţii, oferindu-le tuturor bucuria belşugului. **Saturnia** etala o idilică splendoare, zeii coborau din ceruri şi se amestecau printre oameni, inspirând o minunată cultură pentru a civiliza Omenirea.

Un tărâm atât de prosper era, desigur, atrăgător pentru o **invazie aeriană din partea lui Jupiter**, care a pornit un război cu arme fantastice şi l-a exilat pe bătrânul Saturn în Britania. Dar, la scurt timp după aceea, **a apărut un dragon din ceruri, care a devastat Pământul**. Acesta a fost **ucis de Jupiter** după un duel titanic, monstrul simbolizând un vizitator din Spaţiu sau, poate, un astereoid rătăcitor care a făcut ravagii pe planeta noastră.

Clima a devenit deodată mai aspră, puţinii supravieţuitori ai Evului de Aur s-au refugiat în peşteri, plângând gloria trecutului. **Cataclismele ulterioare au dus la apariţia Eroilor de Bronz**, încleştaţi în bătălii fabu-loase. Aceştia au fost urmaţi de **Oamenii de Fier** - acele legiuni invincibile care, urmând vulturii lui Jupiter, **au pornit să cucerească lumea.**

Cercetătorii au presupus adesea că **romanii, parveniţii Antichităţii, având puţine tradiţii proprii, au preluat miturile de aur ale Greciei**, bucurându-se de o glorie nemeritată, căci poeţii şi politicienii, soldaţii şi filozofii, cu toţii au fost profund impresionaţi de geniul grecilor. Intelectualii din Roma discutau în limba greacă, modelându-şi stilul după marile spirite ale Atenei.

Erau însă convinşi cu toţii că, demult, însăşi propria lor ţară fusese condusă de zei. **Ennius numea Latium *„ţara saturniană"***. Varro a relatat că **pe una din cele şapte coline ale Romei** se afla un oraş vechi numit Saturnia, ce avea un templu închinat lui Saturn. Junius menţiona prezenţa unei porţi saturniene şi a unor case foarte vechi, cu ziduri saturniene, rămăşiţe ale unui îndepărtat şi mândru trecut.

Legenda lui **Saturn** care a domnit în Italia într-un Ev de Aur şi a fost **uzurpat de Jupiter**, distrugându-se astfel **minunata civilizaţie** care a

---

[*] **N. edit.:** Evreii l-au transformat pe Saturn/Cronos/Zalmoxe în... Satana iar semnul său de putere, 666 („de trei ori puternic", ziceau geţii) în semnul diavolului ! Explicabil, pentru că Mar.duk/Cronos/Zalmoxe fusese cel mai de temut adversar al zeului lor Enlil/Jupiter/Iahve...

degenerat spre barbarie, a înfierbântat imaginaţia oamenilor de-a lungul mileniilor. O tradiţie atât de adânc înrădăcinată, transmisă cu sfinţenie de memoria colectivă generaţie de generaţie, a fost mai mult decât un mit ademenitor, pentru cei antici fiind de fapt o istorie adevărată. Dacă aceste povestiri s-ar fi limitat numai la Roma, ar fi putut fi considerate simple invenţii poetice moralizatoare, deşi era puţin probabil că Iulius **Cezar şi Augustus** ar fi fost mândri să ştie că descind din zei, întrucât ei **nu credeau în extratereştri**.

Toate popoarele din Antichitate i-au venerat pe acei Străini minunaţi veniţi din stele care au civilizat Omenirea şi care, după războaie cumplite şi nenumărate cataclisme, s-au întors în ceruri, lăsându-i pe oameni să-şi reconstruiască lumea distrusă.

Terra – ocupată... de milioane de ani de pigmei şi uriaşi de 9 m !!

Vorbind despre vechimea omului, Ovidiu l-a citat pe **Pitagora** care susţinea că **văzuse cum ceea ce fusese odată uscat se transformase în mare şi cum pământul se înălţase acolo unde înainte fuseseră oceane**; s-au găsit scoici la mari distanţe de valurile Oceanului şi au fost descoperite **ancore străvechi pe vârfurile munţilor**.

Într-un articol despre **uriaşi**, din *„London Mirror"* - vol. 35, 11 ianuarie 1840 - se vorbea despre un schelet descoperit în anul 1548 **lângă Palermo**, care avea o lungime de vreo **30 de picioare** *, despre un altul descoperit mai târziu ce avea **32** de picioare şi despre un al treilea de **30** de picioare. Două schelete şi mai lungi au fost descoperite **lângă Atena**.

În 1705 a fost dezgropat **lângă Valencia** un schelet ce măsura **32** de picioare. De asemenea, *Jurnalul Literar* al abatelui Nazari a relatat că în **Calabria** a fost exhumat un corp care măsura **18** picioare romane, fiecare măsea cântărind în medie o uncie **. În timpul consulatului lui Lucius Flaccus, pe vremea războaielor cretane, *„când apele s-au retras într-o crăpătură adâncă, plină de pământ"*, a fost găsit scheletul unui om ce măsura 33 de coţi - adică aproape **15** picioare.[123]

Regii Divini coborau din cer pe acel continent din jurul Polului Nord pentru a-i învăţa pe hyperboreeni artele civilizaţiei. După multe secole, mulţi oameni trebuie să fi migrat spre sud, oprindu-se în însorita peninsulă de la Marea Mijlocie, dintre ei mulţi fiind uriaşi.

Dr. Louis Leakey a stabilit că ***Keyapithecus Africanus*** are o vechime de **20 milioane ani**, iar printre fosilele **Miocenului timpuriu***** s-au găsit **unelte din silex, fin cizelate**.

În august 1958, dr. Johannes Huerzeler, un paleontolog elveţian care făcea cercetări într-o mină de cărbuni de la Baccinelle, lângă Grasseto, în centrul Italiei, la **100 de mile** distanţă **de Roma**, a descoperit printre straturile de cărbune, la o adâncime de 600 de picioare, **un schelet întreg, asemănător scheletului uman**, *Oreopithecus*, care în mod aparent a trăit în Italia **în Carbonifer - epoca pădurilor gigantice**. Mult timp după moartea acelei ființe, copacii au fost carbonizați dar, printr-un miracol, scheletul a fost prins într-un strat de pământ şi, astfel, s-a păstrat intact. Dacă scepticii resping ideea că acesta este cel mai bătrân italian, ar accepta ei oare ipoteza aterizării pe Pământ - în timpuri foarte îndepărtate - a unor extratereştri ?

---

* **N. edit.**: 9,144 m ! Un picior = 30,48 cm.

** **N. edit.**: O uncie = 28,350 grame.

*** **N. edit.**: Miocenul - perioada 23 - 3 milioane ani în urmă.

Charles Fort enumeră mai multe **obiecte de metal încorporate în roci găsite la mare adâncime**. Tot el vorbeşte despre un cub de metal descoperit într-un bloc de cărbune dintr-o mină din Austria, în 1885, şi care se presupune a fi din oțel. Dr. Gurst de la Muzeul de Istorie naturală din Viena[124] l-a analizat şi a stabilit existența unui procent ridicat de fier în combinație cu mangan şi sulfuri de mangan, fără nici o urmă de nichel, crom şi cobalt. Deci, în mod sigur nu era un meteorit, ci doar **oțel pur**. Să fi fost fabricat acest cub **în epoca terțiară** sau a căzut în pădurea primitivă dintr-o navă spațială ?

Dr. M.K. Jessup[125], distins cercetător al O.Z.N.-urilor, a cărui moarte misterioasă este atribuită unor cauze extraterestre, susținea că în cea mai îndepărtată Antichitate, **pe întregul Pământ, înflorise o civilizație a pigmeilor**, care ar fi existat încă din Miocen, **cu** aproximativ **33.000.000 ani în urmă**. Relatări iezuite susțin că astfel de pigmei **ar fi trăit până în secolele XVI-XVII în munții Elveției**, unde au fost găsite rămăşițe umane de dimensiuni mici, vechi de aproximativ 9.000 ani.

Omul de Cro-Magnon – „european”, cu fața lată...

Pe pereții peşterii Thayagin din Elveția sunt desenați reni păscând şi, de asemenea, un om alergând alături de două capete de cai, ambele **imagini vechi de cel puțin 50.000 ani**. Desenele sunt extraordinare, putând concura cu orice pictură animalieră modernă. **Omul de Cro-Magnon**, apărut cu multe milenii mai târziu, **era mai înalt, avea fruntea lată, capacitatea creierului era mai mare şi se pare că era superior multor tipuri umane actuale**. Desenele sale de pe pereții peşterilor dezvăluie **credința sa în viața de după moarte**, ceea ce presupune o inteligență rafinată. Craniul Omului de Cro-Magnon era atât de bine dezvoltat, încât este greu de crezut că acesta se trage din brutalul Om de Neanderthal, cu fruntea atât de îngustă *.

Pare mai credibil ca o catastrofă cosmică sau asteroizi proveniți din distrugerea planetei Maldek ** să fi avut un efect atât de dăunător asupra Pământului, încât să fi produs mutații ale speciilor. Sau poate că Sistemul nostru Solar a fost afectat de radiații cosmice de un potențial mai ridicat, ce au exercitat o influență rapidă și decisivă asupra embrionului uman, producând bărbați și femei mai evoluați, atât fizic, cât și mental. Oamenii de Cro-Magnon ar putea fi supreviețuitorii din Atlantida sau poate chiar de pe planeta Maldek, ceea ce nu e decât o ipoteză fantastică. Totuşi, dacă Pământul ar fi pus peste milenii în situația de a fi distrus, este sigur că exemplarele cele mai reuşite ale speciei umane ar fi trimise în Spațiu pentru a popula o altă planetă.

---

* **N. edit.:** Grecii numeau „noul tip de om”... european. În traducere: „cu fața lată”.
Deci, rasa albă actuală a fost creată în Europa, n-a venit din... Israel, cum încearcă unii (de ex. Petre Roman) să ne convingă...

** **N. edit.:** Marduk. Denumire dată de sumerieni planetei de origine a zeilor, după numele fiului lui En.ki/E.A., creatorul Omenirii.
Mar.duk/Ram.duk e totuna cu Cronos, Saturn, Ra(m) şi... Zalmoxe.
Pe larg, în „***SECRETELE TERREI*** ”

Dovezi ale existenței unor civilizații antice se acumulează încetul cu încetul. Geologii ruşi, în timp ce prospectau zonele cele mai inaccesibile ale munților Tien-Shan din **Asia Centrală**, au fost uimiți să descopere mormane de zgură şi **cazmale de bronz foarte uzate**, galerii şi mânere de unelte din Paleoliticul superior, ceea ce înseamnă că **tehnica mineritului era cunoscută cam în 15.000 î.e.n.**

Făcând săpături la Cayanu, lângă Ergani, în **sud-estul Turciei**, Dr. Robert J. Braidwood (de la Institutul Oriental al Universității din Chicago) a descoperit trei ace sau sule de metal, vechi de circa 9.000 ani, fapt ce l-a făcut să afirme că obiectele respective erau o dovadă că **oamenii locuiau acolo de cel puțin 100.000 ani.**

Bijuterii minunate, obiecte decorative şi săbii găsite în mormintele din Epoca Bronzului din întreaga lume dovedesc o artă desăvârşită, o delicată îndemânare şi o metalurgie avansată, fiind mult superioare relicvelor grosolane din **Epoca Fierului**, ceea ce sugerează un **declin al inteligenței şi al tehnicii umane**. Astfel, putem face doar presupuneri despre minunile greu de imaginat din Evul de Aur, când Pământul era condus de extratereştri.

Agartha – sediul atlanților ?

Se spune că **Saturn i-ar fi întemnițat sub pământ pe Ciclopi**, acei Titani, fabuloşii El-i, supraviețuitori ai vechii civilizații uraniene, care au lucrat arme fascinante pentru a-l ajuta pe Jupiter. În *Eneida*, Vergiliu respectă tradiția conform căreia ar fi existat un tunel între peştera din **Cumae - lăcaşul Sibilei** - şi lacul Avernus, prin care Eneas a coborât în lumea subterană. După acel zbor tragic din Creta minoică, **Dedal a aterizat la Cumae**, rămânând o vreme printre troglodiții şi meşteşugarii care populau lumea subterană. Primii creştini şi-au găsit refugiul în **catacombele Romei, un labirint subteran existent dintr-o Antichitate îndepărtată.**

Legendele sud-americane vorbesc despre **lungi tuneluri** ce ar exista **pe sub Munții Anzi** şi care ar fi fost construite de una din cele mai vechi rase (poate El-ii) descendentă din ființele venite din Spațiu. **În aceste tuneluri, incaşii din Peru şi-ar fi ascuns comorile** din calea lui Pizarro şi a conchistadorilor jefuitori.

Unii senzitivi susțin că alte tuneluri ar conduce spre o civilizație subterană, aflată la o adâncime de sute de mile, numită **Agartha**, unde trăiesc **urmaşii atlanților**, idee greu de acceptat pentru modul nostru condiționat de gândire.

Dr. Constantino Cattoi - cunoscut arheolog italian - a descoperit

figuri gigantice din piatră, inclusiv sculptura monstruoasă a unui sfinx, pe o colină din apropiere de Trapani, **în Sicilia**, ca şi pe muntele Argentario, în Orbatello, Italia. Acestea sunt **asemănătoare cu figurile sculptate aflate pe platoul Maracahuasi din Peru**, având o vechime de 100.000 sau poate chiar de 1.000.000 ani, fiind mărturia existenței unei rase foarte inteligente de uriaşi, asociată extratereştrilor.

Faptul că existența omului în Italia e foarte îndelungată este susținut şi de descoperirea unui sit paleolitic la Terra Amata, **lângă Nisa**, în sud-estul Franței. Aici au fost găsite **cele mai vechi dovezi ale unor lucruri făcute de mâna omului**: nişte locuințe din lemn cu o lungime de 49 picioare şi o lățime de 20 picioare, construite din butuci cu diametre de 3 inci de către vânătorii de acum vreo **300.000 ani**. Săpăturile efectuate au adus la lumină aproximativ **35.000 de obiecte**, în special unelte din piatră, foarte variate, resturi din lemn ars, oase de iepuri, de urşi şi chiar unele aparținând unui strămoş al mamutului, coarne de cerb şi excremente umane fosilizate.

Când s-a format plaja, **Marea Mediterană avea un nivel mai ridicat cu 85 de picioare față de cel actual**, acoperind cea mai mare parte a câmpiei Nisei, şi având țărmul la acest sit paleolitic.[126]

Lângă muntele Bego din **Alpi**, într-un pustiu peisaj lunar, cu stânci golaşe şi culmi sălbatice, se dechide **Valea Minunilor** pe ai cărei pereți de stâncă se pot vedea aproape **40.000 de semne misterioase**, reprezentând oameni, animale cu coarne, arme şi un magician amenințător, cu o înfățişare ciudată. O parte dintre aceste desene, răspândite pe o supafață mai mare de **10 kmp**, înfățişează o mulțime numeroasă de **oameni care par că se roagă Soarelui**. Desene asemănătoare există şi în **Valea Camonica**[127] - tot din Alpi - situată între Milano şi Bolzano, fiind datate **2000 î.e.n.**

Unul dintre oamenii înfățişați aici îşi ridică mâinile spre un cerc aflat la înălțime şi al cărui centru e marcat printr-un punct. O **altă schiță seamănă cu o farfurie zburătoare** care a aterizat. Sunt cinci cercuri concentrice, care au în partea inferioară două bare asemănătoare unui suport, iar în partea centrală inferioară se vede şi un alt suport, mai lat. La Caven, Voltellina, s-au găsit desene în formă de potcoavă, având semne triunghiulare la exterior. Alte desene, reprezentând cercuri, au în interior un fel de cruce, trei protuberanțe în afară precum şi un alt cerc mai mic legat printr-o linie şi un pătrat în relief.

În 1968, profesorul Francesco Ranaldi - director al muzeului din oraşul italian **Potenza** - a descoperit, într-o **peşteră** de pe culmea unei coline din apropiere - cunoscută sub numele Tuppo del Sassi -, o serie de picturi semnificative, dominate de **imaginea unui monstru cu mai multe capete şi mai mulți ochi**. El credea că ar fi vorba de o divinitate şi adăuga:

„Este, cu siguranță, cel mai important detaliu din această pictură... o ființă imensă, de sex masculin, având ***şase protuberanțe laterale şi una în dreptul capului****, cu* ***două picioare*** *pe care le târăia, precum şi o* ***coadă lungă****, ca şi şopârla"*[128].

Astfel de figuri umane cu mai multe protuberanțe în dreptul capului au fost găsite **şi în Uzbekistan**. Alexandru Kazanțev susținea că ele ar reprezenta vizitatori din Spațiu purtând **costume de cosmonauți.**

Desenele preistorice respective ne duc cu gândul la celebrul „Marțian” din frescele sahariene din **Tassili** sau la picturile care-l înfățişează pe **regele Chip-San din Kyushu, Japonia, întâmpinând şapte farfurii zburătoare**, sau chiar la acele uimitoare imagini pe stânci descoperite de Dr. Marcel Homet în apropierea **Amazonului**. Fascinante picturi rupestre ale unor posibili extratereştri au mai fost descoperite şi în Scandinavia, Spania, Austria, Africa de Nord şi Africa de Sud, dovadă că **aceşti vizitatori au străbătut întreaga lume.**

Imprimări stranii având forma unei cupe au fost descoperite pe o stâncă de lângă lacul Como, acest model repetându-se şi în munți din Scoția, China, Algeria şi Palestina, ceea ce l-a făcut pe Charles Fort să se întrebe - în acelaşi stil ciudat - dacă nu cumva vreo forță electrică din Spațiu a marcat pe Pământ aceste semne cosmice, pentru a-i ghida pe exploratorii rătăciți.

Imperiul vast al atlanților şi „invadatorul Hercule”

Preoții egipteni îi spuneau lui Solon că, prin anii 10.000 î.e.n., **atlanții stăpâneau un imperiu vast**. După cucerirea Italiei şi a Libiei, aceştia au atacat Grecia şi Egiptul, fiind opriți de eroicii atenieni. Drept urmare, atlanții s-au întors în imperiul lui Poseidon, care ulterior s-a scufundat după un mare cataclism. **Atlanții, mari navigatori**, erau moştenitorii strălucitoarei culturi a Lemuriei, scufundată şi ea, cultură pe care au adus-o şi în țările mediteraneene.

Se spune că Inițiații din Atlantida ar fi ridicat o mare piramidă prin anii 80.000 î.e.n.[*] şi că ar fi construit temple şi oraşe în străvechea țară a lui Saturn. Glorioasa istorie a Italiei poate fi mai veche cu multe milenii decât ne-o imaginăm. Distrugerea aproape totală a scrierilor face ca **întreaga cronologie a Antichității îndepărtate** să fie **foarte neclară**, multe evenimente distanțate în timp putând fi amestecate într-o singură epocă, ceea ce face imposibilă orice datare precisă.

O confirmare a invaziei atlanților este, poate, şi relatarea lui Dionysius din Halicarnas, referitoare la **invadarea Europei de către Hercule**, aflat în fruntea unei armate imense, venind **probabil** din Erytheia - Insula Roşie din Vest. Calpe - Gibraltarul de astăzi - şi Abyla - din partea opusă, pe coasta africană - erau numiți Stâlpii lui Hercule, probabil în amintirea atât de îndepărtată a acestui eveniment [**].

Herodot ne spune că Heracles, zeu al egiptenilor, a trăit cu 17.000 ani înaintea sa. Grecii considerau că el este fiul lui Zeus, născut în Boetia. Indiferent care ar fi fost adevărul, el a fost respectat ca un mare erou. El **a cucerit Spania, sudul Franței și a invadat Italia**, unde a fost venerat ca un zeu. Numele lui a fost dat orașului Herculaneum - despre care se spune că ar fi fost fondat chiar de el. O invazie din Vest asupra Europei, având asemenea proporții, a atras, desigur, atenția extratereștrilor.

---

[*] **N. edit.:** Eventual, pe Lună sau pe Marte, unde există în continuare ! Cea de pe Pământ a „dispărut”... Legendele fără acoperire despre Atlantide, inventate de aşa-zişi extrasenzoriali din Vest, deja nu mai au limită !

[**] **N. edit.:** Prea multe presupuneri ! Hercule a fost un semizeu din Legendele Olimpului, nu a existat nici o Insulă Roşie în Vest iar Erytheia era inițial în Delta Dunării. Coloanele lui Hercule erau Porțile de Fier, zonă în care a şi fost îngropat. Vezi ***„Dacia Preistorică”***.

Relatări din Egiptul antic, Babilon și Israel sugerează că **extratereștrii au fost deosebit de activi în Orientul Mijlociu, în timpul celui de-al treilea și al doilea mileniu î.e.n.**. Navele lor spațiale trebuie să fi aterizat și în Italia. **Megaliții din Corsica se aseamănă foarte mult cu uimitoarele statui din insula Paștelui**, iar în **Sardinia** și în insulele **Baleare** au fost descoperite **imense construcții din piatră**, mărturii ale culturii din Epoca de Piatră, înrudite cu misterioasele cercuri și dolmene din Britania.

În timpuri îndepărtate[129], Europa vestică a fost probabil devastată de o cometă. Supraviețuitorii acestui cataclism au coborât spre sud și au populat Italia. Mai târziu, ca **popoare ale mării**, ei au cucerit spațiul mediteranean, dar au fost zdrobiți în cele din urmă - după lupte sângeroase pe mare și pe uscat - de către Ramses al III-lea, în anul **1195 î.e.n.**, la puțin timp după asediul Troiei [*]. „Zeii" care au ținut partea grecilor sau a troienilor trebuie să se fi amuzat văzând că izbucnește un alt conflict, așa cum se mai întâmplase de atâtea ori până atunci.

Britanicii se vor... urmașii lui Eneas

Prin anii 1200 î.e.n., **Eneas a fugit din Troia** incendiată și, după un interludiu cu nemângâiata Dido **pe țărmurile Cartaginei**, ajutat de mama sa - zeița Venus (o extraterestră ?) - a navigat **spre Italia**. Ajuns la **Cumae**, unde și-a aflat viitorul din gura Sibilei, a coborât cu aceasta sub pământ. Apoi, împreună cu însoțitorii săi, eroul troian a navigat spre nord și, în final, **a ancorat în Tibru, fiind primit foarte bine de Latinus, rege în Latium**, despre care se spune că ar fi fost **al treilea descendent al lui Saturn**.

Bătrânul rege **i-a dat lui Eneas în căsătorie pe fiica sa Lavinia**, pentru că fusese prevenit printr-un vis că din unirea lor va lua naștere un neam destinat să stăpânească lumea. Latinus i-a arătat lui Eneas orașul antic Saturnia în care a domnit Saturn în timpul Evului de Aur. În *Eneida*, Vergiliu a descris în pagini memorabile cum eroul l-a ucis pe Turnus, regele rutulienilor, într-un duel urmărit de zei (extratereștri ?). Mai târziu, el **a fondat orașul Lavinium**, numit astfel în cinstea soției sale.

---

[*] **N. edit.**: Pelasgii erau supranumiți „popoarele mării" iar aceasta este o istorie inventată, în pur stil occidental !

Acțiunea lor a fost una de sancționare a „derapajelor " religioase din Egipt, a Greciei pentru atacarea Troiei și de întărire a Palestinei, vechi teritoriu pelasgic (de la 9000 îen !) prin „plantarea" acolo a filistinilor uriași (3 m). A avut loc în două „valuri", respinse de Ramses II (1290-1224) și Ramses III (1184-1153).

Observație: datele istoricilor nu concordă cu... textele egiptene ! În 1199 sau 1195 îen nu era Ramses III pe tron, ci Sethos II sau Siptah...

Iulius, fiul său, a întemeiat Alba Longa. Acolo, patru sute de ani mai târziu, se năşteau Romulus şi Remus, întemeietorii Romei. **Brutus - strănepotul lui Eneas** - şi-a ucis tatăl la o vânătoare şi, fiind exilat, a navigat spre Vest, spre acea insulă ascunsă în ceţuri, de la marginea lumii, locuită de uriaşi, căreia i-a dat numele său - **Britania.**[130] Asemenea legende conţin şi un sâmbure de adevăr. În mileniul al doilea î.e.n. existau legături strânse între Est şi Vest.

Armurile şi carele de luptă ale britonilor semănau cu cele troiene, iar credinţele druizilor aveau multe asemănări cu religiile timpurii din Grecia. Ar putea oare britanicii romantici să-şi caute strămoşii în trecut, până la Eneas, fiul lui Venus, în ipoteza că ar descinde cu toţii din ispititoarea zeiţă a dragostei, o minunată fiinţă venită din Spaţiu ? *

Nici un text nu a rămas din acele timpuri îndepărtate, pentru a ne oferi o explicaţie clară. Începând cu secolul X până în secolul VIII î.e.n., extratereştrii i-au inspirat pe Solomon şi pe Ilie, prin acea „Putere şi Glorie a Domnului" care colinda prin Israel şi care a vizitat, desigur, şi Italia.

Misterioşii etrusci veneau de pe „planeta"... Dacia !

În 700 î.e.n., între Arno şi Tibru a înflorit **strălucitoarea şi rafinata civilizaţie a etruscilor, învăluită încă într-un mister de nepătruns.** Cu retorica sa convingătoare, Dionysius din Halicarnas susţinea că grecii numeau acea ţară **Hesperia**, iar pe băştinaşi - **Oenotria.** Mai târziu, ţara a fost numită **Italia**, după regele ei, Italus.

Primii italieni au trăit în oraşe apărate de ziduri cu turnuri de apărare - *tyrseus* în limba greacă -, fapt pentru care au fost numiţi şi „**tirenieni**", deşi acest nume putea proveni şi de la Tyrrhenus - un al cincilea descendent al lui Zeus. Romanii îi numeau **tuscani.** Etruscii se considerau ei înşişi a fi primii locuitori ai Italiei şi îşi spuneau „**Rasena**", după numele unui lanţ de munţi din Toscana. Din această cauză, unii cercetători au susţinut că ei ar fi originari din nordul Munţilor Alpi, poate chiar **de la Dunăre.**

Herodot, cel mai mare istoric al Antichităţii, susţinea că **etruscii au venit din Lydia** - actuala Anatolie, în Asia Mică. El povesteşte intr-un stil foarte pitoresc faptul că, **în timpul unei foamete prelungite, lydienii au inventat zarurile**, jucând două zile din trei şi mâncând numai în cea de-a treia zi. După 18 ani de sărăcie, ei s-au plictisit să joace zaruri toată ziua, fără să mănânce.

În cele din urmă, **jumătate din populaţie, condusă de Tyrrhenus - fiul regelui** - s-a îmbarcat şi **a navigat spre vest, în căutare de noi păşuni.** După cercetarea fiecărei insule pe lângă care au trecut, aceşti piraţi au explorat coasta de vest a **Italiei**, tânărul prinţ dând numele său Mării Tireniene. În final, ei **s-au stabilit în nord**, pentru a lucra pământul mănos de acolo, scoţând totodată la lumină şi bogatele zăcăminte de fier din Elba şi Bologna *.

---

* **N. edit.:** Mai bine Brutus ca strămoş decât bretonii din Franţa...
Indiferent de situaţie şi adevăr, Occidentul trebuie să fie primordial !

Descendenţii acelor irlandezi care în timpul foametei din secolul trecut au abandonat Insula de smarald pentru a cocheta cu America vorbesc încă limba maternă şi varsă lacrimi amare pentru Bătrânul Erin în fiecare zi a Sfântului Patrick. **Etruscii nu au vorbit limba lydiană, nu au respectat legile lydiene şi nici nu au venerat zei lydieni**[131]. Nici chiar Herodot nu a îndrăznit să sugereze că acest popor deosebit de înzestrat ar fi creat o limbă nouă, respectiv, o cultură şi o religie complet noi.

Despre limba populaţiei din America Centrală, maya, se spune că se aseamănă cu ebraica, limba galică are afinităţi cu egipteana veche, limbile greacă şi engleză ar descinde din sanscrită, limba sumeriană prezintă asemănări cu chineza, toate acestea fiind explicate numai prin migraţia popoarelor din vechime **.

După studii efectuate timp de 30 ani, Dr. Zacharie Mayani afirma că **limba etruscă** este în mod esenţial un limbaj indo-european şi a reuşit să traducă unele fraze bazându-se pe **illyra veche**. O altă autoritate eminentă, Dr. Jacques Huergon,[132] susţinea că etrusca nu aparţine limbilor indo-europene, ea rămânând în continuare un mister total ***. **Foarte puţine cuvinte au fost împrumutate de romani**. Cuvântul etrusc *historio* - însemnând *actor* - a stat la baza formării cuvântului *histrionic* dar este fascinant să aflăm că un cuvânt precum ***antenă***, sau *verfafor* a intrat acum în limbajul telecomunicaţiilor din epoca noastră spaţială.

Brusca apariţie în nordul Italiei a unei populaţii talentate care vorbea o limbă necunoscută, dezvoltând o cultură strălucitoare, tocmai pe un teritoriu care în vechime fusese condus de zei, ne incită fantezia. Fiii lui Dumnezeu au coborât din ceruri şi s-au căsătorit cu fiicele oamenilor. **Indienii Hopi spun că strămoşii lor au venit dintr-o altă lume**. E posibil ca tribul Dropa să fi descins din supravieţuitorii unei nave spaţiale care s-ar fi prăbuşit în munţii din sudul Chinei.

De asemenea, au fost consemnate **numeroase cazuri de dispariţii stranii**. O legendă veche povesteşte că într-un sat de pe coline - San Lorenzo din Piemont, Val di Susa - trăia un pustnic, un anume Canuto di Beruda. Într-o bună zi, el şi-a întins pelerina de lână pe o rază de soare şi a zburat în înaltul cerului.[133]

Această deplasare cosmică poate că a fost operată şi în mod invers, adică persoane sau chiar **populaţii** au fost **mutate pe Pământ sau**

---

* **N. edit.:** Etruscii sunt migraţi din zona Maramureş (Mare Moartă) şi a Tisei (Tyscia), de unde şi-au luat numele de tysci/tusci (y = u). Maramureşul şi Panonia erau mări, pe care etruscii au devenit marinari foarte buni.

Vezi „***SECRETELE TERREI***" - **vol. I.**

** **N. edit.:** Încă o dovadă a „ştiinţei " numită istorie practicată în Vest !

*** **N. edit.:** Illirii erau o populaţie tracică, de la sudul Dunării, din Serbia de azi. Ca şi etruscii, făceau parte din marele popor pelasgic şi aveau o limbă asemănătoare. Illyr = Zeul Ur(anus); y = u.

aduse de pe alte planete. Etruria a fost mult timp asociată cu Evul de Aur al lui Saturn, aici fiind găsite desene rupestre şi sculpturi în piatră înfăţişând extratereştri, dar şi cercuri din pietre - asemănătoare celor din Britania - care e posibil să fi fost construite pentru a atrage atenţia navelor spaţiale.

Descriind o **farfurie etruscă** decorată, aflată la Muzeul oraşului St. Petersburg, Alexandru Kazanţev spunea că pe acestea se văd, *un fel de creaturi antropoide purtând pe cap pălării ce ar putea fi **căşti de cosmonaut**; ei se află la bordul **unei nave propulsate**, se pare, **cu jet de rachetă**"*[134].

Preoţii practicau ştiinţe psihologice şi scrutau cerurile. Oare, aceşti misterioşi etrusci să fi venit de pe altă planetă ?

Lipsa unor dovezi convingătoare face întru totul dificilă demonstrarea faptului că etruscii au venit pe Pământ dintr-o altă lume sau că, 2.000 ani mai târziu, **khmerii**, acei **constructori** ai fabulosului **Angkor Wat din Cambodgia**, au dispărut brusc pe alte tărâmuri. Asemenea teorii îi aduc la disperare pe **toţi arheologii de azi**, care **încearcă să arate că etruscii au venit „*de pe ţărmurile Illyriei* "**. Putem să sugerăm, totuşi, cu perseverenţă, că etruscii au fost inspiraţi de către extratereştri.

Turnurile etrusce şi ziguratele sumeriene

Despre **arhitectura etruscă timpurie** se spune că ar avea **asemănări mari cu structurile ciclopice ale incaşilor**, caracteristice, de altfel, marilor megaliţi din întreaga lume, dovadă a venerării acelor zei ai Cerului, în timpurile cele mai îndepărtate, probabil în Evul de Aur al lui Saturn. **Multe oraşe etrusce** au fost **construite pe coline izolate**, aflate în bătaia vânturilor, precum bogata **Perugia** şi mândra **Veii**. De ce oare întemeie-torii Perugiei au construit acest faimos oraş în munţi, cu peste o mie de picioare mai sus de nivelul câmpiei Umbriei ? Avantajele reale în privinţa apărării pot fi cu greu compensate de izolarea aşezării. **Munţii din Mexic, Britania, Grecia sunt plini de temple şi oraşe.**

Să fi fost oare Perugia un port ceresc pentru extratereştri ? **Etruria era odată celebră pentru turnurile sale, asemănătoare acelor ziguratе înalte ale Babilonului, etruscii având strânse legături cu babilonienii** de la care au preluat astrologia şi prezicerile prin cercetarea ficatului victimelor sacrificate. În lumea veche, **turnurile** aveau o **semnificaţie cosmică**, asemenea piramidelor şi marilor movile artificiale, fiind folosite, probabil, pentru comunicarea cu „zeii" sau, poate, pentru semnalarea locurilor de aterizare a navelor spaţiale. Tot aici, probabil, Celeştii îi instruiau pe Iniţiaţii lor sau primeau sacrificii - oameni sau bunuri - pe care le duceau pe alte planete.

În partea de sus a merelui templu al lui Marduk din Babilon se afla un sanctuar somptuos rezervat „zeului" şi „miresei" sale, care era cea mai frumoasă femeie, aleasă de preoţi. Există motive să credem, din „experienţele" sexuale presupuse a fi fost făcute de extratereştri in zilele noastre, că relațiile cu „zeii" nu erau provocate de dorințe sexuale, ci aveau un **scop** eugenic deliberat, acela **de a zămisli eroi şi eroine care să contribuie la progresul civilizației**.

Timp de **sute de ani, preoții etrusci au tot scrutat cerurile** având, desigur, motivele lor foarte puternice. Spre deosebire de noi, însă, ei nu aveau de ce să se teamă de atacuri aeriene din partea altor țări, **singura invazie posibilă** venind **numai dinspre stele**. Oamenii Antichității nu erau nebuni. Ei nu au construit turnuri înalte, nu au cercetat cerul secole de-a rândul şi nici nu i-au măgulit pe „zei" cu sacrificii inutile, doar pentru nişte superstiții prosteşti !

Tages – Copilul Divin al etruscilor

Cicero susținea că **etruscii** ar fi fost **învățați de o ființă divină** numită **Tages**. Într-o zi, în timpul domniei lui Tarchon , fiul lui Tyrrhenus, în timp ce un țăran ara cu plugul brazde adânci pe un câmp din apropierea oraşului **Tarquinia, din pământ** s-a ivit brusc un **copil** care avea **părul cărunt şi înțelepciunea unui om bătrân**. Această făptură, Tages, i-a dezvăluit țăranului faptul că a fost **trimis de Tinia, Zeul Suprem, să împărtăşească** Lucomonilor - regii etrusci - **legile, religia şi arta de a prezice viitorul** prin cercetarea măruntaielor animalelor. Apoi, el **a dictat augurilor acele *Libri Tagetici* care au alcătuit Biblia etruscilor**, ce le-a guvernat viețile de la naştere până în mormânt, întocmai ca acele cărți ale lui Moise care au dirijat viața de zi cu zi a evreilor. Artiştii din Etruria l-au **înfăţişat pe Tages** în statuete de bronz sau pe spatele oglinzilor, sub forma unui **băiețel cu capul pleşuv sau** a unui **pitic cu barbă**.

Egiptenii susțineau că au fost civilizați de **Osiris**, un Celest venit din cer. Babilonienii au fost învățați de **Oannes**, ce a apărut din mare. Etruscii au fost inspirați de **Tages**, o ființă ieşită din pământ. Osiris şi Oannes au fost, probabil, **extratereştri**. A fost Tages teleportat sau transportat cu o navă spațială de pe o altă planetă ? Etruscii l-au adorat pe Tages cu aceeaşi venerație pe care evreii i-au arătat-o lui Iehova. Ei nu au pus nici o clipă la îndoială divinitatea sa. Oricât de ciudată ar fi aventura sa pentru mințile noastre cinice, nu ar putea fi oare adevărată ?

Frații Jacob şi Wilhelm **Grimm** au inclus în *Die Grimmischen Sagen*, vol. I, pag. 15, o **poveste ciudată**, intitulată *Das schwere Kind (Copilul ce greu)* **care** are meritul de **a** fi **revoluționat literatura spațială actuală**. În traducerea noastră ea sună astfel:

*„În **1686**, în ziua de **8 iunie**, doi nobili care călătoreau spre Chur, în Elveția, au văzut un **copilaş întins pe o bancă, învelit în scutece**. Cuprins de milă, unul dintre nobili a poruncit servitorului său să descalece şi să ia copilul, pentru ca în primul sat pe care aveau să-l întâlnească să-l dea în grija cuiva. Servitorul a coborât de pe cal, a luat copilul şi **a vrut să-l ridice, dar nu a reuşit**. Cei doi nobili, foarte surprinşi, i-au poruncit şi celuilalt servitor să descalece şi să-l ajute. Dar nici împreună, **cei doi servitori nu au fost destul de puternici pentru a-l ridica**.*

După ce au încercat de mai multe ori, trăgând şi împingând ***copilul****, acesta* ***a început să vorbească*** *şi le-a spus: «Lăsaţi-mă aici, pentru că* ***nu o să mă puteţi ridica****. Vreau să vă spun, însă, că anul acesta va fi foarte bun şi prosper, dar puţini oameni vor apuca să-l trăiască». Imediat ce a rostit acele vorbe, copilul* ***a dispărut****. Amândoi nobilii, cât şi servitorii lor au depus mărturie în acest sens în faţa Consiliului din Chur."*

Această povestire ciudată, pentru veridicitatea căreia s-au depus şi jurăminte, ne duce cu gândul la un pitic teleportat din spaţiu, a cărui greutate a fost sporită de gravitaţia terestră *. E posibil să fi venit de pe Lună ? Profeţia lui nu s-a dovedit a fi inspirată, iar faptul că a dispărut brusc, întorcându-se acolo de unde venise probabil, ar putea sugera că deplasarea lui nu fusese absolut necesară.

Italia – vizitată de urmaşii lui Tages ?

Extratereştrii au supravegheat Pământul timp de mai multe milenii. Fiinţe mult mai avansate, de pe alte planete, care au învins bolile, câştigând, poate, chiar nemurirea, au ajuns astfel la o **concepţie despre Timp foarte diferită de a noastră**. Pentru aceşti Celeşti, un interval de 3.000 ani pământeni ar putea fi considerat scurt. Dacă este aşa, ne-am putea aştepta ca fiinţe precum Tages să viziteze Italia din nou.

Jacques **Vallée**[135], ale cărui cercetări strălucite au adus clarificări în enigma O.Z.N.-urilor, a analizat **80 de apariţii** de acest gen, produse între anii **1909 - 1960** în **12 ţări**, inclusiv Italia. Dintre cei **153** de „piloţi" văzuţi, **44** au fost **pitici** cu o înălţime de aproximativ 3,6 picioare. Unii dintre ei aveau „costume de scafandru" sau aparate respiratorii, alţii însă nu aveau aşa ceva, iar ultimii se deosebeau de toţi ceilalţi printr-un cap imens, feţele acoperite de păr, nasurile plate şi buzele roşii.

Apariţia lui Tages în vremea etruscilor - cu vreo 3.000 ani în urmă - ar putea fi legată de povestirile despre acei ciudaţi „omuleţi" care au apărut în nordul Italiei în 1947, cu siguranţă, una din cele mai evidente înregistrări realizate vreodată.

În dimineaţa zilei de **14 august 1947**, pe la ora 9 dimineaţa, dl. **J.R. Johannis**, binecunoscut artist şi scriitor interesat de probleme de sociologie şi antropologie, echipat cu un rucsac şi un alpenstock, urca dealurile împădurite ale văii pârâului Chiassi, pe lângă Villa Santina, în apropierea vilei lui Raveo din Carnia (**Friuli**). Folosind un limbaj colorat şi sugestiv, Johannis a descris întâlnirea care a avut loc într-un articol apărut în publicaţia italiană „*Clypeus*" din mai, 1964.

Iată traducerea unor extrase din declaraţia sa:

„Ieşind la lumină dintr-un desiş de brazi, am observat pe malul stâncos al apei, la o distanţă de aproximativ 50 metri, un ***obiect lenticular, destul de mare, de un roşu aprins****... Când am ajuns doar la câţiva*

---

* **N. edit.:** Nu există explicaţie ştiinţifică pentru aşa ceva ! Gravitaţia este în funcţie de masa corpului...

paşi de «Obiect», am văzut că era ***un disc*** *- aparent dintr-un* ***metal lucios****, asemănător celui din care sunt confecţionate jucăriile obişnuite - având* ***formă de lentilă şi o cupolă centrală joasă****, în care nu exista nici o deschidere. În partea de sus ieşea în afară un fel de antenă metalică strălucitoare... Obiectul, având o lăţime de vreo* ***10 m****, avea cam pe un sfert din lungimea sa o deschizătură largă, spre partea cu pietriş a muntelui, la o înălţime de aproximativ 6 m deasupra bazei."*

Luând hotărârea de a se apropia şi a examina obiectul, el a pornit spre acea parte a muntelui, dar când şi-a întors capul, a observat în locul de unde plecase **doi „băieţi"** - cel puţin aşa i s-au părut la prima vedere. S-a îndreptat spre ei.

„Când distanţa dintre noi s-a înjumătăţit, m-am oprit şi am înlemnit. Băieţii erau ***doi pitici*** *cum nu am mai văzut niciodată înainte şi nici nu mi-am imaginat vreodată."*

Cei doi „băieţi" s-au oprit la câţiva paşi de el.

„Mi se părea că eram paralizat sau că visam. Totuşi, i-am putut observa în voie, până în cele mai mici amănunte. Şi toate aceste detalii mi-au rămas întipărite în minte atât de puternic, încât şi astăzi aş putea face o pictură sau o sculptură care să reprezinte acele fiinţe extraordinare. Trebuie să mărturisesc, totuşi, că în momentele respective sentimentul care mă copleşise era o imensă uimire însoţită de o explicabilă senzaţie de teamă.

Piticii nu aveau mai mult de 90 cm înălţime şi purtau un fel de combinezoane de un albastru închis*, făcute* ***dintr-un material*** *pe care nu aş şti cum să-l descriu,* ***translucid*** *fiind poate singurul cuvânt mai potrivit. Aveau un guler şi o centură lată, de un roşu aprins. La mâneci şi la glezne aveau «gulere» de acelaşi fel. După cum mi s-a părut atunci,* ***aveau capul mai mare decât al unui om normal****, ceea ce le făcea să semene cu nişte caricaturi, deşi cred că vederea «feţelor» lor ar fi tăiat oricui pofta de a râde...*

Nu aveau păr deloc*, în schimb purtau un fel de* ***cască foarte strânsă, de culoare maro închis. «Pielea» feţei lor era de un verde pământiu... «Nasul» era drept şi foarte lung şi se prelungea deasupra unei fante, ce semăna cu un accent circumflex, care****, din câte am observat,* ***se dechidea şi se închidea la intervale regulate, precum gura peştilor. «Ochii» erau enormi, rotunzi şi bulbucaţi****. Prin forma şi culoarea lor, semănau cu nişte prune galben-verzui, mai trecute. În centrul lor, am remarcat un fel de «pupilă» verticală. Nu am* ***văzut nici urmă de gene şi sprâncene*** *şi în locul pleoapelor era un fel de inel verde-gălbui care înconjura baza emisferică a ochilor, întocmai ca rama unor ochelari."*

Mut de uimire, dl. Johannis a ridicat arma cu vârf de metal şi i-a întrebat cu glasul schimbat cine sunt, de unde vin şi dacă i-ar putea ajuta cu ceva. Se pare însă că piticii i-au interpretat gestul ca pe o ameninţare.

„... ***unul dintre ei şi-a îndreptat mâna dreaptă la centură şi din centrul ei a ţâşnit o dâră de fum****. Astăzi mă gândesc că putea fi o rază sau ceva de genul acesta. Dar nu am mai avut timp să mă îndepărtez*

sau să fac cel mai mic gest, că ***m-am trezit trântit la pământ*** *cât sunt de lung. Alpenstockul mi-a zburat din mână ca şi cum ar fi fost smuls de o forță invizibilă."*

Această demonstrație de forță i-a amintit d-lui Johannis de un **şoc electric violent** provocat în 1924, în timpul studenției, de o butelie de Leyda. S-a simțit dintr-o dată lipsit de putere, orice încercare de a se ridica producându-i **o insuportabilă stare de oboseală**. Unul dintre cei doi pitici s-a aplecat să-i ridice alpenstockul, care era mai lung decât el.

„Atunci i-am putut observa foarte bine ***«mâna» verde****. Avea* ***opt degete, din care patru erau opuse celorlalte****. Nu era propriu-zis o mână, ci* ***mai mult o labă cu degete, fără gheare****. Am observat de asemenea că pieptul celor două ființe se mişca la fel ca cel al unui câine care a alergat o distanță foarte mare... Ajunşi sub disc,* ***cei doi pitici*** *au urcat încet, dar sigur, până la deschizătură şi apoi* ***au dispărut în interiorul discului, care luase o poziție aproape verticală.***

După câteva minute, straniul obiect s-a ridicat în aer, înălțându-se de pe stâncă. O avalanşă de pietre şi pământ s-a prăbuşit în albia de dedesubt. A fost, de fapt, singurul zgomot care a tulburat liniştea acelui loc pustiu. Apa pârâului curgea susurând printre pietre.

Discul a rămas nemişcat în aer ca un «gong» enorm, suspendat... Apoi ***discul*** *s-a înclinat încet, revenind din poziția verticală,* ***s-a făcut din ce în ce mai mic şi dintr-o dată a dispărut."***

Domnul Johannis, rămas încă întins pe spate, fără putere, a fost luat pe neaşteptate de un puternic curent de aer (a fost acesta un suflu de jet?) care l-a făcut să se rostogolească printre pietre, până a căzut în apă.

„În cele din urmă, am reuşit să mă ridic. Imediat m-am uitat la ceas. Era ora ***9.14****. Totuşi,* ***abia pe la amiază am fost în stare să mă întorc acasă****. În acest interval, am dormit timp de o oră. Mă simțeam ca şi cum aveam oasele zdrobite şi picioarele moi, tremuram tot ca după o lungă beție. Am căutat în rucsac* ***termosul cu cafea****. Nu m-a surprins să-l văd spart, însă ceea ce m-a mirat a fost că* ***nu am găsit nici o bucățică din învelişul său metalic****. În acelaşi mod* ***mi-a dispărut şi furculița de aluminiu şi o cutie mică - tot metalică -*** *în care aveam nişte mâncare rece.*

Cred că acum vechiul meu ***alpenstock*** *poate fi găsit intr-un muzeu de pe o altă planetă. Sper că cineva de acolo se străduieşte să descifreze semnele de pe mâner, care nu reprezintă altceva decât numele meu şi un motto alpin cu un cuplu de «stele» alpine stilizate şi un vultur. Şi sper, de asemenea, să-şi stoarcă creierii încercând să înțeleagă ceva.*

Închei spunându-vă că, în momentele acelea, încercam să găsesc tot felul de explicații aventurii mele, excluzând vreo apropiere de farfuriile zburătoare sau de alte maşini de origine extraterestră. La început, m-am gândit că discul venea de la aeroportul Campoformido de la Friuli. După aceea, m-am gândit la un aparat de origine rusească.

În cele din urmă, am început să bănuiesc că fusese un vehicul aparținând unei civilizații terestre necunoscute nouă, ascunsă încă prin Matto Grosso sau în cine ştie ce regiune neexplorată încă... Nici o *explicaţie nu mi s-a părut însă a fi satisfăcătoare, fiindcă nu putea justifica prezenţa celor doi omuleţi...*

***Două luni mai târziu**, m-am îmbarcat pentru New York. În timpul traversării Oceanului, am auzit pentru prima dată vorbindu-se despre farfuriile zburătoare văzute de **Kenneth Arnold**. Abia atunci am înţeles că am văzut şi eu o Farfurie Zburătoare."*

Ca o confirmare a acestei întâmplări, un bătrân şi un băiat au relatat, fiecare separat, că în ziua de 14 august 1947 au văzut în aer un „balon" roşu.

Experienţa trăită de domnul R.L.Johannis a fost citată în detaliu nu numai pentru a reda una dintre cele mai remarcabile vizite extraterestre din vremurile noastre, ci şi pentru faptul că ea descrie, probabil, acelaşi gen de apariţii care s-au produs în Italia cu mii de ani în urmă, pe timpul etruscilor şi al romanilor.

Pitici în armuri – „turişti " la Florenţa

La **British Museum** din Londra se află expus un **cap mic din teracotă**, provenind **din Anatolia**, regiune populată la început de cruzii hitiţi. Acest cap relevă trăsături stranii ale căror linii şi forme nu se mai întâlnesc la nici o altă operă din epoca respectivă. În special, **ochii. Enormi, circulari**, foarte asemănători cu doi nasturi mari, **peste care sunt aşezaţi alţii mai mici, dar la fel de inumani**. Apoi **gura, o tăietură subţire, fără buze**, încremenită într-un surâs inuman. **Nasul e turtit**.

Capul acesta nu pare să aparţină unui om, adică nu unui om de pe Pământ. El ne duce cu gândul la cei doi omuleţi văzuţi de Johannis lângă strania lor navă, la Raveo, în 1947. **Există o fascinantă asemănare între teracota antică şi desenele artistului.**

Relativ recent, **doi** nefericiţi **funcţionari de la banca din Mendoza** au fost imobilizaţi de **doi omuleţi îmbrăcaţi în negru**, care **le-au luat câte o probă de sânge de la degetele mâinilor**. Aceiaşi pitici stranii care i-au vizitat pe hitiţi, cutreieră, deci, Italia în vremea noastră.[136]

În ziua de **10 aprilie 1964**, Mario Zuccala[137] a văzut **aterizând lângă Florenţa un obiect imens**, asemănător cu două cupe răsturnate, aşezate una peste alta. Când uşa acestuia s-a deschis, au apărut **două fiinţe** înalte cam de cinci picioare **(1,5 m)**, având **corpul complet acoperit de o *armură de metal strălucitor, iar pe cap câte două antene*.**

La **30 aprilie 1962**, Eugenio **Siragusa** a întâlnit, în drumul de la Catania la Etna, **doi extratereştri** înalţi de aproximativ cinci picioare şi 4 inci, având **căşti metalice şi costume de astronaut**. În curtea unei fabrici de mătase din **Milano**, în ziua de **17 decembrie 1962**, la ora 2,20 dimineaţa, Francesco Rizzi a văzut aterizând o **farfurie zburătoare** din care, după deschiderea unei trape, a ieşit un **omuleţ** cu înălţimea de aproximativ 3 picioare şi 3 inci.

În **1963**, Bruno Ghibaudi spunea că **numărul aterizărilor** pe Pământ care pot fi considerate **certe** se ridica atunci la **2.000**, în timp ce **povestirile** privind apariţiile unor O.Z.N.-uri au fost de ordinul a **200.000.**

El cita ziarul *„La Domenica del Corriere"* care informa că numai în **1962** au fost în Italia cel puţin **200 de aterizări**[138].

Numărul aterizărilor extratereştrilor la care au fost martore persoane demne de încredere poate fi găsit în publicaţii dedicate O.Z.N. - urilor, editate în diferite ţări, multe din ele descriind „omuleţi" asemănători celor văzuţi în Italia. Dacă toată această literatură s-ar pierde, urmaşii noştri din anul 5000 nu vor avea nici un fel de date despre extratereştrii secolului XX.

Literatura considerabilă a etruscilor „s-a pierdut "...

Majoritatea scrierilor din Roma antică au fost distruse. Astfel, Marcus Terentius **Varro** (116 - 27 î.e.n.) a scris **620 de cărţi,** din care au fost **găsite doar două**. Poate că el a descris mulţi extratereştri în lucrări erudite dar, din nefericire, noi nu o vom şti niciodată.

Titus Livius (59 î.e.n. - 17 e.n.) făcea aluzie la faptul că **etruscii** ar fi avut o **literatură considerabilă**, regretând că aceasta **s-a pierdut. În primele secole** ale statului roman, era o **modă** printre intelectuali **să studieze cultura etruscă** în locul celei greceşti. Varro îl menţionează pe un anume **Volnius**, care prin piesele pe care le-a scris ar fi fost un autor **de talia lui Eschil**, dar de la care nu a mai rămas **nici un singur rând**.

Cultul împărat **Claudius a studiat tradiţiile etrusce şi a scris chiar o istorie a acestora, în 20 de volume, toate fiind însă pierdute. Întreaga literatură etruscă** scrisă de-a lungul unei perioade de 400 ani este **pierdută**. Vă imaginaţi ce ar însemna un asemenea hiatus în literatura noastră, începând de la naşterea lui Shakespeare şi până astăzi ?

Puţinele inscripţii rămase pe tăbliţe, cărămizi şi pietre funerare **nu au putut fi traduse în mod satisfăcător**, în ciuda eforturilor depuse de Dr. Zacharie Mayani şi de colegii săi. Singurele cunoştinţe despre aceşti misterioşi etrusci le avem din **puţinele referiri făcute de scriitorii latini**.

Popor cult şi religios, **etruscii au păstrat**, desigur, **date amănunţite despre Învăţătorul lor Tages** şi despre doctrina acestuia, **în acele *Libri Tagetici*.** Faptele şi cuvintele sale au fost propovăduite secole de-a rândul de atotputernicii preoţi care dominau viaţa de zi cu zi a poporului, de la naştere până la mormânt.

Tot ceea ce se ştie astăzi despre **Tages** este o incitantă menţiune făcută de Cicero, conform căreia acesta ar fi fost un copil înzestrat cu înţelepciunea unui bătrân şi că ar fi fost găsit pe câmp. **Învăţăturile sale au influenţat însă decisiv religia etruscă şi, mai târziu, pe cea romană**. Este evident că mândrii şi talentaţii etrusci nu ar fi venerat niciodată un copil oarecare, muritor, o jumătate de om. Ei aveau proprii lor copii inteligenţi şi, totuşi, nu li se închinau ca unui zeu.

Pentru a-i câştiga pe etrusci şi a-i convinge să creadă în el, Tages a făcut desigur anumite minuni, impresionându-i pe cei mai înţelepţi preoţi cu inteligenţa sa transcendentală şi cu geniul său sclipitor, demonstrând, fără îndoială, că în ciuda staturii sale mărunte era într-adevăr un Nemuritor aparţinând altei lumi, trimis să-i înveţe pe oameni Voinţa Zeilor.

Deşi Cicero nu a pomenit nimic despre vreo navă spaţială, Tages trebuie să fi fost, cu siguranţă, un extraterestru asemănător acelor pitici văzuţi de J.L. Johannis în Italia, 3.000 ani mai târziu. Tages însuşi spunea că se trage din zeul Tinia aflat în cer.

Etruscii se temeau de zei iar zeii de Consiliul Ceresc...

Tinia - zeul cerului şi al furtunii - a fost un zeu al munţilor asemenea lui Indra, Iehova, Zeus şi Jupiter, despre care noi credem că au fost extratereştri. **Tinia stăpânea fulgerele dar, spre deosebire de Zeus, trebuia să ceară permisiunea Consiliului Ceresc sau a Zeilor Superiori pentru a folosi a doua sau a treia oară această armă** cu o forţă devastatoare, asemănătoare cumplitelor lovituri nucleare menţio-nate în literatura clasică sanscrită.

Consiliul Ceresc pare a fi versiunea „etruscizată" a lui Zeus şi a familiei sale de pe Muntele Olimp. **Zeii cei Mari rămâneau ascunşi**, poate că erau fiinţe ce conduceau alte planete, nimeni nu poate şti cu adevărat. O caracteristică importantă a religiei etrusce se referă la rolul jucat de **genii**, intermediarii dintre zei şi oameni.

Tages avea un rival feminin, Vergoia, o nimfă asemenea Sibilei, ale cărei *Cărţi de profeţii* au fost păstrate la Templul lui Apollo din Roma. Este foarte posibil să fi fost o extraterestră dar, dacă nu a fost, atunci era desigur o persoană foarte avansată sub aspect psihic, inspirată poate chiar de extratereştri, fiindcă multe secole **etruscii au avut pentru ea cel mai înalt respect.**

Ca toate celelalte popoare antice din întreaga lume, etruscii se temeau de spiritele naturii - elementali, gnomi şi nimfe - şi căutau să le îmbuneze pentru a nu se mai amesteca în problemele oamenilor.

Etruscii credeau în viaţa de după moarte, în magie şi astrologie, cunoscând o bună parte din înţelepciunea cosmică a babilonienilor. Ei **credeau într-o armonie între macrocosmos şi microcosmos**, atât cerurile, Pământul, cât şi omul având organe între care se stabileau anumite corespondenţe. Ei aveau, deci, o concepţie profundă a relaţiei dintre Univers şi Om, care presupunea o ştiinţă psihică tainică de o mare vechime, moştenită de la o civilizaţie antică sau transmisă de extratereştri.

Haruspicii sau prezicătorii **examinau măruntaiele victimelor**, în special ficatul, **orice pată sau particularitate prevestind Voinţa Zeilor**, fiindcă măruntaiele erau considerate a fi Cosmosul în miniatură, fiecare parte fiind guvernată de o anumită zeitate. Aceste interpretări **se bazau pe cele scrise în *Libri Haruspicini*.**

Acest tip de magie, practicat timp de mii de ani de către babilonieni, ne intrigă şi astăzi. E posibil ca anticii să fi stăpânit anumite secrete cosmice, pe care noi le-am pierdut ? Nici chiar în cinicul nostru secol ştiinţific, superstiţiile nu au dispărut în totalitate.

Panteonul zeilor etrusci îi avea în frunte pe **Tinia, Uni şi Menvra**, cei care au devenit mai târziu triada capitolină a Romei, sub numele de

Jupiter, Junona şi Minerva. Pliniu i-a citat pe scriitori tuscani (etrusci) care susţineau că **cerurile** erau **împărţite între nouă zei** ce îşi manifestau Voinţa trimiţând fulgere pe Pământ. **Zeul era identificat după locul din cer unde apărea fulgerul, prevestirea lui depinzând** - conform preceptelor consemnate în *Libri Fulgurales* - **de tipul de fulger şi de obiectivul lovit**. Însuşi Pliniu credea că fulgerele îşi aveau originea în planetele Marte, Jupiter şi Saturn.

Arta divinaţiei urmărea, de asemenea, şi **zborul păsărilor**, care ar fi putut simboliza zei sau extratereştri, încă temuţi - în memoria colectivă -, pentru că ei erau cei care dominau destinele oamenilor. Această **preocupare deosebită a etruscilor pentru fulgere, trăsnete şi pentru zborul păsărilor**, ca manifestări cereşti care au influenţat, timp de secole, fiecare detaliu al vieţii zilnice, ne uimeşte astăzi pe noi, cei din epoca spaţială, şi ne apare drept o superstiţie iraţională, nejustificată într-o societate atât de rafinată.

Ne dăm, totuşi, seama că, în primul mileniu Î.Hr., **oamenii de pe cuprinsul întregului Pământ priveau spre cer** cu o nelinişte asemănătoare supravegherii mondiale cu ajutorul radarelor din zilele noastre. Trebuie să fi existat o motivaţie extraordinar de puternică pentru această preocupare permanentă. **Aveau, oare, etruscii anumite motive să asocieze loviturile de trăsnet cu zeii care aveau puterea de a distruge Pământul, ca şi acei Celeşti din *Mahabharata* a căror putere distructivă era similară cu cea a armelor nucleare** ?

În secolul **IX î.e.n.**, „Îngerii Domnului" (extratereştri ?) l-au învăţat pe **Ilie** să iasă în întâmpinarea mesagerilor regelui din Samaria, care i se închina lui Baal. Profetul a stat pe vârful unui deal pentru a demonstra astfel că era „Omul lui Dumnezeu" şi **a chemat de două ori focul din cer**. De fiecare dată, au fost arşi câte un căpitan şi 15 oameni. Asemenea distrugeri venite din ceruri s-au abătut, probabil, cândva şi asupra Etruriei.*

„Trăzni-l-ar Marele Zeu pe duşmanul meu ! "

Pliniu a dat o explicaţie plauzibilă pentru frica etruscilor faţă de fulgere. El spunea că *„există consemnări istorice care atestă faptul că fulgerele pot fi provocate sau acordate drept răspuns în urma îndeplinirii anumitor ritualuri şi rugi"*.

În **Tuscania** există o poveste foarte veche despre **semnele** - numite de localnici **Olta** - care au apărut în oraşul Bolsena înainte ca teritoriul acestuia să fie devastat cu totul. **Dezastrul se pare că a fost răspunsul la rugăciunea regelui Porsena** (anul 508 î.e.n.). Şi, înaintea sa, după cum a fost consemnat cu o autoritate demnă de încredere de către Lucius Piso în ale sale *Anale* I, acest **obicei** era **practicat frecvent de Numa**, dar, atunci când Tullius Hostilius a încercat să-l imite, nerespectând întru totul ritualul, a fost lovit de trăsnet.[139]

Bolsena, cel mai bogat oraş din Tuscania, a fost incendiat de un trăsnet, precum Sodoma şi Gomora. A fost distrusă Bolsena de către extratereştri ?

Probabil că, **mai mult decât evreii, etruscii erau obsedați de grija pentru zei şi pentru intervenția lor divină în problemele oamenilor.** Acest lucru îi surprinde, poate, pe mulți creştini, care cred că încarnarea lui Hristos ar fi singura manifestare a lui Dumnezeu în întreaga istorie. Pentru ca spiritul etruscilor să fi fost stăpânit atât de profund timp de secole, trebuia ca zeii înşişi să-şi manifeste continuu prezența prin anumite semne vizibile. Misticii pot venera o zeitate abstractă, dar este extrem de îndoielnic că mulțimi de oameni se pot închina lui Iehova şi Iisus sau pot să se supună lui Buddha sau Mahomed fără ca aceştia să li se fi înfățişat la vremea respectivă.

Sub mânerul unei găleți de bronz găsită la Offido, Picena, a fost descoperit basorelieful unei zeițe înaripate. În muzeul din Tarquinia se află o pereche de **cai înaripați**, provenind **dintr-un templu etrusc din zonă. Ca şi pentru egipteni, babilonieni şi greci, aripile erau pentru etrusci simbolul Celeştilor din ceruri. O zeiță înaripată reprezenta, astfel, o ființă din Spațiu, iar un cal înaripat, o navă spațială.** Dacă nişte extratereştri ar ateriza printre noi, artiştii i-ar imagina şi i-ar reprezenta, desigur, cu aripi.

Etruscii erau desfrânați... dar civilizați

Marile morminte de familie ale etruscilor erau decorate, de obicei, cu fresce conținând scene de vânătoare, de la ospețe, din sport sau din viața de familie. Deşi fatalişti, lacomi şi îngrozitori de cruzi, ciudat de **asemănători cu aztecii din Mexic**, etruscii manifestau o **senzualitate de tip oriental**, dedându-se la desfrâuri egalate numai de rivalii lor în privința plăcerilor - sybariții. Imoralitatea etruscilor i-a scandalizat pe romani, cunoscuți şi ei pentru propriile orgii *.

Athenaeus, un erudit gramatician grec din Naucratis, Egipt, care mai târziu a trăit la Roma (prin anii 230 e.n.), a făcut în antrenanta sa lucrare *Deipnosophistae*[140] sau *Banchetul învățaților* o descriere clasică a vieții etruscilor, zugrăvindu-i pe nobili tolăniți pe divanurile bogat împodobite şi ținând mereu în mână grelele lor cupe de argint. Deşi descrierea e deosebit de sugestivă, nu are, totuşi, nimic de-a face cu extratereştrii dar moralitatea extrem de dubioasă a etruscilor ar putea fi un semnal de alarmă pentru societatea noastră contemporană.

„Referitor la ***etruscii*** *care* ***trăiau într-un lux extravagant,*** *Timaeus consemnează în prima sa carte că îşi puneau sclavele tinere să-i servească dezbrăcate, iar Theopompus, în cea de-a 43-a carte a Istoriilor sale, spunea că era* ***un obicei foarte răspândit*** *printre etrusci acela* ***de a-şi schimba femeile între ei.*** *Acestea îşi îngrijeau în mod deosebit*

---

* **N. edit.:** Etruscii aveau o viață foarte „libertină": femeia era egală cu bărbatul, sclavii aveau program... de funcționari (după care mergeau la casele lor până a doua zi) şi un nivel de trai care îi oripila pe grecii cei democrați ! Prea multe drepturi... Cât despre cruzimea lor, nu există astfel de consemnări, dimpotrivă... Tot ce vine din Est înseamnă hoardă (dorienii), cruzime etc !

*trupul şi nu era nici o ruşine dacă stăteau dezbrăcate. Mai mult decât atât, **ele nu luau masa cu soții lor**, ci cu orice bărbat care se întâmpla să fie prezent şi îmbiau cu vin pe oricine. Erau nişte **băutoare teribile şi arătau foarte bine.***

Etruscii creşteau şi îngrijeau toți copiii care se năşteau, fără să se ştie vreodată cu adevărat cine era tatăl lor [*]*... Aceştia continuau să aibă acelaşi mod de viață ca aceia care îi hrăniseră, petrecând şi însoțindu-se cu toate femeile. Pentru etrusci nu era nici o ruşine să fie văzuți făcând orice în public sau făcându-li-se orice, căci şi acesta era un obicei al țării lor. Şi atât de departe mergeau în ceea ce priveşte ruşinea, încât se spune că atunci când stăpânul casei încuraja vreo poveste de dragoste şi cineva îi cerea socoteală, atunci acesta avea numai de suferit, gestul său fiind în mod deschis calificat cu un nume indecent.*

Când ieşeau împreună în societate sau la petreceri de familie, se întâmpla astfel: întâi şi-ntâi, după ce se opreau din băut şi se duceau să se culce, servitorii le aduceau - lămpile fiind încă aprinse - fie vreo curtezană, fie vreun tânăr frumos, alteori veneau chiar soțiile lor. După ce se distrau cu ele, servitorii introduceau un tânăr care la rândul lui se însoțea cu acestea.

Ei încurajau poveştile de dragoste şi nu se ascundeau unul de celălalt, dar în cele mai multe cazuri existau paravane în jurul paturilor. Acestea erau făcute din zăbrele subțiri de lemn peste care erau aruncate haine. Astfel se însoțeau în mare grabă cu femeile. În orice caz, le făcea mare plăcere să se distreze şi cu bărbați sau tineri. Pentru că în țara lor aceştia din urmă arătau foarte bine, trăind în lux şi îngrijindu-şi atent trupurile.

De fapt, toți bărbații care trăiesc în Vest îşi îndepărtează părul de pe corp cu răşină sau bărbierindu-se. În plus, etruscii au înălțat multe prăvălii şi mulți artizani au profitat de pe urma acestui lucru... Când intrau în aceste prăvălii, ei se prezentau entuziaşti şi fără modestie atât în fața privitorilor, cât şi a trecătorilor.

*Acest obicei mai este păstrat de mulți greci care trăiesc în Italia. Ei l-au învățat de la samniți şi de la mesopotamieni. **Cu tot luxul lor, etruscii -** aşa cum povesteşte Alcinous - **frământau pâinea, practicau boxul şi aplicau pedepsele corporale în acompaniament de flaut.**"*

Dionysius din Halicarnas era entuziasmat de faptul că **etruscii se deosebeau de restul lumii prin morala lor**, deşi cu greu i-ar fi putut întrece pe greci în această direcție. Pe timpul păgânilor, oamenii erau condiționați de cultul fertilității, **libertatea sexuală semnifica adesea unele ritualuri sfinte, venerarea Mamei-Pământ** nu era împiedicată în nici un fel de ideea de moralitate.

Cuceriți încetul cu încetul de **romani, etruscii i-au educat** pe aceştia, dându-le legile lor, religia, ceremoniile şi cunoştințele privind sistematizarea oraşelor în maniera lumii noastre occidentale.

---

[*] **N. edit.:** Era perioada în care Pământul trebuia populat... Pe atunci, încă mai existau morminte. Când Omenirea s-a înmulțit prea mult au început războaiele şi s-a trecut la incinerare...

Cel mai civilizat om care a trăit în toată Italia a fost, cu siguranță, un etrusc. Bogatul Mecena descindea - atât prin tată, cât şi prin mamă - din Lucomoni, regii din Etruria, fiind şi acum onorat în întreaga lume ca **susținătorul lui Vergiliu şi al lui Horațiu** şi în calitatea sa de **consilier al împăratului Augustus**, simbol al trăirii spirituale.

O asemenea încurajare a artelor, care nu a mai fost atinsă decât în timpul marilor prinți ai Renaşterii, ne duce cu gândul la Evul de Aur al lui Saturn, la acea cultură cosmică a extratereştrilor, la geniul Italiei.

Capitolul IX

EXTRATEREŞTRII ŞI ROMA ANTICĂ

Amulius, urmaşul lui Eneas – experienţe cu electricitatea !

„Acea caracteristică ce face, după părerea mea, ca Imperiul Roman să fie superior tuturor celorlate imperii, este tocmai religia sa. Ceea ce în cazul altor naţiuni poate fi considerat drept o superstiţie deplorabilă, aici, ***în Roma, religia reprezenta însăşi piatra fundamentală a statului****"*[141].

Polybius, istoricul grec care a asistat la incendiul ce a distrus Cartagina în 146 î.e.n., a fost sincer impresionat de sentimentele religioase ale romanilor, nu în sensul moralităţii lor, ci de **convingerea lor asupra dominării vieţii zilnice de către zei**.

O sută de ani mai târziu, Marcus Tullius **Cicero**, al cărui geniu literar a adus proza latină la perfecţiune, exprima **convingerea generală a romanilor că zeii există cu adevărat** şi că trăiesc sus în ceruri, **gata oricând să influenţeze cursul vieţii oamenilor**. În studiul său recunoscut prin profunzime, *De natura deorum*, Cicero afirma:

„Vocile faunilor s-au făcut auzite de mai multe ori, iar ***zeii au apărut oamenilor în forme atât de vizibile, încât au convins pe toţi*** *- în afara celor cu totul nesimţitori şi înrăiţi în impietate - să recunoască existenţa zeilor "*[142].

Timp de 1.000 ani, romanii au tot privit spre ceruri, ca toate celelalte popoare din Antichitate. După diferite semne, augurii preziceau viitorul, demonstrând influenţa decisivă a acestora asupra minţii oamenilor. În *De divinatione*, **Cicero** a consemnat miracole asemănătoare apariţiilor de O.Z.N. - uri din zilele noastre:

„Revin la prevestirile romanilor. Cât de des s-a alăturat Senatul nostru decemvirilor pentru a consulta Cărţile Sibilei ! De exemplu, atunci când au fost văzuţi ***doi sori****, sau au apărut* ***trei luni****, sau când flăcări au izbucnit în noapte şi* ***cerul însuşi părea să ia foc****, iar* ***globuri ciudate zburau în văzduh****"*[143].

Deşi în zilele noastre obiectele luminoase apar frecvent pe cer, propriul nostru Parlament le ignoră cu totul, considerându-le, chiar şi în această epocă spaţială în care trăim, drept halucinaţii, fulgere globulare sau imagini ale planetei Venus.

Ce amintiri extraordinare îi făceau oare pe antici să urmărească temători apariţiile O.Z.N.-urilor ? **Romanii erau convinşi că Oraşul Etern se afla sub protecţia divină a zeilor şi că la fondarea sa au asistat Puteri Spranaturale.**

În secolul **IX î.e.n.**, oraşul latin **Alba Longa** era condus de **Tiberinus**, urmaş al lui Eneas, a cărui soţie se înecase în râul numit pe atunci **Albula**, căruia i s-a spus **ulterior Tibru**. Pe malurile acestuia avea să se ridice oraşul Roma. Fiul său **Amulius**, iniţiat în învăţătura secretă a etruscilor, a făcut **experienţe cu electricitatea**, folosind tehnici necunoscute.

Dio Cassius scria referitor la el:

*„**Amulius**, descendentul lui Tiberinus, stăpânit de o înfumurare neobişnuită, a îndrăznit să se facă singur zeu. El a mers atât de departe, încât **a vrut să înlocuiască trăsnetul cu trăsnete artificiale, să răspundă fulgerelor cu fulgere şi să înfrunte loviturile de trăsnet**. Dar şi-a găsit sfârşitul din cauza unei reversări neaşteptate a lacului în apropierea căruia a fost construit palatul său. **Atât el, cât şi palatul au fost acoperiţi de ape**"*[144].

Această uimitoare dezvăluire sugerează faptul că, prin anii 800 î.e.n., Iniţiaţii din Italia antică foloseau tehnici secrete foarte avansate, asemănătoare celor ce stau la baza bombelor nucleare*. O astfel de afirmaţie ne duce cu gândul la nevinovata noastră observaţie referitoare la **armele distrugătoare amintite în *Mahabharata***, ca şi la **războaiele fantastice care au zguduit China antică**. Probabil că Moise a învăţat multe secrete magice de la Iehova.

Fără îndoială, Amulius a încercat să copieze minunile făcute de extratereştrii vizitatori, la fel cum astăzi oamenii noştri de ştiinţă încearcă să facă acelaşi lucru. Amulius nu a fost nici primul şi nici ultimul care a căutat să folosească forţe cosmice dar, neştiind să le stăpânească, ele l-au distrus.

Romulus – trimis din Cer pentru a întemeia Roma...

Mai târziu, Alba Longa a fost condusă de **Numitor şi fratele său, un alt Amulius**. Fraţii s-au certat însă, iar **Amulius l-a îndepărtat pe Numitor**. Temându-se că **fiica acestuia, Rhea Silvia**, ar putea avea urmaşi, el a făcut-o **preoteasă la Vesta**, punând-o să jure că toată viaţa ei va rămâne fecioară şi că nu se va căsători niciodată. Dar puţin timp după aceea, Rhea Silvia a rămas **însărcinată, tatăl copilului fiind**, după cum pretindea ea, **zeul Marte**.

Vestalele virgine care îşi pierdeau castitatea erau îngropate de vii într-o cameră subterană. Rhea Silvia a fost cruţată, totuşi, de o asemenea soartă, poate pentru că a dat naştere la **doi băieţi a căror frumuseţe şi mărime depăşeau normalul**, ceea ce putea justifica originea lor divină.

Mai îngrijorat decât oricând, Amulius a poruncit ca gemenii să fie **puşi într-un coş** şi să fie **aruncaţi în Tibru**. Coşul a plutit însă la vale iar, după un timp, copiii au fost aruncaţi de valuri pe ţărm, lângă un smo-chin, unde au fost găsiţi şi **alăptaţi de o lupoaică****. Latinul ***lupa*** mai înseamnă şi **prostituată**, iar termenul de „lupoaică” s-ar putea referi şi la Larentia, soţia unui păstor, Faustulus, care a adoptat copiii[145].

---

* **N. edit.:** Concluzie fără nici o bază... Probabil este vorba de electricitate, pe care o cunoşteau şi preoţii din Egiptul Antic.

** **N. edit.:** Celebra statuie cu cei doi, Romulus şi Remus, alăptaţi de lupoaică este o operă etruscă şi are un mesaj ascuns. Lupul era un simbol al Daciei, de la „marginea Pământului", ţara cea mai nordică pentru greci, chinezi ş.a. Până şi Apollo Geticus mai era numit „Likaios" (Lupul). Etruscii erau şi ei „lupi " la origine iar Roma era şi creaţia lor, ca şi a dardano-illyrului Eneas, a lui Latinus etc...

Ajungând la vârsta bărbăţiei, **Romulus şi Remus** au revenit la Alba Longa, **l-au ucis pe Amulius şi au cedat cetatea bunicului lor Numitor**. Împreună cu camarazii lor de arme, cei doi gemeni **au hotărât să fondeze un oraş al lor**, în locurile în care şi-au petrecut copilăria. Astăzi, proiectanţii noştri de oraşe urmează modelul acelor zeităţi, pentru că în Antichitate **fondarea unui oraş** constituia o acţiune de o solemnitate cu totul deosebită, ce **impunea binecuvântarea Celeştilor**.

La anumite popoare exista **obiceiul de a îngropa de vii prizonieri la temelia construcţiei**, pentru a-i îmbuna pe zei. Dar faptul că la întemeierea unui oraş nou trebuia câştigată bunăvoinţa zeilor nu era numai o superstiţie. Această credinţă demonstrează că anticii erau instinctiv conştienţi de faptul că tot ce se face pe Pământ e dominat de Stăpânii superiori din stele, care puteau oricând - şi uneori o şi făceau - să le distrugă oraşele.

Romulus şi-a ales Colina Palatina, iar Remus, Colina Aventino. Ca şi etruscii, ei au căzut de acord ca locul şi numele oraşului proiectat să fie stabilite în funcţie de prezicerile rezultate din zborul păsărilor. Remus a văzut **6** vulturi în stânga sa, apoi Romulus a văzut **12 -** deşi unii pretindeau că ar fi minţit. Din această cauză, fraţii s-au certat. Se spune că **Remus şi-a bătut joc de Romulus, sărind peste un şanţ** pe care îl săpa acesta, fapt care l-a înfuriat într-atât pe **Romulus**, încât **l-a omorât** pe fratele său. Totuşi, Ovidiu - în *Fasti* IV - atribuie această faptă lui **Celer**, prietenul lui Romulus*.

În ziua de 21 aprilie 753 î.e.n., Romulus a întemeiat Roma !

Curând, oraşul s-a umplut de o mulţime de străini şi proscrişi, la fel cum s-a întâmplat mult mai târziu cu noile oraşe din Vestul sălbatic american. **Femeile erau puţine**, astfel încât Romulus şi-a **invitat vecinii sabini la o petrecere** dar, la un anumit semnal, **tinerii romani** s-au năpustit cu săbiile asupra oaspeţilor şi **le-au răpit pe fecioarele sabine**. Plutarh, a mai adăugat şi faptul că, de atunci, de când sabinele au fost duse cu forţa în noile lor case, a rămas obiceiul ca soţii să-şi treacă miresele peste pragul casei, ţinându-le în braţe.

Romulus a apărat cauza oamenilor simpli în faţa patricienilor lacomi. Fiind iubit de soldaţi, a avut parte de mari onoruri. În **716 î.e.n.**, în timp ce **Romulus** se afla **pe Colina Palatină unde judeca anumite pricini**, trăsnete şi fulgere au brăzdat cerul şi un nor întunecat a ascuns soarele. Când furtuna s-a potolit, toţi cei de faţă au rămas uluiţi constatând, pur şi simplu, că Romulus dispăruse, fiind **luat în mod miraculos în ceruri**.

Ovidiu descrie foarte poetic modul în care Marte, având asentimentul lui Jupiter, l-a luat pe Romulus în carul său înaripat. Mai târziu, Junona a trimis pe mesagerul său Iris, un curcubeu multicolor, să o caute pe **Hersalis, soţia lui Romulus**. Ele au urcat împreună pe Colina Palatină, unde o stea căzută din cer le-a **dus la Romulus, printre astre**.

---

* **N. edit.:** I-a dat cu sapa în cap, după ce Romulus ordonase ca cine va sări şanţul să fie pedepsit... Vezi ***„Istoria Universală”***.

La puțin timp după aceea, nobilul Julius Proculus[146] a jurat pe stemele sacre, în fața unei mulțimi de oameni, că l-a văzut pe **Romulus coborând pe neașteptate din cer** și că acesta i s-a înfățișat **într-o strălucitoare armură de lumină**. Eroul i-ar fi spus lui Proculus că **voința zeilor era ca, după ce fondase orașul destinat a fi cel mai mare din lume, el să rămână și să locuiască în cer**. Romanii au crezut cu tărie în acest miracol și l-au venerat pe Romulus ca pe un **zeu**, sub numele de **Quirinus**.

Apollodorus menționa faptul că Hercule a fost luat și el în ceruri, așa cum s-a întâmplat și cu Enoh și Ilie:

„Hercule s-a dus la Oeta în ținutul Trachinian și a construit acolo un rug funerar căruia i-a dat foc. Se spune că, atunci ***când flăcările au cuprins rugul, un nor l-a învăluit pe erou, ridicându-l la cer*** *"*[147].

Fii de fecioare, miracole și „ridicări la cer "

Galenus remarca în *Comentariu la maximele lui Hippocrates*:

„În general, este cunoscut faptul că ***Asclepios s-a înălțat către Îngeri într-o coloană de foc,*** *același lucru spunându-se și despre Dionysos, Hercule și* ***toți cei care s-au străduit pentru binele Omenirii.*** *"*

Ascanius, fiul lui Eneas, a dispărut brusc, fără ca nimeni să-l mai vadă vreodată, viu sau mort, fiind venerat de romani ca zeu.

Atât de mulți eroi au fost luați în ceruri ! Oare, anticii au văzut cum s-au întâmplat toate acestea ?

Născut dintr-o fecioară, având tată un zeu. Călăuzit de semne divine. **Ridicat la cer, învierea sa inspirând un cult**. Venerat timp de secole ca un zeu. Nu este tulburător de asemănătoare povestea lui Romulus cu Minunea înfăptuită șapte secole mai târziu de un alt Mântuitor ?

Filozofii păgâni se plângeau - și nu fără îndreptățire - că toți creștinii preamăreau evenimentele supranaturale petrecute în Israel, respingând întâmplările asemănătoare care s-au produs în același timp în Italia și considerându-le superstiții. **Faptele lui Iisus erau privite ca niște minuni, dar aceleași miracole înfăptuite de Apollonius erau înșelătorii. Evreii cred că Ilie a fost luat în cer**, ridicat de un vârtej de vânt, **dar râd de legenda** născută numai la câteva sute de mile depărtare, **care spune că Romulus a fost ridicat în cer de un nor**.

Un cercetător imparțial al adevărului va recunoaște că este cel puțin ciudat că, de-a lungul unei istorii seculare, nici evreii și nici romanii nu și-au pus întrebarea dacă nu cumva **Iehova și Jupiter** sunt **unul și același zeu*** sau dacă minunile din Israel nu sunt asemenea miracolelor din Italia.

Creștinii au considerat blasfemie credința romanilor că Romulus - născut de o fecioară - era fiu de zeu, că acesta împărțea dreptatea și că, după ce a fost dus în cer, a reînviat plin de glorie. Multe secole mai târziu, aceleași însușiri supranaturale atribuite lui Iisus reprezentau Adevărul Divin, esența creștinismului. În momentul în care **creștinii au**

---

* **N. edit.:** Iată concluzia corectă, după ce Cronos/Saturn fusese Iahve/Iehova...

început să-şi ţină sărbătorile chiar în zilele vechilor sărbători romane şi Biserica a împrumutat ritualuri ancestrale, păgânii şi-au dat seama dintr-o dată că, de fapt, ei sunt creştini.

Într-o nouă formulare, Evangheliile spuneau aceeaşi poveste veche despre coborârea Fiului Domnului printre oameni, despre învăţăturile Sale şi apoi despre reîntoarcerea Sa în ceruri. Dincolo de fast şi de propagandă, catolicismul este astăzi, în esenţă, la fel de păgân ca şi în timpul domniei lui Romulus. Desigur, aceasta nu este o insultă, căci romanii din zilele noastre se închină cu aceeaşi ardoare cu care strămoşii lor îi venerau pe zei, cu acelaşi respect faţă de Creatorul Universului datorită căruia oamenii trăiesc, exprimând cu adevărat religiozitatea lor.

Desprinzându-se de credinţa oarbă sau de iluzii, **gândirea noastră raţională respinge orice minune care transcende experienţa**. Când cunoştinţe noi ne lărgesc dintr-o dată orizontul cunoaşterii, ne mirăm de faptul că anumite miracole erau în sine lucruri normale pe care la momentul respectiv nu le-am putut explica.

Apariţia O.Z.N.-urilor, care iniţial a pus în mare dificultate ştiinţa contemporană, **a adus noi informaţii** care au lărgit considerabil dimensiunile orizontului nostru. În limbaj cibernetic, computerele noastre mentale încep să fie reprogramate în noi tipare de gândire, descoperind dintr-o dată soluţii clare la probleme până acum de nerezolvat. **Zeii din Antichitate au fost, cu siguranţă, extratereştri**. E posibil ca legenda lui Romulus să fie adevărată ?

„ Zeiţelor " le plac... tractoriştii

Nu suntem singuri în Univers, recent astronomii proclamând posibilitatea existenţei a nenumărate lumi locuite, multe din ele având civilizaţii mai avansate decât a noastră. Au fost văzute O.Z.N.-uri cutreierând cerurile şi extratereştrii se pare că au aterizat deja pe Pământ. Întâmplări senzaţionale ne povestesc despre umanoizii care vizitează des populaţiile din America.

De exemplu, în noaptea de **15 octombrie 1957**, lângă Sao Francisco de Sales, în **Brazilia**, tânărul fermier * **Antonio Villas Boas** a fost urcat într-o maşină având forma unei păsări de către patru fiinţe îmbrăcate în costume de culoare gri. El a fost dezbrăcat complet şi examinat în mod amănunţit, pentru ca apoi să fie **obligat să întreţină relaţii intime cu o femeie blondă.**

La **19 septembrie 1961, Barney şi Betty Hill**** au fost **răpiţi** de lângă automobilul lor - în apropiere de Lancaster, New Hampshire, SUA - şi au fost duşi într-o farfurie zburătoare, unde nişte extratereştri i-au supus la **examinări complexe.**[148] În **California**, o tânără susţinea că a fost **violată de un extraterestru** coborât dintr-un O.Z.N.. În urma acestei întâmplări, ea a dat naştere unui **copil mort, având însă un aspect hibrid.**[149]

Oricât de fantastic ar părea, se spune că **extratereştrii ar trăi printre noi, distingându-se cu greu de oamenii obişnuiţi**, putând avea copii cu o inteligență superioară, care au menirea de a accelera progresul civilizației noastre. Aceşti străini ar putea avea planuri sinistre de dominare a planetei noastre[*].

---

* **N. edit.**: Era de fapt... tractorist.

** **N. edit.**: Aleşi deloc întâmplător: ea albă, el - de culoare.

Extratereştrii apăruți în zilele noastre explică o serie de lucruri legate de zeii din vechime. Acele neînfrânate pofte ale lui Zeus, care făceau deliciul povestitorilor antici, par acum acțiuni deliberate de eugenie menite să creeze supraoameni pentru **ameliorarea speciei umane**[**]. Se pare că **legături amoroase între zei şi muritori au avut loc cu adevărat**, tot aşa cum şi cosmonauții tereştri, tulburați de o abstinență prelungită, se vor apropia în viitor de tinere de pe planeta Marte.

Credința într-un Mântuitor de origine divină care să învețe Omenirea este cea mai veche religie a lumii. În Antichitate, oamenii îi priveau cu respect pe bastarzi şi credeau cu tărie că eroii lor sunt fii de zei. Înainte de a ridiculiza o astfel de superstiție, va trebui să ne amintim că, 2.000 ani, milioane de creştini l-au venerat pe Iisus ca Fiu al lui Dumnezeu.

În timpurile vechi, popoarele din întreaga lume le ofereau pe cele mai frumoase fecioare zeilor, pentru a le fi mirese. Astfel, zeii apăreau în munți, în temple ori în alte lăcaşuri sfinte. Un asemenea obicei nu ar fi putut continua atât timp dacă nu ar fi existat o dovadă a întâlnirilor cu Celeştii. E posibil ca, în jurul anului 775 î.e.n., un extraterestru considerat a fi zeul Marte să fi coborât şi să o fi lăsat însărcinată pe Rhea Silvia - cea mai nobilă fecioară din Alba Longa - care l-a născut pe Romulus, eroul menit să creeze marele popor roman, a cărui istorie a marcat întreaga noastră civilizație. Cu 50 ani înainte, **Oannes -** zeul înțelepciunii - şi **Ataryatis -** zeița peşte -, probabil ființe din Spațiu, au dat Babilonului pe faimoasa regină **Semiramida**.

Printre **marii eroi ai culturii lumii** există o **similitudine** mai mult decât tulburătoare, sugerând o posibilă origine comună a acestora. **Romulus şi Remus** au plutit pe Tibru într-un coş; **Sargon**, regele Babilonului, a fost dus de apele Eufratului, tot într-un coş; **Moise** a fost găsit şi el într-un coş de papură ce plutea pe Nil; copil fiind, **Cyrus** al Persiei a fost abandonat şi apoi salvat de un păstor, iar, mai târziu, la fel ca Romulus, a ajuns conducătorul poporului său.

Folclorul popoarelor abundă în asemenea istorii. Aventurile galante ale extratereştrilor din zilele noastre nu fac decât să le confirme pe cele din Antichitate. Originea divină a lui Romulus, departe de a fi o simplă povestire, devine acum un fapt posibil.

Două mii de ani mai târziu, un alt mare Italian, geniul suprem al Renaşterii, a fost **tot un bastard**. Să fi fost oare **şi Leonardo da Vinci**, a cărui ambiție secretă era de a învăța să zboare, fiul unui extraterestru ?

---

[*] **N. edit.:** Accelerare a progresului, ori planuri sinistre ?! Sunt valabile ambele variante... În 1954, un „zeu" înalt şi blond îi spunea lui Eisenhower că a lucrat ca... dactilografă. Reptilienii pot lua orice înfățişare doresc iar David Icke scria că Elizabeth II, G. Bush Sr., T. Blair sunt reptilieni...

[**] **N. edit.:** Condiția de bază este ca „zeii " şi pământenii să fie compatibili genetic, „după chipul şi asemănarea noastră"...

„ Zeii ” au tradiție veche în răpiri !

Numeroasele legende care povestesc despre ridicarea la ceruri a eroilor lasă impresia că aceştia au fost **luați de zeii binevoitori drept recompensă pentru faptul că au fost regi buni. Romulus s-a străduit să impună în noul său oraş demnitatea şi dreptatea**, ceea ce i-a atras respectul ambasadorilor străini, chiar şi al puternicilor etrusci. General strălucit, el a arătat o neobişnuită **clemență** pentru cei învinşi, ceea ce a adus Romei 40 ani de pace. Regele a fost **iubit de armată**, mai ales de cei 300 de tineri din corpul său de gardă. **Legile rurale** pe care le-a dat i-au câştigat încrederea poporului dar **au displăcut Senatului.**

Unii cinici i-au acuzat pe nobili că l-au asasinat pe Romulus, tăindu-l în bucăți care au fost apoi distruse în secret, înşelând poporul cu istoria ridicării sale în cer. Probabil că patricienii ar fi dorit moartea lui Romulus, dar este greu să ne imaginăm un complot atât de temerar de a-l ucide pe rege în văzul întregului popor şi sub ochii corpului său de gardă atât de devotat. Cu siguranță că s-ar fi găsit alte ocazii mult mai favorabile. Nici unul din eventualii conspiratori nu a făcut ulterior vreo mărturisire şi nimeni nu a profitat de aşa-zisa crimă. **Succesorul său Numa Pompilius** nici nu trăia la Roma, acest filozof sabin* fiind, de altfel, **foarte greu convins să accepte tronul**, după ce la început îl refuzase.

Poate că acei extratereştri care l-au trimis pe Romulus în Italia pentru a întemeia Roma au hotărât - odată misiunea sa terminată - să-l retragă, tot aşa cum au făcut cu câțiva ani mai înainte cu o altă protejată a lor, faimoasa Semiramida din Babilon.

Scrierile lui Charles Fort şi ale multor cercetători din zilele noastre cuprind **numeroase relatări ale unor dispariții bizare de persoane**, singurele explicații plauzibile fiind teleportarea sau răpirea lor de către extratereştri.

Pot fi citate multe astfel de dispariții, dar ni se pare suficient să menționăm doar un singur caz petrecut în **Brazilia.**[150] În seara zilei de **19 august 1962, două sfere roşii** şi strălucitoare, de mărimea unor mingi de fotbal, au fost văzute plutind deasupra localității Duas Pontes, în apropiere de Diamantina. În timpul nopții, nişte **umanoizi** având **înălțimea** de numai **trei picioare** au intrat **în coliba lui** Rivalino Mafra **da Silva, un biet căutător de diamante,** şi au privit îndelung familia aflată în pat. În zori, fiul de 12 ani a găsit jos, în fața colibei, **două mingi ciudate, fiecare având o coadă şi un vârf metalic.** Tatăl a venit şi el afară să le vadă. **Brusc, mingile s-au lipit una de cealaltă şi l-au învăluit într-un nor de fum gălbui iar Mafra da Silvia a dispărut** ! Întreaga întâmplare a rămas învăluită în mister. Dar şi Romulus a dispărut într-un nor !

După ce a fost luat în cer, Romulus a apărut într-o aură de lumină în fața lui Julius Proculus, asemenea „îngerilor” strălucitori care s-au înfățişat, cam în acelaşi timp, regilor din Israel. Câteva secole mai târziu,

---

* **N. edit.:** Era etrusc, fondatorul dinastiei de 7 regi (etruscă) de la începuturile Romei.

Învierea lui Iisus a fost anunțată Mariei Magdalena şi celorlalte femei venite la mormânt de către doi oameni îmbrăcați în veşminte stră-lucitoare.[151]

În 97 e.n., Apollonius din Tyana, făcătorul de minuni, pe care mulți l-au considerat ca fiind Iisus, a fost **văzut de cretani ridicându-se la ceruri; avea atunci 100 ani. Puțin timp după aceea, el s-a înfățişat unuia dintre discipolii săi şi i-a vorbit despre nemurirea sufletului.** Romanii i-au construit un templu, iar împărații l-au venerat pe Apollonius ca pe un zeu.[152]

Cei mai mulți oameni credeau că **Romulus s-a ridicat în cer păstrându-şi corpul fizic**, fenomen pe care astăzi îl asociem cu extratereştrii.

Etruscul Numa Pompiliu – cel mai mare rege din Istorie

Dacă măreția regilor este măsurată prin înțelepciunea lor, prin bunătatea, caritatea şi dorința lor de pace, aureolate prin dragostea lor față de Zei şi față de Om, atunci **Numa Pompiliu**, din Roma timpurie, a fost cu siguranță **cel mai mare rege,care a trăit vreodată.**

Visul unui rege-filozof care să aducă numai binefaceri poporului său, inspirând oamenilor ideea adevărului cosmic, a fascinat întotdeauna pe idealiştii aflați în căutarea unei societăți perfecte. Akhenaton, Solomon, Marcus Aurelius, toți au încercat cu o profundă înțelepciune să fondeze o ordine socială care să promoveze justiția şi pacea universală. Lumea nu era încă pregătită pentru aşa ceva.

Numa Pompilius **a schimbat Roma în mod radical**, prin simțul său de dreptate, **fără a folosi vreodată armele sau violența**. Ideile sale influențează încă şi astăzi religia noastră.

Este semnificativ faptul că Numa Pompilius s-a **născut chiar în ziua întemeierii Romei** de către Romulus, **21 aprilie 753 î.e.n.**. El a trăit la **Cures**, un oraş important al sabinilor. Cu totul neobişnuit pentru acea epocă de barbarie, tânărul **Numa a studiat autostăpânirea propriei ființe şi înțelepciunea, dedicându-şi timpul liber contemplării şi adorării zeilor.** În anul care a urmat dispariției lui Romulus, numeroasele facțiuni existente nu au reuşit să se pună de acord asupra alegerii unui alt rege, pentru ca în final să se înțeleagă şi să ofere tronul cumpătatului filozof de nici 40 ani.

Spre disperarea delegației, Numa a refuzat propunerea, afirmând că şi-a închinat viața servirii zeilor şi nu cetățenilor dornici de războaie. **Numai atunci când augurii i-au arătat semnele divine** prin zborul păsărilor *, în timp ce se ruga în fața unei mulțimi tăcute, având capul acoperit cu un voal, Numa **a acceptat** ideea că aceasta este voința zeilor şi că trebuie **să conducă Roma.**

Prima sa măsură a fost să desființeze corpul de pază al regelui, **refuzând orice protecție**, apoi **a reorganizat cultul lui Jupiter**, instaurând un regim menit să schimbe preferințele războinice ale cetățenilor în relaţii de bună înţelegere şi justiţie. Numa **a construit celebrul templu al lui Ianus**, ale cărui porţi erau deschise numai în timp de război, fiind închise în perioadele de pace. Ulterior, însă, în afară de două scurte intervale, **uşile** au rămas **deschise de la sfârşitul domniei lui Numa până când Augustus i-a înfrânt pe Marc Antoniu şi Cleopatra** în bătălia de la Actium, în **31 î.e.n.**

---

* **N. edit.**: Sabinii nu cunoşteau asemenea ritualuri magice, doar etruscii ca Numa Pompilius...

Tot Numa **a împărţit anul în 12 luni**. Până atunci, anul avea numai zece luni, noiembrie şi decembrie fiind lunile a noua şi a zecea, după cum ne arată şi numele lor. Tot el **a stabilit şi datele sărbătorilor publice**. În timpul sărbătorilor de **la sorstiţiul de iarnă** închinate lui Saturn, Numa le-a permis **sclavilor** să simtă gustul libertăţii [*], hotărând ca, în zilele respective, aceştia să fie **serviţi de stăpânii lor**[153]. Obiceiul s-a păstrat până astăzi în armata britanică, ofiţerii servind la masa de Crăciun pe subalternii lor. La începuturile sale, Biserica sărbătorea naşterea lui Hristos la 8 ianuarie. **În 330 e.n., Crăciunul a fost schimbat la data Saturnaliei romane** [**].

Numa controla fulgerele, nu şi femeile...

Chiar şi marii filozofi ne pot părea oarecum absurzi atunci când încearcă imposibilul. Astfel, **Numa, exasperat de frivolitatea femeilor**, a hotărât ca acestea să nu mai fie auzite, ci numai văzute, **luându-le dreptul de a se amesteca în afacerile bărbaţilor sau de a bârfi**. De-a lungul unor îndelungate veacuri de suferinţă, soţii au aflat, probabil, exact ceea ce simţea Numa.

După ce a eşuat în încercarea de a le face pe femei să tacă, **Numa** şi-a îndreptat atenţia spre ceva mai uşor, **încercând să controleze fulgerele**, ceea ce **a şi reuşit**. Se pare că anticii au moştenit de la o civilizaţie mai avansată o ştiinţă psihică permiţându-le ulitizarea electricităţii naturale, a sunetelor şi, posibil, a anti-gravitaţiei, tehnici care s-au pierdut, nemaiajungând până la noi. Astfel, **Arca israeliţilor** pare să fi fost **o baterie electrică de mare putere**, iar construcţiile înalte ale templelor din Antichitate se pare că erau protejate cu conductori şi instalaţii de **paratrăsnet**. Iniţiaţii puteau astfel chema focul din cer.

Prin experienţele sale cu fulgerele, Numa l-a anticipat pe Benjamin Franklin. Descoperirile sale trebuie să fi fost extraordinare, căci **Tullus Hostilius a încercat să le repete dar**, la fel ca şi Amulius cu un secol înainte, regele a utilizat probabil o formulă greşită şi **o lovitură de trăsnet l-a ars şi i-a distrus întreaga casă.**

---

[*] **N. edit.:** 12 era numărul sacru al etruscilor, care aveau 12 cetăţi.

Libertatea sclavilor era un mod de viaţă pentru ei.

[**] **N. edit.:** Saturnaliile începeau în 17 decembrie (17 - număr fatidic la romani !). Până în 31 decembrie, poporul Romei avea libertate deplină la distracţie, cu o condiţie: să-şi aleagă un „rege al Saturnaliilor" care, apoi, pe 31, era sacrificat !

La Loviluţie, Oculta ne-a organizat „Saturnalii ", cu sacrificarea „regelui plebei ". Omorât de Crăciun (batjocură) dar „distracţia" a încetat pe 31 decembrie...

Numa a interzis romanilor să se închine reprezentărilor cioplite ale zeilor, căci strălucirea divină nu putea fi redată prin statui. Divinitatea putea fi concepută numai mental, printr-o gândire mistică de o sublimă semnificație*. Sacrificiile nu se făceau cu vărsare de sânge sau cu opulență ostentativă. **Tot Numa a construit şi templul Vestei, în care se păstra focul sacru**. Templul era circular, reprezentând astfel Pământul, care era considerat rotund.

Generațiile următoare au crezut că Numa a fost discipol al lui Pitagora, uitând că, de fapt, **Numa a trăit cu două secole înaintea înțeleptului** din Samos. Ca şi **Pitagora**, e posibil ca Numa să fi preluat multe din ideile sale filozofice de la druizii britanici care au vizitat Roma**. Spre deosebire de mulți filozofi antici, Numa nu a căutat înțelepciunea pe alte meleaguri. Cu siguranță, el a studiat şi învățăturile secrete ale prezicătorilor etrusci. **Romanii erau convinşi că Numa îl putea chema pe Jupiter din cer, că îi putea păcăli pe semizei cu apă de izvor, adormindu-i cu vin şi miere, şi că era în stare să converseze cu nimfele**. E posibil ca Numa să fi fost inițiat de extratereştri ?

„ În ceruri mărşăluiau două armate mari ”

Puținele consemnări rămase din secolul **VII î.e.n.** sugerează că, în acea perioadă, **extratereştrii** erau **deosebit de activi pe Pământ**: în **670 î.e.n.**, „Îngerul Domnului" a distrus armata lui Sennacherib; în **660 î.e.n.**, „Zeități cereşti" l-au sprijinit pe împăratul japonez Jimmu împotriva lui Ainu; pe la **630 î.e.n.**, Zoroastru l-a văzut pe „Domnul" în mijlocul flăcărilor, probabil radiații ale navei spațiale, pe muntele Sabalan; câteva decenii mai târziu, **Iezechiel** a văzut faimosul său aparat zburător.

Dionysius din Halicarnas pare să confirme această activitate spațială intensă, căci, scriind despre începuturile Romei, el face o referire criptică: ***„Sus de tot, în ceruri, mărşăluiau două armate mari"***[154].

În teologia ebraică, „Oaspeții Cerului" au fost imaginați, în general, ca ***„Îngeri ai Luminii "* care luptă împotriva forțelor demonice ale Întunericului**, deşi această viziune esoterică are la bază, probabil, vreun conflict armat desfăşurat în ceruri. Este important de amintit faptul că în a doua *Carte a Macabeilor*, capitolul V se vorbeşte despre ***„călăreți alergând prin aer "***, văzuți deasupra Israelului în **170 î.e.n.**. Un spectacol asemănător a fost văzut în **70 e.n., înainte de căderea Ierusalimului**, fiind consemnat de Josephus. Matthew din Paris a făcut şi el o descriere plină de viață privind dubla apariție, în **1236 e.n.**, în centrul Angliei şi al Irlandei, a unor *„soldați superbi, deşi înarmați amenințător"*.

Pliniu a fost mai explicit:

---

* **N. edit.**: Iată explicația de bază pentru lipsa de temple şi statui de la nordul Dunării. În Țara Zeilor, nu era nevoie de aşa ceva, zeii trăiau printre oameni !...

** **N. edit.**: Pe la 700 îen, celții de-abia ajungeau în Britania iar Numa s-a născut în 753 îen...

*„Ni s-a spus că în timpul războaielor cu Cimbrii (Germania de Nord, **113-101 î.e.n.**) s-au auzit **în cer zgomote de arme care se încrucişau şi sunete de trompete**, şi acest lucru se întâmplase **de multe ori** înainte, după cum avea să se mai întâmple şi după aceea. În timpul consulatului lui Marius (**103 î.e.n.**), locuitorii din Ameria şi Tuder (mai nou Todi) au putut urmări cu propriii ochi **armate cereşti** venind de la Răsărit şi de la Apus, **încleştate într-o luptă** în care cei din urmă au fost învinşi"*[155].

Să îndrăznim să le sugerăm scriitorilor noştri S.F. tema unei posibile rivalităţi dintre două armate spaţiale care s-au luptat în ceruri ? Cei care ne-ar putea critica, deşi nu au fost nici ei acolo ca să ştie mai bine, vor avea, probabil, obiecţii mult mai bizare decât speculaţiile noastre. Cu toate acestea, ***Ramayana*** şi ***Mahabharata*** au descris cu multe secole înainte, în mod strălucitor, acele **războaie aeriene** care s-au purtat pe cerul Indiei antice.

Etruscii şi contemporanii lor din întreaga lume au tot urmărit cerurile cu nelinişte, deci trebuie să fi existat motive foarte puternice ca să o facă. Venirea zeului Tages şi viaţa lui Romulus ar sugera **intervenţii celeste în Italia antică**. Relatarea lui Dionysius din Halicarnas privitoare la armatele văzute pe cerul Romei ar putea fi, deci, mult mai adevărată decât ne închipuim astăzi.

Forţe misterioase pe pământ, în ceruri şi ape !

În **708 î.e.n.**, pe când **în Roma** bântuia **ciuma**, se spune că o „ancilă" sau **un „scut" de bronz ar fi căzut din cer**. Numa a găsit imediat modalitatea de a-i încuraja pe suferinzi, declarând că Muzele i-au spus că aceasta era o minune a zeilor, ca semn că oraşul se află sub protecţia lor. Pentru a zădărnici orice încercare de furt, regele a ordonat celor mai buni meşteri să facă **unsprezece cópii** cât mai exacte ale acelei „ancile", piesa originală fiind încredinţată Salii-lor (preoţii lui Marte), care au preluat-o printr-o procesiune religioasă însoţită de imnuri şi dansuri rituale.

Straniul obiect de metal căzut din cer era în mod evident fabricat şi nu un simplu meteorit. „Obiectul" a **căzut**, desigur, **de la mică înălţime**, căci altfel forma sa ar fi avut de suferit la contactul cu solul. Oricât de superstiţioşi ar fi fost romanii, e greu de crezut că un popor atât de practic şi activ ar fi venerat un scut oarecare, specific oricărui echipament standard. E ca şi cum am accepta astăzi să ne închinăm în faţa unei canistre căzute dintr-un O.Z.N.. Romanii trebuie să fi crezut cu tărie că, în vremea lor, zeii zburau în cer şi, deci, puteau scăpa vreun obiect deasupra oraşului.

Plutarh povesteşte că **scutul nu era nici rotund şi nici perfect oval, ci avea nişte zimţi curbaţi, îndoiţi înapoi**, în aşa fel încât vârful fiecăruia să fie unit cu baza celui din spate. Neştiind exact ce anume era, romanii au numit ciudatul obiect „scut", întrucât părea, într-o anumită măsură, să semene cu aşa ceva. Totuşi, din cer nu pot cădea discuri de bronz decât atunci când le aruncă cineva.

Romanii nu s-au îndoit de originea celestă a ancilei, deci ei credeau necondiţionat în supraoamenii care zburau pe deasupra oraşului lor în nave metalice. La fel credeau şi locuitorii din **Hadria** când, 500 ani mai târziu, au văzut cu uimire **pe cer,** în **214 î.e.n.**, ***„un altar în jurul căruia erau adunate siluete de oameni îmbrăcaţi în alb"***. S-ar putea întâmpla şi astăzi ca membrii unui trib sălbatic din jungla Amazonului să danseze în jurul celui mai recent idol al lor, vreo cutie goală de supă căzută din cine ştie ce avion brazilian. Romanii au venerat acel „scut" ca fiind trimis de zei. Desigur, „obiectul" a fost „scăpat" dintr-o navă spaţială.

Primii romani credeau că întregul Univers pulsează de viaţă şi, asemenea tuturor popoarelor primitive, ei trăiau într-o lume pătrunsă de magie, dominată de **forţe misterioase care se aflau pe pământ, în ceruri sau în ape şi a căror bunăvoinţă trebuia câştigată**, indepărtând semnele rău-prevestitoare prin ritualuri şi sacrificii solemne. Eruditul **Varro** a rezumat credinţa populară, menţionând că oamenii au împărţit Universul în două: *„Caelum"* Cerul, şi *„Terra"* Pământul. În Cer se afla *„loca supera"* - locurile superioare, care aparţineau zeilor. Pământul conţinea *„loca infera"* - locurile inferioare, rezervate Omenirii.

Romanii erau convinşi de existenţa a două aspecte ale vieţii: *„sacrul "* care era opus *„profanului "*. **„Sacrul"** nu însemna nici binele, nici răul, ci doar **lumea zeilor**, a fiinţelor venite din Spaţiu, în sensul în care astăzi „regal" se referă la domeniul regelui şi al familiei sale.Termenul de **„profan"** se referea la **lumea** de zi cu zi a **muritorilor**.

Când zeii coborau pe Pământ, colinele, pădurile sau templele pe care ei le vizitau deveneau „sacre", tabu-uri de care nu aveau voie să se apropie decât preoţii, care conservau cu străşnicie acest „apartheid" celest, considerând că astfel puterea lor creşte. *Vechiul Testament*, ca toate celelalte religii - din Britania până în Japonia -, recunoaşte că locurile unde zeii coborau pe pământ erau sfinte.

Dacă în secolul nostru ar ateriza extratereştrii, este sigur că armata ar institui un cordon de siguranţă cu care ar înconjura zona respectivă, acel loc devenind „sacru" prin interzicerea accesului civililor. Teologii şi mitologii noştri, neştiutori în privinţa celorlalte lumi din Univers, vor avansa, probabil, teorii complicate pentru a explica teama ancestrală faţă de locurile „unde au păşit zeii", considerând-o superstiţie atavică, uitând însă un fapt evident: acele locuri au devenit sacre pentru simplul motiv că zeii au fost într-adevăr acolo.

„Respingeţi zeii Romei, respingeţi Roma însăşi !"

Ca şi popoarele antice din India, Mexic sau Irlanda, **romanii au crezut şi ei în existenţa mai multor cicluri de civilizaţii ale lumii**. În **88 î.e.n.**, în timpul consulatului lui Sulla, *„din aerul limpede şi lipsit de nori, s-a auzit deodată* ***sunetul unei trompete,*** *prelungind o notă ascuţită şi discordantă, astfel încât toţi au rămas uimiţi de sonoritatea sa."*[156]

Preoţii etrusci spuneau că acest miracol **prezice** o schimbare a stării existente şi **venirea unui Ev Nou**. Ei îi învăţau pe oameni că în total există **8 epoci** care diferă complet una faţă de cealaltă, **fiecare durând**

un An Mare[*]. Ori de câte ori se încheia câte o epocă şi începea o alta, un semn minunat apărea pe Pământ sau pe Cer, pentru cunoscă-torii semnelor fiind limpede că oamenii din Noul Ev au şi venit în lume. Toate lucrurile sunt supuse unor mari schimbări.

Senatul avea un mare respect pentru spusele prezicătorilor. Este posibil ca această credinţă să-l fi determinat pe evanghelistul Matei să afirme că la naşterea lui Iisus a apărut pe cer o stea mare şi strălucitoare.

La începuturile sale, religia [157] nu avea nici o legătură cu moralitatea, cuvântul în sine **referindu-se la legăturile dintre activitatea umană şi tărâmul zeilor**. Dintr-un punct de vedere strict purist, cei care doresc să se întâlnească direct cu O.Z.N.-urile sunt „religioşi", pentru că încearcă să stabilească legături cu vizitatorii celeşti. **Pentru romanul obişnuit**, religia nu însemna supunerea morală faţă de un zeu inspirator sau salvarea printr-un Mântuitor de origine divină, **pietatea sa exprimând, de fapt, conştiinţa legăturii solemne a Omului cu Marile Puteri ale Cerului** („Tatăl nostru carele eşti în ceruri") şi care controlau Universul. O asemenea supunere respectuoasă faţă de zei e datorată intervenţiei lor binevoitoare, demonstrată în mod vizibil în cazul Romei.

Abia mai târziu, filozofii au asimiliat religia cu etica, făcând din Jupiter simbolul justiţiei divine. **Legile date cetăţenilor Romei îi favorizau, de obicei, pe patricieni** iar împăraţii, fiind de origine „divină" asemenea zeilor, erau deasupra legii, astfel că doar sclavii - lipsiţi de drepturi legale - puteau fi pedepsiţi. În esenţă, legislaţia romană avea în vedere familia, proprietatea şi Statul, scopul fiind consolidarea continuă a Romei.

Deşi **romanii** îşi dădeau seama că diferitele religii existente erau doar aspecte ale unei înţelepciuni cosmice unice, manifestând în acest sens o toleranţă plină de generozitate, totuşi, din motive patriotice şi de securitate, ei **insistau ca fiecare cetăţean să depună un jurământ formal în faţa zeilor prin care să-şi exprime loialitatea faţă de Geniul Protector al Romei**. Slăbiciunea de a considera că existenţa zeilor ar fi o înşelătorie putea fi extrem de periculoasă, întrucât, secole de-a rândul, romanii au avut nenumărate războaie. Ei i-au persecutat pe creştini nu pentru că aceştia credeau în Hristos, ci, în primul rând, pentru faptul că **respingerea zeilor Romei însemna, implicit, nerecunoaşterea Romei însăşi**, ceea ce nici un cetăţean patriot nu putea tolera.

Zeii – Spirite, reînviere şi cultul strămoşilor

Indo-europeanul Tată-ceresc, Dyaus-Pitar[**] sau Zeus-Pater, latinizat în **Jupiter**, este simbolul extratereştrilor. El stăpânea cerurile romane, stelele, Soarele, trăsnetul şi fulgerul, fiind **Stăpânul zeilor şi al oamenilor. Venerarea cerului a fost religia fundamentală** a etruscilor, a britonilor, a babilonienilor şi a tuturor popoarelor contemporane lor, cu toţii cercetând mereu - secole de-a rândul - cerurile, din turnuri înalte, din zigurate, de la Stonehenge sau din munţii de pe toate continentele.

---

[*] **N. edit.:** Anul Mare, la antici, era Anul Galactic, de 25.920 ani tereştri.

[**] **N. edit.:** Zeu al arienilor vedici, migraţi din Ardeal.

În secolul XIX, occidentalii au inversat sensul migraţiei, lansând teoria falsă a populării Europei dinspre Est, în special India...

Divinităţi mai puţin importante au fost preluate de romani de la greci - Minerva, Junona, Ceres, Venus şi Neptun. **Saturn, Apollo, Vesta şi mulţi alţii proveneau din culte locale.** Deasupra tuturor, în vârful piramidei, se afla Jupiter, secondat de **Marte** - zeul războiului - **patronul Romei** şi de Quirinus - identificat cu Romulus - asociat cu recolta de grâu. **Semnele cereşti** erau interpretate de către auguri, ele **dezvăluind Voinţa zeilor**. Venerarea Zeului-Tată a fost completată prin **cultul Mamei - Pământ**, ale cărui ritualuri libertine simbolizau fecunditatea, rodnicia, prosperitatea poporului roman.

Din leagăn până în mormânt, omul se simţea înconjurat de forţe ostile şi doar ritualurile îi puteau aduce bunăvoinţa şi pacea din partea zeilor, atât la nivel individual, cât şi statal. Nu există o separare absolută între vii şi morţi. Ca toate celelalte popoare antice din întreaga lume, **romanii credeau că sufletul supravieţuieşte după moartea trupului**, uneori ducându-se în ţinuturi îndepărtate unde exista fericirea, alteori planând - legat încă de pământ - deasupra locurilor în care a trăit, pentru a influenţa viaţa celor dragi şi a-şi astâmpăra dorul de ei.

Venerarea strămoşilor şi credinţa în reînvierea sufletelor presupuneau o profundă concepţie teologică, un rafinament în gândire care îi depăşeau totuşi pe cei mai mulţi romani şi pe contemporanii lor din alte ţări, sugerând că, într-adevăr, ei erau descendenţii decăzuţi ai unei mari civilizaţii mondiale care înflorise cu milenii în urmă în acel Ev de Aur cântat de poeţi. **Mulţi antici**, ca de altfel şi cronicari din Evul Mediu, **îi denumeau pe Celeşti „Spirite", imaginându-şi că acestea ar fi sufletele reînviate ale morţilor care s-au întors pe Pământ din cer sau de pe o stea minunată**, superstiţie care trezea teama faţă de extratereştri, dar care îndemna la cinstirea strămoşilor. Mormintele şi monumentele funerare erau apărate de puteri invizibile, îmbunate prin daruri şi flori, obicei păstrat până astăzi în cimitirele noastre.

Anumiţi munţi, codri şi râuri erau cutreieraţi de satiri, gnomi şi nimfe. **Nemuritori din tărâmuri eterice apăreau în faţa oamenilor**. Noi, cei de acum, la fel de derutaţi ca şi romanii din vechime, am încetat să mai luăm în derâdere poveştile cu „omuleţi", întrebându-ne dacă nu cumva umanoizii văzuţi în repetate rânduri în America de Sud nu erau extratereştri şi dacă urmele circulare din păduri şi de pe câmpurile cultivate nu sunt lăsate de nave spaţiale. Nimfele ne duc cu gândul la acea Doamnă din **Fatima** ale cărei apariţii au fost confirmate şi care, probabil, s-a materializat în cer.

Cercetările lui Meade Layne şi ale specialiştilor săi în ştiinţe de frontieră, asociate cu descoperiri relativ recente în fizica sub-atomică, par să demonstreze **coexistenţa unor lumi eterice, din care se materializează acei silfi**, atât de viu descrişi de Montfaucon de Villars în *Le Comte de Gabalis,* în urmă cu 300 ani. Descoperim cu uimire că acceptarea conştientă a existenţei extratereştrilor ne deschide sufletele către o înţelepciune cosmică, pe care o regăsim, de fapt, în religia începuturilor Romei.

Numa captura zei ca să-l cheme pe Zeus !

Numa Pompilius îşi căuta inspiraţia într-o dumbravă a zeilor, străbătută de un pârâiaş, unde putea medita în linişte, departe de rumoarea Romei. **Regele pretindea că a avut onoarea de a se căsători cu zeiţa Egeria** care îl iubea şi că din această unire binecuvântată el îşi trăgea înţelepciunea. Romanii recunoşteau cu teamă puterea lui Numa, acceptând ciudatele sale revelaţii şi nu găseau în ele nimic incredibil sau imposibil.

La sfatul Egeriei, Numa i-a prins pe zeii Picus şi Faunus în ascunzişul lor de pe colina Aventina **şi i-a ţinut prizonieri până când Jupiter** i s-a înfăţişat sub formă de fulger, **promiţându-i protecţia sa**, fapt confirmat mai târziu de celebrul „scut" căzut din cer. Ar fi oare de domeniul fantasticului să ne imaginăm că Numa ar fi putut prinde doi extratereştri, ameţindu-i probabil cu vin, până ce aceştia au fost recuperaţi de o navă spaţială ?

Despre acest lucru, **Dionysius din Halicarnas** scria:

„Se spun, de asemenea, multe istorii minunate despre el, considerându-se că înţelepciunea i-a fost dată de zei. Printre aceste lucruri extraordinare, se afirmă că o anume ***nimfă, Egeria, obişnuia să-l viziteze şi să-l instruiască în arta de a domni****. Totuşi, unii susţin că nu ar fi fost o nimfă, ci una din Muze. Cu timpul, lucrul acesta a devenit clar pentru toţi, chiar şi pentru cei care la început fuseseră neîncrezători şi care priviseră această poveste ca pe o simplă invenţie, pentru că, urmând sfaturile ei,* ***Numa s-a hotărât să dovedească faptul că legătura sa cu această divinitate este reală****. Astfel,* ***el a invitat*** *în casa în care locuia* ***un mare număr de romani****, toţi fiind oameni de valoare şi, după ce le-a arătat casa sărăcăcioasă, cu mobile puţine, din care lipseau cu totul lucrurile necesare unui număr aşa de mare de oaspeţi, le-a poruncit să plece şi* ***să revină seara****, la masă.*

Când aceştia s-au întors la ora hotărâtă, ***au găsit mesele încărcate cu bunătăţi şi vase frumoase*** *iar, când s-au aşezat la masă, li s-au pus în faţă mâncăruri din toate felurile de carne, care într-adevăr* ***nu ar fi putut fi pregătite într-un timp atât de scurt****. Romanii au rămas uimiţi de fiecare lucru pe care l-au văzut şi, începând de atunci, au fost* ***convinşi că o zeiţă are legături cu el"*** [158].

Această istorie plăcută ne aduce aminte de *Satapatha Brahmana* în care se povestea cum **Apsara Urvasi a coborât pe Pământ la iubitul ei Pururavas**. De asemenea, cronica medievală *De nugis curialium* descrie cum, **în 1070 e.n.**, eroul saxon **Edric Sălbaticul s-a îndrăgostit de o frumoasă domnişoară extraterestră**. Astfel de legături între tinere celeste şi pământeni au constituit tema operei *Tannhäuser* sau a baletului *Lacul lebedelor*, cât şi a istoriilor cu silfi şi succubi din Evul Mediu sau cu Nemuritorii din mitologiile din întreaga lume.

În **1952**, Truman Bethurum a întâlnit-o pe **Aura Rhanes, o extra-**

terestră de pe Clarion[*], care i-a dezvăluit unele mistere cosmice. Faptul că suntem conştienţi astăzi de existenţa extratereştrilor face ca relaţia dintre Numa şi Egeria să fie o posibilitate fascinantă, banchetul său evocând atmosfera din *O mie şi una de nopţi*. Fiecare ne-am dori o astfel de Celestă care să ne ia casa sub protecţia sa...

Numa Pompilius – precursorul lui Iisus...

Plutarh a slăvit Evul de Aur în care onoarea şi justiţia trăiau în inimile tuturor, întreţinute de înţelepciunea lui Numa ca de un izvor nesecat, căci seninătatea calmă a spiritului său se răsfrângea asupra întregului popor. **Numa a domnit 43 ani, timp în care nu au fost nici războaie, nici dispute politice. Viaţa sa a fost plină de armonie şi lipsită de vicii**. Astfel, el a exemplificat în mod strălucit o idee a lui Platon[159] exprimată însă trei secole mai târziu, aceea că relele omeneşti vor dispărea numai atunci când, prin cine ştie ce miracol divin, regele care va conduce va fi un filozof.

La vârsta de 80 ani, în 672 î.e.n., Numa a murit liniştit, la ceremonia funerară fiind **plâns de întreg poporul său**, de bogaţi şi de săraci, care păreau că se despart nu de un rege, ci de un prieten drag. Numa **a scris 12**[**] **cărţi de filozofie a naturii**, împărtăşind astfel cunoştinţele sale preoţilor. Convins că astfel de mistere nu trebuiau făcute publice, el a cerut ca **toate scrierile sale** să fie puse **într-o ladă de piatră**, care să fie **îngropată odată cu el**. Cam **după 400 ani**, ploi puternice au îndepărtat pământul, dezvelind ambele sicrie.

Considerând că publicarea scrierilor lui Numa ar dezvălui misterele cele mai sacre ale religiei statului, **Senatul a decis arderea în public a tuturor cărţilor sale**. Astăzi, nu ne rămâne decât să deplângem distrugerea celor 12 volume, care cuprindeau, desigur, chintesenţa profundei înţelepciuni a lui Numa, fiind scrise cu secole înaintea operelor lui Pitagora, Eschil şi Platon. Dar existenţa unor astfel de scrieri demonstrează faptul că, **în secolul VII î.e.n., Roma stăpânea cunoştinţe care ar fi putut răsturna cu totul concepţia noastră despre istorie**, dezvăluindu-ne secrete ale zeilor, ale fiinţelor venite din Spaţiu. Am asistat şi în secolul nostru la arderea multor cărţi. Senatorii erau oameni aspri, necultivaţi, pentru care cărţile ţineau de domeniul magiei, astfel că nu putem decât să deplângem vandalismul de care au dat dovadă.

Ne întrebăm ce s-ar fi întâmplat dacă cele 12 pergamente de la Marea Moartă ar fi dovedit cu certitudine că Iisus nu a existat niciodată, că Evangheliile sunt ficţiune, aşa cum cred unii. Oare, Papa nu ar fi fost tentat să le distrugă în loc să le transforme în piatra de temelie a întregii Biserici?

---

[*] **N. edit.**: O planetă dintr-un Univers paralel din dreptul planetei Jupiter !...

[**] **N. edit.**: Din nou numărul sacru pelasgic, „însuşit" apoi de evrei...

Sicriul lui Numa a fost găsit însă gol ! Peştera în care a fost lăsat trupul lui Iisus a fost şi ea găsită goală. Multe întrebări ciudate pot apărea în legătură cu aceste fapte stranii. A fost oare Numa înviat sau a fost luat şi dus de către „soţia sa din spaţiu", Egeria ?

Poporul său, care l-a iubit, a crezut în legăturile pe care le avea Numa Pompilius cu zeii. Este oare posibil ca cel mai înţelept dintre regi să fi fost inspirat de extratereştri ?

Zeii şi... sferele lor de influenţă

Tullus Hostilius a dispreţuit pacifismul lui Numa, încercând să devină celebru prin războaie crude împotriva vecinilor săi. El **a distrus din temelii Alba Longa**, construită de fiul lui Eneas, şi **i-a înfrânt pe sabini**. În culmea gloriei, când se afla pe **muntele Alban**, mintea superstiţioasă a regelui a fost tuburată de o ploaie de pietre. Tot atunci s-a auzit **o voce puternică** ce venea dintr-o poiană aflată pe vârful muntelui şi care **le cerea albanilor să se întoarcă la zeii veneraţi de strămoşii lor**, fapt care ne aminteşte de vocea Domnului mustrându-i pe Abraham şi Moise*.

Sătul de războaie, Tullus a făcut încercări disperate să şi-i apropie pe zei dar, neînţelegând principiul electricităţii folosite de Numa, i-a supărat înt-atât de mult pe aceştia, încât **Jupiter l-a ucis cu un trăsnet care i-a distrus şi casa**. Un fapt asemănător s-a întâmplat şi cu 200 ani înainte, când „Îngerul Domnului" i-a omorât pe acei urmaşi ai lui Baal care l-au torturat pe Ilie.

Deşi informaţiile despre perioada respectivă sunt extrem de puţine, nu mi se pare chiar imposibil să presupunem că unul din discipolii lui Numa, persecutat ulterior de războinicul Tullus, a chemat în cele din urmă în ajutor focul din cer, care să-l mistuie pe rege (în **640 î.e.n.**). De altfel, **peste o mie de ani, şi Germanus cel Sfânt avea să invoce fulgerul pentru a-l distruge pe Vortigern.**

Cum incendiile misterioase, atât de dese în secolul nostru, sunt asociate cu apariţii de O.Z.N.-uri, mi se pare logică ipoteza că extratereştrii din mileniile anterioare puteau face acelaşi lucru şi în Roma antică. Deci, Tullus Hostilius, atrăgând asupra sa mânia zeilor, ar fi putut, într-adevăr, să fie omorât de extratereştri.

Ancus Martius - nepotul lui Numa - a continuat să mărească puterea Romei prin **războiul cu latinii**, singura sa contribuţie mai de seamă fiind **închisoarea construită în Cetate**, care era aproape **întotdeauna plină**. El a fost urmat, în **616 î.e.n.**, de un etrusc, **Lucius Tarquin**, care a rămas în istorie mai mult datorită aristocraticei şi **bogatei**

---

* **N. edit.:** După cele trei „războaie ale zeilor ", taberele lui En.ki şi En.lil încercau să-şi păstreze adepţii prin alte metode, nemaiavând voie să intervină în mod direct în viaţa Omenirii...

sale soţii, Tanaquil. Aceasta **stăpânea foarte bine ştiinţa etruscă a prezicerilor**, fiind deci posibil ca ea să fi atras atenţia extratereştrilor.

Într-o zi, în timp ce Tarquin şi Tanaquil se aflau la masă şi **sclava de origine nobilă Ocresia** le încălzea mâncarea pe buşteni aprinşi, **din flăcări** a apărut **un semn** pe care Tanaquil l-a interpretat ca anunţând o naştere extraordinară. Regele a ordonat atunci ca Ocresia să fie îmbrăcată în mireasă şi să rămână la căldura focului. Astfel, ea **a dat naştere unui fiu, Servius Tullius, care avea părul de culoarea focului**.

O poveste cel puţin ciudată ! Acest miracol ne aminteşte însă de *Otis imperialia,* scrisă prin anii 1200 e.n. de Gervase din Tilbury, în care se vorbea despre o **prinţesă mongolă** care pretindea că a rămas **însărcinată după apariţia unei lumini în cortul ei**. Ambele incidente pot da naştere la speculaţii privind conceperea prin Duhul Sfânt, silfi şi extratereştri, atât de uşor de ridiculizat dar, în egală măsură, posibil a fi reală sau fictivă.

Câţiva ani mai târziu, **pe când Servius Tullius dormea, capul său parcă a fost cuprins în flăcări. Tanaquil a interpretat acest semn ca o profeţie a regalităţii sale**. Într-adevăr, Servius Tullius a domnit începând **din 578 î.e.n.**, contribuind la recunoaşterea măreţiei Romei. Ar fi, poate, relevant de menţionat că în **538 î.e.n.**, în Babilon, profetul **Daniil comunica direct cu Îngerii**, probabil extratereştri.În **534 î.e.n.**, bătrânul rege a fost **înjunghiat** de urmaşii ginerelui său, Tarquinius Superbus. Tullia, vicioasa sa fiică, a trecut peste trupul tatălui său cu carul, atrăgând astfel blesteme grele asupra ei şi asupra noului rege.

Un Brutus a „omorât” regalitatea, altul republica...

Tarquin cel Mândru i-a refuzat socrului său dreptul la funeralii, motivând că nici lui Romulus nu i s-a făcut vreo ceremonie. Apoi, a condamnat la moarte pe cei mai de seamă senatori, instaurând un **regim de teroare** atât pentru cei bogaţi, cât şi pentru cei săraci. Tiran în timp de pace, Tarquin s-a dovedit a fi un **bun general în război**. Sub sceptrul său, **Roma a dominat Federaţia Latină. El i-a înfrânt pe volsci şi a asediat cetatea Cumae, reşedinţa Sibilei**.

Aici, i s-a înfăţişat o **femeie bătrână** care **i-a oferit 12 cărţi cuprinzând profeţii despre viitorul Romei**, cerându-i pentru ele **300 de monede de aur**. Tarquin a refuzat-o. Bătrâna s-a întors cu **nouă** cărţi, spunând că a distrus trei. Regele a refuzat-o din nou. Femeia a mai distrus încă trei şi s-a întors numai cu cele **şase** care îi mai rămăseseră, ameninţând că le va vinde duşmanilor săi. **Tarquin a cumpărat cele 6 volume la preţul cerut iniţial.** Ele au fost în permanenţă **consultate de Senat în perioadele de criză**. Cărţle Sibiline erau, probabil, asemănătoare acelor celebre distihuri rimate ale lui Nostradamus, inspirate de o sursă celestă.

Domnia tiranică a lui Tarquin i-a împins în cele din urmă pe **romani** la **revoltă**. În 510 î.e.n., fiul său Sextus a răpit-o pe soția vărului său, dar probabil nu atât de romantic cum a sugerat Shakespeare. Nobila Lucreția a cerut soțului* şi tatălui ei să răzbune această ofensă, apoi s-a înjunghiat. Mânia cetățenilor nu a mai putut fi stăpânită, ei **l-au detronat pe Tarquin şi au instaurat Republica Romei.**

„Lars Porsena din Clusium a jurat pe numele a nouă zei că marea familie a Tarquinilor nu va mai face niciodată rău" [160].

Celebra baladă a lordului Macaulay, memorată de orice şcolar, ne povesteşte cum bravul Horațiu a ținut piept, pe podul de pe Tibru, hoardelor din Clusium (Chiusi) pentru a salva Roma. **Asemenea tuturor preoților - regi etrusci, Lars Porsena era inițiat în acea stranie ştiință a electricității**, încă necunoscută nouă, prin care intra în legătură cu Celeştii, tot aşa cum Ilie a chemat din cer pe „Îngerul Domnului":

Într-o variantă foarte simplificată, Pliniu aminteşte că **Lars Porsena s-a rugat zeilor care au trimis asupra Bolsenei, cel mai bogat oraş al Tuscaniei, trăsnetele, pentru a o distruge.**

Oraşe antice distruse... cu arma atomică !

Extratereştrii nu au fost întotdeauna binevoitori. Clasicii sanscriți şi chinezi au descris în culori vii diferite atacuri aeriene. *Biblia* ne aminteşte cum „Domnul" a distrus Sodoma şi Gomora, a ucis pe primul-născut în Egipt, a omorât pe admiratorii lui Baal** şi a nimicit armata lui Sennacherib la Ierusalim (Pelusium ?). **Oraşul antic Hattus, din Asia Mică**, se pare că a fost **distrus de o căldură fantastică** ce a topit până şi cărămizile, deci temperatura a fost de **peste 1.000 °C**, valoare ce nu este atinsă prin armele convenționale, ci **numai prin bombe nucleare**.

O amenințare veche de atâtea secole din partea extratereştrilor ne poate explica de ce etruscii, israelienii şi contemporanii lor cercetau cerul cu atâta îngrijorare. De fapt, **de-a lungul istoriei** s-au produs **de mai multe ori atacuri aeriene**, poate mai des decât ne-am putea imagina noi.

Mai recent, în **iunie 1954**, un băiat african de 11 ani, Leili Thindi[161] a văzut într-o noapte lumini ciudate deasupra Muntelui Kenya. A doua zi a aflat cu oroare că **întreaga populație şi tot ceea ce era viu în satul Kirimuyu a fost ars de nişte teribile fascicule fierbinți de lumină, produse de obiecte strălucitoare din cer**. În noaptea de 3 noiembrie **1957**, un **O.Z.N.** care a staționat un timp deasupra fortăreței Itaipu din **Brazilia**[162] a **atacat** subit **garnizoana** cu raze foarte fierbinți, în timp ce oamenii dormeau, producând **arsuri puternice santinelelor** şi scoţând din funcţiune toate instalaţiile electrice. În emisiunea *„The World at One"* difuzată de B.B.C. în ziua de 16 ianuarie **1968**, dl. Gordon Creighton, recunoscut ca o autoritate în domeniu, a relevat faptul că, **până atunci, O.Z.N.-urile făcuseră mii de vizite**; multe binevoitoare, unele ostile.

---

* **N. edit.:** Pe nume... Brutus. Acesta a pus capăt regalității iar Brutus asasinul lui Cezar va pune capăt republicii...

** **N. edit.:** „Domnul " - En.lil/Iahve. Ball - Mar.duk/Ra(m), fiul lui En.ki.

Gomo.ra - adunarea lui Ra, unde s-a folosit... arma atomică. Momente din războiul purtat de taberele En.ki – En.lil... Pe larg în ***„Istoria secretă a Omenirii"***.

Dar, dacă anumiţi extratereştri sunt ostili în zilele noastre, este logic să presupunem că tot aşa s-au purtat şi cu secole în urmă. Atacul cu trăsnete asupra Bolsenei, provocat de „zei" în 508 î.e.n. şi-ar putea găsi o astfel de explicaţie. **Pliniu a studiat mai mult de 2.000 de lucrări - aproape toate pierdute pentru noi -** şi, cum a fost una din cele mai ascuţite minţi din întreaga lume romană, trebuie să fi avut motive puternice ca să accepte că Lars Porsena le-a cerut Celeştilor să lovească Bolsena cu trăsnete. El a mai adăugat şi faptul că **Piso** menţionase în *Analele* sale producerea unor **întâmplări asemănătoare**.

Plutarh scria că **Numa Pompilius nu s-a speriat niciodată de apropierea duşmanilor, ci aducea doar sacrificii zeilor, ştiind că aceştia îl vor apăra**. Aşa cum Ioşua fusese instruit de „Domnul" să utilizeze puterea sunetului pentru a dărâma zidurile Erihonului*, tot astfel Lars Porsena l-a chemat pe Jupiter în ajutor împotriva Bolsenei. Ne putem imagina deci O.Z.N.-uri planând deasupra acelui oraş italian şi arzându-l cu raze fierbinţi care au carbonizat faimoasa cetate, neputincioasă în faţa armatei lui Lars Porsena, tot aşa cum, în 640 î.e.n., Tullus Hostilius fusese ucis în propriul său palat. Fantezie ? Totuşi, Pliniu a crezut toate acestea !

Castor şi Pollux luptau alături de romani...

În **503 î.e.n.**, într-un miez de **noapte**, au fost văzute **pe cer suliţe strălucitoare**. Puteau fi meteoriţi, dar puteau fi şi semne ale prezenţei extratereştrilor interesaţi de problemele tinerei Republici şi de nimicirea sabinilor care aproape cuceriseră Roma.

*„... acest lucru nu putea fi pus pe seama întâmplării sau a nebuniei unora, ci e legat de **repetatele apariţii ale zeilor. În războiul cu latinii**, când dictatorul Aulus Posthumus l-a atacat pe Octavius Manilius tusculanul, la Regillus, **Castor şi Pollux au fost văzuţi luptând călare alături de ai noştri**. Şi tot acel descendent al lui Tyndarus ne spune că P. Vatienus - bunicul tânărului de astăzi cu acelaşi nume - a văzut, în timp ce venea noaptea la Roma din Raeto, unde era guvernator, doi tineri călare pe doi cai albi, care i-au spus că în acea zi regele Perses a fost făcut prizonier (Pydna, 168 î.e.n.).*

---

* **N. edit.:** În realitate, distruse de un cutremur...

*... Să nu uităm nici când Locrianii i-au învins pe cei din **Crotona** într-o mare bătălie care a avut loc pe malurile râului Sagra (sec. **VI î.e.n.**), iar **vestea victoriei a ajuns în aceeaşi zi la Jocurile Olimpice**..."*

În *De natura deorum* (Cartea I, capitolul 2), Cicero vorbeşte despre **credinţa tuturor romanilor că zeii Castor şi Pollux au coborât pe Pământ pentru a le salva oraşul**.

Timp de 10 ani, exilatul **Tarquin** a tot plănuit cum să revină la Roma. În **498 î.e.n.**, împreună **cu aliaţi din 30 de oraşe ale Ligii latine**, conduşi de Octavius Manilius, el a pornit **împotriva tinerei republici**. Alarmaţi, **romanii şi-au ales primul dictator**, pe Aulus Posthumus, care i-a înfruntat pe invadatori lângă lacul Regillus (aproape de actualul Frascati). **Ore întregi, soarta bătăliei nu a putut fi decisă**, etruscii luptând cu vitejie şi respingându-i pe romani.

Cuprins de disperare, **Aulus Posthumus** nu a neglijat nici un ajutor uman sau divin şi **a promis să ridice un templu în cinstea lui Castor**. În timpul unui atac împotriva duşmanilor, **au apărut deodată în fruntea cavaleriei doi călăreţi străini, chipeşi, mai înalţi decât oamenii obişnuiţi, care au preluat conducerea luptei**. În aceeaşi zi, spre seară, **cei doi** tineri au apărut **în Forum, odihniţi, aducând vestea marii victorii**. Apoi au plecat şi **nu au mai fost văzuţi niciodată**.

Roma a fost astfel salvată, pentru a-şi putea împlini destinul său glorios. Aulus Posthumus a construit templul promis şi, la fiecare aniversare a luptei - la Idele lui Quintilis (15 iulie) -, cavaleri îmbrăcaţi în purpură şi cu coroniţe din ramuri de măslin defilau în procesiune solemnă, de la templul lui Marte, ieşind apoi din oraş, până la templul lui Castor şi Pollux.

Plutarh mai adăuga următoarele:

*„... primul om care i-a văzut, în timp ce îşi lăsau caii să se odihnească, fiind ei înşişi plini de sudoare, a fost uimit la aflarea veştii despre victorie. Apoi ni se spune că, în timp ce zâmbeau tăcuţi, aceştia **i-au atins barba cu mâinile** şi culoarea acesteia s-a schimbat dintr-o dată **din neagră în roşie**, ceea ce a dat credibilitate poveştii sale. De atunci, acelui bărbat i s-a spus «Ahenobarbus», adică «cel cu barba roşie»"*[163].

Literatura clasică sanscrită face referiri la **gemenii Aswini**, care au **coborât din cer pentru a da ajutor eroilor din India antică**. După marea victorie de la **Marathon** împotriva perşilor, în 490 î.e.n., **grecii** au jurat că au fost **ajutaţi de nişte supraoameni** asemenea lui Tezeu, Minerva şi Atena. Oricare ar fi adevărul, Pausanias, Plutarh şi Herodot erau convinşi că grecii, în număr mult mai mic, au fost salvaţi de Celeşti, tot aşa cum Titus Livius, Cicero şi Dio Cassius au jurat că Roma a fost salvată de Castor şi Pollux.

Fără îndoială, scepticii noştri ar aştepta şi acum ca extratereştrii să se materializeze în costume sclipitoare şi să fie echipaţi cu arme cu raze. Desigur, este foarte probabil ca aceştia să fi apărut în costumele şi în stilul epocii respective, după cum astăzi au împrumutat modul nostru de viață şi trăiesc printre noi.

Magia Italiei antice ne învăluie şi acum sufletele.

Avem deodată senzația că citim *Biblia*. De ce trebuie să ne închinăm miracolelor produse în Palestina antică, acum considerate manifestări ale „Domnului", şi să ignorăm minuni asemănătoare, petrecute în acelaşi timp în Italia, la o distanță nu prea mare ?

Nu ar trebui oare **să se scrie un al doilea *Vechi Testament* despre Roma antică**, inspirat de extratereştri ?

Capitolul X

IMPERIUL ROMAN - UN PROGRAM CELEST

Secretele lumii antice şi distrugerea dovezilor

Timp de **două secole, tânăra Republică a luptat împotriva vecinilor ostili** - aequii, volscii şi etruscii - **pe care i-a cucerit** în cele din urmă, **integrându-i în** acel Senatus Populusque Romanus (**S.P.Q.R.**) menit să conducă întreaga lume occidentală. Dar cea mai puternică ameninţare venea din nord. **În 390 î.e.n., Brennus a pătruns în cetate cu galii săi** încercând să o jefuiască, însă intervenţia lui Camillus i-a întors din drum pe invadatori şi a salvat oraşul *.

Extratereştrii, atenţi la războiul pelopone-siac din Grecia şi la suferinţele Israelului, urmăreau desigur şi ce se întâmpla în faimosul oraş de pe Tibru, care îşi extindea încet dominaţia asupra întregii Italii. Din nefericire, despre această perioadă importantă se cunosc foarte puţine lucruri.

Distrugerea majorităţii scrierilor din vremea respectivă a redus considerabil cunoştinţele noastre despre Antichitate, mai ales în ceea ce priveşte influenţa extratereştrilor în vechime. Cercetătorii şi arheologii au reînviat în mod strălucit trecutul dar multe detalii fascinante lipsesc. Cele **500** de cărţi ale lui Varro, **100** ale lui Titus Livius, **60** ale lui Dio Cassius, **35** ale lui Polybius, aproape toate cele **2.000** de lucrări culte consultate de Plinius au fost **pierdute** pentru totdeauna.

Secole de-a rândul, augurii au petrecut mii şi mii de ore **scrutând cerurile**, având astfel prilejul de a fi martorii unor fenomene deosebit de incitante, cum ar fi manifestarea „Puterii şi Gloriei Domnului" la evrei. Însă, **toate consemnările lor sunt pe veci pierdute.** Descoperirea celor **câteva pergamente de la Marea Moartă** a **influenţat profund concepţiile noastre asupra creştinismului.**

În mod analog, dacă s-ar recupera măcar o parte din lucrările pierdute ale clasicilor, **ideile noastre despre Antichitate** şi mai ales despre influenţa hotărâtoare a extratereştrilor **ar putea fi complet schimbate.** Astăzi, fiindcă trăim în epoca spaţială, n-avem cum să înţelegem teama plină de veneraţie pe care o simţeau anticii faţă de evenimentele din ceruri.

Romanii erau oameni practici, lipsiţi de imaginaţie, preocupaţi în cea mai mare măsură de problemele pământeşti. De ce erau ei atât de impresionaţi de minunile cereşti? Să fie oare vorba de secrete care au scăpat cercetătorilor noştri?

Livius, Dio Cassius, Plutarh, Plinius, Cicero, Seneca şi alţi scriitori par să fi fost **extrem de conştienţi** de faptul **că divinităţile interveneau în tot ce se întâmpla pe Pământ.** Aceşti scriitori atât de inteligenţi au fost **convinşi că semnele din ceruri** erau trimise de zei pentru a prevesti marile evenimente. **Nimic nu se petrecea la întâmplare.** Apariția a două Luni pe cer sau a unui fulger, zborul păsărilor, cutremurele, naşterea unui vițel cu două capete, umflăturile de pe ficatul unei oi, toate acestea nu erau decât **semnele unor calamități** ce aveau să se abată asupra Omului, toate consemnate ulterior de istorie.

---

* **N. edit.:** Nu erau galii, erau celţii iar Roma a fost salvată de... gâşte. Speriate de invadatori în toiul nopţii i-au trezit pe romani cu gălăgia lor...

Timp de milenii a plouat cu... broaşte, carne, fier, pietre, lapte şi cărămizi !

Asemenea referiri la producerea unor fenomene anormale în cer şi pe Pământ l-au intrigat într-atât pe **Julius Obsequens, scriitor din secolul IV e.n., despre care nu se ştie nimic**, încât s-a apucat să cerceteze toate istoriile pe cere le-a putut găsi, făcând o **listă a faptelor stranii** (fenomene Forteene) în lucrarea sa *Prodigiorum Libellus.* Obsequens a înregistrat aceste date începând cu *Anno Urbis Conditae* (A.U.C.), *„anul în care a fost construit oraşul ".* Fragmentele din Obsequens care s-au mai păstrat se referă la perioada 577 A.U.C. (**176 î.e.n.**) - 737 A.U.C. (**16 î.e.n.**).

În secolul XVI, scrierile lui Julius Qbsequens au aprins imaginația unui **preot tânăr**, Conrad Wolffhart[164], născut în 1518 la Ruffach, în Alsacia. Teologia medievală susținea că miracolele exprimau Voința lui Dumnezeu. Din zel religios şi fără cinismul continuatorului său modern, Charles Fort, **Conrad Lycosthenes** (numele său în greceşte), devenit mai târziu diacon în Basel, a studiat clasicii şi a căutat să readucă în atenție opera lui Obsequens. Drept urmare, el a citit şi lucrările multor autori celebri din Evul Mediu, extinzându-şi **cronica asupra tuturor curiozităților** petrecute pe pământ, în ape şi în cer, **până în 1556**. Cinci ani mai târziu, a murit de apoplexie.

În cea mai cunoscută lucrare a sa, *Piese pentru un ferestrău*, Leonard G. Gramp[165] sugerează că **ploile cu broaşte, peşti, carne, pietre, fier şi blocuri de gheață**, despre care vorbeşte Charles Fort, confirmate de martori din zilele noastre, au fost **ridicate**, probabil, **de pe pământ de nave spațiale**, prinse într-un câmp magnetic gravitațional propriu **şi aruncate apoi de la mare înălțime** ca lest nefolositor. Astfel de resturi căzute din cer au fost pomenite şi de Julius Obsequens ca fiind destul de frecvente, ceea ce ar putea demonstra prezența navelor extraterestre şi deasupra Romei antice.

În *Historia Naturalis* (Cartea II, LVII), discutând despre fenomenele cereşti, **Pliniu** făcea următorul comentariu:

„Pe lângă aceste evenimente produse în cer, este scris în cronici că, în timpul consulatului lui Manius Acilius şi Gaius Porcius ***(114 î.e.n.), a plouat cu lapte şi sânge*** *şi că,* ***de multe ori, a plouat cu carne,*** *aşa cum s-a întâmplat în timpul consulatului lui Publius Volumnius şi Servius Suplicius* ***(461 î.e.n.).*** *Nici una din bucățile de carne rămase de la păsările de pradă* ***nu era stricată.***

De asemenea, în regiunea Lucania ***a plouat cu bucăți de fier,*** *cu* *un an înainte ca Marcus Crassus să fie ucis de parți (în lupta de la Carrhae, din 53 î.e.n.) împreună cu toți soldații din Lucania, care formau un contingent important al armatei sale. Bucățile de fier căzute aveau* ***forma unor bureți de mare****.*

Augurii au prezis nenorocirile ce vor veni din cer. Totuşi, în timpul consulatului lui Lucius Paullus şi Gaius Marcellus (49 î.e.n.), ***a plouat cu lână*** *în vecinătatea turnului Compsa (acum Conza în Samnium), aproape de locul în care a fost ucis Titus Annius un an mai târziu. În analele acelui an a mai fost consemnat că, în timp ce Milo pleda la un proces în fața Curții,* ***a plouat cu cărămizi****."*

Fantome înfricoşătoare pe cer, în 461 îen...

Aproape în tot secolul V î.e.n., Roma a purtat războaie interminabile cu vecinii săi, etruscii, latinii şi samniții, atrăgând probabil atenția extratereştrilor. În **461 î.e.n.**, cerul părea să fi fost cuprins de flăcări, iar oamenii au văzut **fantome înfricoşătoare**, căci **formele şi vocile arătărilor erau îngrozitoare** pentru ochii şi urechile martorilor. Această scurtă descriere făcută de Lycosthenes ne duce cu gândul la povestirile senzaționale despre umanoizii care i-au înspăimântat în zilele noastre pe țăranii din America de Sud.

Vizitele acestor extratereştri au fost însoțite chiar de ploi cu bucăți mai mari şi mai mici de carne, căzute în oraş şi pe câmp. Bucățile de carne care nu au fost mâncate de păsări au rămas **mult timp nealterate**, fără a-şi schimba culoarea şi aspectul. Asemenea fenomene depăşeau cu totul capacitatea de interpretare a prezicătorilor. Totuşi, *Cărțile sibiline* avertizau că astfel de semne anunță duşmani şi răscoale în interiorul cetății[166].

Conform teoriilor lui Leonard Cramp, s-ar părea că **ploile cu carne** ar fi **provocate de animale prinse pe câmpul gravitațional al navelor spațiale**, confirmând, probabil, că aparițiile înfricoşătoare din 461 î.e.n. erau, de fapt, extratereştri.

În zilele noastre, cele mai multe apariții de O.Z.N.-uri sunt explicate ca meteoriți, perihelii, inversiuni de temperatură, păsări sau imagini ale planetei Venus. Lipsa unor date ştiințifice face ca observațiile romanilor să fie suficient de îndoielnice. Citatele care urmează, preluate din operele mai multor clasici, pot da naştere unor numeroase controverse între scepticii moderni care nu au fost prezenți la timpul respectiv să observe în mod direct fenomenele.

Romanii - cu experiența lor seculară în cercetarea cerului - **au crezut** însă **cu tărie în ceea ce au văzut**, considerând că aceste manifestări stranii meritau să fie consemnate ca atare. E posibil ca unele O.Z.N.-uri să fi fost nave spațiale ? Dacă noi astăzi credem că, într-adevăr, extratereştrii supraveghează Pământul, atunci trebuie să acceptăm şi posibilitatea că ei au vizitat planeta noastră şi în timpul romanilor sau chiar cu milenii înainte.

Alexandru Macedon – alungat din India de OZN-uri !...

În **344 î.e.n.**, **Timoleon** - care aparținea uneia dintre cele mai nobile familii din Corint - a fost chemat în ajutor de cetățile grecești din Sicilia să-i alunge pe cartaginezii care invadaseră insula.

Descriindu-i călătoria, **Plutarh** scria:

„Acum, cu șapte corăbii corintene, cu două din Corcyra și cu cea de-a zecea dată de leucadieni, Timoleon a pornit la drum. Și noaptea, după ce a ieșit în largul mării, ajutat de un vânt favorabil, deodată ***cerurile parcă s-au deschis brusc*** *deasupra corăbiei sale,* ***lăsând să se vadă un foc mare și deosebit de puternic****. Din acest foc s-a ridicat singură spre înălțimi* ***o torță****, asemănătoare celor purtate la mistere, care* ***i-a însoțit tot drumul****, îndreptându-se exact spre acea parte a Italiei spre care porniseră navigatorii”*[167].

Timoleon a obținut o victorie strălucită, **devenind conducătorul Siciliei**. Probabil că flota sa pregătită de război a atras atenția vizitatorilor din Spațiu.

Patru ani mai târziu, romanii - mai războinici ca oricând - râvnind la pământul mănos al Campaniei, au pornit război împotriva latinilor. În Cartea VIII, capitolul VI, Livius scria:

340 î.e.n. *„Amândoi* ***consulii*** *au spus că au fost* ***vizitați*** *în liniștea nopții* ***de*** *o aceeași apariție,* ***un om mai înalt decât unul obișnuit și mai maiestuos****, care a declarat că atât comandantul unei părți, cât și armata celeilalte părți trebuie să fie oferiți Manilor* și Mamei Pământ.”*

În **332 î.e.n.**, se spune că deasupra cetății **Tyr** asediate de Alexandru cel Mare au apărut **„scuturi zburătoare”** și că, mai târziu, **tot ele** i-au împrăștiat pe macedoneni în timp ce traversau un râu **în India, aruncând** deasupra soldaților și elefanților **săgeți de foc**; dar aceste întâmplări nu pot fi confirmate.

Vreme de 200 ani, perioadă în care romanii și-au extins dominația asupra Italiei, ei au menținut cu greu pacea cu Cartagina, a cărei flotă stăpânea Marea Mediterană. În **264 î.e.n.**, când sicilienii au cerut ajutor romanilor pentru a-și elibera insula de cartaginezi, **Senatul**, visând deja la gloria imperială, **a declarat război Cartaginei** și astfel a început **primul război punic**, care a durat **23 ani**.

Conflictul dintre Roma și Cartagina s-a prelungit în timp mai bine de **un secol** și a avut consecințe cutremurătoare pentru viitoarea civili-zație, ceea ce **a atras**, în mod inevitabil, **atenția extratereștrilor** care supravegheau Pământul.

234 î.e.n. *„La Rimini au fost văzute trei Luni, în timp ce galii invadau Italia”*[168].

223 î.e.n. *„Au fost* ***trimise semne care au semănat teama*** *în rândurile poporului din Roma. În Etruria,* ***un râu din Picenum a devenit de culoarea sângelui, iar o bună parte din cer părea că luase foc****. În*

---

* **N. edit.:** Sufletele morților.

*Ariminium, o **lumină** asemănătoare cu cea a zilei **a strălucit în noapte**, iar în multe părți ale Italiei au fost văzute **trei Luni în timpul nopții**. Deasupra Forumului s-a rotit **un vultur** mai multe zile la rând"*[169].

Semnele s-au dovedit a fi norocoase, pentru că Flaminius i-a alungat pe gali dincolo de Alpi.

222 î.e.n. *„Alte trei Luni au apărut dintr-o dată"*[170].

221 î.e.n. *„La Rimini au fost văzute **trei Luni apărând din regiuni îndepărtate ale cerului**"*[171].

Hannibal a ezitat să distrugă Roma !

În timp ce Roma se bucura că a luat în stăpânire Italia, Cartagina s-a hotărât să reînceapă războiul. Comandantul suprem, **Hamilcar, a invadat Spania** în căutarea faimoaselor bogății ale minelor de argint. Găsindu-şi moartea în bătălia de lângă Tagus, a fost **înlocuit de ginerele său, Hasdrubal**, ucis şi el mişeleşte cu o lovitură de cuțit. În felul acesta, comanda i-a revenit lui **Hannibal**, un tânăr de **26 ani** menit să devină unul din cei mai mari conducători militari din istorie. Se spune despre Hannibal că, în copilărie, **tatăl său, Hamilcar**, l-ar fi pus să jure în fața altarului **ură veşnică Romei** şi că acest jurământ i-ar fi dominat întreaga viață.

General strălucit, **Hannibal îşi depăşea propriii soldați în exercițiile militare**, atât pe jos, cât şi călare. Forța sa fizică, puterea de a răbda, bravura şi inteligența de care a dat dovadă au stârnit admirația chiar şi din partea duşmanilor, deşi, în mod firesc, romanii l-au acuzat de cruzime şi ferocitate. Cu toate acestea, el **nu şi-a călcat niciodată cuvântul față de Roma**. Ca toți marii comandanți, era un **om cult** şi îi plăcea, mai ales, să discute în limbile **latină şi greacă**.

În **218 î.e.n.**, cartaginezii au asediat Saguntum în Spania, aliată Romei, şi astfel a început al **doilea război punic**. Hannibal avea acum 29 ani, cam aceeaşi vârstă pe care a avut-o şi Napoleon când a condus marea armată a Franței în Italia. **Traversarea munților Alpi** cu o armată de **50.000** de pedeştri, **9.000** de cai şi **37** elefanți a constituit una din marile aventuri ale istoriei. După dezertări în masă şi atacuri ale galilor, cartaginezii au reuşit să coboare încet de pe crestele înzăpezite până în însorita **vale a Padului**, dar **cu mai puțin de jumătate din oamenii** cu care porniseră la drum. Timp de **16 ani**, Hannibal a făcut **ravagii în Italia**, fără a fi reuşit vreodată să ajungă la Roma.

Această campanie hotărâtoare i-a interesat, desigur, pe extratereştri. În Cartea XXI, LXII, **Titus Livius** relata:

218 î.e.n. *„Nave fantomă au fost văzute strălucind în cer*... *În regiunea Amiternum, în multe locuri, au fost văzute de la distanță siluetele unor **oameni în haine strălucitoare**, dar nimeni nu s-a putut apropia de ei."*

Cu 40 ani înainte, în timpul primului război punic, fuseseră semnalate apariții similare.

217 î.e.n. *„Discul solar părea că se micşorează.* *La Praeneste au **căzut din cer pietre strălucitoare**, iar la Arpi au apărut **pe cer scuturi**,* *în timp ce **Soarele părea că se luptă cu Luna**. La Caperne, în plină zi, au răsărit **două Luni**... La Falerii, **Soarele părea rupt**, având o fisură mare, prin care se putea vedea o lumină strălucitoare... La Capua, **cerul a fost cuprins de flăcări şi o Lună a căzut în mijlocul unei rafale de ploaie.**" (Livius, Cartea XXII,I)*

Parafrazându-l pe Livius, Lycosthenes a adăugat:

*„**Pe cer au fost văzute nave**... **Cutremure** înspăimântătoare au zguduit pământul... În acel an, Hannibal a invadat Etruria. Romanii au fost înfrânţi în sângeroasa bătălie de la lacul Trasimene."*

Cu o tactică strălucită, **Hannibal** şi-a scos armata din ambuscada de pe colinele împădurite din apropierea lacului Trasimene şi **i-a zdrobit pe romanii conduşi de Caius Flaminius**. Abia câţiva oameni dacă au mai supravieţuit. O astfel de luptă a atras atenţia extratereştrilor amintiţi şi de Lycosthenes.

Cuprinsă de panică, **Roma l-a făcut dictator pe Quintus Fabius Maximus**, care spera să-l învingă pe Hannibal prin **tactica hărţuielii**. Numele său a fost adoptat în epoca modernă de Societatea Fabiană, a cărei filozofie era de a realiza progresul încet, dar sigur. Romanii nu au mai avut niciodată un strateg atât de derutant.

În 216 î.e.n., Hannibal a distrus marea armată romană la Cannae, unde aceasta a cunoscut cea mai distrugătoare retragere din istoria sa. Se spune că *„au murit atât de mulţi romani, încât generalul Hannibal a umplut mai multe baniţe şi galoane cu inelele generalilor şi ale celorlalţi comandanţi şi le-a trimis în Sicilia"*.

Deşi Roma era la dispoziţia sa, Hannibal nu a intrat în cetate, aşa cum a ezitat şi Hitler să invadeze Anglia după Dunkerque. Poate că măreţia copleşitoare a acestei victorii l-a intimidat sau poate s-a temut ca nu cumva trupele sale victorioase să cadă în vreo capcană. În următorii ani, **a colindat Italia în lung şi în lat**, oarecum dezamăgit, în timp ce romanii conduşi de **Scipio** au **recucerit Spania**.

Campania lui Hannibal – urmărită... din OZN-uri

În Cartea XXIV, X, **Livius** a menţionat alte apariţii stranii în ceruri:

214 î.e.n. *„În acest an au fost consemnate multe miracole, mult mai multe decât ar fi putut să creadă oamenii simpli şi credincioşi sau decât obişnuiau să spună. **Râul Minucius părea însângerat**... La Cales **a plouat cu cretă**... La Hadria a fost văzut **un altar în cer, iar în jurul său siluete de oameni în haine albe**... Unii susţin că au văzut legiuni înarmate pe Janiculum, ceea ce a făcut ca locuitorii oraşului să pună mâna pe arme."*

Un altar în cer, cu oameni în alb, seamănă desigur cu o descriere clasică a unei nave spaţiale !

213 î.e.n. *„Pe apele râului de la Terracina au fost văzute **umbrele unor corăbii de luptă** despre a căror existenţă nu se ştia. **În templul lui Jupiter Vicilinus**, în regiunea Compsa, s-au auzit **zgomote de arme**, iar **râul a vărsat sânge** la Amiternum."*

Hannibal continua să obţină numeroase victorii, lipsindu-i însă forţa de a zdrobi Roma. Când **întăririle** pe care le aştepta au fost **distruse** în nordul Italiei, unde a murit şi fratele său, Hasdrubal, în 207 î.e.n., războiul era teoretic pierdut pentru cartaginezi. Timp de **patru ani, Hannibal a rătăcit prin regiunile muntoase**, nemaiavând puterea să atace, **iar în 203 î.e.n. s-a întors în Africa**. Un an mai târziu, a fost **definitiv înfrânt de Scipio, la Zama**. Respins de propriul său popor, **Hannibal a fugit în Antiohia**, de unde a continuat lupta împotriva Romei. În **183 î.e.n.**, pentru a nu cădea în mâinile romanilor, bătrânul leu **s-a otrăvit**.

În acest timp, ciudate fenomene pe cerul Italiei. Livius relata:

206 î.e.n. *„Se spune că la Alba au fost văzuţi **doi sori**, iar la Fregellae **s-a făcut lumină în plină noapte**."*

204 î.e.n. *„Au fost văzuţi **doi sori**, iar la Setia **un meteorit a traversat cerul de la est spre vest**."*

În acelaşi an, a avut loc o întâmplare ciudată, care explică oarecum superstiţiile romane privitoare la zei. Pe când Crassus recucerea o parte din Bruttium, în sudul Italiei, **semne îngrozitoare, trimise de Jupiter, au înspăimântat Roma.** Decemvirii au consultat ***Cărţile sibiline***, unde **se spunea că, în curând, va cădea ceva din cer la Pessinus, în Frigia**, ceva ce ar trebui să fie adus la Roma. Şi, într-adevăr, la scurt timp după aceea, a venit vestea că **acolo a căzut Imaginea Mamei Zeilor**.

Vasul care o aducea la Roma s-a împotmolit în mâlul Tibrului, iar prezicătorii au hotărât că va putea fi scos de acolo numai de o femeie care nu a comis niciodată vreun adulter. **Claudia Quintia**, suspectată de o atare vină, şi-a apărat nevinovăţia şi, apropiindu-se de vas, **a strigat către navă. Aceasta a ieşit din mâl şi a urmat-o**, ceea ce a schimbat reputaţia de femeie imorală a Claudiei în aceea a unei inocente virtuoase[172].

Imaginea venită din cer ne aminteşte de acel „scut" căzut cu 500 de ani înainte, în timpul domniei lui Numa Pompilius. Oare, aceste obiecte au căzut din nave spaţiale ?

203 î.e.n. *„La Anagnia au fost văzute mai întâi **stele căzătoare** la diferite intervale de timp, apoi un meteorit. La Frusino, **un halo a înconjurat Soarele cu un cerc subţire, apoi inelul însuşi a strălucit într-un cerc mai mare**, ca şi cum Soarele i se circumscria. La Arpinum, pământul de pe o **pajişte întinsă** s-a **desfăcut într-o groapă enormă**"*[173].

Astăzi, astfel de gropi apărute brusc trezesc speculaţii legate de **aterizările navelor spaţiale.**

Roma a început să scrie după 500 ani !

Aparent, **scrieri literare în latină** nu au apărut decât **la cinci secole după întemeierea Romei**, fiind de o ignoranţă uimitoare în comparaţie cu gloriile literare ale Greciei. Primul scriitor important, **Plaut** (255-184 î.e.n.) a creat aproximativ **130 de piese**, din care s-au **păstrat** numai **20**. În *Rudens*, este prezentat Arcturus coborând din cer pentru a se amesteca printre muritori. În *Amfitrion,* Jupiter şi Mercur coboară pe Pământ pentru a se distra, ceea ce înseamnă că, pe atunci, romanii acceptau mai cu dragă inimă un partener celest decât am face-o noi astăzi.

Cea mai semnificativă contribuţie culturală adusă de **Cartagina** o reprezintă, probabil, cele **şase comedii** ale celebrului său fiu, **Terenţiu** (195-158 î.e.n.) care, luat ca **sclav la Roma şi eliberat** apoi, a scris piese elegante, după modelul lăsat de Menandru la începuturile teatrului. Mai târziu, Terenţiu şi-a atras laudele reputatului stilist care a fost Cicero.

Quintus Ennius (239-169 î.e.n.), autor a **30 de tragedii, toate pierdute**, a avut ca sursă de inspiraţie operele lui Euripide, iar *Analele* sale în hexametri homerici l-au anticipat pe **Vergiliu,** cel care **a descris istoria Romei de la Eneas până în vremea sa** (text care a fost **găsit doar fragmentar**).

Cam în acelaşi timp, **Gnaeus Naevius** - surghiunit pentru că a scris piese satirice care ridiculizau familii nobile din Roma - a compus o epopee naţională despre **primul război punic** (**text pierdut** aproape în întregime).

Atât cât putem deduce din cele câteva fragmente rămase până în zilele noastre, autorii din secolele III-II î.e.n. au exprimat credinţa generală în existenţa zeilor, relatând coborârile întâmplătoare ale acestora pe Pământ.

„Pe cer zburau soldaţi superb înarmaţi ”

După înfrângerea cartaginezilor la Zama, în anul **202 î.e.n., romanii** şi-au îndreptat atenţia către Est, **dorind să stăpânească Grecia şi Siria** care, după moartea lui Alexandru cel Mare (în anul 323 î.e.n.), erau încă măcinate de anarhie. Cele trei războaie macedoniene şi distrugerea Catarginei (146 î.e.n.) **au atras**, probabil, **atenţia extratereştrilor** mai mult decât reformele sociale şi agrare ce tulburau viaţa Romei.

Câteva referiri la fenomenele cereşti sugerează, desigur, o supraveghere din partea navelor spaţiale:

175 î.e.n. *„Pe cer au strălucit deodată* ***trei sori în acelaşi timp*** *şi* ***mai multe torţe au căzut*** *în acea noapte la Lanuvium.”* (Obsequens)

174 î.e.n. *„Au fost văzuţi* ***trei sori*** *”* (Pliniu)

173 î.e.n. *„La Lanuvium s-a văzut* ***pe cer o flotă mare****. La Priverno* ***pământul*** *a fost* ***acoperit cu lână cenuşie****.”* (Obsequens)

Despre un **fenomen asemănător**, produs în **49 î.e.n.** în Italia centrală, vorbeşte şi Pliniu.

Legat tot de activitatea O.Z.N.-urilor este menţionat şi un alt fapt: apariţia unei alte substanţe, cu o transparenţă asemănătoare borangicului, cunoscută de-a lungul istoriei sub numele de ***„părul îngerului*** *”* **sau** ***„firele fecioarei*** ”. **Firele argintii** respective păreau a fi **sintetizate prin descărcări electrice de înaltă tensiune**. Aceste şuviţe, **asemănătoare nailonului**, erau răspândite pe sol dar **dispăreau odată cu creşterea temperaturii**. *„Lâna cenuşie”* care căzuse după *„apariţia unei flote mari pe cer”* ar putea sugera prezenţa mai multor **nave spaţiale**.

171 î.e.n. „În Forumul roman au strălucit **trei sori** în acelaşi timp.” (Lycosthenes)

În **170 î.e.n.**, a fost văzută o **armată comasată deasupra Ierusalimului** - deci la trei ani după apariția flotei deasupra Lanuviumului.

În cea de a doua *Carte a Macabeilor*, la capitolul V, versetele 1-5, se scrie:

„În acest timp, Antioh se pregătea pentru cea de-a doua călătorie în Egipt. S-a întâmplat apoi ca ***deasupra întregului oraş****, pe o durată de aproape* ***40 de zile****, să se vadă* ***călăreți zburând prin aer, îmbrăcați în haine de aur, înarmați cu lănci şi alergând asemenea unui grup de soldați****. Mulțimi de călăreți în ordine de bătaie se aruncau unii asupra altora cu zăngănit de scuturi şi sulițe, ridicându-şi săbiile şi aruncând săgeți. Armurile lor erau împodobite cu ornamente aurite."*

Apariția unei armate pe cer în **103 î.e.n.** a fost relatată şi de Julius Obsequens. Un spectacol asemănător i-a uluit şi pe englezi în **1236 e.n.** În *Historia anglorum*, Matei din Paris scria:

„De asemenea, în acel timp, în luna mai, de-a lungul granițelor Angliei şi ale Țării Galilor au apărut ***pe cer siluetele unor soldați superb înarmați, deşi aspectul lor era ostil****. Acest lucru poate părea incredibil, dar citim acelaşi lucru la începutul Cărții Macabeilor.* ***În Irlanda****, se vorbeşte despre o* ***apariție similară*** *despre care se crede că ar avea o anumită legătură cu ducele de Gloucester."*

Victoriile romane – anunțate de Castor şi Pollux...

168 î.e.n. *„Zvonuri despre* ***strălucita victorie a romanilor în Macedonia*** *s-au răspândit* ***în Roma*** *încă înainte de sosirea mesagerilor. Magistrații erau uimiți. Veştile au fost* ***anunțate de Castor şi Pollux****." (Livius, Cartea XLV, I)*

O asemenea transmitere rapidă a ştirilor - realizată, se pare, prin mesageri divini - i-a inspirat pe scriitorii romani. Astfel, **Cicero**, în *De natura deorum,* Cartea I, capitolul II, discutând despre intervenția lui **Castor şi Pollux** la lacul Regillus în **498 î.e.n.**, a menționat că la fel se întâmplase şi în **168 î.e.n.**, când doi tineri pe cai albi au adus la Roma vestea despre bătălia de la Pydna şi despre capturarea regelui Perseu al Macedoniei.

În *Aemilius Paulus* (XXIV), Plutarh afirma:

„Deşi era doar ***a patra zi*** *după înfrângerea lui Perseu la Pydna, iar la Roma poporul urmărea întrecerile ecvestre, deodată, la intrarea în teatru,* ***s-a răspândit ştirea că Aemilius l-a învins pe Perseu*** *într-o mare bătălie şi că a îngenunchiat întreaga Macedonie."*

Dio Cassius relatează în *Istoria Romană* (Cartea 4) cum, **în 48 î.e.n., „doi tineri" au anunțat în Siria că Cezar l-a înfrânt pe Pompei la Pharsalia, în Tesalia.** Normal, astăzi suntem sceptici cu privire la posibilitatea transmiterii veştilor de către extratereştri, dar ceea ce contează este faptul că romanii înşişi credeau că zeii au fost cei care au transmis cu o remarcabilă rapiditate ştirile despre victorii. Toate acestea demonstrează că romanii acceptau realitatea existenței extratereştrilor şi a intervențiilor ocazionale ale acestora în problemele Romei. Cine suntem noi pentru ca, după 2.000 ani, să nu mai recunoaştem aceste fapte ?

167 î.e.n. *„Lanuvium. O* ***torță arzând*** *a fost văzută* ***pe cer.****"* (Obsequens)

166 î.e.n. *„În regiunea Veii* ***a crescut lână în copaci*** (obs.: era oare acel „păr al îngerului", demonstrând prezența navelor spațiale ?). *La Lanuvium a fost văzută* ***pe cer o torță,*** *iar la Cassini,* ***Soarele*** *a fost* ***văzut pentru câteva ore în timpul nopții.****" (Obsequens)*

163 î.e.n. *„La Capua a fost văzut* ***Soarele în timpul nopții.*** *La Forini au fost văzuți* ***doi sori în timpul zilei. Cerul era în flăcări.*** *În Cefalonia se pare că* ***o trompetă a sunat din cer.*** *Apoi a căzut o* ***ploaie*** *pe pământ. O* ***furtună*** *cu vânt puternic a dărâmat case și a culcat la pământ recolta de pe câmp.* ***În timpul nopții, un astru asemănător unui soare a strălucit pe cer la Pisaurum.****" (Obsequens)*

Fenomene similare petrecute în 203 î.e.n. și 82 î.e.n. pot sugera aterizarea unor nave spațiale.

154 î.e.n. *„La Compsa au apărut* ***arme care zburau prin cer.****"* (O.Z.N.-uri ?) (Obsequens)

152 î.e.n. *„În mai multe locuri din Roma au fost văzute* ***siluete înveșmântate în togă, care dispăreau atunci când te apropiai de ele.****"* (Obsequens)

Distrugerea Cartaginei – anunțată de o cometă

Alte manifestări stranii au fost semnalate în anii 260, 218, 217, 214 î.e.n. Scriitorii pe care Julius Obsequens i-a citat erau convinși că aceste spectre sunt extraterestre, căci astfel nu le-ar fi considerat demne de menționat.

146 î.e.n. *„După moartea regelui Siriei, Demetrius, care avea doi fii, Demetrius și Antiochus, și cu puțin înaintea războiului cu Achaia,* ***o cometă la fel de mare ca Soarele strălucea pe cer.*** *La început, a fost destul de strălucitoare pentru a împrăștia întunericul nopții. Treptat, suprafața ei* ***s-a micșorat*** *și strălucirea a scăzut,* ***până când a dispărut*** *cu totul. " (Seneca, Naturales Quaestiones)*

A fost o cometă sau un O.Z.N. ? **În anul acela, Cartagina a fost distrusă complet** de către Scipio Aemilianus, fiul cel mai mic al lui Aemilius Paulus, învingătorul de la Pydna, în Macedonia. Distrugerea totală a acestui oraș atât de mare a fost, probabil, privită de extratereștri, care urmăriseră conflictul cu Roma, de-a lungul unui secol.

140 î.e.n. *„La Praeneste și în Cefalonia se pare că* ***niște imagini au căzut din cer.*** *"* (Obsequens)

Ce erau oare toate aceste „signa" (semne) ? Erau obiecte metalice provenind de la vreo navă aeriană ?

137 î.e.n. *„La Praeneste a fost văzută o* ***torță arzând în cer.****"* (Obsequens)

134 î.e.n. *„La Amiternum,* ***Soarele*** *a fost* ***văzut în timpul nopții.*** *Lumina sa a strălucit o bucată de vreme."* (Obsequens)

127 î.e.n. *„La Frusino, o* ***torță arzând*** *a apărut* ***pe cer.****"* (Obsequens)

122 î.e.n. *„În Galia au fost văzuți **trei sori și trei luni.**”* (Pliniu)

118 î.e.n. *„La Roma, au răsărit **trei sori.**”* (Pliniu, Cartea II, XXXI)

Pliniu a adăugat:

*„Se spune, de asemenea, că **mai mulți sori** au fost văzuți la miezul zilei în Bosfor și că aceștia au rămas pe cer din zori până la apus.”*

Cei trei sori au mai fost văzuți, se pare, la Roma în anii 174, 116, 44 și 42 î.e.n., precum și în 51 e.n.

116 î.e.n. *„În Latium au fost văzuți anul acesta **trei sori.**”* (Lycosthenes)

113 î.e.n. *„O lumină apărută pe cer în timpul nopții, fenomen numit în mod obișnuit «**sori de noapte**», a fost văzută nu numai în timpul consulatului lui Gaius Caecilius și Gnaeus Papirius, ci și cu alte ocazii.” (Pliniu, Cartea II, XXXIII)*

106 î.e.n. *„**Zgomote de luptă** au fost auzite **în cer** și **sulițe păreau să cadă de la înălțime.** A fost o **ploaie cu sânge.** La Roma a fost văzută **pe cer o torță.**” (Obsequens)*

„Precum în cer, așa și pe Pământ”. Războaie !

În timpul războiului cu cimbrii, au apărut mai multe semne stranii. Plutarh relatează în *Gaius Marius:*

103 î.e.n. *„Dintre numeroasele semne care au apărut, cele mai multe erau obișnuite. Dar, se spune că în Ameria și Tuda, orașe din Italia, **în timpul nopții se vedèau pe cer lănci și scuturi în flăcări,** care la început se mișcau în diferite direcții și apoi **se pregăteau de luptă așezându-se în formații și mișcându-se ca oamenii în timpul unui atac.** În final, unele fugeau, în timp ce altele se grăbeau în urmărirea lor, toate îndreptându-se către apus.” (Obsequens)*

103 î.e.n. *„**Luna și o singură stea au apărut în timpul zilei**, începând de la ora trei până la ora șapte. În al treilea ceas al zilei, o **eclipsă de soare** a cufundat totul în întuneric. La locul de vot **a plouat cu lapte.** În Picenus, au fost văzuți **trei sori.**” (Obsequenes)*

În **secolul I î.e.n.**, succesiunea dictatorilor Marius, Sulla, Pompei, Cezar a răvășit țara, aceștia lichidându-și dușmanii în maniera gangsterilor de astăzi, iar **îndelungatele războaie civile** au sfârșit prin a epuiza republica, **făcând populația să aclame revenirea la imperiu**, sub conducerea lui Augustus. Un conflict de asemenea proporții care a zdruncinat Roma **a atras atenția extratereștrilor**, dezamăgiți de nebunia omenească.

100 î.e.n. *„În timpul consulatului lui Lucius Valerius și Gaius Marius, un **scut în flăcări** împrăștiind scântei **a traversat cerul** la vremea apusului, de la vest spre est.” (Pliniu, Cartea II, XXXIV)*

93 î.e.n. *„La Volsinii, în zori, părea că **o flacără a țâșnit din cer** și, după ce și-a adunat limbile de foc, **a produs o mare deschizătură în cer**, de un cenușiu întunecat. Cerul părea că se despică în două și alte limbi de foc au apărut.” (Obsequens)*

91 î.e.n. *„La vremea apusului, **un glob de foc a alergat de-a lungul cerului** în regiunea nordică, **făcând un zgomot înfricoșător.** În Spoletium,*

***o minge de foc de culoarea aurului** s-a îndreptat rotindu-se spre sol, **devenind tot mai mare**. Apoi s-a ridicat şi a pornit spre răsărit şi a devenit atât de mare, încât **a acoperit soarele**." (Obsequens, confirmat de Orosius - L, v C 18)*

88 î.e.n. *„În Stratopedon (Rodos?) a fost văzută o **stea uriaşă aruncată parcă din cer**. Apoi a apărut **silueta lui Isis care ataca o «harpă»** (o maşină de asediu uriaşă) **cu un trăsnet**." (Obsequens)*

Atacurile celeste ne aduc aminte de „scuturile zburătoare" despre care se crede că au distrus zidurile cetăţii Tyr în timpul asediului condus de Alexandru cel Mare, în 332 î.e.n.

Fata cu corpul verde s-a căsătorit în Anglia...

În **83 î.e.n.**, Sulla a pregătit o armată în Grecia pentru a ataca Italia. În drumul spre Patrae, către Brundusium, romanii au întâlnit la Apollonia - lângă Dyrrachium, în Illyria - **o fiinţă umanoidă ciudată**.

Despre această întâmplare, **Plutarh** ne povesteşte (în *Sulla*):

*„Lângă Apollonia se află Nymphaeum, un **loc sacru, de unde izbucnesc în diferitele direcţii**, de pe pajiştile şi vâlcelele sale înverzite, **şuvoaie permanente de flăcări**. Se spune că aici a fost **găsit un satir care dormea**, a cărui înfăţişare era identică cu cea pe care i-o atribuie, de obicei, sculptorii şi pictorii. El a fost **dus la Sulla**, unde a fost întrebat de mai mulţi interpreţi cine este. Dar, când într-un sfârşit, a bolborosit ceva de neînţeles, **reuşind să scoată cu greu un strigăt nearticulat**, ceva între nechezatul unui cal şi behăitul unei capre, **Sulla s-a înspăimântat** şi a poruncit să fie luat din faţa sa."*

Satirul surprins de soldaţii lui Sulla ne aduce aminte de zeul Pan, venerat de greci, sau de acel băiat ciudat - Kaspar Hauser - descoperit la **Nürnberg** în **28 mai 1828**, care abia putea vorbi şi care părea atât de străin de mediul terestru, ca cineva venit dintr-o altă lume. **Satirii din păduri erau descrişi ca nişte spiriduşi care se ascundeau în adăposturi silvestre.**

William de Newburgh în cartea sa *Historia Anglicana* - vol. I, capitolul XXVII intitulat *De Viridibus Pueris* - scria că, în timpul domniei regelui Ştefan, la Alfpittes (Wolfpit), lângă Bury St. Edmunds, în Suffolk, **dintr-un şanţ săpat pe un câmp au ieşit doi copii, un băiat şi o fată. Corpul lor era verde, iar hainele aveau o culoare neobişnuită şi erau făcute dintr-un material necunoscut. Băiatul a trăit puţin timp, dar sora lui** s-a adaptat la mediul local şi a crescut, **mai târziu căsătorindu-se şi trăind la Lynn**.

Se spunea că perechea a venit **din Ţara Sf. Martin**, aparent **o lume** crepusculară **subterană**, unde soarele nu strălucea niciodată. Să fi fost oare Agartha, acea civilizaţie despre care se spune că s-a dezvoltat în „Adâncul Pământului", la o mare adâncime ?

Zeul etrusc Tages s-a ivit şi el dintr-o brazdă de pe câmp !

Piticul de culoarea... morcovului, din Finlanda

Astfel de istorii ca aceea a satirului lui Plutarh şi a „copiilor verzi" ai lui William de Newburgh evocă, desigur, uimitoarele poveşti cu umanoizi coborâţi din nave spaţiale în America de Sud. Spre surprinderea noastră, existenţa acelor omuleţi verzi pare să fie confirmată de apariţia extraordinară de la **Luumaki, Finlanda**, în **1965**, pentru care au depus mărturie persoane bine cunoscute şi demne de încredere.

Iată relatarea publicată în revista „*Vimana*" nr. 2/1967 de către Societatea Interplanetară Finlandeză:

„Într-o plăcută zi de ***august****, A şi B, însoţiţi de câţiva prieteni, culegeau afine în pădure, într-un* ***loc puţin cunoscut de restul lumii****. Spre amiază, A a auzit deodată un murmur ciudat şi un fel de bolboroseală venind dinspre vârful unei coline din apropiere, fără a observa ceva deosebit în direcţia din care veneau zgomotele. După un timp, A a privit din nou în aceeaşi direcţie şi, de data aceasta, a văzut la o distanţă de aproximativ 200 m,* ***o fiinţă mică de sex masculin*** *ce stătea în picioare pe vârful colinei, uitându-se la el.*

Fiinţa respectivă şi A au stat un timp analizându-se unul pe celălalt, apoi micuţul străin s-a îndreptat spre A. Abia dacă avea ***un metru înălţime****, dar* ***capul şi umerii*** *erau* ***ca ai oamenilor obişnuiţi****. Când a vrut să facă prima mişcare, a început să se clatine dar apoi şi-a recăpătat echilibrul şi s-a îndreptat cu paşi fermi spre A care, ca paralizat, se uita înmărmurit la străinul ce se apropia.* ***Faţa acestuia era de culoarea morcovului, iar corpul îi era acoperit de un veşmânt verde, strâns lipit de el****. Curând însă, omuleţul şi-a schimbat direcţia, îndreptându-se spre marginea unei mici mlaştini, unde a dispărut şi nu a mai fost văzut.*

B, care remarcase şi el prezenţa omuleţului, a spus că l-a văzut doar din momentul în care acesta se îndrepta spre A (şi spre mine, subsemnatul, fără ca eu să ştiu ceva despre această întâmplare întrucât am continuat să culeg afine, la o distanţă de aproape 10 m de A). După câteva mişcări stranii, omuleţul a dispărut într-un mod straniu şi din vederea lui B.

Un lucru cu totul ciudat a fost că ***A nu a avut puterea să-mi atragă atenţia asupra apariţiei omuleţului, deşi eram foarte aproape unul de celălalt****. De asemenea,* ***a trecut mai mult de jumătate de an până când a fost în stare să povestească altcuiva această experienţă stranie*** *şi aceasta numai când a aflat că şi B l-a văzut pe acel «omuleţ verde».*

Tapani Kiningas"[174].

Aterizarea OZN-urilor îi speria pe romani...

Această întâmplare **ne aminteşte de spiriduşii mlaştinilor irlandeze**, iar amnezia provocată ne duce cu gândul la acei „contactaţi" de fiinţe din O.Z.N.-uri, care îşi aminteau ce se întâmplase doar prin hipnoză, ca şi cum extratereştrii ar fi ordonat conştientului lor să uite tot ceea ce li s-a întâmplat.

82 î.e.n. *„În timpul lui Sulla,* ***o mare încleştare de arme, însoţită de zgomote îngrozitoare, a fost auzită între Capua şi Volturnum****, ca şi cum, timp de mai multe zile, două armate s-ar fi luptat pe viaţă şi pe moarte. Când oamenii au încercat să afle cauza acestui zgomot, au descoperit* ***urme lăsate de cai şi de oameni****, iarba de curând călcată şi tufişurile strivite,* ***ca şi cum acolo ar fi avut loc un mare război****"* (Obsequens)[175].

Devastarea produsă în 82 î.e.n. în apropiere de Capua poate fi asociată cu surparea de teren produsă în câmp deschis lângă Arpinum în 203 î.e.n. şi cu ploaia de pământ din Cefalonia din 163 î.e.n., însoţită de semne ciudate pe cer.

Astfel de semne ne amintesc ziua de **16 iulie 1963**, când **britanicii** au **descoperit** cu uimire apariţia unui **crater** cu diametrul de **8 picioare** şi o adâncime de un picior, în centrul căruia se afla o groapă adâncă de trei picioare, crater **apărut** fără să se ştie cum, **în timpul nopţii**, în mijlocul câmpului cu orz şi cartofi al fermei Manor din Charlton, Wiltshire. Din mijlocul craterului porneau patru adâncituri ciudate. **Zvonurile** despre posibila **aterizare** în acel loc **a unei nave spaţiale de pe planeta Uranus** a determinat autorităţile să pună această întâmplare - ce a compromis o parte din recolta de cartofi - pe seama unui meteorit, care însă nu a putut fi găsit.

Cratere similare, semnalate şi în alte ţări, au coincis cu apariţii de O.Z.N.-uri pe cer. Unii cred că **prin câmpul gravitaţional al O.Z.N.-urilor e provocată o presiune intensă ce conduce la formarea de cratere** iar, la decolare, câmpul de forţă pulverizează pământul şi vegetaţia din jur. Pământul bătătorit şi zgomotele auzite lângă Capua, în 82 î.e.n., par să fi fost provocate de aterizarea unei nave spaţiale.

Mithridate din Pont – împiedicat de „zei" să învingă Roma

În **73 î.e.n., consulul Lucullus** a condus legiunile romane **împo-triva lui Mitridate din Pont**, care devastase Asia Mică. Plin de fală şi de pompă, Mitridate şi-a organizat armata după modelul roman, impunându-le soldaţilor o disciplină de fier, înlocuind bogatele podoabe cu armuri, iar vasele acoperite înainte cu baldachine transportau acum arme şi proiectile de atac. Imensa armată a regelui - numărând **120.000** de pedeştri, **16.000** de călăreţi, o sută de care scite de transport trase de patru cai - era gata să se arunce asupra celor **35.000** de pedeştri şi **2.500** de călăreţi ai lui Lucullus, nerăbdători, la rândul lor, să-i zdrobească pe invadatori.

Mitridate îşi privea armata cu mândrie, armurile soldaţilor străluceau în bătaia razelor soarelui, luptătorii urlau fluturându-şi săbiile, caii nechezau dând nerăbdători din copite. Regele zâmbea. **Roma era asediată de proprii ei sclavi răsculaţi de Spartacus**, al căror număr era de patru ori mai mare decât al luptătorilor din legiunile ce aşteptau masacrul în tăcere. El a ridicat mâna, dând semnalul de atac.

Dar iată ce a scris **Plutarh**:

„Dar când erau gata să se arunce în luptă, fără ca nimic să anunţe

*schimbarea vremii, cu totul **pe neaşteptate, cerul s-a despărţit în două şi ceva asemănător unei flăcări uriaşe a căzut între cele două armate.** Ca formă, **putea să fie un vas pentru vin,** iar culoarea era ca a argintului topit. Cele două armate, uluite de această apariţie, s-au îndepărtat una de cealaltă. Se spune că minunea s-a petrecut în Frigia, într-un loc numit Otryae"* (în apropiere de Dardanele, **nu departe de Troia)**[176].

Uimit de cele întâmplate, Mitridate a evitat lupta, îndreptându-şi armata spre nord, pentru a asedia Cyzicus, la Marea de Marmara. Lucullus l-a urmat, tăindu-i orice posibilitate de aprovizionare, astfel că marea armată a regelui a suferit cumplit de înfometare, pierzându-şi oamenii pe drum. După o serie de victorii, romanii au capturat prăzi imense. Căzut în disgraţie, **Mitridate s-a refugiat în Armenia.**

După campanii bine conduse, **Lucullus a restaurat puterea romană în Asia Mică.** Cedând apoi puterea lui Pompei, **s-a întors la Roma în triumf,** aducând saci de pietre preţioase, vase de aur, lingouri de argint şi peste două milioane de monede de argint. Lucullus a expus cu atât de multă ostentaţie aceste comori splendide, încât şi astăzi termenul **„luculent" semnifică luxul cel mai extravagant.**

Tot el a adus în Italia vişinul, iar grădinile sale au fost considerate adevărate minuni ale Romei. Lângă Neapole avea o **crescătorie de peşti,** construise **locuinţe pe mare** şi instalase **observatoare**, cheltuind mulţi bani pe picturi şi statui. Când nu organiza banchete fabuloase, fonda biblioteci şi purta discuţii pe teme de filozofie cu impulsivul său prieten, Cicero. E posibil ca Lucullus să-şi fi **pierdut minţile din cauza consumului de droguri.** A murit în 57 î.e.n., plâns de toţi locuitorii Romei.

În **71 î.e.n.**, sute de **gladiatori** care au luptat pentru libertate alături de **Spartacus** au fost **crucificaţi de** Licinus **Crassus** de-a lungul renumitei Via Appia. *Vae Victis* !

Războaiele pământenilor – supravegheate de zei

*„Era frumos, desăvârşit lucrat, iar ca formă era mai **asemănător unui clopot greu de sticlă** decât unei farfurii... Era translucid şi avea o culoare deosebită"*[177].

Această descriere clasică făcută de George **Adamski** farfuriei zburătoare venită de pe **Venus**, care a aterizat în deşertul Californiei la 20 noiembrie **1952**, a fost repetată de sute de martori care pretindeau că au văzut nave spaţiale. Unii se avântau în descrieri lirice, alţii ofereau multe detalii aeronautice, dar toţi recunoşteau că aceste uimitoare nave le-au transformat viaţa.

La mai bine de 100 ani de la dramatica înfruntare dintre Lucullus şi Mitridate, **Plutarh** - ale cărui scrieri l-au inspirat pe Shakespeare - se minuna de uluitoarea apariţie a unui ***„uriaş corp incandescent, de forma unui vas pentru vin şi de culoarea argintului topit*** " cu o elocvenţă demnă de un bard. Ce minune din ceruri l-a putut înspăimânta într-atât pe mândrul Mitridate, încât acesta, deşi sprijinit de puternica sa armată, a renunțat la vechea ambiție de a-i arunca pe toți romanii în mare ? Ce miracol a salvat legiunile romane de la o distrugere sigură ?

În **480 î.e.n.**[178], a apărut o **flacără imensă deasupra Salaminei**, supraveghind distrugerea flotei invadatoare a lui Xerxes de către greci. În **394 î.e.n.**[179], **„raza" celestă** s-a arătat şi **deasupra cetății Cnidus**, unde **spartanii**, învinşi pe mare, **au pierdut definitiv stăpânirea Greciei**. În timp ce devasta Italia, **globuri de foc l-au urmărit pe Hannibal**, iar în 217 î.e.n.[180] i-au însoțit pe romanii care se îndreptau spre locul Trasimene.

În 73 î.e.n., extratereştrii au urmărit cu atenție campania lui Lucullus în Orient. În momentul în care nava spațială s-a îndreptat spre pământ, depăşind bariera sunetului, zgomotul produs şi strălucirea sa au paralizat armatele aflate față în față, uluite de această minune. Deşi se afla la distanță, reporterul necunoscut a fost vizibil înfricoşat, relatările sale - din păcate pierdute - impresionându-l pe Plutarh, o sută de ani mai târziu, la fel cum ne incită pe noi astăzi.

Probabil că Celeştii s-au mulțumit să staționeze în acel loc până când armatele barbare s-au retras îngrozite. E posibil ca tradiția locală să fi consemnat şi alte aterizări de nave spațiale în trecut. Cu 1.000 ani înainte, în zona respectivă, **„zeii" s-au arătat în timpul războiului troian**. Acea navă spațială a fost salvarea Romei. Din acel moment, a început căderea lui Mitridate. Cu peste 800 ani mai târziu, **în 776 e.n., două „scuturi zburătoare" aveau să-i salveze pe cavalerii lui Carol cel Mare la Sigiburg**.

În timp ce Lucullus petrecea împreună cu oaspeții săi la acele fastuoase petreceri, oare „cupele" din care vinul curgea din belşug i-au amintit vreodată de acel „vas de vin" coborât din cer, care s-a interpus între el şi Mitridate ? Era nava zeilor ?

66 î.e.n. *„În timpul consulatului lui Gnaeus Octavius şi Gaius Scribonius, a fost văzută* ***o scânteie care s-a desprins dintr-o stea şi a crescut tot mai mult*** *pe măsură ce se apropia de pământ. După ce a ajuns la fel de mare ca Luna,* ***a produs un fel de nor de lumină*** *strălucitoare ca a zilei, după care, întorcându-se în cer,* ***s-a transformat într-o torță****. Aceasta este singura relatare a acestui eveniment. Ea aparține proconsulului Silenus şi suitei sale." (Pliniu, Cartea II, XXXV)*

Desigur, aceasta pare a fi **una dintre cele mai clare apariții din Antichitate**, cel puțin Pliniu aşa o considera ! Chiar cei mai cinici sceptici din zilele noastre cu greu ar putea confunda acest **clasic O.Z.N.** cu un meteorit, cu un fulger globular sau cu planeta Venus. Astăzi, ministrul nostru al Aerului ar explica, poate, în mod grăbit, că ar fi vorba de vreun bombardier ce simulează un atac. Din fericire pentru vecinii lor, romanii nu aveau aparate de zbor.

Crassus – îmbogățit... de pompieri

Timp de mai multe decenii, **Roma** a fost **sfâşiată de rivalitățile dictatorilor**, fiind foarte aproape de războiul civil. **Tuburările** continue din oraş **au atras**, desigur, **atenția extratereştrilor**. Plutarh făcea următorul comentariu: *„Mai mult decât atât, Puterile Cereşti înseşi păreau să anunţe prin cutremure, trăsnete şi apariţii ciudate ceea ce urma să se întâmple.”*

63 î.e.n. *„**O rază de foc a traversat cerul,** venind din vest. Întreg Spoletium a fost **zguduit de cutremure**.”* (Obsequens, Manilius 1184)

În zilele noastre, se crede că **O.Z.N.-urile acordă o atenţie deosebită zonelor cu falii tectonice**, căci luminile care sunt văzute pe cer coincid adesea cu producerea cutremurelor în locurile respective.

În zbuciumata cetate a Romei, **nobilii afişau o extravaganţă dusă până la destrăbălare, săracii trândăveau, cerând pâine şi spectacole de circ**. Trupele demobilizate sufereau, fiind serios neglijate. În timpul consulatului lui Cicero, **Catilina**, un patrician corupt şi lipsit de scrupule, nesocotind nemulţumirile poporului şi cererile veteranilor, **a conspirat pentru uciderea ambilor consuli**, voind să instaureze legile sale abuzive. Cu o surprinzătoare vigilenţă, **Cicero a zdrobit conspiraţia şi a executat căpeteniile**. În anul următor, Catilina a murit într-o luptă, fiind părăsit de toţi.

Crassus, învingătorul lui Spartacus, era şi el **celebru pentru nenumăraţii sclavi** ce trudeau pentru a-i mări vasta avere, pe care el nu contenea să o risipească. În 60 î.e.n., Crassus a făcut parte - alături de Pompei şi Cezar - din triumviratul care conducea Roma. Atras de fabuloasele bogăţii ale Orientului, el **a invadat Parthia**, actualul Iran. După înfrângerea de la Carrhae, **capul tăiat al lui Crassus** i-a fost **trimis lui Orodes, regele parţilor,** care a poruncit să se toarne aur topit în gura duşmanului său mort, spunând următoarele: *„Satură-te acum de metalul pe care l-ai poftit toată viaţa ta !”*[181]

Probabil că **principala realizare** pe care **Crassus** a lăsat-o posterităţii a fost **organizarea primului corp de pompieri**. Era prezent întotdeauna acolo unde se produceau incendii dar, **înainte de stingerea focului, cerea proprietarului să-i vândă clădirea**, lucru pe care acesta îl făcea bucuros, şi abia după aceea ordona aducerea apei[182]. O sugestie bună pentru şefii de pompieri atât de prost plătiţi în ziua de azi...

Cezar – îndemnat de un zeu să treacă Rubiconul...

Moartea lui Crassus a provocat o **luptă încrâncenată** pentru putere **între Pompei şi Cezar**. Veteranul războaielor civile din timpul lui Sulla - Gnaeus **Pompeius -** cunoscut şi sub numele de *„**cel Mare**”*, cu şase ani mai în vârstă decât Cezar, era renumit pentru campaniile strălucite din Africa, Siria, Ierusalim şi Asia. În **52 î.e.n.** a revenit ca **unic consul**[*], hotărât să dea legi menite să-l îndepărteze pe rivalul său atât de periculos, Caius Iulius Caesar (născut la 12 iulie 100 î.e.n.).

Despre **Cezar** se spune că era **înalt, blond, bine făcut**[**], **cu faţa mare** şi cu ochii pătrunzători, de culoare căprui închis. Bucurându-se, în general, de o bună sănătate, suferea - ca şi Napoleon - de **crize de epilepsie**. Soldaţii, care, de altfel, îl adorau, râdeau de **pleşuvia** generalului lor, dar îi admirau **geniul militar** şi deosebita **îndrăzneală** cu care îşi deruta duşmanii. Dar, chiar în acea epocă de desfrâu, **scandaloasele sale aventuri** erau considerate o sfidare.

---

[*] **N. edit.**: Annual se alegeau doi consuli, care conduceau practic Senatul. Iniţial, o funcţie tehnică. Şi Stalin a ajuns dictator din secretar general...

[**] **N. edit.**: Şi homosexual, ca şi Hadrian...

Presimţind confruntarea cu Pompei, el **a căutat să-şi asigure sprijinul armatei**. În decurs de **nouă ani**, a construit **poduri peste Rin şi a cucerit în întregime Galia**. În **55 î.e.n.**, Cezar **a invadat Britania**, ademenit, se spune, de perlele de apă dulce pentru care era vestită insula. Talentele lui deosebite sunt evidenţiate în mod strălucit de *Comentariile* sale asupra războaielor galice şi de pitoreştile descrieri ale Britaniei antice.

În ziua de **1 ianuarie 49 î.e.n.**, **Senatul** - dominat de Pompei - **i-a ordonat lui Cezar să predea comanda şi să revină la Roma** ca simplu cetăţean, unde se zvonea că **avea să fie judecat** sub pază armată **şi condamnat la moarte**. Cezar şi-a urmat însă destinul. **Convins că este fiul lui Venus** şi că e inspirat de zei, **şi-a îndreptat armata către Roma**. Ajuns la râul **Rubicon**, graniţa dintre Italia şi Galia, Cezar a avut un moment de **ezitare**.

„Pe când stătea pe gânduri, o ***apariţie de o frumuseţe ieşită din comun, depăşind mărimea unui om obişnuit****, a fost văzută stând* ***pe malul râului*** *şi* ***cântând dintr-un fluier*** *făcut din trestie. O mulţime de păstori erau adunaţi de jur împrejur ca să asculte şi, când oamenii lui Cezar au rupt rândurile pentru a face acelaşi lucru, apariţia* ***a smuls*** *de la unul din ei* ***o trompetă şi a aruncat-o în apă, apoi a scos un sunet ca de tunet şi a trecut de partea cealaltă a râului****. Cezar a exclamat: «Să luăm acest semn ca fiind trimis de zei şi să ne răzbunăm împotriva duşmanilor noştri necinstiţi.* ***Zarurile sunt aruncate.****»”*[183]

Aproape două secole mai târziu, **Gaius Suetonius** a părut **impresionat de această apariţie misterioasă care**, încurajându-l pe Cezar, **a schimbat destinul Romei. El credea că acel supraom era Castor sau Pollux**, căci amândoi interveniseră, cu mult timp înainte, şi la lacul Regillus. Cartea sa *Cei doisprezece cezari* este plină de anecdote scandaloase despre împăraţi, în special despre Iulius Caesar, cea mai fascinantă personalitate a întregii Antichităţi. Stilul atât de colorat al lui **Suetonius** ne face să regretăm pierderea cărţii sale, *Vieţile curtezanelor celebre,* care ar fi stârnit curiozitatea multor cititori din zilele noastre.

Desigur, istoricii moderni resping ideea unor intervenţii cereşti, pe care le consideră pure superstiţii, dar **Suetonius - secretar al lui Hadrian până la cunoscuta sa indiscreţie cu privire la Sabina, soţia împăratului** - trăind într-una din cele mai fericite perioade din vechime, nu a avut nici un dubiu în acest sens. Cât despre Cezar, care se credea descendent din zei, el era convins de realitatea acestor intervenţii. Sufletul său exaltat ar fi dorit să pună mai multe întrebări acelei apariţii şi cu siguranţă că a făcut eforturi să o regăsească. Căci veneraţia lui Cezar ar fi crescut şi mai mult aflând cum se evaporase aceasta.

Extratereştrii, care supravegheau tulburata noastră planetă, **şi-au**

concentrat, desigur, **atenția și asupra lui Cezar**, această personalitate dinamică ce domina Roma. Probabil, acea **ploaie de lână din 49 î.e.n. care a căzut în Italia centrală** și despre care vorbește Pliniu nu a fost întâmplătoare. Ne întrebăm acum dacă nu cumva a fost vorba de „părul îngerului", văzut în zilele noastre și a cărui structură pare a fi alcătuită din particule ionizate prin unele manifestări ale O.Z.N.-urilor, sau de „mana cerească" ce i-a hrănit pe evrei în pustiu, sau de acea „ambrozie cerească" atât de apreciată de greci.

Soarta lui Pompei – hotărâtă de Celești...

Surprins de rapida sosire a lui Cezar, **Pompei a fugit în Grecia**, unde a organizat o armată puternică numărând 57.000 de oameni. Dar **Cezar** a fost, în primul rând, preocupat de zdrobirea opoziției din Spania. **Abia în 48 î.e.n. a început să-l urmărească pe Pompei**. Încleștarea a avut loc în august, la **Farsala**, în Tesalia. **Victoria lui Pompei** - ale cărei forțe erau de două ori mai numeroase decât ale lui Cezar - **părea asigurată** și, de aceea, în ajunul bătăliei, oamenii săi au și sărbătorit-o*.

Dar și acest conflict se pare că i-a atras pe extratereștri. Plutarh a consemnat următoarele:

*„Mai mult decât atât, **în timpul gărzii din zori, o lumină mare a strălucit deasupra taberei lui Cezar**, cufundată în liniște. **Din ea s-a desprins o torță aprinsă** ce s-a înălțat, apoi a coborât ca o săgeată **spre tabăra lui Pompei**. Cezar însuși a spus că a văzut-o, în timp ce inspecta posturile de pază"*[184].

Când a răsărit soarele, Cezar a luat micul dejun alcătuit din grâu fiert și varză, apoi și-a condus oamenii spre o victorie clară, care i-a asigurat supremația în lume. Recompensa imediată a constat în somptuoasele feluri de mâncare pregătite pentru banchetul lui Pompei. E posibil ca semnele cerești să fi fost trăsnete sau fulgere și nu nave spațiale, deși Dio Cassius ne intrigă și mai mult, adăugând că **rezultatul bătăliei fusese anunțat în Siria** - la sute de mile depărtare - **de „doi tineri" care apoi au dispărut**. Să fi fost oare umbrele lui Castor și Pollux, cei care au adus la fel de repede la Roma, în 498 î.e.n., vestea victoriei de la lacul Regillus, sau veselul cântăreț de pe malul Rubiconului ?

Pompei a fugit în Egipt unde, din ordinul regelui Ptolemeu**, **a fost asasinat de Theodotus din Chios**, în timp ce cobora spre țărm să-și întâmpine soția. **Cezar a vărsat lacrimi adevărate** atunci când i s-a adus capul lui Pompei. **Aflând că Ptolemeu plănuia și uciderea sa, a declarat imediat război Egiptului** și, cu toate că a fost lipsit de garda sa și de provizii, grație geniului său militar, a fost din nou victorios. Primul fruct dulce al victoriei a fost **Cleopatra**, sora exilată a regelui, care i-a fost adusă înfăşurată într-un covor*, cea mai fermecătoare marfă din istorie ambalată astfel.

---

* **N. edit.**: Istoricii cred că Pompei a fost ajutat de daci, plătiți cu kosoni special bătuți. Numai că acești kosoni erau monede dacice iar unii istorici fabulează...

** **N. edit.**: Fratele adolescent al Cleopatrei. Tatăl lor îl mituise pe Cezar pentru a-și păstra tronul.

Biblioteca din Alexandria – distrusă intenţionat de Cezar !

Acest „şarpe al bătrânului Nil", vicleana seducătoare de numai **20 ani** l-a subjugat cu totul pe pleşuvul veteran de **53 ani**. Dar **cum** oraşul **Alexandria s-a răsculat, Cezar** a fost nevoit să uite de ea pentru o vreme, **ordonând să fie incendiată propria-i flotă pentru a nu cădea în mâinile duşmanului**.

Flăcările s-au întins însă până la **celebra Bibliotecă** fondată în 283 î.e.n. de primul Ptolemeu, fiind astfel **arse aproape toate cele 700.000 de papirusuri****. Cele care au mai putut fi salvate au fost distruse însă de califul Omar, în 651 e.n. Aceste sute de mii de texte aparţinând celor mai mari învăţaţi ai lumii antice demonstrau înalta erudiţie a vremurilor trecute. Distrugerea lor totală a însemnat o ruptură imensă, schimbând complet concepţia noastră despre Antichitate.

După naşterea fiului lor, Cezarion, victoriosul **Cezar a revenit la Roma împreună cu Cleopatra**. Oarecum umilită de matroanele romane, ea s-a întors în Egipt să-l aştepte pe îndrăgostitul Antoniu.

În drumul spre casă, în **47 î.e.n.**, Cezar s-a oprit **în Siria pentru a-l învinge,** în marea bătălie de la Zela, **pe Pharnaces, fiul vestitului Mitridate din Pont**. Cu o concizie devenită legendară, Cezar a anunţat Romei noua victorie doar prin trei cuvinte: „*Veni ! Vidi ! Vici !*" - „Am venit ! Am văzut ! Am învins !"

Timp de decenii, Roma fusese zguduită de războaie civile. Dictatorii obţineau puterea presărându-şi drumul cu victime, pentru a fi detronaţi apoi şi ucişi. **Invincibilă peste hotare, Republica era putredă în interior.** Cu multă abilitate, **Cezar a socotit că singura soluţie era reîntoarcerea la monarhie**, el însuşi, ca fiu al zeilor, devenind astfel rege. Dar **nici Senatul şi nici poporul**, atât de servili viitorilor împăraţi, **nu erau încă pregătiţi pentru aşa ceva.** În următorii doi ani, patrioţii sinceri împreună cu cei nemulţumiţi au asistat la evenimente, tot mai îngrijoraţi de aroganţa şi ambiţia crescândă a lui Cezar.

„Slabul şi flămândul" **Cassius** a organizat o **conspiraţie** care proclama deschis şi cu o ură teribilă **dezaprobarea faţă de pretenţiile lui Cezar la regalitate**. În cele din urmă, acesta a obţinut şi sprijinul

---

[*] **N. edit.:** Cum Cezar plănuia invadarea Daciei iar Dacia era Centrul lumii pelasgice, Cleopatra şi-a jucat foarte bine rolul. Anterior, îl sedusese şi pe fiul lui Pompei, consulul fiind transformat în aliat al lui Burebista împotriva lui Cezar...

[**] **N. edit.:** Totul cu intenţie, Cezar fiind agentul Seniorilor Negri, de care amintea Sanchoniaton în 2000 îen ! O serie de papirusuri „salvate" pentru a fi duse la Roma au ajuns apoi pe fundul Mediteranei, vasul respectiv suferind un straniu „accident". Pe larg în „***Piramida Ocultă***".

„nobilului" Brutus, pe care Cezar îl iubea ca pe propriul său fiu. **Conspiratorii au hotărât să-l ucidă pe Cezar cu pumnalele**, în timp ce acesta avea să se adreseze Senatului, **la Idele lui Marte**, adică la **15 martie 44 î.e.n.** *

Cezar a fost avertizat că va fi omorât...

Extratereştrii care au urmărit cariera lui Cezar în frumoasa viaţă politică a Romei au trimis, probabil, **mai multe semne prevestitoare** în acel memorabil an 44 î.e.n. Plutarh consemna în *Cezar*, LXIII:

„Se va vedea însă că destinul nu este atât de neaşteptat pe cât este de inevitabil, fiindcă se spune că au fost văzute multe semne prevestitoare şi numeroase apariţii ciudate. ***Lumini apărute pe cer, zgomote foarte puternice****, toate petrecute în timpul nopţii,* ***păsări care se opreau în Forum****, aceste semne nu păreau, totuşi, să anunţe un eveniment atât de important, deşi Strabon, filozoful, spunea că au fost văzuţi* ***o mulţime de oameni de foc mergând grăbiţi.****"*

Strabon, care avea pe atunci 20 ani, a vorbit probabil chiar cu martorii oculari ai evenimentelor respective. Deşi astăzi **Strabon** este cunoscut doar pentru remarcabila sa operă geografică, el **a scris şi 43 de cărţi de istorie, din nefericire pierdute toate**. O asemenea erudiţie presupune o minte ascuţită, care ştie să evalueze analitic faptele semnificative. Referirea la „mulţimea de oameni de foc" i-a derutat pe cercetătorii care nu cunosc fenomenele O.Z.N..

Imaginea aceasta seamănă cu relatarea privind obiectul de foc apărut pe cer, care l-a înspăimântat pe experimentatul pilot D.S. Desvergers[185], în 1952, la West Palm Beach, Florida, sau cu „omuleţii" care îi speriau pe ţăranii din America se Sud. Şi Livius aminteşte apariţiile unor **bărbaţi îmbrăcaţi în haine strălucitoare**, văzuţi în **218 î.e.n.**, în regiunea Amiternum.

Descrierea „oamenilor de foc" **seamănă** oarecum şi **cu** relatările biblice despre **îngerii strălucind în lumină** care s-au arătat profeţilor.

Fraţii Grimm au inclus în *Deutsche Mythologie,* volumul I, o **povestire veche** (în dialect Brunswick) intitulată „*Omul de foc*", a cărei acţiune s-a petrecut în **1129 e.n.** În traducere liberă, ar suna cam aşa:

„În acest an, ***un om de foc a tot umblat prin munţi ca o arătare.*** *Era exact* ***miezul nopţii****. Acest om* ***trecea de la un mesteacăn la altul, dându-le foc pe rând.*** *Paznicul spunea că* ***omul însuşi era ca un foc strălucitor.*** *Povestea s-a repetat* ***trei nopţi la rând****, nu mai mult.*

George Miltenburger, care locuia într-un lan de hamei, în Railbach, în regiunea Freienstein, a explicat astfel: «Prima dată, am văzut ***un om care ardea în întregime.*** *I se puteau număra coastele de deasupra sto-*

---

* **N. edit.**: Pentru a evita războiul, Cezar şi Burebista şi-au comandat reciproc asasinarea. Ambele au fost duse până la capăt: 15 martie şi 1 mai 44 îen...

Burebista l-a cumpărat pe Pompei iar prin acesta şi pe conspiratori iar Cezar s-a folosit de nemulţumirile unor tarabostes. Veşnica trădare... Burebista a fost asasinat la Cozia, unde mulţi aruncă monede şi nu ştiu pentru cine...

macului. El continua să meargă de la o piatră de hotar la alta până după miezul nopții, când ***a dispărut subit****. Mulți oameni au fost impresionați de această apariție, privind-o cu teamă și teroare, deoarece* ***din nasul și gura lui ieșea foc și se deplasa cu o viteză uimitoare*** *dintr-o parte în alta, în toate direcțiile.»"*

Să fi fost această apariție de foc un extraterestru, asemănător acelor „oameni de foc" care au umblat prin Roma ?

În ultima seară a vieții sale, Cezar a luat masa împreună cu Marcus Lepidus. La un moment dat, conversația s-a purtat în jurul întrebării **care moarte este mai ușoară** și, înainte ca cineva să aibă timp să răspundă, Cezar a strigat: ***„Aceea care vine pe neașteptate !"*** Se spune că, în noaptea respectivă, **Cezar a visat că zbura pe deasupra norilor și că apoi a dat mâna cu Jupiter. Soția sa Calpurnia a visat și ea că ținea în brațe trupul soțului ucis**.

Cezar s-a trezit plin de teamă și de bănuieli. Când și prezicătorii l-au anunțat că toate semnele îi erau nefavorabile, el a cedat rugăminților soției sale și a **decis să-l trimită pe Marc Antoniu să amâne discuția din Senat**. În cele din urmă, **Brutus**, care figura în testamentul lui Cezar ca fiind cel de-**al doilea moștenitor**, bătându-și joc de prezicători, i-a urat Calpurniei să aibă vise mai frumoase și **l-a condus pe Cezar, care ezita încă, la Senat.**

Pe drum, Cezar a mai fost prevenit încă o dată să se păzească de Idele lui Marte, iar **cineva i-a înmânat chiar o notă** conținând detalii despre complotul pus la cale împotriva sa. Dar **el a pus hârtia deoparte***, cu intenția de a o citi mai târziu[186].

Imediat ce s-a așezat la locul său, conspiratorii s-au adunat în jurul lui ca pentru a-i aduce omagii. **Casca l-a lovit primul, în gât**, toți ceilalți ciopârțindu-l cu pumnalele, ca pe o fiară sălbatică. **Pe când Brutus îl lovea în abdomen**, Cezar l-a privit și i-a reproșat în grecește: ***„Și tu, fiul meu ?"*** Apoi **a căzut însângerat la picioarele statuii lui Pompei****. Așa a murit unul dintre cei mai mari oameni din istorie, ucis de prietenii săi !

Asasinii lui Cezar s-au înjunghiat cu aceleași pumnale !

În următorii trei ani, aproape toți asasinii săi au avut parte de o moarte violentă, în naufragii pe mare, în luptă sau **înjunghiindu-se cu aceleași pumnale** cu care l-au ucis mișelește pe Cezar.

Senatul i-a acordat onoruri divine. **Moștenitorul său, Caius Octavian, nepotul lui în vârstă de 18 ani**, era aproape un necunoscut. Marc Antoniu a rostit obișnuita cuvântare funerară și, văzând mulțimea adunată, atrasă de generozitatea lui Cezar, care oferea fiecărui roman 75 de drahme, a expus cadavrul însângerat străpuns de **23 de lovituri de pumnal**, cerând răzbunare*.

---

* **N. edit.:** Încă nu se inventase hârtia...

** **N. edit.:** Anticii erau obsedați de simboluri și hiperbole: Pompei era dușmanul de moarte al lui Cezar...

Se spune că în timp ce cadavrul lui Cezar era pregătit pe un pat de fildeş pentru a fi incinerat, două Forme Divine **(Castor şi Pollux) au apărut şi au aprins patul cu torţele lor aprinse**[187].

După funeralii, **mulţimea a început urmărirea ucigaşilor.**

În **43 î.e.n.**, în timpul instabilului triumvirat al lui Octavian, Antoniu şi Lepidus, au fost **masacraţi 300 de senatori acuzaţi de a-l fi ucis pe Cezar, confiscându-li-se întreaga avere.** Printre aceştia s-a numărat **şi Cicero**, probabil cel mai mare scriitor în limba latină pe care l-a avut Roma.

O dramă asemănătoare părea că zguduie şi cerurile. Astfel, **de-a lungul întregului an, Soarele s-a arătat palid, lumina şi căldura sa scăzând mult**, ceea ce a făcut ca fructele să se vestejească de frig înainte de a se coace. Dio Cassius povestea că, în anumite momente, lumina Soarelui aproape că se stingea, văzându-se doar o fulgerare ce străbătea cerul de la Răsărit spre Apus, urmată de **apariţia unei stele noi**.

Câteodată, **în locul Soarelui apăreau trei cercuri**, din care unul avea deasupra o coroană din snopi de foc, fenomen care ar putea sugera **prezenţa O.Z.N.-urilor. O cometă mare** a strălucit în toată splendoarea sa **şapte nopţi** la rând. Ovidiu, născut chiar în acel an, a explicat mai târziu, pornind de la credinţele populare, că, la porunca lui Jupiter, zeiţa **Venus** a scos **sufletul lui Cezar** din trupul său neînsufleţit şi **l-a transformat într-o stea**, dându-i astfel posibilitatea să privească mereu poporul Romei de pe înaltul său tron.

Presupusa apariţie a Celeştilor la funeraliile lui Cezar şi ridicarea sa în cer au completat onorurile divine acordate personajelor ilustre ale Antichităţii. Credinţe atât de puternic înrădăcinate evidenţiază cu pregnanţă faptul că romanii acceptau ideea existenţei zeilor, a extratereştrilor.

„Sunt geniul tău rău, Brutus, sinucide-te !”

Conform celor scrise de Pliniu, **în 42 î.e.n.**, au fost văzuţi **pe cer trei sori**[188]. Dacă, într-adevăr, aceştia denotă **prezenţe extraterestre**, s-ar putea ca **atenţia** să le fi fost **atrasă de destinul lui Brutus**. După uciderea lui Cezar, atât Brutus, cât şi Cassius au fugit în Orient, jefuind oraşe din Palestina şi prădând Asia Mică, apoi s-au întors în Macedonia pentru confruntarea decisivă cu Octavian şi Antoniu.

În Asia, Brutus l-a luat prizonier pe Theodotus din Chios, ucigaşul lui Pompei care era iubit încă de mulţi romani. Ca o cruntă răzbunare, el **a ordonat să fie ucis în torturi cumplite**, astfel că - după cum ne spune Plutarh - Theodotus a rămas în istorie mai mult prin moartea sa decât prin ce a realizat în timpul vieții[189]. Idealistul Brutus, respectat chiar şi de duşmanii săi, trebuie să se fi gândit la câştigul ce i-l putea aduce pedepsirea ucigaşului lui Pompei, amintindu-şi cum el însuşi şi-a asasinat propriul prieten, Cezar*. Cunoscător al marilor tragedii greceşti, Brutus ştia că zeii au hotărât răzbunare.

---

* **N. edit.:** Cezar a fost aliat cu iudeii, care l-au finanţat şi convins să invadeze Dacia. La moartea sa, 500 de evrei erau în fruntea convoiului mortuar şi îşi rupeau hainele de pe ei (vezi Titus Livius). În simbolistica iudaică, 23 reprezintă un nou început...

În noaptea dinaintea traversării Hellespont-ului** pentru a intra împreu-nă cu armata sa în Tracia, **Brutus** medita **în cortul său** slab luminat. La un moment dat, i s-a părut că aude un zgomot la intrare. Uitându-se spre lampa care aproape se stinsese, **a văzut deodată lângă el un om ciudat, o apariție monstruoasă şi tăcută.** Înspăimântat de acest vizitator sobru, Brutus l-a întrebat înfricoşat: „*Cine eşti tu, eşti zeu sau om ?*" Fantoma i-a răspuns: „***Sunt geniul tău rău, Brutus, şi ai să mă vezi la Filipi.***" Prinzând curaj, Brutus i-a răspuns: „*Te voi întâlni acolo.*" Împărtăşind temerile sale lui Cassius, acesta i-a replicat, reluând preceptele filozofice epicuriene, conform cărora oamenii văd ceea ce cred ei că văd. Tulburat, însă, **Brutus a început să se gândească la etica sinuciderii.**

Pe câmpia de **la Filipi**, în Macedonia, **Brutus a câştigat cu greu bătălia împotriva lui Antoniu, dar Cassius a pierdut-o** şi a rugat pe un sclav eliberat să-i taie capul. Octavian zăcea la pat, bolnav de gripă. **Fantoma i s-a înfățişat din nou lui Brutus, dar a dispărut fără a scoate vreun cuvânt. Brutus a înțeles**. El a pierdut a doua bătălie şi **s-a sinucis cu propria spadă.** A fost ucigaşul unui tiran, pe care o soartă mai blândă l-ar fi ajutat să ajungă rege. Antoniu i-a făcut o înmormântare deosebită.

Realitatea acelei apariții este, desigur, îndoielnică, deşi Plutarh a fost atât de impresionat, încât a menționat-o în *Caesar,* LXXIX, precum şi în *Brutus,* XXXVI şi XLVIII. Geniul melodramatic al lui Shakespeare a văzut în această fantomă spiritul lui Cezar. **Brutus** a fost **chinuit**, probabil, **de remuşcări** şi, dacă ne gândim la Faust şi Mefistofel, şi ei nişte entități neidentificate, am putea considera apariția respectivă drept un demon ieşit din adâncurile sufletului lui Brutus.

Poate că **Filipi** ar fi trebuit să rămână în istorie mai mult pentru **primul protest poetic privind inutilitatea războiului**. La Atena, tânărul **Horațiu** l-a întâlnit pe Brutus. Mânat de convingeri republicane, tânărul **a acceptat comanda unei legiuni. În toiul bătăliei**, poetul a avut viziunea războiului în toată oroarea sa, **şi-a aruncat scutul şi a fugit acasă.**

Iertat mai târziu de Augustus, Horațiu **s-a bucurat de protecția bogatului Mecena**, care i-a oferit o vilă şi o fermă izolată, în apropierea munților Sabini. În aceste locuri încântătoare, el a scris liricele sale *Ode.* Dacă Horațiu ar fi rămas la Filipi şi ar fi murit ca un erou, oare, Omenirea nu ar fi fost văduvită de un mare poet ? Îndrăzneşte astăzi cineva să dea un răspuns la această întrebare ?

---

* **N. edit.:** Numai aurul Daciei poate explica un asemenea gest !...

** **N. edit.:** Strâmtoarea fostă Dardanele, actuală Bosfor.

Cleopatra – fără noroc în „dragoste”...

Octavian şi Antoniu şi-au împărţit lumea. Lepidus, care avea Africa, s-a retras strategic din acest conflict inevitabil pentru supremaţie. Antoniu a pornit pe mare către Orient, în timp ce Octavian şi-a consolidat în forţă poziţiile-cheie din Vest. Ca şi Alexandru cu mult timp înainte, **Antoniu era în căutarea unor noi teritorii de cucerit.** Acest „playboy interna-ţional” a fost **irezistibil atras de Cleopatra**, regina de pe Nil. Acuzând-o că l-ar fi ajutat pe Cassius*, Antoniu **a somat-o să vină la Tarsus.**

Lycosthenes povesteşte că, **în 41 î.e.n., trei sori s-au unit într-unul singur, miracol ce s-a repetat şi în anul următor.** Chiar dacă aceste fenomene nu ar indica prezenţa navelor spaţiale, ele sunt o dovadă a interesului deosebit manifestat de extratereştri pentru întâlnirea fatidică de la Tarsus.

Cleopatra *„a navigat pe râul Cydnus cu o corabie a cărei pupă era poleită cu aur, cu pânze de purpură şi vâsle de argint, pe care vâslaşii le mişcau în ritmul sunetelor de flaut, cimpoaie şi lăute.”* Inspirata descriere a lui Plutarh[190] a fost preluată aproape cuvânt cu cuvânt de Shakespeare în piesa *Antoniu şi Cleopatra*[191].

Exotica lor poveste de iubire, întreruptă de război, a culminat în **31 î.e.n.**, la **Actium**, unde **Antoniu a pierdut bătălia navală în faţa lui Octavian.** În acest moment dramatic, **Antoniu şi-a înfipt un pumnal în piept.** *„Un roman învins vitejeşte de alt roman.”* **Cleopatra** a sfidat victoria romană şi nu i s-a închinat, **alegând moartea provocată de muşcătura unei vipere.**

Octavian a încercat să oprească dramatica sinucidere, ordonând îmblânzitorilor de şerpi să sugă otrava din rană. În zadar ! Cleopatra a murit păstrându-şi farmecul din timpul vieţii. Cei doi îndrăgostiţi au fost **înmormântaţi împreună.** Dramaturgii i-au făcut pe amândoi nemuritori.

Epoca de Aur a lui Augustus şi magicianul Vergiliu

Octavian şi-a luat numele de *„**Augustus Imperator**”* şi, timp de **41 ani**, datorită lui, Roma a cunoscut **o nouă epocă de aur.**

În timpul lui Augustus, literatura a înflorit ca una dintre cele mai de preţ podoabe ale Antichităţii, fiind umbrită doar de glorioasele scrieri ale dramaturgilor din Atena lui Pericle. **Poeţii Romei l-au divinizat pe împăratul care îi venera pe zei.** Poemele şi piesele scrise atunci se apropie în mare măsură şi de operele de ficţiune ştiinţifică. În patriotica sa *Eneida,* Vergiliu vorbeşte despre Venus, Jupiter şi Marte ca şi cum aceştia ar exista aevea în cer, gata oricând să coboare şi să dea o mână de ajutor eroilor.

Este cu totul fascinant studiul superstiţiilor care, o mie de ani ,mai târziu, l-au transformat pe Vergiliu într-un magician medieval (ca şi cum l-am transforma astăzi pe Shakespeare într-un extraterestru.) **O serie de legende îi atribuie lui Vergiliu un castel lângă Neapole, apărat de o barieră aeriană invizibilă**, imposibil de trecut, **de călăreţi mecanici** încălecând armăsari mecanici, precum **şi de un cap de bronz** care, asemenea unui computer-vorbitor, evalua pericolele şi avertiza asupra lor.

---

* **N. edit.:** Cleopatra făcea jocuri imense ! Amanta fiului lui Pompei, apoi a lui Cezar şi în final aliata asasinului acestuia... Cum Antoniu era acum consul al Romei şi pornise prigoana împotriva conspiratorilor, l-a sedus şi pe acesta !...

„El avea o grădină fermecată în care nu ploua niciodată*, căci era apărată de un zid de aer, astfel încât* ***păsările nu mai puteau zbura de acolo****. Vergiliu se lăuda că putea face ca pomii fructiferi să rodească de trei ori pe an, iar spiriduşii săi aduceau la banchete platouri cu bucate luate de la mesele festive ale duşmanilor săi”*[192].

Legendele medievale susţin că Vergiliu a adus-o la Neapole pe fiica sultanului din Babilon*, pe un pod de aer. Dar cea mai neplăcută invenţie a sa a fost un cap de marmură ce muşca braţul oricărei femei care ar fi jurat strâmb în privinţa castităţii sale, care poate fi comparat, poetic vorbind, cu acea statuie de marmură reprezentându-l pe Don Gonzalo care îl târa în Infern pe libertinul Don Juan.

Astfel de poveşti magice demonstrează că **oamenii au crezut întotdeauna în supranatural, păstrând amintiri ancestrale despre manifestările fiinţelor venite din Spaţiu**. Îndrăgostitul Catullus a fost atât de vrăjit de farmecele Clodiei sale, încât a uitat de zei, dar **Ovidiu**, exilat pe ţărmul Mării Negre din cauza *Artei de a iubi*, a dezvăluit în scrierile sale existenţa Celeştilor şi aventurile lor erotice. El **i-a descris pe zei ca pe nişte stele de cinema**. În minunata sa operă istorică, **Livius** a cuprins toate momentele de vârf şi toate evenimentele excepţionale, **înregistrând** cu conştiinciozitate **semnele prevestitoare din ceruri**, convins fiind de influenţa zeilor asupra destinului Romei.

Covârşitoarea credibilitate a astrologilor şi a prezicătorilor în materialista lume a Romei este de o stranie actualitate chiar şi în epoca noastră dominată de ştiinţă, în care interesul pentru ocult devine tot mai puternic. **Cei mai mulţi romani erau adepţii filozofiei stoice a lui Zenon, a datoriei şi a raţiunii.** Acceptarea fatalistă a unui plan divin impunea venerarea stelelor şi supunerea faţă de zei. În schimb, unii preferau conceptele epicuriene de plăcere şi liber arbitru, convinşi că fericirea este bunul cel mai important pentru fiecare om.

Lucreţiu ştia prea multe pentru timpul său !

Dintr-o lungă serie de dictatori inflexibili, mari generali şi desăvârşiţi oameni de litere care s-au perindat în acel furtunos secol I î.e.n., **cea mai controversată personalitate** - cel puţin pentru epoca noastră spaţială - este **Lucreţiu**, figură misterioasă a cărui origine a rămas necunoscută, fiind născut, probabil, în 99 î.e.n. Este ciudat faptul că **nu se ştie nimic despre naşterea şi nici despre moartea lui**. Se pare că s-a sinucis în

---

* **N. edit.**: Sultanii au apărut în Istorie cel puţin cinci secole mai târziu !... În vremea lui Vergiliu, în zonă trăiau parţii, aliaţii geţilor.

52 î.e.n., după o scurtă nebunie provocată de o băutură vrăjită, aducătoare de dragoste. Lucrul poate părea surprinzător pentru un scriitor care susţine că *„dragostea fizică ruinează sănătatea, averea şi reputaţia oamenilor şi îi face nefericiţi"*.

Trăind în Roma ca **patrician bogat**, în perioada războaielor civile şi a vărsărilor de sânge, Lucreţiu **dispreţuia asprul cod al datoriei şi al disciplinei**, căutându-şi surse de inspiraţie în învăţăturile lui **Epicur** (născut, ca şi Pitagora, în insula **Samos**, în **341 î.e.n.**). El îi îndemna pe cei care îl urmau să respecte virtutea - singura care le putea aduce fericirea - şi să cultive liniştea sufletească, cea mai de preţ comoară a omului.

În măreţul său poem *De Rerum Natura (Despre natura lucrurilor)*, el **a expus filozofia lui Epicur** în versuri de o deosebită profunzime, care ne surprind şi astăzi, **demonstrând vastitatea cunoştinţelor sale**, mai ales în fragmentul care ilustrează **dezbaterea** - atât de modernă - **asupra existenţei mai multor lumi în Univers**.

Astfel, în Cartea 2, 1074-8, el spunea: *„Trebuie să admiteţi că* ***există, în alte părţi ale Universului alte lumi locuite de rase diferite de oameni şi populate cu specii diferite de animale sălbatice**.*" 1.600 ani mai târziu, când **Giordano Bruno** a spus acelaşi lucru, în acelaşi oraş, Roma, Inchiziţia l-a condamnat şi l-a ars pe rug pentru o astfel de erezie.

Lucreţiu a dezvoltat concepţia lui Epicur conform căreia *„materia există sub forma unui număr infinit de particule indivizibile şi atomi."* Tot el scria că *„atomii care cad în vid se abat puţin de la traiectoria lor rectilinie"*, afirmaţie care a fost ridiculizată timp de 2.000 ani, până nu demult când, formulată de marele fizician danez **Niels Bohr**, a constituit începutul fantasticelor descoperiri din fizica nucleară.

Anticipând cele mai moderne concepţii ale noastre despre extratereştri, **Lucreţiu a plasat reşedinţa zeilor în spaţiul dintre lumi, considerându-i pe zei fiinţe eterice**. Ovidiu scria în *Amores* I, 15, 23-24: *„Versurile sublimului Lucreţiu vor pieri numai în ziua când lumea va fi distrusă"*. **Lucreţiu ne aminteşte**, fără îndoială, **de misteriosul conte Saint Germain**.

Fiica lui Cicero – ca vie, după 500 ani !

Probabil că preoţii romani cunoşteau **secretul lămpilor care nu se stingeau niciodată** şi **despre care „Domnul" îi vorbise lui Moise**. Astfel de lămpi au fost descoperite **în Atena, Edessa şi Antiohia**. Un cronicar din secolul XII e.n., William din Malmesbury, povesteşte (II, pp. 86-87) despre o **descoperire** uimitoare făcută în **1046 e.n.**, şi anume cea a **mormântului lui Pallas,** fiul lui Evander, care fusese ucis de Turnus, după cum ni se povesteşte şi în *Iliada,* Cartea X. În acest mormânt a fost găsită o **lampă veşnică, un epitaf în limba latină şi cadavrul unui tânăr uriaş, cu o rană enormă la piept**. Dacă acesta este adevărul, descoperirea e uluitoare, căci celebrul duel a avut loc, după cum se spune, în jurul anului **1200 î.e.n.** !

În **1485 e.n.**, muncitorii care săpau lângă Roma în căutarea a noi cariere de marmură au descoperit, **în apropiere de Via Appia, un sarcofag roman** în interiorul căruia au avut surpriza de a găsi **trupul unei femei în floarea tinereții, care arăta ca şi cum ar fi fost înmormântată în aceeaşi zi**. Umanistul florentin Bartolomeo Fonte s-a grăbit să-i trimită prietenului său Francesco Sassetti o descriere plină de lirism a tinerei femei.

Cunoscutul scriitor Mara Calabri a tradus textul lui Fonte din latină în italiană:

„Au descoperit acolo un ***sarcofag din marmură****. Deschizându-l, au găsit* ***un corp acoperit cu o substanță uleioasă şi parfumată, cu o grosime de vreo 5 cm****. Crusta parfumată a fost îndepărtată începând de la cap, lăsând astfel să se vadă* ***o față de o paloare atât de curată, încât părea că tânăra doamnă ar fi fost înhumată chiar în acea zi. Părul său negru şi lung*** *era despărțit de o* ***cărare*** *şi* ***împletit*** *ca la fetele tinere, fiind prins cu un fileu subțire din mătase şi aur.*

Urechile erau mici, fruntea îngustă, sprâncenele negre, ochii cu o formă deosebită şi ***pleoape străvezii sub care se întrevedea încă fiecare glob ocular. Chiar nările erau intacte şi atât de delicate****, încât păreau gata să vibreze la cea mai mică atingere.* ***Buzele roşii****, pe jumătate întredeschise, lăsau să se vadă* ***dinții albi şi limba roşie*** *lângă palatin.* ***Obrajii şi gâtul păreau că palpită. Brațele întinse erau intacte****, pornind de la umeri, făcându-te să doreşti să le poți mişca.* ***Unghiile*** *erau încă strâns lipite de splendidele sale degete lungi care, fiind întinse, dădeau impresia că nu pot fi despărțite de corp.* ***Pieptul, stomacul şi măruntaiele erau presate într-o parte şi, după îndepărta-rea crustei aromate, s-au descompus. Spatele, coastele, şezutul îşi păstraseră perfect conturul, la fel ca şi gleznele şi picioarele*** *care, în timpul vieții, păreau să fi fost chiar mai frumoase decât fața ei.*

Pe scurt, cred că este vorba de o preafrumoasă femeie tânără dintr-o familie nobilă, care a trăit în perioada în care Roma cunoştea apogeul splendorii sale. Din păcate, ***măreţul monument de deasupra criptei fusese distrus****, probabil, cu multe secole înainte, fără ca nici cea mai mică inscripție să poată fi găsită.* ***Nici pe sarcofag nu era nici un semn.*** *Nu vom şti niciodată numele tinerei femei, nici vârsta, nici originea ei”*[193].

Acum 500 ani, bătrânul Bartolomeu Fonte făcea în scris grațiosul portret al acestei frumuseți care, cu siguranță, i-a trezit interesul şi lui Leonardo da Vinci. Părerea generală este că **trupul** ar fi aparținut **Tulliei - fiica lui Cicero** - care, trecând peste voința tatălui ei, **s-a căsătorit cu Cornelius Dolabella**, o personalitate destul de ambiguă, tânăra **murind în 47 î.e.n.** Romanii au avut legături strânse cu Egiptul. Acest Cornelius **Dolabella** se pare că **a fost împreună cu Cezar la curtea Cleopatrei**.

Mara Calabri a sugerat că, în semn de mare iubire, îndureratul soț a găsit, probabil, în Roma vreun sclav egiptean priceput în arta îmbălsămării. Cât priveşte acea **lampă care a ars timp de 1.300 ani**, profesorul Zakharis Ghoneim, arheolog din Cairo, susținea că **răşina folosită la**

îmbălsămări era în mod ciudat radioactivă, existând deci posibilitatea ca **lampa să fie alimentată cu un praf radioactiv, care se răspândea în spațiul respectiv**.

Se spune că Papa Inocențiu al III-lea ar fi ordonat ca trupul acestei tinere să fie îngropat din nou, în secret, pentru a evita complicațiile de natură religioasă. Şi, astfel, tot ce a rămas din Tullia este atenta descriere a trupului ei din scrisoarea florentinului, prin care acesta a făcut dovada că este nu numai un bun scriitor, ci şi un excelent artist.

Romanii aveau... încălzire centrală şi prin podea

Cicero a tradus mult-apreciatul poem astronomic *Phaenomena* al lui Aratus, inspirat din operele lui Eudoxus, iar în secolul următor Seneca, în *Quaestiones Naturales,* şi Pliniu cel Bătrân, în *Historia Naturalis*, au scris comentarii fascinante despre teoriile astronomice ale grecilor, citând puține idei de origine romană.

Romanii cunoşteau nenumăratele proprietăți ale sticlei. Astfel, **Cicero** spunea că **a văzut întreaga *Iliadă* scrisă pe o bucată de piele atât de mică, încât putea fi rulată să încapă într-o coajă de nucă. Nero, fiind miop, urmărea luptele gladiatorilor de la circ, printr-un inel în care era montată o bucată de sticlă.**

Marinarii întrebuințau câteodată un instrument numit ***„nauscopit*** ", pentru a vedea țărmurile îndepărtate. Ca şi **babilonienii**, probabil că şi romanii foloseau **lunete cu ajutorul cărora scrutau cerul**. Timp de multe secole, cercetătorii cerurilor au făcut, poate, descoperiri importante, consemnate în cărți ce au fost însă pierdute.

Romanii acceptau teoremele lui Euclid şi învățăturile lui Aristotel dar erau **mai mult preocupați de ştiințele aplicate**, bazate în principal pe experiența directă şi pe bunul simț. Astfel, prin încercări şi erori, au ajuns în cele din urmă să construiască acele vile frumoase, **băi şi apeducte**, care le-au făcut viața mai plăcută.

Preoții se amuzau experimentând electricitatea, meşteşugarii inventau tot felul de dispozitive, alte minți luminate, precum **Hiero din Alexandria, în 100 e.n.** - deci, cu mult înainte de James Watt - , **testau forța aburului dintr-un vas care fierbea**, dar lipsa unor industrii organizate, cât şi abundența mâinii de lucru reprezentată de sclavi au frânat căutările altor surse de energie. Sergius Crata, contemporan cu Cezar, pare să fi fost inventatorul încălzirii centrale*.

Vitruvius i-a dedicat lui Augustus cele **zece volume de arhitectură devenite celebre**, conținând şi probleme legate de instalațiile de apă, canalizare, încălzire, canale navigabile şi porturi. În **20 e.n., Celsus** a scris o **enciclopedie a ştiinței**, din care a juns până la noi numai tratatul *De medicine.*

În timpul domniei lui Tiberius, un exilat a adus la Roma o cupă pe care a izbit-o de pardoseala de marmură, fără să se spargă sau să se crape. Într-o cameră din **Pompei**, a fost găsită **sticlă colorată**. Este posibil ca vreun sticlar ce stăpânea acest meşteşug vechi de secole să fi obţinut, printr-o întâmplare, **sticlă incasabilă**, printr-un proces pe care nu a mai ştiut să-l repete.

---

* **N. edit.**: Romanii sunt inventatorii încălzirii prin podea şi ai liftului (folosit de predecesorul lui Caligula, unchiul său Tiberius)...

Pliniu a confirmat **utilizarea azbestului** şi, printre cele 20.000 de fapte pe care le-a relatat în *Historia Naturalis,* a detaliat proprietăţile farmaceutice a peste o sută de flori şi plante, ceea ce indică profunde cunoştinţe de botanică acumulate de antici de-a lungul a mii de ani. Plutarh şi alţi scriitori, vorbind despre campaniile din Est, au făcut frecvente referiri la natura inflamabilă a uleiului folosit pentru acea înfricoşătoare armă, **focul de nestins al grecilor, asemănător napalmului**.

Piaţa Comună a Romei

Romanii au fost şi mari ingineri. Victoriile generalilor se datorau foarte mult tehnicienilor militari, care au proiectat **catapulte** aducătoare de moarte, **turnuri de asediu şi maşini de război.** De la cartaginezi au învăţat importanţa vitală a puterii maritime şi au construit în scurt timp **galere puternice şi rapide**, cu care au dominat Marea Mediterană*.

Drumurile militare romane au contribuit şi ele la menţinerea integrităţii imperiului, viteza cu care legiunile se deplasau din Spania spre Persia, de la Tamisa spre Dunăre paralizându-i efectiv pe duşmani. Comerţul urma îndeaproape standardele militare, **imperiul devenind un fel de Piaţă Comună cu monedă unică şi legi** care permiteau negustorilor să-şi aducă mărfurile la Roma atât din Est, cât şi din Vest.

Odată cu ei, învăţaţii umblau prin tot imperiul, răspândind cultura clasică a Antichităţii. Timp de mai bine de **o mie de ani după căderea Romei, latina a rămas limba universală care îi unea pe toţi intelectualii Europei**. În India au fost dezgropate vase din ceramică, iar în China monede romane, fapt ce demonstrează că **influenţa romană s-a manifestat în întreaga lume**. O serie de monede dezgropate în America, precum şi cuvinte de origine latină întâlnite în dialecte indiene par să indice faptul că **vasele romane ar fi traversat Oceanul Atlantic**, fiind probabil împinse de furtună pe acele tărâmuri.

În secolul **I î.e.n.**, împăratul chinez Wu Ti a trimis pe un anume Chang Ch'ien în Vest, în speranţa stabilirii unei alianţe împotriva hunilor. Romanii numeau China „Serica" sau „Ţara Mătăsii". **Ţesăturile din mătase, piersicile şi caisele** - cunoscute sub numele de „fructe chinezeşti" - au ajuns şi **în Grecia şi Italia**, fiind **aduse de caravanele din Orient. Augustus**[194] **a trimis şi el ambasadori în China**, amintirea acestora îndemnându-l, poate, pe Marco Polo să facă acele călătorii vestite, de la Veneţia până la fabuloasa curte a Hanului Kubilai.

O tradiţie populară cambodgiană atribuie prinţului Rama înălţarea marelui templu budist de la Angkor Wat. Se spunea că prinţul a venit de la marginea de apus a lumii, probabil de la Roma**.

---

[*] **N. edit.:** Au avut profesori mai buni, pe etrusci, care transformaseră Mediterana în Marea Tyrheniană, model pentru viitoarea Mare Nostrum a romanilor...

[**] **N. edit.:** Iar presupuneri ! Rama n-a fost asociat niciodată cu Roma. Care nu este „la marginea de apus a lumii "...

Fascinantele ruine ale **Pompeiului, distrus de erupția Vezuviului în 79 e.n.**, ne oferă astăzi imaginea vieții de zi cu zi, atât de acasă, cât şi din piețele publice, dezvăluind **prosperitatea** de care se bucurau cetățenii acestui ținut însorit şi bogat. În Roma, bogăția patricienilor se datora prăzilor de război şi muncii sclavilor, dar era risipită cu o fantastică extravaganță. **Cei săraci**, însă, **se mulțumeau să trăiască din ajutoare şi pomeni**, fiind martorii declinului şi căderii acestui mare imperiu.

Naşterea lui Iisus – vegheată din OZN !

În epoca lui Augustus, se pare că acei extratereştri s-au mulțumit doar să supravegheze din când în când lumea. În timpul nopții, o „torță" a străbătut cerul roman de la sud către nord, împrăştiind o lumină strălucitoare ca a zilei. **În 12 î.e.n. o cometă a rătăcit deasupra Romei timp de mai multe zile, apoi s-a desfăcut în fulgere asemănătoare „torțelor"**.

Astfel de fenomene celeste, considerate de astronomi meteoriți ar putea fi foarte bine şi O.Z.N.-uri, aşa cum au fost, de fapt, acei **nouă sori** care au strălucit **deasupra oraşului Kyushu în 10 februarie 9 î.e.n.**, producând un adevărat haos în Japonia. Navele spațiale care supravegheau Orientul îndepărtat puteau la fel de bine să se îndrepte şi spre vest, deasupra Romei.

Cinci ani mai târziu, în **4 î.e.n.**, se spune că **o nouă „stea" a strălucit în Orientul Mijlociu**. Apariția bruscă a acestei stele ne trimite cu gândul la o supernovă, deşi apariția sa **nu a fost înregistrată** nici de astronomii hinduşi sau chinezi - care au urmărit permanent cerul - şi nici de Pliniu, Ptolemeu, Josephus sau Julius Obsequens, toți cronicari fideli ai epocii respective. Se presupune că „steaua" s-a deplasat până ce a ajuns deasupra Palestinei.

Stelele obişnuite par nemişcate, singurele stele care se deplasează fiind planetele, care se mişcă lent pe orbite precise. Astrologii au sugerat că această aşa-zisă „stea" ar fi fost o conjuncție rară a planetelor Marte, Jupiter şi Venus, deşi ele nu pot apărea brusc şi nici nu se pot deplasa ca un singur corp ceresc.

Este deosebit de semnificativ faptul că, în epoca unor mari scriitori şi astronomi, **singura referire la „steaua" misterioasă a fost făcută de un evreu bătrân, abia după 80 ani de la apariția ei**. Probabil că el nici nu se născuse când „steaua" a apărut, pentru ca, după un timp, să dispară brusc. Au mai trecut încă 30 ani până la acel an atât de deosebit, anul 749 după fondarea Romei, care a avut o semnificație extraordinară atât pentru Roma, cât şi pentru lumea întreagă.

Matei scria: *„... şi iată, steaua pe care ei au văzut-o la Răsărit a mers înaintea lor, până ce a ajuns şi s-a oprit deasupra locului unde se afla pruncul"*[195].

Singurul obiect ceresc ce poate apărea pe neaşteptate, destul de aproape de Pământ pentru a fi văzut numai într-o zonă relativ restrânsă, care se deplasează ghidându-i pe cei care îl urmează şi apoi se opreşte în loc, poate fi doar **o navă spațială controlată de puterea inteligenței**.

Într-un staul din Bethleem **se născuse Iisus** !

BIBLIOGRAFIE

1. **Hesiod**, *Theogony,* Loeb Classics, Heinemman, London.
2. **Eschil**, *„Prometheus Bound"*, *World's Classics*, Oxford University Press.
3. **Ovidiu**, *Metamorphoses*, Penguin Classics, London.
4. **Hamilton, Edith**, *„Mythology"*, Mentor, New American Library.
5. **MacDonell, Arthur**, *A Hystory of Sanskrit Literature*, Heinemann, London, 1900.
6. **Kramer, Samuel Noah**, *Mythologies of the Ancient World,* Anchor, New York.
7. **Diodorus Siculus**, *Biblioteca Historica,* O.U.P., Oxford, 1956.
8. **Apollodorus**, Loeb Classics, Heinemann.
9. **Plutarh**, *Theseus*, Loeb Classics, Heinemann.
10. **Plutarh**, *Themisocles,* XV. „Loeb Classics", Heinemann.
11. **Drake, W. Ryamond**, *Spacemen in the Ancient East,* Neville Spearman Ltd., London, 1968.
12. **Rose, H.J.**, *A Handbook of Greek Mythology,* Methuen, London, 1958.
13. **Guerb, H.A.**, *The Myths of Greece and Rome,* Harrap, London, 1965.
14. **Kramer, S.N.**, *Mythologies of the Ancient World*, Anchor, New York, 1961.
15. *Geneza* 1-3.
16. Geneza 1-26.
17. **Bullfinch**, *Mythology*, Spring Books, London, 1953.
18. **Graves, Robert**, *Greek Myths*, Cassel, London, 1958.
19. **Pfister, Frederik**, *Greek Gods and Heroes*, McGibbon, London, 1961.
20. **Pausanias**, X, 24-3.
21. **Hamilton, Edith**, *„Mythology"*, Mentor, New American Library, New York.
22. **Şkloviski, Iosif**, *„La vie et la raison dans l'Univers"*, *Planète,* Nr. 17, J/A, 1961.
23. **Agrest, M.**, *„Des Cosmonautes dans l'Antiquité"*, *Planéte*, nr.7, 1962.
24. **Kitto, W.D.C.** *The Greeks*, Penguin.
25. **Rose, H.K.**, *Handbook of Greek Mythology,* Menthuen & Co Ltd., London, 1958.
26. **Williamson, George Hunt**, *Road in the Sky*, Neville Spearman Ltd., London, 1959.
27. **Nilson, Martin P.**, *A Hystory of Greeak Religion*, Oxford University Press.
28. **Servier, Jean,** *„Je ne crois pas au progrés"*, *Planète* nr. 18, 1964.
29. **Kraspedon, Dino**, *My Contact with Flying Saucers,* Neville Spearman Ltd., London, 1959.
30. **Platon**, *Symposium*, Oxford University Press.
31. **King, Dr. George**, *The Nine Freedoms*, The Aetherius Society, Los Angeles.
32. **Williamson, George Hunt**, *The Saucers Speak*, Neville Spearman Ltd., London, 1963.
33. **Varro**, *De Lingua Latina.*
34. **Cory, I.P.** *Ancient Fragments,* W. Pickering, London, 1828.
35. **Adamski, George**, *Inside in Spaceships*, Neville Spearman, London, 1966.
36. **Menger, Howard** *From Outer Space to You,* Souvenir Books, Clarkesburg, W.V.A., USA.
37. **Williamson, George Hunt,** *Order Tongues, Orther Flesh,* Ray Palmer, Amherst Press, Wisconsin, USA.
38. **Herodot**, *History*, Book 1, Oxford University Press, 1949.
39. *Exodul,* XXV.

40. **Williamson, George Hunt**, *The Saucers Speak*, Neville Spearman Ltd., London, 1963.
41. **Wilson, H.H.**, *Ring Veda Sanhitae*, vol. II, W.H. Allen, London, 1854.
42. *Encyclopedia Britanica.*
43. **Werner, E.T.C.**, *Myths and Legends of China*, Harrp & Co Ltd., London, 1956.
44. **Astor, W.G.** *Nihongi or Cronicles of Japan*, G. Allen & Unwin Ltd., London.
45. **Cory, I.P.** *Ancient Fragments*, W. Pickering, London, 1828.
46. **Saggs, H.W.P.**,*The Greatness that was Babylon*, Sidgwick & Jackson, London, 1946.
47. **Pritchard, J.B.**, *Ancient Near Eastern Texts*, Princeton University Press USA.
48. **Gordon, Cyrus H.**, *„The Greeks and the Hebrews"*, *Scientific American* Feb., 1965.
49. **Drake, W Raimond**, *Gods and Spacemen in the Ancient West*, Sphere, London, 1974.
50. **Platon**, *Timaeus.*
51. **Platon**, *Phaedrus*, World Classics, Oxford University Press.
52. **Kolosimo, Peter**, *Odissea Stellare*, Sugar Editore, Milano.
53. **Clypeus**, 29, *Anno VII*, No. 3, P.O. Box 604, Torino.
54. **Farish, Lucius**, *Controversial Bulletin*, *Omega*, Route One, Plumerville, Arkansas, 72127.
55. **Lissner, Ivar**, *The Living Past*, Penguin, London, 1967.
56. **Platon**, *Critias.*
57. **Seneca**, *Medeea*, Bantam Books, New York, 1966.
58. **Victor, Paul Emile & Pelton, Arlette**, *„L'énigme Piri Reis"*, *Planète* 29J/A 1966, Paris.
59. **Pelton, Arlette**, *„Civilisations avancées avant la dernière glaciation"*, *Planète*, 30, S/O, 1966, Paris.
60. **De Grazia, Alfred D.**, *The Velikovsky Affair*, Sidgwick & Jackson, London, 1966.
61. **Hawkes, Jacquetta & Woolley, Sir Leonard**, *Prehistory and the Beginnings of Civilisation*, Allen & Unwin, 1962.
62. **Tucidide**, *History*, Wm. Heinemann, London.
63. **Taylor, Anne**, „Dig goes on before the Flood", *The Observer*, 10 sept. 1967, London.
64. **Velikovski, Immanuel**, *Oedip and Akhnaton*, Sidgwick & Jackson Ltd., London, 1960.
65. *Oxford Classical Dictionary*, Oxford University Press, 1948.
66. **Ovidiu**, *Metamorphoses*, Penguin, Classics.
67. **Shepherd, Walter**, *Outline History of Science*, Ward, Lock & Co., London.
68. **Deuil, Leo**, *The Treasure of Time*, Pan Books, London, 1960.
69. **Cottrell, Leonard**, *The Bull of Minos*, Pan Books, London, 1956.
70. **Ceram, C.W.**, *Gods, Graves and Scholars*, Gollancz, 1952.
71. *Planète*, M/A 1968, 42 Rue de Berri, Paris, 8.
72. **Platon**, *Laws*, Oxford University Press, Oxford.
73. **Drake, W. Raymond**, *Gods and Spacemen in Ancient Israel*, Sphere, London, 1976.
74. *Iliada*, Cartea X.
75. *Iliada*, Cartea XX.
76. *Iliada*, Cartea V.
77. *Eneida*, Cartea I.
78. **Ovidiu**, *Metamorphoses*, Cartea X.

79. *Odiseea,* Cartea X.
80. *Odiseea,* Cartea XIII.
81. *Odiseea,* Cartea XVI.
82. **Plaut,** *The Rope and other Plays,* Penguin, London.
83. *Evrei,* XIII, 2.
84. **Schuré, Edward,** *Great Initiates,* Rider & Co., London.
85. **Bethurum, Truman,** *Aboard a Flying Saucer,* De Vorss, Los Angeles, 1953.
86. **Kolosimo, Peter,** *Odiseea Stellare,* Sugar Editore, Milano.
87. **Gordon, Cyrus H.,** *Before the Bible,* Collins, London.
88. **Marlowe, Christopher,** *Dr. Faustus.*
89. **Goethe, Johann Wolfgang von,** *Faust.*
90. *Iliada,* Cartea III.
91. **Pollok, John,** *Helen of Troy,* Robert Hale, London, 1965.
92. **Plutarh,** *Aegis and Cleomanes,* Loeb Classics, Heinemann.
93. **Hus, Alain,** *Greek and Roman Religion,* Burns & Oates, London 1962.
94. **Platon,** *Selected Passages,* Oxford University Press, Oxford.
95. **Villars, Montfaucon,** *Le Comte de Gabalis,* A.C. Nizat, Paris, 1963.
96. **Lane, Meade,** *The Flying Saucer Mistery,* Borderland Research Assn., Vista, California.
97. **Lorenzon, Coral,** *„UFO Occupants in United States Report",* *The Humanoids,* Neville Spearman, Ltd., 1969.
98. **Aston, W.G.,** *Nibongi or Chronicles of Japan,* G. Allen & Unwin, Ltd.
99. **Herodot,** *Histrory,* Dent, Everyman, London.
100. **Plutarh,** *Sulla,* Loeb Classics, Heinemann.
101. **Plutarh,** *Themistocles,* Loeb Classics, Heinemann.
102. **Eschil,** *Plays,* Oxford University Press.
103. **Sofocle,** *Plays,* Dent, Everyman, London.
104. **Lucian,** *Works,* Loeb Classics, Heinemann.
105. **Euripide,** *Plays,* Dent, Everyman, London.
106. **Drake, W. Raymond,** *Gods or Spacemen?,* Amherst Press, Amherst, Wisconsin, 1964.
107. **Aristotel,** *Meteorology,* Loeb Classics, Heinemann.
108. **Pliniu,** *Historia Naturalis,* Loeb Classics, Heinemann.
109. **Plutarh,** *Lysander,* Loeb Classics, Heinemann.
110. **Diodorus Siculus,** *Biblioteca Historia,* Oxford University Press, Oxford.
111. **Seneca,** *Naturales Quuestiones,* Loeb Classics, Heinemann.
112. **Blavatsky, H.P.,** *Isis Univeiled,* Theosophical University Press, Pasadena.
113. **Michel, Aimé,** *„Une nouvelle evidence de Piri Reis dans la Gréce antique",* *Planète,* M/J, 1967, Paris.
114. **Trench, Brinsley le Poer,** *Men among Mankind,* Neville Spearman, London.
115. **Aratus,** *Phaenomena,* John Lamb, London, 1848.
116. **Blavatsky, H.P.,** *Isis Unveiled,* Theosophical University Press, Pasadena.
117. **Sputnik,** December 1967, *Puşkin Square,* Moscova.
118. **Edwards, Frank,** *Stranger than Science,* Pan Books, London.
119. **Fenoglio, Alberto,** *„Cronistoria su Oggetti Volanti nel Passato",* Clypeus, 2, 1976, Torino.
120. *Annales Laurissenses,* Migne's „Patrologiae", Tom CIV, Saeculum IX, Anno 840.
121. **Lucian,** *A True Story,* Loeb Classics, Heinemann.
122. **Lucian,** *Icaramenippus* („The Sky Man"), Loeb Classics, Heinemann.
123. **Farish, Lucian,** *Controversial Bulletin, Omega,* Route One, Plumberville, Arkansas.

124. *INFO Journal*, Vol. 1, Nr. 2, International Fortean Organisation, 801 North Daniel St. Arlington, Virginia.
125. **Jessup, Dr. M.K.**, *The Expanding Case for UFO,* Arco, London, 1950.
126. **Lumley, Henry**, *„A Paleolitic Camp at Nice"*, *Scientific American,* May, 1969.
127. **Anati, Emmanuel**, *Camonica Valley,* Jonathan Cape, London, 1946.
128. *INFO Journal,* Vol. 1, Nr. 4, International Fortean Organisation & Co. 801 North Daniel St., Arlington, Virginia.
129. **Beaumont, Comyns**, *The Riddle of Prehistoric Britain,* Rider & Co., London.
130. **Geoffrey of Monmouth**, *History of the Kings of Britain.*
131. **Vaughan, Agnes Carr**, *Those Mysterious Etruscans,* R. Hale, London.
132. **Huergon, Jacques**, *The Daily Life of the Etruscans,* Weidenfeld & Nicolson, London.
133. **Settimo, Gianni V.**, *Clypeus,* III, Nr. 2/1966, P.O. Box 604, 10100, Torino.
134. **Kolosimo, Peter**, *Non e Terrestre,* Sugar Editore, Milano.
135. **Vallée, Jacques**, *„A Description of the Entities Associated with the Type I Sightings"*, F.S.R., J/F 1964.
136. **Barbadoro, Giancarlo**, *„Un enigma al British Museum"*, *Laforghiana,* Anno III, Nr. 10/Ott. 1969, Torino.
137. **Cecarelli, Silviano**, *„Mario Zuccala's Strange Encounter"*, *Flying Saucer Review* J/F 1962.
138. *Flying Saucer Review*, P.O. Box 25, Barnet, Herts, EN 5 2Nr.
139. **Pliniu**, *Historia Naturalis,* Loeb Classics, Heinemann, London.
140. **Athenaeus**, *Deipnosophistae* or *Banquet of the Learned,* Book III, 515, Heinemann.
141. **Polybius**, *History,* Loeb Classics, Heinemann, London.
142. **Cicero**, *De Natura Deorum,* Loeb Classics, Heinemann.
143. **Cicero**, *De Divinatione,* Loeb Classics, Heinemann.
144. **Dio Cassius**, *History,* Loeb Classics, Heinemann.
145. **Plutarh**, *Romulus,* Loeb Classics, Heinemann.
146. **Livius, Titus**, *History of Rome,* Book 1, CXVI, 6/8, Loeb Classics, Heinemann.
147. **Appolodorus**, *History,* Loeb Classics, Heinemann.
148. **Fuller, John**, *The Interrupted Journey,* Dial Press, Inc., New York.
149. **Steiger, Brad & Whitenour, Jane**, *Flying Saucers are hostile,* Tandem, New York,
150. **Creighton, Gordon**, *The Humanoids,* Neville Spearman Ltd., London.
151. *Evanghelia lui Luca,* XXIV-4.
152. **Flavius Philostratus**, *The Life of Apollonius of Tyana,* Loeb Classics, Heinemann.
153. **Plutarh**, *Numa Pompilius,* Loeb Classics, Heinemann.
154. **Dionysius of Halicarnassus**, *Roman Antiquities,* Loeb Classics, Heinemann.
155. **Pliniu**, *Historia Naturalis,* Loeb Classics, Heinemann.
156. **Plutarh**, *Sulla,* Loeb Classics, Heinemann.
157. **Bloch, Raymond**, *The Origins of Rome,* Thames & Hudson Ltd., London.
158. **Dionysius of Halicarnassus**, *Roman Antiquities,* Loeb Classics, Heinemann.
159. **Platon**, *The Republic,* Dent, Everyman, London.
160. **Macaulay, Lord T.B.**, *Lays of Ancient Rome.*
161. **Steiger, Brad and Whitenour, Jane**, *Flying Saucers are Hostile,* Tandem, New York.
162. **Lorenzen, Coral**, *The Great Flying Saucer Hoax,* APRO, Frederick Press New York.
163. **Plutarh**, *Aemulius Paulinus* XXV, Loeb Classics, Heinemann.
164. **Chionetti, Marta Luchino**, *Corrado Licostene,* University of Turin, 1960.

165. **Cramp, Leonard G.**, *Pieces for a Jig-saw,* Somerton Press, Cowe, I.O.W.
166. **Lycosthenes-Obsequens**, *Prodigiorum Libellus,* Julius Samuel Luchmanns, Lugduni, Batavorum, 1770.
167. **Plutarh**, *Timoleon,* Loeb Classics, Heinemann.
168. **Chionetti, Marta Luchino**, *Corrado Licostene,* University of Turin, 1960.
169. **Dio Cassius**, *Roman History,* Loeb Classics, Heinemann.
170. **Pliniu**, *Historia Naturalis,* Loeb Classics, Heinemann.
171. **Lycosthenes-Obsequens**, *Prodigiorum Libellus,* Julius Samuel Luchmanns, Lugduni, Batavorum, 1770.
172. **Appian**, *Roman History,* Book VII, Loeb Classics, Heinemann.
173. **Livius**, *History of Rome,* Book XXX, Loeb Classics, Heinemann.
174. *Space Link,* Vol. 5, Nr. 1/Dec. 1967, 15 Freshwater Court, Crawford Street, London W.1.
175. **Cramp, Leonard**, *Pieces for a Jig-Saw,* Somerton Pres, Cowes, I.O.W.
176. **Plutarh**, *Lucullus,* Loeb Classics, Heinemann.
177. **Leslie, D & Adamski**, G., *Flying Saucers have Landed,* Neville Spearman Ltd., London.
178. **Plutarh**, *Themistocles XV,* Loeb Classics, Heinemann.
179. **Pliniu**, *Historia Naturalis* VI, XXXI, Loeb Classics, Heinemann.
180. **Livius**, *History of Rome,* Book XXII-1, Loeb Classics, Heinemann.
181. **Blakeney, C.H.**, *A Smaller Classical Dictionary,* Everyman, Dent, London.
182. **Montanelli, Indro**, *Rome, the First Thousand Years,* Collins, London.
183. **Suetonius**, *The Twelve Caesars,* Penguin, London.
184. **Plutarh**, *Caesar, XI and Pompei, LXVIII,* Loeb Classics, Heinemann.
185. **Lorenzen, Coral**, *The Great Flying Saucer Hoax, APRO,* Wm. Frederick Press, New York, 1962.
186. **Plutarh**, *Caesar,* Loeb Classics, Heinemann.
187. **Suetonius**, *The Twelve Caesars,* Penguin, London.
188. **Pliniu**, *Historia Naturalis,* Book II-XXX, Loeb Classics, Heinemann.
189. **Plutarh**, *Brutus XXXIII,* Loeb Classics, Heinemann.
190. **Plutarh**, *Antony XXVI,* Loeb Classics, Heinemann.
191. **Shakespeare, William**, *Antony and Cleopatra,* Act. II, Scene 2.
192. **Butler**, E.M., *Myth of the Magus,* Cambridge University Press.
193. **Calabri, Mara**, *„La Fanciulla e la Lampada",* *Il Giornale dei Misteri,* Nr. 7/1971, Corrado Tedeschi Editore, Firenze.
194. **Lissner, Ivar**, *The Living Past,* Penguin, London 1957.
195. Matei, 11-9.
196. **Davison, Dorothy**, *The Story of a Prehistoric Civilisation,* Watts & Co., London, 1951.
197. **Turvillè-Petrie, O.**, *The Heroic Age of Scandinavia,* Hutchinson University Library, London.
198. **Philipe, Robert**, *„Ulysse, est-il allé en Bretagne ?", Planète, M/J 1965.*
199. *Odiseea,* Cartea VII.
200. **Turville-Petrie, O.**, *The Heroic Age of Scandinavia,* Hutchinson University Library, London.
201. **Mackenzie, Donald A.**, *Teutonic Myths and Legends,* Gresham, London.
202. **Ellis-Davidson, H.R.**, *Gods and Myths of Northern Europe,* Pelican, 1964.
203. **Blavatsky, H.P.**, *Isis Unveiled,* Theosophical Publishing Co., Pasadena.
204. **Bullfinch**, *Mythology,* Spring Books, London, 1963.
205. **Mackenzie, Donald A.**, *Teutonic Myths and Legends,* Gresham, London.
206. **Hamilton, Edith**, *„Mythology",* Mentor, New American Library, New York.
207. **Blavatsky, H.P.**, *Isis Unveiled,* Theosophical Publishing Co., Pasadena.

208. **Spence, Lewis**, *The Outlines of Mythology,* Premier, Fawcett, World Library, New York.
209. **Blavatsky, H.P.**, *Isis Unveiled,* Theosophical Publishing Co., Pasadena.
210. **Ellis-Davidson, H.R.**, *Gods and Myths of Northern Europe,* Pelican, 1964.
211. **Grimm, Jacob**, *Deutsche Mythologie,* Edinburg University Press.
212. **Villars, Montfaucon, de**, *Le Compte de Gabalis,* A.C. Nizat, Paris, 1964.
213. **Leslie, D., Adamski**, G., *Flying Saucers Have Landed,* Neville Spearman Ltd., London.
214. **Bethurum, Truman**, *Aboard a Flying Saucer,* De Vorss, Los Angeles, 1953.
215. **Ellis-Davidson, H.R.**, *Gods and Myths of Northern Europe,* Pelican, 1964.
216. **Grimm, Jacob**, *Deutsche Mythologie,* Edinburgh University Press.
217. **Blavatsky, H.P.**, *The Secret Doctrine,* Theosophical Publishing Co., Pasadena.
218. **Kiriby, W.F.**, *Kalevala, The Land of Heroes,* Everyman, Dent, 1951.
219. **Kiriby, W.F.**, *Kalevala, The Land of Heroes,* Everyman, Dent, 1951.
220. **Kiriby, W.F.**, *Kalevala, The Land of Heroes,* Everyman, Dent, 1951.
221. **Baring-Gould, Rev. D.**, *Curious Myths of the Middle Ages,* Rivington, London, 1816.
222. **Mackenzie, Donald A.**, *Teutonic Myths and Legends,* Gresham, London.
223. **Shaw, Bernard**, *Major Critical Essays,* Constable & Co., London.
224. **Ledger, Joseph R.**, *„Saucers or Ghosts", Flying Saucer Review,* S/O 1962.
225 **Grimm, Jacob**, *Deutsche Mythologie,* Edinburgh University Press.
226. **Grimm, Jacob**, *Deutsche Mythologie,* Edinburgh University Press.
227. **Zaitsev, Vyacheslav**, *Visitors from Space,* Sputnik 1, Moscova.
228. **Matsumura, Yusuke J.**, *„Golden Flying Saucer Unveiled on Cathedral Domes Mural Paintings", UFO News,* Winter 1973, C.B.A. Yokohama.
229. **Pliniu**, *Historia Naturalis,* Loeb Classics, Heinemann.
230. **Seneca**, *Naturales Quaestiones,* Loeb Classics, Heinemann.
231. **Josephus**, *Wars of the Jews,* Book VI, chap. V-3.
232. 11 *Maccabees* V, v 1-5.
233. **Gibbon, Edward**, *The Decline and Fall of the Roman Empire,* vol. 1, ch. XV, Everyman, Dent, London.
234. **Kolosimo, Peter**, *Non e Terrestre,* Sugar Editore, Milano.
235. **Wilkins, Harold, T.**, *Flying Saucers on the Attack,* Ace Books Inc. New York.
236. **Gibbon, Edward**, *The Decline and Fall of the Roman Empire,* Vol. 2, ch. XI, Everyman, Dent, London.
237. **Fenoglio, Alberto**, *„Cronistoria su Oggetti Volanti del Passato", Clypeus* Anno IV, Nr. 2/1996.
238. **Eusebius**, *Life of Constantine,* Book 1, ch. XXVIII, Valuzius, Cambridge, 1692.
239. **Gibbon, Edward**, *The Decline and Fall of the Roman Empire,* vol. 2, ch. XX, Everyman, Dent, London.
240. **Drake, W. Raymond**, *Gods and Spacemen Throughout History,* Neville Spearman Ltd., London, 1975.
241. **Boncompagni, Solas, etc.**, *UFO in Italia,* Corrado Tedeschi Editore, Firenze.

CUPRINS

Cuvânt înainte **3**
I. INVADATORI DIN SPAŢIU **9**
II. CELE CINCI RASE UMANE **12**
Zeii din Olimp – amatori de plăceri terestre 12
Miturile şi misterele „Evului de aur " 13
Crearea Universului – un mit vechi şi... universal 14
Hiperboreea şi Evul de Aur de la Oceanos (Dunăre) 15
Zeus ura Omenirea, Cronos o proteja 17
Omenirea războinică - „opera" lui Zeus 19
„Savanţii " nu cred în mituri, preoţii nu cred în zei... 20
Miturile şi tradiţiile – istoria reală a Terrei ? 21
III. RĂZBOAIELE ZEILOR PENTRU „LABORATORUL TERRA" **23**
Războaiele zeilor pentru Terra 23
„Primii zei nemuritori trăiau în ceruri " 24
Terra – un experiment galactic ? 25
De pe ce planetă era... Uranus ? 26
Grâul şi orzul nu provin de pe Terra ! 27
Cronos – salvatorul Omenirii la Potopul lui Zeus 28
Saturn – Sediul Justiţiei din Sistemul Solar !? 29
Zeus/Jupiter/Iahve – un jupiterian ? 30
Legendele Olimpului sau ale... Sistemului Solar ? 32
Terra – laboratorul mai multor rase extraterestre ! 33
Terra – o planetă râvnită în Galaxie ! 34
Zeul Ra a domnit... 3 miliarde ani !! 36
Adam – căsătorit întâi cu „diavoliţa" Lilith 38
Zeus voia să distrugă Omenirea creată de Cronos... 39
IV. ATLANTIDA ŞI ATENA ANTICĂ **41**
Atlantida – obsesia occidentală 41
10.000.000 de luptători ! Armata atlantă 42
Armamentul atlant – rachete nucleare şi... praştii ?! 43
În 25.000 î.e.n. se purtau... pantaloni de piele şi cizme înblănite ? 44
Atena i-a învins pe atlanţi dar Grecia... a rămas devastată şi nelocuită !? 45
„De patru ori, Soarele a răsărit la Apus" 46
Atena – distrusă de Potop... în 10.000 îen ? 47
Omenirea – un milion de generaţii ! 49
Columb - „ghidat" de o carte din vremea lui Alexandru 50
Hărţi antice ale Terrei – realizate din... nave spaţiale 51
Egiptenii nu ştiau... aritmetică dar ridicau piramide 53
Originea grecilor – teorii occidentale absurde 54
V. EXTRATEREŞTRI ÎN GRECIA ANTICĂ **56**
Grecii antici ştiau că „Universul palpită de viaţă" 56

La Porțile de Fier – civilizație din 6.000 îen 57
Grecia Antică – 20 de orașe scufundate 58
Dedal construia... roboți de pază 59
Minotaurul, Labirintul și zborul lui Dedal 61
Împăratul chinez Shun – un „Dedal " din 2250 îen 62
Cnossos – distrus de... extratereștri ?! 63
Creta – o civilizație a tracilor filistini 64
Marile migrații din mileniul II îen –
supravegheate de „zei" ? 66
Apollo – cel mai reușit... cosmonaut 67
Zeii neimportanți zburau pe cai înaripați 69
Adam și Eva – alungați din Rai... cu toiagul 70
Vremurile când zeii trăiau printre oameni 72
VI. ELENA DIN TROIA 74
„Iliada" - „textul sacru" al pelasgului Homer 74
Războiul Troiei – pentru controlul Strâmtorii Dardanele... 75
Palma lui Schliemann pe obrazul „savanților" 76
Ulise – 10 ani de război, 10 ani în... „Odisee" 77
Elena din Troia – sex-simbolul Omenirii... 78
Povești cu „fatala Elena", fiica... lebedei Zeus 79
VII. COSMOSUL ȘI... GRECIA ANTICĂ 82
În Grecia cădeau oameni din Lună !? 82
Lui Achille nu-i plăcea viața de după moarte... 83
Silfii, locuitorii... din aer. Nevăzuți... 84
Extratereștrii – pe Terra din vremuri străvechi 85
Grecii – ajutați la Marathon de... Atena și Hercule 86
300 de spartani contra a... 5,3 milioane de perși !! 87
Eschil – omorât de o broască țestoasă,
Sofocle – înecat cu un strugure 88
Nefericitul Euripide a lăudat inutil zeii... 89
Legile Spartei – stabilite de Apollo 91
Pitagora – erou la Troia, Apollo – la Crucea Roșie 92
Teleportări, decorporalizări, călătorii pe alte planete ! 93
Inteligența Supremă și demonii – veghetorii oamenilor 94
Destinele oamenilor – scrise în ceruri de Zeul Suprem 96
Astronomia antică – de secolul XX ! 98
Învățăturile pelasgilor ionieni... pentru NASA 99
Arhimede știa... câte fire de nisip are Universul 100
Alexandru și Carol cel Mare – ajutați de OZN-uri ! 101
Luna – în război cu Soarele, condusă de un grec !! 102
VIII. MISTERIOȘII ETRUSCI 105
Evul de Aur al lui Cronos –
Transformat în barbarie de Zeus 105
Terra – ocupată... de milioane de ani
de pigmei și uriași de 9 m !! 106
Omul de Cro-Magnon – „european", cu fața lată... 107
Agartha – sediul atlanților ? 108

Imperiul vast al atlanţilor şi „invadatorul Hercule” 110
Britanicii se vor... urmaşii lui Eanes 111
Mişterioşii etrusci veneau de pe „planeta”... Dacia ! 112
Turnurile etrusce şi ziguratele sumeriene 114
Tages – Copilul Divin al etruscilor 115
Italia – vizitată de urmaşii lui Tages ? 116
Pitici în armuri - „turişti ” la Florenţa 119
Literatura considerabilă a etruscilor „s-a pierdut ” 120
Etruscii se temeau de zei iar zeii de Consiliul Ceresc 121
„Trăzni-l-ar Marele Zeu pe duşmanul meu !” 122
Etruscii erau desfrânaţi... dar civilizaţi 123
IX. EXTRATEREŞTRII ŞI ROMA ANTICĂ 126
Amulius, urmaşul lui Eneas –
experienţe cu electricitatea ! 126
Romulus – trimis din Cer pentru a întemeia Roma... 127
Fii de fecioare, miracole şi „ridicări la cer ” 129
„Zeiţelor ” le plac... tractoriştii 130
„Zeii ” au tradiţie veche în răpiri ! 132
Etruscul Numa Pompiliu –
Cel mai mare rege din Istorie 133
Numa controla fulgerele, nu şi femeile... 134
„În ceruri mărşăluiau două armate mari ” 135
Forţe misterioase pe pământ, în ceruri şi ape ! 136
„Respingeţi zeii Romei, respingeţi Roma însăşi !” 137
Zeii – Spirite, reînviere şi cultul strămoşilor 138
Numa captura zei ca să-l cheme pe Zeus ! 140
Numa Pompilius – precursorul lui Iisus 141
Zeii şi... sferele lor influenţă 142
Un Brutus a „omorât” regalitatea, altul republica 143
Oraşe antice distruse... cu arma atomică ! 144
Castor şi Pollux luptau alături de romani... 145
X. IMPERIUL ROMAN – UN PROGRAM CELEST 148
Secretele lumii antice şi distrugerea dovezilor 148
Timp de milenii a plouat cu...
broaşte, carne, fier, pietre, lapte şi cărămizi ! 149
Fantome înfricoşătoare pe cer, în 461 îen... 150
Alexandru Macedon – alungat din India de OZN-uri ! 151
Hannibal a ezitat să distrugă Roma ! 152
Campania lui Hannibal – urmărită... din OZN-uri 153
Roma a început să scrie după 500 ani ! 154
„Pe cer zburau soldaţi superb înarmaţi ” 155
Victoriile romane – anunţate de Castor şi Pollux... 156
Distrugerea Cartaginei – anunţată de o cometă 157
„Precum în cer, aşa şi pe Pământ ”. Războaie ! 158
Fata cu corpul verde s-a căsătorit în Anglia... 159
Piticul de culoarea... morcovului, din Finlanda 160
Aterizarea OZN-urilor îi speria pe romani... 160

Mithridate din Pont – împiedicat de „zei” să învingă Roma 161
Războaiele pământenilor – supravegheate de zei 162
Crassus – îmbogăţit... de pompieri 163
Cezar – îndemnat de un zeu să treacă Rubiconul... 164
Soarta lui Pompei – hotărâtă de Celeşti... 166
Biblioteca din Alexandria – distrusă intenţionat de Cezar ! 167
Cezar a fost avertizat că va fi omorât 168
Asasinii lui Cezar s-au înjunghiat cu aceleaşi pumnale ! 169
„Sunt geniul tău rău, Brutus, sinucide-te ! ” 170
Cleopatra – fără noroc în „dragoste”... 172
Epoca de Aur a lui Augustus şi magicianul Vergiliu 172
Lucreţiu ştia prea multe pentru timpul său ! 173
Fiica lui Cicero – ca vie, după 500 ani ! 174
Romanii aveau... încălzire centrală şi prin podea 176
Piaţa Comună a Romei 177
Naşterea lui Iisus – vegheată din OZN ! 178
Bibliografie **179**

20% REDUCERE

Comanda minimă 3 ex.

TITLURI COMANDATE:

peste 20 ex.

30% REDUCERE

	Titlul			Nr. exemplare
1.	Războiul parapsihologic împotriva României*		6,54 lei	
2.	Teroriştii printre noi*		6,54 lei	
3.	Atlanţii din Carpaţi*		6,54 lei	
4.	Democraţia hienelor / Spionaj, sânge şi teroare*		6,54 lei	
5.	RAMANIA - Paradisul regăsit*		6,54 lei	
6.	CIA contra KGB		8,72 lei	
7.	Revanşa Daciei*		8,72 lei	
8.	Spionaj şi diversiune*		8,72 lei	
9-11.	SECRETELE TERREI / Istoria începe în Carpaţi - vol. I, III*, V*	X	8,72 lei	
12-14.	Conspiraţia Satanei - Ţinta România - vol. I, II	X	8,72 lei	
15-17.	Adevăruri explozive - vol. I, II, III	X	8,72 lei	
18.	Armele secrete ale zeului Wotan*		8,72 lei	
19-20.	Serviciile secrete şi parapsihologia - vol. I*, II	X	8,72 lei	
21.	Spionajul şi Puterea		8,72 lei	
22-23.	Războaiele secrete - vol. I, II	X	8,72 lei	
24.	Spionaj şi sex		8,72 lei	
25.	Revenirea Zeilor		8,72 lei	
26-28.	Experimentul Terra - vol. I*, II*, III*	X	8,72 lei	
29-33.	Dacia Preistorică (N. Densuşianu) - vol. I*, II, III, IV, V	X	8,72 lei	
34-35.	Culisele României - vol. I, II		8,72 lei	
36-37.	Scrierea secretă - vol. I*, II*	X	8,72 lei	
38.	Dacia contra Antichrist - vol. II*		9,81 lei	
39.	Marile Enigme*		9,81 lei	
40.	Extratereştrii în România		9,81 lei	
41.	Cavalerii Apocalipsei*		9,81 lei	
42.	Oculta Mondială - vol. II*		9,81 lei	
43.	Oculta Mondială - vol. III		10,90 lei	
44.	Extratereştrii în România - vol. II		10,90 lei	

* ***Titluri în curs de epuizare*** • Vechile preţuri – valabile doar pentru marfa imperfectă

vezi verso

	Titlul			Nr. exemplare
45.	Octogonul şi Imperiul Ascuns		10,90 lei	
46.	Veghetorii Terrei		10,90 lei	
47.	Dacia - Ţara Zeilor		10,90 lei	
48.	Istoria interzisă		10,90 lei	
49-50.	Revista OBIECTIV MAGAZIN nr. 157, 158	X	2,98 lei	
51.	Dacia Izvorul Neamurilor		10,90 lei	
52.	Marile Civilizaţii ale traco-geţilor		10,90 lei	
53.	Istoria secretă a Omenirii - vol. II		10,90 lei	
54.	Antichrist în război		10,90 lei	
55.	CIA conduce România		10,90 lei	
56.	Marele Satan		10,90 lei	
57.	SECRETELE TERREI / Istoria începe în Carpaţi - vol. II		10,90 lei	
58.	Istoria secretă a Omenirii		11,99 lei	
59.	Extraterestrul român		11,99 lei	
60.	Medicina Sacră		11,99 lei	
61.	Antichrist în război - vol. II		11,99 lei	
62.	Octogonul pe Frontul Invizibil		11,99 lei	
63.	Marele Satan - vol. II		11,99 lei	
64.	Oamenii în Negru (Men In Black)		11,99 lei	
65.	Culisele Istoriei		11,99 lei	
66.	Satanizarea României		11,99 lei	
67.	Marele Satan - vol. III		13,00 lei	
68.	Pápá, marele spion		13,00 lei	
69.	Secretele USLA - vol. II		13,00 lei	
70.	Dacia Izvorul Neamurilor - vol. II		13,00 lei	
71.	Europa, Ţara Tracilor		13,00 lei	
72.	Marile Enigme - vol. II		13,00 lei	
73.	Piramida Ocultă		13,00 lei	
74.	Prada România		13,00 lei	
75.	Istoria Universală		13,00 lei	
76.	Micul Satan		13,00 lei	
77.	Judecata de Apoi		13,00 lei	
78.	Invazia extraterestră		13,00 lei	
79.	Prada România - vol. II, III		14,00 lei	

vezi verso

	Titlul	Nr. exemplare	
80.	Lumea de Dincolo	14,00 lei	______
81.	Turnul Babel	14,00 lei	______
82.	Istoria Universală - vol. I, III	14,00 lei	______
83.	Democrația Satanei	14,00 lei	______
84.	Octogonul pe Frontul Invizibil - vol. II	14,00 lei	______
85.	SECRETELE TERREI /Istoria începe în Carpați - vol. IV	14,00 lei	______
86.	Dacia Preistorică - vol. VI	14,00 lei	______
87.	Falimentarea României	14,00 lei	______
88.	Dacia contra Antichrist vol. III	14,00 lei	______
89.	Spionul Universal	14,00 lei	______
90.	România şi Arma Supremă	14,00 lei	______
91.	Turnul Babel - vol. II	15,00 lei	______
92.	Invazia Extraterestră - vol. II	15,00 lei	______
93.	România Secretă	15,00 lei	______
94.	România şi Arma Supremă - vol. II	15,00 lei	______
95.	Londra - coroana Imperiului	54,50 lei	______
96.	Pământul Făgăduinței	15,00 lei	______
97.	Octogonul pe Frontul Invizibil vol. III	15,00 lei	______
98.	Marea Înşelăciune	15,00 lei	______
99.	Pământul Zeilor	15,00 lei	______
100.	Istoria Ocultă	15,00 lei	______
101.	Știința Secretă	15,00 lei	______

Comandă minimă – 3 exemplare

Destinatar:
Editura "OBIECTIV"
Tel./fax: 0251/418.943; 0351/402.390;
Mobil: 0744.708.957; 0771.689.439 (RDS)
OP. 8, CP. 812; cod 200.940
Craiova - județul Dolj
Web: www. edituraobiectiv.ro
E-mail: edituraobiectiv@rdslink.ro

Expeditor ______________________
Strada ______________________ Nr. ______
Bl. ______ Sc. ______ Et. ______ Ap. ______
Județ / Sector ______________________
Cod nou ______ Localitatea ______________
Tel.: ______/______________________

P
Z

TALON DE COMANDĂ

Plata ramburs / Taxele poştale se suportă de editură

Comenzile se onorează doar cu noul cod poştal şi numărul de telefon ! Livrare în 3 zile lucrătoare.

CONTRACT Editura OBIECTIV - cititor *

Subsemnatul ______________________, din localitatea ______________,
cod nou ____________, județul/sectorul ____________, str. ______________,
nr. _____, bl. ________, sc. ______, et. ______, ap. ______, tel. ________________,
fax ______________, mobil __________________, e-mail ______________
act identitate seria _____, nr. __________, emis de Poliția ________________,
la data de ___________,

Doresc a primi, cu prioritate, la adresa de mai sus, cu plata ramburs, taxele poștale suportate de editură și o reducere de 30%, câte _____ exemplar(e) din toate titlurile noi ale Editurii Obiectiv, apărute în 2010.

Rog a prelungi termenul până la 31.12.__________.

Comenzile suplimentare contractului vor fi taxate conform condițiilor din talon.

Neprimirea / returnarea unui colet îmi va anula, automat, dreptul de a primi sau comanda lucrările Editurii OBIECTIV.

Editura OBIECTIV se obligă să respecte condițiile de mai sus.

Data,

Semnătura cititorului,

** Contractul este valabil pentru titlurile editate după semnarea sa .*

SECRETE ÎN OBIECTIV

CORNEL BÂRSAN
REVANȘA DACIEI
Editura

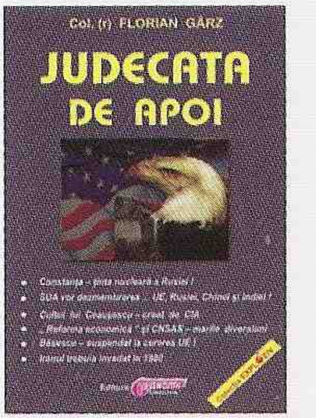
Col. (r) FLORIAN GÂRZ
JUDECATA DE APOI
Editura

CRISTIAN CRĂIȚĂ
PIRAMIDA OCULTĂ
Editura

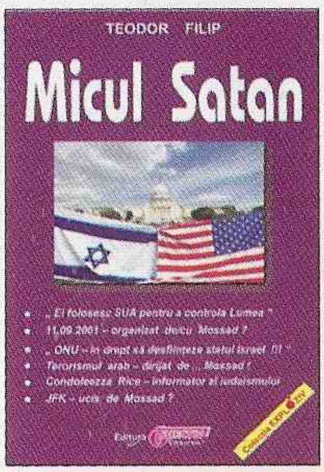
TEODOR FILIP
Micul Satan
Editura

LUCIAN COZMA
ROMÂNIA SECRETĂ
Editura

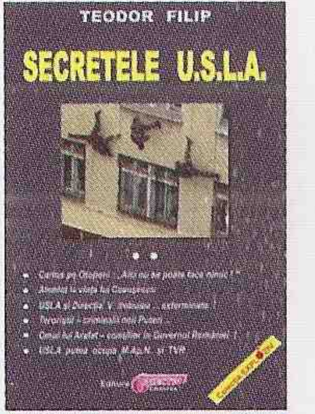
TEODOR FILIP
SECRETELE U.S.L.A.
Editura

LIVIU PREDESCU
Oamenii în Negru
MEN IN BLACK
Editura

col. (r) FLORIAN GÂRZ
PAPA, MARELE SPION
Editura

EUGEN DELCEA
MARILE ENIGME
VOL. II
Editura

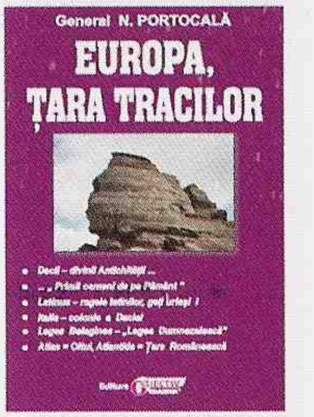
General N. PORTOCALĂ
EUROPA, ȚARA TRACILOR
Editura

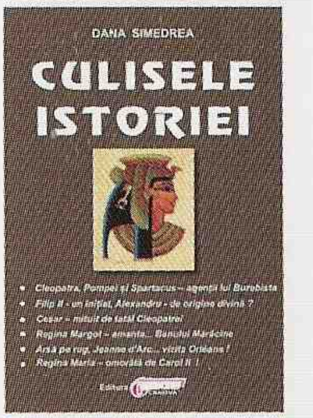
DANA SIMEDREA
CULISELE ISTORIEI
Editura

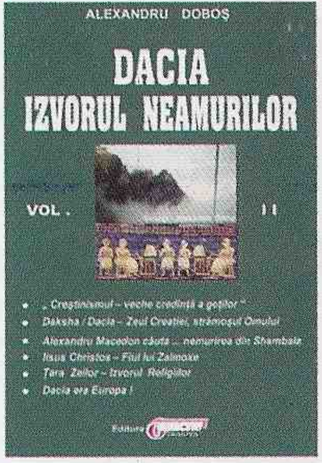
ALEXANDRU DOBOȘ
DACIA IZVORUL NEAMURILOR
VOL. II
Editura

EUGEN DELCEA
ISTORIA SECRETĂ A OMENIRII
VOL. II
Editura

VALENTIN OVIDIU VĂZDOAGĂ
EXTRATERESTRUL ROMÂN
NICOLAE TESLA
Editura

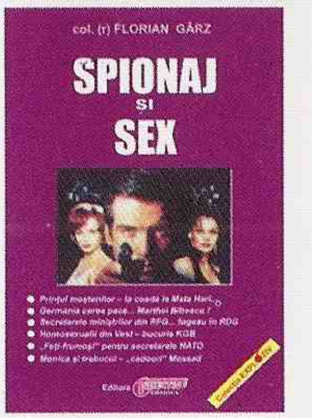
col. (r) FLORIAN GÂRZ
SPIONAJ ȘI SEX
Editura

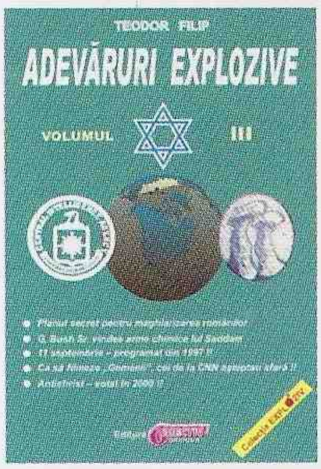
TEODOR FILIP
ADEVĂRURI EXPLOZIVE
VOLUMUL III
Editura

ADEVĂRUL EXPLOZIV !

SECRETE ÎN OBIECTIV

EUGEN DELCEA
PRADA ROMÂNIA
VOL. III
SINGUR
PRINTRE MULȚI „RECHINI" !

col. (r) FLORIAN GÂRZ
MAREA ÎNȘELĂCIUNE

- Statele Unite ale Europei trebuiau să fie comuniste
- România a „negociat" cu UE ... 200.000 de pagini ?!
- „Modelul Europa" pentru dispariția statelor
- Comisarii europeni – model ... de corupție
- Germania pregătește foametea din Est !
- Europa Unită – un nou stat...al SUA ?!

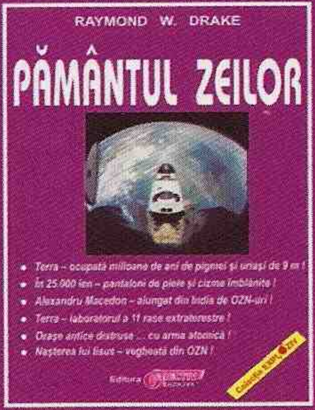
RAYMOND W. DRAKE
PĂMÂNTUL ZEILOR

- Terra – ocupată milioane de ani de pigmei și uriași de 9 m !
- În 25.000 îen – pantaloni de piele și cizme îmblănite !
- Alexandru Macedon – alungat din India de OZN-uri !
- Terra – laboratorul a 11 rase extraterestre !
- Orașe antice distruse ... cu arma atomică !
- Nașterea lui Iisus – vegheată din OZN !

LUCIAN COZMA
ȘTIINȚA SECRETĂ

- Viitorul navigației cosmice – motoarele cu apă !
- În anii '40, România putea fi Mare Putere !
- SUA domină Terra... cu tehnica lui Hitler
- Tehnica secretă – publică după 50 ani
- OZN – Marele Secret. Militar...
- SUA – bază pe Lună din 1968

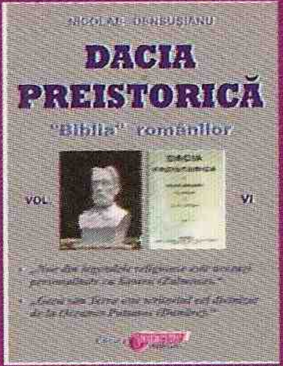
NICOLAE DENSUȘIANU
DACIA PREISTORICĂ
„Biblia" românilor
VOL. VI

LUCIAN COZMA
ROMÂNIA ȘI ARMA SUPREMĂ
VOL. II

- Poarta spre alte lumi – deschisă în România
- „Farfuria" nazistă – realizată de... H. Coandă
- Criza energetică – rezolvată de invențiile românilor
- În 1967, România putea doborî sateliți !
- România – de 16 ani, lovită de arma geofizică
- „Războiul Stelelor" – o armă ... românească

LIVIU PREDESCU
Invazia Extraterestră
VOL. II

- Ultima Directivă JFK – dezvăluirea secretului OZN
- Lăpușnic (Hd) – salvat de ciumă de... un extraterestru
- SUA dețin tehnologie extraterestră din 1950 !
- Dezastrul de la Cernobâl – redus de un... OZN
- Din 1971, Acord SUA-URSS contra ET !
- „Oamenii în Negru" sunt... reptilieni

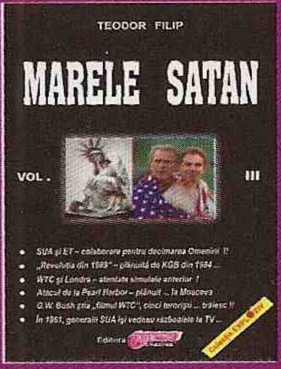
TEODOR FILIP
MARELE SATAN
VOL. III

- SUA și ET – colaborare pentru decimarea Omenirii !!
- „Revoluția din 1989" – plănuită de KGB din 1984 ...
- WTC și Londra – atentate simulate anterior !
- Atacul de la Pearl Harbor – plănuit ... la Moscova
- G.W. Bush știa „filmul WTC", cinci teroriști ... trăiesc !!
- În 1951, generalii SUA își vedeau războaiele la TV ...

EUGEN DELCEA
LONDRA
COROANA IMPERIULUI

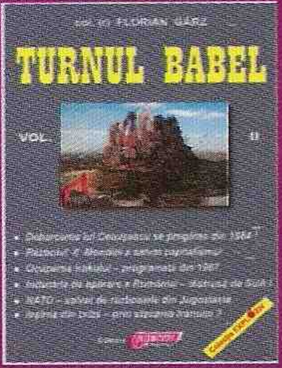
col. (r) FLORIAN GÂRZ
TURNUL BABEL
VOL. II

EUGEN DELCEA
SECRETELE TERREI
ISTORIA ÎNCEPE ÎN CARPAȚI
VOL. V

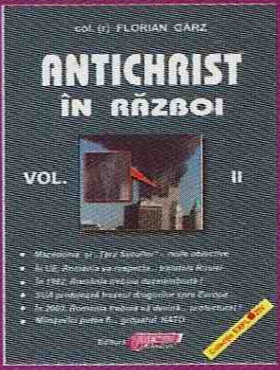
col. (r) FLORIAN GÂRZ
ANTICHRIST
ÎN RĂZBOI
VOL. II

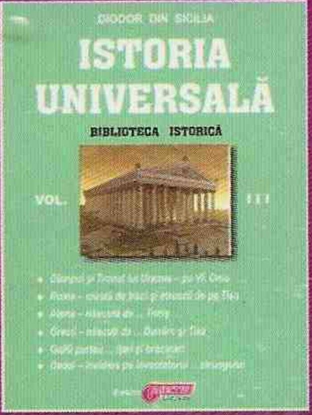
DIODOR DIN SICILIA
ISTORIA UNIVERSALĂ
BIBLIOTECA ISTORICĂ
VOL. III

DANA SIMEDREA
ISTORIA OCULTĂ

- Da Vinci a inventat ... mitraliera, tancul și submarinul
- Pilot din 1918 – lovit de ... un avion din 1976 !!
- Asasinii lui Cesar – sinucigași cu aceleași pumnale !
- Misiunea masonului Napoleon – unirea Europei
- Vlad Țepeș – strămoșul regilor Angliei ...
- Exodul – o poveste inventată

DAN ALEXE
OCTOGONUL PE FRONTUL INVIZIBIL
VOL. III

- Securitatea a știut ce se va stabili la Malta
- România – locul 5 la manipulare psihotronică !
- Al Qaeda – dirijată de SUA ... cu arma nazistă
- Sateliții militari pot citi documente prin pereți !
- Telepații pot comanda ... armatele adverse !
- Soldații viitorului : TV , GSM , Microcip

TEODOR FILIP
PĂMÂNTUL FĂGĂDUINȚEI

ADEVĂRUL EXPLOZIV !

ISBN: 978-973-7974-79-2

ISBN: 978-973-7974-79-2

Preț: 15,00 lei
(TVA inclus)